

INIMA MEA
ÎȚI APARTINE

MARY
BALOGH

SERIA „CLUBUL SUPRAVIETUITORILOR“

Gwendoline, Lady Muir, a avut parte de destule tragedii în viață, mai ales că soțul ei moare mult prea devreme, într-un accident ciudat. Mulțumită să trăiască liniștită alături de prieteni și de familie, tânăra văduvă nu își dorește să se recăsătorească. Dar când Hugo Emes, Lord Trentham, o duce în brațe după ce ea își luxează glezna, Gwen este copleșită de senzații care o șochează.

Hugo o consideră pe Lady Muir o aristocrată răsfățată și frivolă – chiar dacă foarte frumoasă. El este gentleman doar cu numele: un soldat care și-a câștigat titlul prin curaj, este fiul unui negustor, care a moștenit o avere. Se simte cel mai bine atunci când își lucrează grădina, dar acum datoria și titlul îi cer să-și găsească o soție. Nu dorește să o curteze pe Lady Muir, nici să aibă de-a face cu înalta societate din care ea face parte. Și totuși, Hugo nu a mai tânjit niciodată după o femeie așa cum tânjește după Gwen; manierele ei directe, râsul molipsitor și chipul încântător nu îl lasă să se gândească la nimeni altcineva. O dorește, dar oare ea îl va accepta, având în vedere lumile atât de diferite din care provin?

„*Inima mea îți aparține* este nu doar o lectură mișcătoare, ci și începutul unei serii care promite să fie cu totul remarcabilă.“

ROMANCE REVIEWS TODAY

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-3636-2

9 786063 336362

MARY BALOGH

Inima mea îți aparține

The Proposal
Mary Balogh

Copyright © 2012 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
și P.&R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în SUA de Dell,
un imprint al Random House, Inc.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Inima mea îți aparține
Mary Balogh

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Inima mea îți aparține / Mary Balogh;
trad.: Iulia Bodnari - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3636-2

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)31=135. 1

MARY BALOGH
Inima mea îți aparține

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

prolog 1

Vremea nu era grozavă. Nori groși goneau de-a curmezișul cerului, mânați de un vânt grăbit, iar ploaia care amenințase toată ziua începuse să cadă. Marea învolburată era de un cenușiu metalic. Umezeala înghețată pătrundea până în interiorul trăsurii, făcându-l pe singurul ei ocupant să se bucure că își luase mantaua groasă.

Însă oricât de rea ar fi fost vremea, nu reușise să îi influențeze dispoziția, deși ar fi preferat să fie soare. Se îndrepta spre Penderris Hall din Cornwall, reședința de la țară a lui George Crabbe, duce de Stanbrook. Excelența Sa era una dintre cele șase persoane pe care le iubea cel mai mult din lume, și asta era o constatare ciudată, pentru că cinci erau bărbați. Erau cei în care avea cea mai mare încredere, deși *încredere* părea un cuvânt prea impersonal, și în sentimentele lui față de acești prieteni nu exista nimic impersonal. Toți erau așteptați să vină la Penderris în următoarele trei săptămâni.

Cei șase formau un grup de supraviețuitori ai războaielor napoleoniene, iar cinci dintre ei erau foști ofițeri care primiseră una sau mai multe răni și fuseseră trimiși să se vindece acasă, în Anglia. Ducele de Stanbrook aflase despre ei și îi adusese pe toți la Penderris Hall pentru tratament, odihnă și convalescență. Ducele trecuse de vârsta războaielor, dar unicul său fiu nu. Luptase și murise în Peninsulă, în primii ani ai campaniei de acolo. Cea de-a șaptea membră a Clubului era văduva unui ofițer din rețeaua de spionaj, care fusese capturat de inamic în Peninsulă și murise în timpul unor torturi

la care fusese și ea martoră. Ducele îi era văr îndepărtat și o luase la el după ce se întorsese în Anglia.

În îndelungatul răstimp de vindecare și convalescență, între cei șapte se formase o legătură strânsă. Și pentru că toți aveau să poarte urmele rănilor și ale experiențelor din război pentru tot restul vieții, hotărâseră ca, după ce se întorceau la viețile lor și părăseau siguranța Penderrisului, să revină acolo în fiecare an pentru câteva săptămâni în care să se relaxeze, să își reînnoiască prietenia, să discute despre progresele fiecăruia și să își ofere sprijin pentru orice dificultate care ar fi putut apărea.

Toți erau supraviețuitori, destul de puternici ca să trăiască vieți independente. Însă aveau și cicatrici permanente, de un fel sau altul, și când erau împreună nu mai trebuiau să ascundă acest fapt.

Unul dintre ei îi botezase odată Clubul Supraviețuitorilor, și numele rămăsese, chiar dacă îl foloseau doar între ei.

Hugo Emes, Lord Trentham, încercă să zărească ceva prin ploaia care răpăia acum pe geamul trăsurii. Văzu colțurile stâncilor înalte care se aflau destul de aproape și marea din spatele lor, o linie cenușie, pătată de spumă, mai întunecată decât cerul. Ajunsese deja pe pământurile domeniului Penderris. În câteva minute avea să ajungă la casă.

Cu trei ani în urmă plecase de acolo și i se păruse unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Ar fi fost fericit să își petreacă tot restul vieții în acele locuri. Dar bineînțeles că viața se schimbă mereu, și sosise timpul să plece.

Și acum era timpul unei noi schimbări...

Dar nu voia să se gândească încă la asta.

Aceasta era cea de-a treia reuniune, deși Hugo fusese forțat să o piardă pe cea de anul trecut. Asta însemna că nu își mai văzuse prietenii de doi ani.

Trăsura se opri în fața treptelor care urcau spre ușile masive de la Penderris Hall și se legănă câteva clipe pe arcuri. Hugo se întreabă dacă mai ajunsese cineva. „Sunt ca un copil care a ajuns la o petrecere”, se gândi el dezgustat, emoționat, nerăbdător și cu fluturi în stomac.

Ușile casei se deschisera și ducele însuși ieși în prag. Coborî treptele în ciuda ploii și se opri la capătul lor, în timp ce vizitiul deschidea portiera și Hugo sărea fără să mai aștepte să fie trase scările.

- George, zise el.

Nu era genul de om care să obișnuiască să îmbrățișeze alți oameni sau chiar să îi atingă, dacă nu era necesar. Dar se prea poate ca el să fi fost inițiatorul îmbrățișării strânse care îi uni în curând pe amândoi.

- Vai de mine, spuse ducele după câteva momente, lăsând brațele în jos și făcând câțiva pași înapoi, ca să-l poată vedea mai bine pe Hugo. N-ai prea intrat la apă în ultimii doi ani, nu, Hugo? Nici în înălțime, nici pe lățime. Ești unul dintre puținii oameni care mă fac să mă simt mic. Vino înăuntru, ca să scăpăm de ploaie și să-mi pot controla coastele, ca să văd câte mi-ai rupt.

De cum intră în holul mare, Hugo văzu că nu era primul sosit. În întâmpinarea lui ieșise Flavian - Flavian Arnott, viconte Ponsonby. Și Ralph - Ralph Stockwood, conte de Berwick.

- Hugo, spuse Flavian, ducând monoculul la ochi și prefăcându-se plictisit și apatic. Urs mare și urât ce ești! E surprinzător de plăcut să te văd.

- Flavian, băiat frumos și subțire, răspunse Hugo, pășind spre el, în timp ce tocurile cizmelor lui răsunau pe dușumeaua pardosită cu plăci de ceramică, e o plăcere să te văd, și nu sunt nici măcar surprins.

Se cuprinseră în brațe și se bătură pe spate.

- Hugo, zise Ralph, mi se pare că nu a trecut decât o zi de când ne-am văzut pentru ultima dată. Arăți exact la fel. Chiar și părul tău e tot ca lâna unei oi proaspăt tunse.

- Și cicatricea de pe fața ta te face să arăți și acum ca pe unul pe care nu mi-ar plăcea să-l întâlnesc noaptea

pe o cărare întunecoasă, Ralph, ripostă Hugo în timp ce se îmbrățișau. Ceilalți încă nu au ajuns?

Dar chiar în timp ce vorbea o văzu peste umărul lui Ralph pe Imogen, care cobora scările - Imogen Hayes, Lady Barclay.

- Hugo, spuse ea repezindu-se spre el, cu ambele mâini întinse. Oh, Hugo.

Era înaltă și zveltă și grațioasă. Părul ei de un blond întunecat era strâns într-un coc pe ceafă, dar stilul acesta sever nu făcea decât să sublinieze frumusețea desăvârșită a feței ei nordice, prelungi, cu pomeții înalți, gura mare și generoasă și ochii mari, de un albastru-verzui. Sublinia și aerul ei complet impasibil. Asta nu se schimbase în ultimii doi ani.

- Imogen. Îi strânse mâinile și apoi o prinse în brațe. Respiră adânc mirosul ei familiar. O sărută pe un obraz și se uită la ea.

Ea ridică o mână și trase o linie între sprâncenele lui cu vârful degetului arătător.

- Ești tot încruntat.

- E încă *mânios*, spuse Ralph. La naiba, ne-ai lipsit anul trecut, Hugo. Flavian nu a avut cui să-i spună că e urât. A încercat o dată cu mine, dar l-am convins să nu repete experimentul.

- M-a îngrozit de m-moarte, Hugo, declară Flavian. Mi-am dorit să fii aici, ca să mă pot ascunde după tine. A trebuit să mă ascund după Imogen.

- Ca să răspund la întrebarea ta, Ralph, interveni ducele, bătându-l cu mâna pe umăr, ai ajuns ultimul și toți te așteptam cu nerăbdare. Ben ar fi coborât să te întâmpine, dar i-ar fi luat prea mult să coboare scara doar ca să urce imediat înapoi. Vincent a rămas în camera de zi cu el. Hai sus. Poți să mergi mai târziu în camera ta.

- Am poruncit să fie adus ceaiul de cum ne-a spus Vincent că ți-a auzit trăsura, zise Imogen, dar nu mă îndoiesc că voi fi singura care va bea. Așa îmi trebuie, pentru că m-am aliat cu o hoardă de barbari.

- De fapt, spuse Hugo, o ceașcă de ceai fierbinte mi-ar prinde foarte bine, Imogen. Sper că ai poruncit și vreme mai bună pentru mâine și în următoarele săptămâni, George.

- E de abia martie, sublinie ducele în timp ce urcau scările. Dar dacă insiști, Hugo, vei avea soare pe toată durata șederii. Unii oameni *par* duri, dar sunt niște plante de seră în realitate.

Când intră în camera de zi, văzu că Sir Benedict Harper era în picioare. Se sprijinea în cârje, dar nu cu toată greutatea. Și păși spre Hugo. Asta ca să le dea peste nas experților care spusese că era nebun pentru că nu fusese de acord să își amputeze ambele picioare după ce îi fusese împușcat calul de sub el. Jurase că va merge din nou, și acum exact asta făcea, într-un anume fel.

- Hugo, zise el, ești o binecuvântare pentru ochii unui om îndurerat. Te-ai făcut de două ori mai mare, sau e doar efectul mantalei?

- E sigur o binecuvântare care îți *îndurerează* ochii, spuse Flavian oftând. Și nimeni nu i-a spus lui Hugo că mantalele cu dublă capă au fost create pentru cei care nu prea au umeri pe care să le așeze.

- Ben, spuse Hugo și îl strânse cu grijă în brațe. Mergi pe picioarele tale, nu? Cred că ești cel mai încăpățânat om pe care l-am cunoscut vreodată.

- Iar eu cred că ai putea concura cu mine pentru acest titlu, ripostă Ben.

Hugo se întoarse spre cel de-al șaptelea membru al Clubului Supraviețuitorilor și cel mai tânăr. Stătea lângă fereastră, cu buclele blonde prea lungi și răvășite ca totdeauna, cu fața la fel de deschisă și de veselă, chiar angelică. Acum zâmbea.

- Vince, spuse Hugo, traversând încăperea.

Vincent Hunt, Lord Darleigh, se uită direct la el cu ochii lui mari și albaștri de care Hugo își amintea atât de bine - ochi de seducător, îi numise odată Flavian,

ca să-l facă pe băiat să râdă. Lui Hugo, privirea lui precisă i se părea întotdeauna puțin deconcertantă.

Pentru că Vincent era orb.

- Hugo, spuse el în timp ce îl îmbrățișa. Ce bine e să îți aud din nou vocea. Și să te avem din nou cu noi anul acesta. Dacă ai fi fost aici anul trecut, nu le-ai fi permis tuturor să râdă de felul în care am cântat la vioară, nu-i așa? Ei bine, tuturor în afară de Imogen, oricum.

Din spatele lui se auzi un geamăt colectiv.

- Cânti la vioară? îl întrebă Hugo.

- Cânt, și bineînțeles că tu nu ai fi permis ironiile lor, răspunse Vincent râzând. Mi-au spus că ești un războinic uriaș și feroce, Hugo, dar dacă ești așa într-adevăr, atunci e o înșelătorie, pentru că eu aud întotdeauna blândețea care se ascunde sub asprimea din vocea ta. O să mă asculți cântând anul acesta, și nu o să râzi.

- S-ar putea chiar să verse câteva lacrimi, Vince, zise Ralph.

- Am mai avut și înainte acest efect asupra ascultătorilor, recunosc Vincent râzând.

Hugo își dezbracă mantaua și o aruncă pe spătarul unui scaun, apoi se așează alături de ceilalți. Băură cu toții ceai, în ciuda ofertei ducelui, care le sugera ceva mai tare.

- Ne-a părut foarte rău să nu te vedem anul trecut, Hugo, zise acesta după ce sporovăiră un timp. Ne-a părut și mai rău când am aflat care a fost motivul absenței tale.

- Mă pregătisem să vin aici, răspunse Hugo, când am primit știrea că tatăl meu avusese un atac de inimă. Așa că am putut să plec aproape imediat și să ajung înainte de moartea lui. Am reușit chiar să vorbesc cu el. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Nu era nevoie de înstrăinarea dintre noi, chiar dacă i-am frânt inima după ce am insistat să-mi cumpere un brevet, când el se așteptase întotdeauna să îi urmez exemplul și să mă ocup de afacerea familiei. Știți, m-a iubit până la capăt. Cred că voi

fi întotdeauna recunoscător că am ajuns la timp ca să îi spun că și eu îl iubeam, deși cuvintele mele ar fi putut părea lipsite de acoperire.

Imogen, care stătea alături de el pe o sofa de două locuri, îl bătu încetișor pe mână.

- Ar fi înțeles, zise ea. Știi, oamenii *înțeleg* limbajul inimii, chiar dacă mintea nu îl pricepe întotdeauna.

Toți o priviră o clipă în tăcere, chiar și Vincent.

- I-a lăsat o mică avere Fionei, mama mea vitregă, continuă Hugo, și o dotă uriașă pentru Constance, sora mea vitregă. Dar tot restul, afacerea și vastul imperiu comercial, mi-au rămas mie. Sunt indecent de bogat.

Se încruntă. Bogăția aceasta îl apăsa ca o piatră de moară legată de gât. Însă obligația care venea odată cu ea era și mai rea.

- Bietul, bietul Hugo, spuse Flavian, scoțând o batis-tă de in dintr-un buzunar și tamponându-și ochii cu ea. Îmi sângerează inima pentru tine.

- Se aștepta să preiau conducerea afacerilor, explică Hugo. Nu mi-a cerut-o. Se *aștepta* pur și simplu să îmi doresc asta, și fața îi strălucea de încântare când se gândea la această perspectivă, chiar dacă era pe moarte. Și mi-a spus să îi las totul fiului *meu* când va veni timpul.

Imogen îl bătu din nou pe mână și îi turnă altă ceașcă de ceai.

- Treaba e că eram fericit cu viața mea liniștită la țară. Am fost fericit timp de doi ani în căsuța mea, și am fost fericit la Crossland Park anul trecut - deși a fost cumpărat cu o parte din noua mea avere, bineînțeles. Am reușit să îmi scuz amânarea spunându-mi că era un an de doliu, și nu se cuvenea să mă grăbesc să acționez, de parcă singura mea dorință ar fi fost aceea de a pune mâna pe averea lui. Însă aniversarea morții lui e mâine. Nu mai am altă scuză.

- Noi ți-am spus întotdeauna, Hugo, că o viață atât de izolată nu se potrivea cu firea ta, îi spuse Vincent.

- Mai exact, adăugă Ben, te-am comparat cu o pocni-toare neexplodată, Hugo, care aștepta doar o scânteie.

Hugo oftă.

- Îmi place viața mea așa cum e.

- Deci faptul că ai primit un titlu ca răsplată pentru curajul tău extraordinar nu înseamnă nimic pentru tine, până la urmă? întrebă Ralph. Plănuiești să te întorci la rădăcinile tale burgheze, Hugo?

Hugo se încruntă din nou.

- Nu le-am părăsit niciodată, răspunse el. Nu mi-am dorit niciodată să fac parte din clasele superioare. I-aș disprețui pe toți în grup, așa cum a făcut tatăl meu întotdeauna, dacă nu ați fi fost voi șase. Poate că am fost considerat snob când am cumpărat domeniul Crosslands, dar îmi doream propriul meu colț la țară, în care să stau liniștit. Asta e totul.

- Și care va fi acolo pentru tine, mereu, zise ducele. Un colțișor liniștit în care să te retragi atunci când tensiunea afacerilor te va doborî.

- De fapt, acum mă doboară partea cu *fiul*, spuse Hugo. Ar trebui să fie legitim, nu? Ar trebui să am o soție ca să îl pot produce. Asta mă așteaptă după ce plec de aici. M-am hotărât. Trebuie să îmi găsesc o soție. Doamne ferește! Iartă-mă, Imogen. Nu am nimic împotriva femeilor. Numai că nu vreau ca una dintre ele să fie permanent în viața mea. Sau în casa mea.

- Înseamnă că nu ai pornit în căutarea romantismului sau a iubirii romantice, Hugo? întrebă Flavian. E o atitudine foarte înțeleaptă, bătrâne. Iubirea e un lucru al n-naibii, care trebuie evitat ca boala cea rea.

Doamna cu care fusese logodit Flavian înainte de a pleca la război anulasese logodna, declarând că nu se simțea în stare să facă față rănilor pe care le adusesese cu el din Peninsula. Și în mai puțin de două luni se căsătorise cu altcineva, cu un bărbat pe care el îl considerase cândva cel mai bun prieten.

- Ai pe cineva în minte, Hugo? întrebă ducele.

-Nu chiar, oftă ducele. Am o armată de verișoare și mătuși care ar fi foarte încântate să îmi prezinte o mulțime de posibilități dacă aş spune un singur cuvânt, chiar dacă le-am neglijat rușinos ani de zile. Dar aş simți din primul moment că am pierdut controlul. Și nu mi-ar plăcea deloc. De fapt, speram că o să primesc vreun sfat de la unul dintre voi. Despre cum să găsesc o soție, adică.

Asta îi reduse pe toți la tăcere.

-De fapt, e destul de simplu, Hugo, zise în cele din urmă Ralph. Abordezi prima femeie rezonabil de arătoasă pe care o vezi, îi spui că ești lord și indecent de bogat pe deasupra, și o întrebi dacă nu i-ar plăcea să se mărite cu tine. Apoi faci un pas înapoi și te uiți cum i se încurcă limba de tare în timp ce se grăbește să spună da.

Ceilalți izbucniră în râs.

-E chiar atât de ușor? spuse Hugo. Ce ușurare! Atunci o să cobor mâine pe plajă, dacă e vreme bună, și o să aștept să treacă pe acolo niște femei rezonabil de arătoase. Problema mea va fi rezolvată chiar înainte de a pleca din Penderris.

-Oh, nu *femei*, Hugo, interveni Ben. Nu la *plural*. Se vor lupta pentru tine, și au pentru ce se lupta, chiar fără să punem la socoteală titlul și averea. Coboară pe plajă și găsește o femeie. Noi vom ușura lucrurile ținându-ne departe de zona aceea, toată ziua. Pentru mine va fi un lucru simplu, bineînțeles, de vreme ce oricum nu am o pereche de picioare decente cu care să cobor acolo.

-Acum că ți-am aranjat viitorul în mod satisfăcător, Hugo, zise ducele, ridicându-se în picioare, îți permit să te duci în camera ta ca să te îmbroști, să te schimbi și poate să te odihnești înainte de cină. Oricum, vom discuta problema mai serios zilele astea. Poate vom putea chiar să îți sugerăm o abordare practică a problemei. Între timp, permiteți-mi să spun ce splendid e să văd Clubul Supraviețuitorilor reunit în totalitate anul acesta. Am tânjit după acest moment.

Hugo își luă mantaua și ieși din încăpere împreună cu ducele, simțind tot confortul seducător al Penderrisului și plăcerea de a fi din nou cu cei șase oameni care contau cel mai mult pentru el în întreaga lume.

Chiar și ploaia care răpăia pe ferestre nu făcea decât să sporească sentimentul de tihnă.

capitolul 1

Gwendoline Grayson, Lady Muir, își ridică umerii și își strânse mai bine pelerina pe lângă ea. Era o zi de martie aspră și furtunoasă, iar vântul era și mai rece din cauză că se afla în micul port de pescari al satului în care stătea. Era reflux, și câteva bărci pescărești zăceau cu jumătate din chilă pe nisipul ud, așteptând să se întoarcă apa și să plutească din nou.

Ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Ieșise de mai bine de o oră, și o parte din ea tânjea după căldura focului și confortul unei cești aburinde de ceai. Din nefericire însă, casa Verei Parkinson nu era casa ei, ci doar o casă în care trebuia să stea o lună. Iar ea și Vera tocmai se certaseră – în orice caz, Vera se certase cu *ea* și o supărase. Încă nu se simțea pregătită să se întoarcă. Prefera să suporte furia naturii.

Nu o putea lua la stânga. Un promontoriu ieșit în afară îi bara drumul. În dreapta însă se vedea o plajă pietroasă, străjuită de un șir de stânci înalte. Probabil că mai erau încă câteva ore bune înainte ca refluxul să ajungă destul de sus și să o acopere.

De obicei, Gwen evita să se plimbe în apropierea apei, deși locuia și ea destul de aproape de mare, în casa văduvei¹ din Newbury Abbey, în Dorsetshire. Plajele i se păreau prea întinse, stâncile prea amenințătoare și marea prea dezlănțuită. Prefera o lume mai mică și mai ordonată, pe care să o poată controla într-un fel – de exemplu, o grădină de flori cultivate cu grijă.

¹ Pe un domeniu din Anglia, Scoția sau Țara Galilor, casa văduvei este o reședință pregătită pentru văduva proprietarului domeniului, care se mută acolo după căsătoria moștenitorului titlului. (n.tr.)

Astăzi, însă, avea nevoie să se îndepărteze o vreme de Vera, de sat și de drumurile de țară unde ar fi putut da peste vecinii Verei și s-ar fi putut simți obligată să întrețină o conversație politicoasă. Simțea nevoia de a fi singură, iar plaja pietroasă părea pustie, sau cel puțin asta vedea ea, până în punctul în care cotea spre interior. Așa că păși pe ea.

Nu trebui să înainteze prea mult ca să-și dea seama de ce nu se mai plimba nimeni pe acolo. Pentru că, deși majoritatea pietrelor erau vechi și fuseseră netezite și rotunjite de mii de fluxuri, un număr destul de mare dintre ele fuseseră aduse de apă de curând, și erau mai mari, mai aspre și mai colțuroase. Nu era ușor să pășești peste ele și nu ar fi fost ușor nici dacă ar fi avut două picioare sănătoase. Însă piciorul ei drept nu se vindecase niciodată bine după ce fusese rupt cu opt ani în urmă, când fusese aruncată de pe cal. Șchiopăta ușor chiar și pe pământ drept.

Dar nu se întoarse. Se târi cu încăpățănare înainte, privind cu atenție locurile în care pășea. Până la urmă, nu se grăbea să ajungă undeva.

Fusese într-adevăr cea mai oribilă zi din cele mai oribile două săptămâni din viața ei. Venise pentru o vizită de o lună, mânată de un impuls, când Vera îi scrisese ca să o informeze despre moartea tristă a soțului ei, care trecuse la odihnă cu două luni în urmă, după o boală care durase ani întregi. Vera se plânsese că nimeni din familia domnului Parkinson și nici din propria familie nu acorda nici o atenție suferinței ei, în ciuda faptului că era aproape înnebunită de durere și epuizată după ce îl îngrijise atâta timp. Îi era teribil de dor de el. Oare Gwen nu ar fi dispusă să vină?

Fuseseră prietene câteva luni, în vârtejul sezonului în care își făcuseră debutul la Londra, și schimbaseră câteva scrisori după ce Vera se căsătorise cu domnul Parkinson, un frate mai tânăr al lui Sir Roger Parkinson,

iar Gwen cu vicontele Muir. Vera îi scrisese o scrisoare lungă și plină de simpatie după moartea lui Vernon, și o invitasă pe Gwen să stea cât voia cu ea și cu domnul Parkinson, pentru că Vera era neglijată de aproape toată lumea, inclusiv de domnul Parkinson însuși, și s-ar fi bucurat de compania ei. Gwen refuzase atunci, dar răspunsese la rugămintea Verei cu ocazia aceasta, în ciuda unor îndoieli. Știa ce însemna să fii îndurerată și epuizată și singură după moartea unui soț.

Fu o decizie pe care o regretă aproape din prima zi. Vera era o plângăreață și o văicăreață, așa cum sugerau și scrisorile ei, și chiar dacă Gwen încercă să o scuze cu motivul că îngrijise un soț bolnav timp de câțiva ani și îl pierduse de curând, ajunsese curând la concluzia că anii care trecuseră de la debutul lor o acriseră pe Vera și o transformaseră într-o persoană complet dezagreabilă. Majoritatea vecinilor o evitau ori de câte ori puteau. Singurele ei prietene erau un grup de doamne care îi semănau foarte bine la caracter. Când stăteai și le ascultai conversația, simțeai că la picioarele tale se deschidea o gaură neagră care te înghițea, lăsându-te fără aer, și Gwen aflase asta destul de repede. Vedeau mereu doar ce era rău în viața lor și în lume, și niciodată ce era bine.

„Și tocmai asta fac și eu acum gândindu-mă la ele“, își dădu seama Gwen, scuturând din cap. Negativismul putea fi înspăimântător de contagios.

Chiar și înainte de ziua aceasta își dorise să nu fi promis o vizită atât de lungă. Două săptămâni ar fi fost de ajuns și prea de ajuns – iar acum s-ar fi îndreptat spre casă. Însă stabilise să rămână o lună, și o lună avea să rămână. Oricum, în dimineața asta stoicismul îi fusese pus la grea încercare.

Primise o scrisoare de la mama ei, care locuia cu ea în casa văduvei, în care îi povestea câteva anecdote amuzante despre Sylvie și Leo, copiii cei mai mari

ai lui Neville și Lily - Neville, contele de Kilbourne, era fratele lui Gwen și locuia și el la Newbury Abbey. Gwen îi citi Verei partea asta cu glas tare la micul dejun, sperând că îi va smulge un zâmbet sau chiar un chicotit. În schimb, se trezise destinatară unei tirade irascibile, al cărei mesaj principal era acela că pentru Gwen era foarte ușor să râdă și să nu îi ia în serios suferința, pentru că soțul lui Gwen murise cu ani în urmă și o lăsase într-o situație foarte bună, și pentru că ea avea un frate și o mamă, dispuși și dornici să o primească înapoi în familie, și pentru că oricum ea nu suferise prea mult. E ușor să fii împietrit și crud când te căsătorești pentru bani și poziție socială, și nu din dragoste. Toată lumea știuse adevărul despre ea în timpul sezonului lor de debut, așa cum toată lumea știuse că ea, Vera, se căsătorise pentru că ea și domnul Parkinson se iubeau la nebunie și nimic altceva nu mai conta.

Gwen își privise mută prietena până când aceasta terminase în sfârșit, suspinând neconsolată în batistă. Nu îndrăznea să deschidă gura. Pentru că, dacă ar fi deschis-o, ar fi răspuns tiradei acesteia cu o altă pe măsură și s-ar fi coborât la nivelul de invidie al Verei. Nu avea de gând să se lase atrasă într-o ciorovăială atât de rușinoasă. Însă tremura aproape de furie. Și era adânc rănită.

- Mă duc să fac o plimbare, Vera, spuse ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare și împingând scaunul. Când mă întorc, poți să mă informezi dacă vrei să mai rămân aici două săptămâni, așa cum am plănuir, sau dacă ai prefera să mă întorc fără întârziere la Newbury.

Ar fi trebuit să meargă cu poștalionul sau cu diligența. Dacă Neville ar fi trimis trăsura după ea, ar fi durat aproape o săptămână, după ce îi scria ca să-l informeze că avea nevoie de ea mai repede decât plănuise.

Vera începuse să plângă și mai tare și să o implore să nu fie crudă, dar Gwen ieșise oricum.

„Aș fi perfect fericită“, se gândi ea, dacă nu m-aș mai întoarce niciodată în casa Verei. Ce greșală îngrozitoare

fusesse să vină, și încă pentru o lună întreagă, bazându-se pe o legătură foarte scurtă și veche de atâta timp.

În cele din urmă ocoli promontoriul pe care îl văzuse din port și descoperi că plaja, mai lată aici, se întindea în față și părea să nu se mai termine, și că pietrele făceau loc nisipului, pe care era mult mai ușor de mers. Oricum, nu trebuia să meargă prea departe. Deși nivelul apei nu crescuse încă, vedea că fluxul se apropia și că locurile netede ar fi putut fi inundate mai repede decât s-ar fi așteptat. Trăise destul timp aproape de mare ca să știe asta. În plus, nu putea rămâne departe de Vera o veșnicie, deși și-ar fi dorit să poată. Trebuia să se întoarcă în curând.

În apropiere era o deschizătură între stânci, și părea posibil să ajungi pe promontoriul înalt de deasupra, dacă erai dispus să te cațări pe un povârniș abrupt cu pietriș și apoi pe o porțiune mai lină de iarbă pitică. Dacă ar fi reușit să urce acolo, s-ar fi putut întoarce în sat pe stânci și nu ar fi trebuit să meargă atent și încet printre pietrele acelea atât de înșelătoare.

Își dădu seama că piciorul ei sensibil o durea puțin. Fusesse o prostie să meargă atât de departe.

Rămase pe loc o clipă și privi linia încă îndepărtată a fluxului care se întorcea. Dintr-odată și pe neașteptate, fu lovită de un val, dar nu un val de apă, ci un val de singurătate, unul care îi ajunse până peste cap și o lăsă fără suflare și fără dorința de a se împotrivi.

Singurătate?

Nu se considerase niciodată singură. Supraviețuise unei căsătorii furtunoase, dar, odată ce durerea cauzată de moartea lui Vernon scăzuse în intensitate, se obișnuise cu viața pașnică și liniștită din sânul familiei ei. Nu simțise niciodată dorința de a se recăsători, deși nu privea căsătoria cu cinism. Fratele ei avea o căsnicie fericită. La fel și Lauren, verișoara ei prin alianță care îi era mai degrabă soră, de vreme ce crescuseră împreună la Newbury Abbey. Însă Gwen era foarte mulțumită

să rămână văduvă și să fie fiică, soră, cumnată, verișoară și mătușă. Avea numeroase rude și numeroși prieteni. Se simțea bine în casa văduvei, care era aproape de casa principală, unde era întotdeauna bine-venită. Îi vizita adesea pe Lauren și pe Kit în Hampshire și mergea uneori și la celelalte rude. Și în fiecare primăvară obișnuia să petreacă o lună sau două la Londra, ca să se bucure de o parte a sezonului.

Așa că se gândise întotdeauna că avea o viață binecuvântată.

Atunci de unde venise singurătatea aceasta bruscă? Și încă într-un val atât de violent, încât îi slăbise genunchii și rămăsese fără suflare. De ce simțea un nod dureros de lacrimi în gât?

Singurătate?

Nu era singură, doar deprimată, pentru că era blocată aici cu Vera. Și rănită de ce spusese Vera despre ea și de lipsa ei de sensibilitate. Îi era milă de ea însăși, și asta era totul. Însă ei nu îi era *niciodată* milă de ea însăși. Ei bine, aproape *niciodată*. Și când se întâmpla, făcea repede ceva care să împrăstie acest sentiment. Viața era prea scurtă ca să fie irosită. Și întotdeauna existau multe motive de bucurie.

Dar *singurătate*? De când stătea ascunsă în sufletul ei, așteptând un prilej favorabil ca să se dezlănțuie? Oare viața ei era chiar atât de goală cum părea în momentul acesta de introspecție aproape înspăimântătoare? La fel de goală ca și plaja aceasta vastă și pustie?

Ah, *ura* plajele.

Gwen se scutură din nou și privi mai întâi în urmă, de unde venise, și apoi în sus, spre cărarea abruptă dintre stânci. Pe unde să o ia? Ezită câteva momente și apoi hotărî să urce. Nu părea chiar atât de abrupt încât să fie periculos, și odată ajunsă sus, era sigură că va putea găsi un drum mai ușor de întoarcere în sat.

Dar când păși, își dădu seama că pietrele de pe povârniș nu erau mai netede decât cele de pe plajă; de fapt,

erau chiar mai periculoase, pentru că se fereau și lunecau trădător sub picioarele ei în timp ce urca. Înainte de a ajunge la jumătatea dealului, își dori să fi rămas pe plajă, însă acum era la fel de greu, fie să coboare spre plajă, fie să urce în continuare. Și văzu că partea ierboasă a povârnișului nu era chiar atât de departe. Așa că se cățăără cu încăpățănare înainte.

Și apoi avu loc dezastrul.

Piciorul ei drept călcă pe o piatră care părea foarte stabilă, dar care nu era bine așezată pe pietrele de dedesubt, și alunecă aterizând dureros pe genunchi, cu mâinile întinse ca să se sprijine de povârniș. Pentru o fracțiune de secundă se simți ușurată, fiindcă nu se prăbușise până pe plaja de jos. Și apoi simți o durere ascuțită și pătrunzătoare în gleznă.

Prudentă, se ridică pe piciorul stâng și încercă să pună în pământ piciorul drept. Însă durerea o copleși de îndată ce se lăsă pe el – și nu îi trecu nici când se sprijini pe celălalt picior. Scoase o exclamație necăjită și se întoarse cu atenție ca să se poată așeza pe stânci, cu fața spre plajă. Povârnișul părea mult mai abrupt de aici de sus. Oh, fusese foarte nesăbuită când hotărâse să urce.

Ridică genunchii, se sprijini cât putu de bine pe piciorul stâng și își prinse glezna dreaptă cu ambele mâini. Încercă să o rotească încetișor, lăsându-și fruntea pe genunchi. Nu e decât o luxație ușoară, își spuse ea, și voi fi bine imediat. Nu trebuie să intru în panică.

Dar chiar și fără să pună piciorul din nou în pământ, știu că se amăgea singură. Era o luxație gravă. Poate chiar ceva mai rău. Nu mai avea cum să pășească.

Și astfel panica o copleși, în ciuda eforturilor ei de a rămâne calmă. Cum avea să ajungă înapoi în sat? Și nimeni nu știa unde era. Plaja de dedesubt și promontoriul de deasupra erau pustii.

Inspiră adânc de câteva ori, ca să se liniștească. Nu avea rost să facă o criză de nervi. Se va descurca. Bineînțeles că da. Nu avea de ales, nu-i așa?

În momentul acela auzi o voce – o voce masculină din apropiere. Nici măcar nu era prea ridicată.

– După părerea mea, zise vocea, glezna aceea e fie rău scrântită, fie ruptă de-a binelea. Oricum ar fi, nu e înțelept să încerci să te sprijini pe ea.

Gwen ridică brusc capul și se uită în jur, încercând să localizeze sursa vocii. În dreapta ei apăru un bărbat care urca pe fața abruptă a stâncii. Pășea peste pietre și printre ele de parcă nu ar fi existat pericolul de a aluneca.

Era un uriaș cu umeri largi, pieptul lat și coapse puternice. Mantaua lui cu cinci cape îl făcea să pară și mai mare. De fapt, era amenințător de mare. Nu avea pălărie. Părul lui castaniu era tuns aproape până la piele. Trăsăturile îi erau puternice și aspre, ochii întunecați și duri, buzele strânse într-o linie dreaptă și severă, maxilarul încheștat. Iar expresia lui nu îi îmblânzea cu nimic chipul. Era încruntat – poate chiar mânios.

Măinile fără mănuși erau uriașe.

Groaza care o cuprinse pe Gwen o făcu să uite o clipă de durere.

Probabil că era ducele de Stanbrook. Trebuie să fi ajuns pe pământurile lui, chiar dacă Vera o avertizase să îl evite de departe, și pe el, și domeniul lui. După spusele Verei, era un monstru crud, care își împinsese soția de pe o stâncă de pe domeniul lui, cu ceva ani în urmă, și apoi pretinsese că sărise singură. „Ce fel de femeie ar alege să se omoare într-un mod atât de oribil?” întrebă retoric Vera. „Mai ales când e ducasă și are tot ce și-ar putea dori pe lume.”

„O femeie al cărei singur fiu a fost împușcat în Portugalia”, se gândise Gwen atunci, fără s-o zică cu glas tare, pentru că exact asta se întâmplase cu puțin înainte de moartea ducesei. Dar Vera, împreună cu doamnele din vecinătate, cu care se asociase, alesese să creadă teoria

mai excitantă a crimei, în ciuda faptului că nici una dintre ele nu putuse oferi nici o dovadă în sprijinul acestei teorii, atunci când ea le presase.

Dar chiar dacă atunci Gwen primise povestea cu scepticism, acum nu mai era atât de sigură. *Arăta* ca un om care putea fi nemilos și crud. Chiar asasin.

Și ea intrase pe proprietatea lui. Pe proprietatea lui foarte *pustie*.

Și era neajutorată și nu avea cum să fugă.

Hugo coborâse singur pe plaja nisipoasă din fața Penderrisului după micul dejun, pentru că ploaia se oprise în timpul nopții. Ceilalți îl tachinaseră. Flavian îi spusese să își aducă neapărat mireasa înapoi cu el acasă, ca să poată să o cunoască cu toții și să spună dacă îi aprobau alegerea.

Se distraseră cu toții foarte bine pe seama lui.

Hugo îi spusese lui Flavian unde să se ducă și cum să ajungă acolo, deși fusese obligat să se scuze imediat pentru că folosisese un limbaj atât de soldătesc pentru urechile lui Imogen.

Plaja fusese întotdeauna locul lui preferat de pe domeniu. În primele zile ale șederii lui marea îl liniștise adesea, atunci când nimic altceva nu reușea. Și de cele mai multe ori venea singur, chiar și atunci. În ciuda apropierii și a camaraderiei dezvoltate între cei șapte membri ai Clubului Supraviețuitorilor în timp ce toți se refăceau și se vindecau, nu depindeau unul de celălalt. Dimpotrivă, fiecare trebuise să își înfrunte și să își alunge demonii singur, și la fel era și acum. Una dintre principalele atracții ale Penderrisului fusese aceea că oferise spațiu mai mult decât suficient pentru fiecare dintre ei.

El se vindecase de rănilor lui – în măsura în care era posibil, bineînțeles.

Dacă era vorba de numărul binecuvântărilor, avea nevoie de degetele ambelor mâini, cel puțin. Supraviețuise

experiențelor din război. Fusesse răsplătit cu gradul de maior după care tânjise, și primise în plus titlul la care nu se așteptase, ca rezultat al succesului ultimei sale misiuni. Anul trecut moștenise o avere uriașă și o afacere foarte profitabilă. Avea o familie – unchi și mătuși și verișoare care îl iubeau, deși îi cam ignorase ani la rând. Mai important, o avea pe Constance, sora lui vitregă de nouăsprezece ani, care îl adora, deși era doar o fetiță atunci când plecase la război. Avea o casă a lui la țară, care îi oferea toată intimitatea și pacea pe care ar fi putut s-o ceară. Avea șase tovarăși, membri ai Clubului Supraviețuitorilor, care i se păreau uneori mai apropiați decât propria inimă. Se bucura de o sănătate bună, poate chiar perfectă. Și lista putea continua.

Dar cu fiecare ocazie în care își număra binecuvântările, lista era ca o sabie cu două tăișuri. De ce fusesse el atât de norocos, când atâția alții muriseră? Mai important, oare nu cumva ambiția lui neîndurătoare, care îi adusese succesul personal și o răsplată mult mai mare decât se aștepta, *provocase* de fapt unele dintre acele morți? Locotenentul Carstairs ar fi spus da fără să ezite.

Pe plajă nu existau femei rezonabil de arătoase care să se plimbe, și nici femei nearătoase, de fapt. Când se va întoarce la casă, va trebui să inventeze câteva pentru amuzamentul prietenilor săi, și câteva povești despre întâlnirea cu ele. Poate va adăuga chiar și o sirenă sau două. Însă nu se grăbea să se întoarcă, deși era o zi friguroasă, iar vântul aspru te îngheța.

Când se întoarce în sfârșit la partea pietroasă a plajei și la vechea deschidere dintre stâncile prăbușite care îi permitea să ajungi la promontoriu și la parcul domeniului Penderris de sus, Hugo rămase câteva clipe pe loc privind marea, în timp ce vântul îi răvășea părul scurt și îi amorțea vârfurile urechilor. Nu avea pălărie. Nu avea rost să poarte una, pentru că vântul i-ar fi aruncat-o neîncetat pe nisip.

Se trezi gândindu-se la tatăl său. Presupunea că era de fapt inevitabil, pentru că astăzi era prima aniversare a morții lui.

Odată cu gândurile veni și vinovăția. În copilărie își venera tatăl și îl urmărea pretutindeni, chiar și la muncă, mai ales după moartea mamei lui, care se stinsese de o boală femeiască pe când el avea șapte ani – nu i se explicase niciodată natura acestei indispoziții. Tatăl lui îi spunea afectuos că era mâna lui dreaptă și băiețelul lui care îl va moșteni. Alții îl descriau ca fiind umbra tatălui său. Dar apoi tatăl său se recăsătorise, și Hugo, care avea treisprezece ani și era un adolescent stângaci, se simțise victima unei mari nedreptăți și se înfuriase. Era destul de tânăr ca să fie șocat de faptul că tatăl lui se *gândise* să îi înlocuiască mama, care fusese întotdeauna atât de esențială pentru viața și fericirea lor, încât era pur și simplu de neînlocuit. Devenise neli-niștit și rebel și hotărât să își găsească propria identitate și independența.

Uitându-se înapoi, înțelegea că tatăl lui nu îl iubise mai puțin – și nici nu dezonorase memoria mamei lui Hugo – doar pentru că se recăsătorise cu o soție tânără, drăguță și exigentă și avusese în curând o nouă fiică pe care să o iubească nebunește. Dar adolescenții în creștere nu își privesc întotdeauna lumea în mod rațional. O altă dovadă a acestui lucru era faptul că el, Hugo, o adorase pe Constance de când se născuse, când ar fi putut să o urască sau să îi fie ciudă pe ea.

Fusese doar un stadiu al vieții lui, foarte tipic pentru băieții de vârsta aceea, pe care l-ar fi putut depăși cu prejudicii minime pentru toți cei implicați dacă nu ar fi existat și altceva care să încline balanța. Dar existase acel altceva, și balanța se înclinase iremediabil înainte de a împlini optsprezece ani.

Și hotărâse destul de brusc că va fi soldat. Nimic nu îl descurajase, nici chiar argumentul că nu avea caracterul necesar unei vieți atât de aspre. Dimpotrivă,

argumentul acesta îl făcuse mai încăpățânat și mai hotărât să reușească. Tatăl lui, dezamăgit și întristat, cum-părase în cele din urmă un brevet într-un regiment de infanterie pentru unicul său fiu, dar acesta era singurul lui ajutor. Și o spusese foarte clar. Hugo se va descurca singur pe viitor. Va trebui să își câștige promovările, nu să-și aștepte bogatul tată să i le cumpere, așa cum așteptau cei mai mulți ofițeri. Tatăl lui Hugo disprețuise întotdeauna clasele conducătoare, pentru care privilegiile și lenevia mergeau adesea mână în mână.

Așa că Hugo se pusese pe treabă, ca să își câștige promovările. De fapt, îi plăcea să fie pe cont propriu. Își urmări cariera aleasă cu energie, hotărâre, entuziasm și ambiția de a ajunge în vârf. Și ar fi ajuns, dacă cel mai mare triumf nu ar fi fost urmat în decurs de o lună de cea mai mare umilire, și nu ar fi sfârșit aici, la Penderris.

În tot acest timp, tatăl său îl iubise mereu. Dar Hugo îi întorsese spatele, aproape ca și cum tatăl său ar fi fost de vină pentru toate eșecurile. Sau poate că rușinea îl făcuse să se comporte astfel. Sau faptul că îi era total imposibil să se întoarcă acasă.

Și cum îl răsplătise tatăl lui pentru tot timpul în care îl neglijase? Îi lăsase aproape totul, când i-ar fi putut lăsa totul Fionei sau fiicei lor. Avusese încredere că fiul său va ține afacerea pe picioare și o va transmite propriului său fiu, atunci când va sosi timpul. Avusese încredere că se va îngriji de un viitor sigur și strălucit pentru Constance. Probabil că înțelesese că nu ar fi avut așa ceva dacă ar fi lăsat-o pe mama ei să se îngrijească singură de asta. Așa că îl numise pe Hugo tutorele ei.

Acum, anul său de doliu, scuza pentru inactivitatea lui, se terminase.

Când ajunse la jumătatea povârnișului, se opri. Nu era încă pregătit să se întoarcă la casă. Părăsi povârnișul și se cățăără puțin mai sus pe stânci, până ajunse

la o poliță de piatră pe care o descoperise cu ani în urmă. Era adăpostită de vânt și chiar dacă nu îi permitea să vadă întinderea nisipoasă a plajei din vest, îi îngăduia totuși să privească stânca din față și plaja pietroasă și marea de jos. Era o priveliște sărăcăcioasă și stearpă, dar nu era lipsită de o anumită frumusețe. Doi pescăruși zburară pe deasupra lui, transmițându-și cine știe ce știre.

Se hotărî să se relaxeze un timp acolo, înainte de a căuta compania prietenilor săi.

Adună câteva pietricele de pe polița de lângă el și aruncă una într-un arc înalt spre plaja de jos. O auzi aterizând și o zări sărind o dată. Dar a doua piatră îi rămase în mână, pentru că văzu o pată de culoare.

Faleza din cealaltă parte a povârnișului pietros cobora spre mare. Fluxul ajungea mai repede la ea decât la stânca pe care stătea el. La baza acestei faleze proeminente se afla un drum care ducea spre satul aflat la un kilometru și jumătate, dar putea fi un drum trădător, dacă nu erai conștient de fluxul care se apropia.

Cineva pășea acum pe plaja pietroasă - o femeie care purta o pelerină roșie. Tocmai apăruse de după promontoriu, deși era încă departe. Purta o bonetă și stătea cu capul în jos. Părea să se uite pe unde pășea. Se opri și se uită la mare. Fluxul era încă departe și nu prezenta un pericol iminent pentru ea. Dar dacă venise într-adevăr din sat, ar fi trebuit să se întoarcă repede. Singurul drum alternativ era cel de deasupra promontoriului, dar asta ar fi însemnat să treacă pe domeniul Penderris.

Întoarse capul ca să se uite la culmea povârnișului pietros, de parcă i-ar fi citit gândurile. Din fericire, nu îl văzu. El era în umbră, și stătea foarte liniștit. Nu voia să fie văzut. Voia ca ea să se întoarcă pe drumul pe care venise.

Însă ea nu se întoarse. Se îndreptă în schimb spre povârniș și apoi începu să înainteze cu grijă, cu pelerina și borul bonetei fluturând în vânt. Părea mărunțică. Părea

tânără. Era imposibil de spus cât de tânără, de vreme ce nu îi vedea fața. Din același motiv, nu avea cum să știe dacă era frumoasă, urâtă sau pur și simplu banală.

„Prietenii mei m-ar tachina o săptămână dacă ar afla vreodată despre asta”, își zise Hugo. Își imaginează cum sărea de pe polița lui, pășind hotărât spre ea printre stânci, informând-o că avea un titlu și era extrem de bogat, și întrebând-o dacă nu ar fi vrut să se mărite cu el.

Deși nu era un gând deosebit de amuzant, trebui să-și stăpânească impulsul de a chicoti și a-și da în vileag prezența.

Rămase foarte liniștit și speră că ea se va întoarce, totuși. Era revoltat, văzându-și singurătatea amenințată de o străină care încălca proprietățile particulare. Nu-și amintea să se fi întâmplat vreodată așa ceva. Pe drumul acesta nu veneau mulți oameni din afara domeniului. Ducele de Stanbrook era o persoană de temut pentru mulți din ținutul acesta. După moartea ducesei se răspândise zvonul inevitabil că el o împinsese de fapt de pe stânca de pe care sărise. Poveștile de felul acesta nu se stingeau ușor, în ciuda lipsei dovezilor. Chiar și cei care nu se temeau, de fapt, de el păreau destul de precauți în prezența lui. Iar manierele lui reținute și austere nu ajutau la înlăturarea suspiciunilor.

Poate că femeia în roșu era o străină în părțile acestea. Poate că nu își dădea seama că urca direct în vizuina balaurului.

Hugo se întrebă de ce era singură într-un loc atât de pustiu.

Pietrele instabile cedau sub picioarele ei în timp ce se cățara. Nu era ușor de urcat, și el o știa din experiență. Și apoi, chiar când părea că va trece liniștită pe lângă el fără să-l vadă, piciorul ei drept dislocă o mică avalanșă de pietre și alunecă brusc în urma lor. Ateriză cu stângăcie pe un genunchi și pe mâini, cu piciorul drept întins în spate. Pentru o clipă îi zări gamba subțire, între marginea ghetei înalte și tivul pelerinei.

Și auzi un geamăt de durere.

Așteptă. Chiar nu voia să își dezvăluie prezența. Cui rănd deveni limpede totuși că se rănise serios la picior sau la gleznă și că nu va fi în stare să se ridice și să își continue drumul. Văzu că *era tânără*. Și mărunțică și zveltă. Sub borul bonetei, buclele blonde fluturau în vânt. Încă nu îi văzuse fața.

Ar fi fost o mojiție să rămână tăcut.

- După părerea mea, zise el, glezna e fie grav scrântită, fie ruptă de-a binelea. Oricum ar fi, nu e deloc înțelept să te sprijini pe ea.

În timp ce se cățara pe pietriș și se îndrepta spre ea, o văzu ridicând brusc capul. Ochii i se măriră și păru mai degrabă înspăimântată decât ușurată de ajutorul care apăruse. Avea ochi mari și albaștri și o față minunată de frumoasă, deși nu era o fetișcană. Părea să fi avut cam vârsta lui, adică treizeci și trei de ani.

Hugo se enervă. Nu îi plăcea deloc să vadă că oamenii se temeau de el. Și se temeau adesea. Chiar și unii bărbați. Dar femeile, în mod deosebit.

Ar fi putut să-i treacă prin cap că o expresie mândră nu era cea mai bună cale de a inspira încredere, mai ales într-un peisaj singuratic și pustiu ca acesta. Dar nu îi trecu.

Și o privi mânios de la înălțimea lui considerabilă.

capitolul 2

- Oh! țipă ea. Cine sunteți? Sunteți ducele de Stanbrook?

Deci *era străină* în partea aceasta de țară.

- Trentham, răspunse el. Ați venit pe jos din sat?

- Da. Mă gândeam să mă întorc peste promontoriu. Dar pietrele sunt mult mai mari decât mă așteptasem, și e mult mai greu de înaintat.

Era categoric o lady. Hainele ei aveau o croială frumoasă și păreau scumpe. Și vorbea cu un accent cultivat. Iar manierele ei trădau în mod nedefinit o educație bună.

Însă nu avea de gând să-i poarte pică pentru asta.

- Ar fi mai bine să mă uit la glezna aceea, propuse el.

- Oh, nu, răspunse ea, dându-se înapoi îngrozită. Nu e deloc necesar, domnule Trentham, vă mulțumesc. E glezna mea sensibilă. Peste o clipă va fi bine și o să-mi pot continua drumul.

Doamnele și demnitatea lor! Și felul în care negau orice realitate neplăcută.

- O să arunc totuși o privire. Se lăsă pe vine și întinse o mână uriașă. Ea se uită, se sprijini pe mâini, își mușcă buzele și nu mai spuse nimic.

El îi prinse gheata cu o mână și îi palpă glezna cu cealaltă, având grijă să nu îi provoace și mai multă durere. Nu credea că era ruptă, deși nu prea îndrăznea să îi scoată gheata înaltă și să o examineze mai bine. Gheata îi oferea un oarecare sprijin, dacă exista într-adevăr o fractură. Însă glezna se umfla deja. Era clar că un rău fusese făcut. Nu avea să se mai întoarcă pe jos în sat astăzi, și nici în altă parte, chiar dacă i-ar fi oferit brațul ca să se sprijine.

Și era mare păcat.

Când ridică privirea spre ea, văzu că încă își mușca buzele. Fața îi era cenușie și tensionată din pricina durerii - și poate că se simțea și stânjenită. El îi dezvelise piciorul până aproape de genunchi. Ciorapul ei de mătase avea o gaură, iar genunchiul era julit și sângera puțin. Căută în buzunarul mantalei, unde pusese o batistă curată de dimineață. O scutură, o îndoi în trei pe lungime și îi înfășură genunchiul, făcând un nod strâns dedesubt. Apoi îi lăsă pelerina în jos și se ridică.

Pe obrazii ei apăruseră două pete roșii de culoare.

De ce naiba, se gândi el privind-o, nu rămăsese ea pe plajă, unde era în siguranță? Sau de ce nu avusese mai

multă grijă atunci când urcase povârnișul? Dar un lucru era limpede. Nu putea să o abandoneze acolo.

- Va trebui să veniți la Penderris, spuse el fără prea mare simpatie. Glezna asta trebuie văzută de un doctor cât de curând posibil, iar genunchiul trebuie curățat și bandajat așa cum se cuvine. Eu nu sunt doctor.

- Oh, nu, strigă ea alarmată. Nu la Penderris. Este chiar atât de aproape? Nu mi-am dat seama. Am fost sfătuită să îl ocolesc de departe. Îl cunoașteți pe ducele de Stanbrook?

- Sunt oaspetele lui, răspunse el tăios. Acum, putem alege calea cea mai dificilă, doamnă. Eu pot să vă ridic și să vă țin de mijloc, în timp ce dumneavoastră săriți într-un picior pe lângă mine. Dar vă avertizez că avem de mers până la casă. Sau putem alege calea simplă, și eu vă voi duce pur și simplu în brațe.

- Oh, nu! strigă ea din nou, cu mai multă forță de data asta, îndepărtându-se cât putea de el. Cântăresc o tonă. În plus...

- Mă îndoiesc, doamnă. Cred că sunt capabil să vă duc, fără să vă scap din brațe sau să rămân cu o durere permanentă de șale.

Se aplecă peste ea și o luă cu un braț pe după umeri, strecurându-și celălalt braț sub genunchii ei, apoi o ridică. Ea își scoase în grabă brațul din pelerină și se prinse de gâtul lui. Dar era evident că era uluită și alarmată - și că apoi se indignă foarte tare.

El îi oferise desigur și altă opțiune, dar nu așteptase ca ea să aleagă. Însă adevărul era că nu exista altă opțiune. Numai o femeie tâmpită ar fi ales să sară într-un picior alături de el doar pentru a-și păstra demnitatea feminină.

Așa că începu să urce cu ea în brațe, cât de rapid îi permiteau pietrele trădătoare.

- Întotdeauna faci exact ce îți place, domnule Trentham, întrebă ea cu o voce trufașă, liniștită și rece, chiar

și atunci când pari să le oferi și altă opțiune victimelor dumitale?

Victimelor?

- În plus, continuă ea fără să-i ofere șansa de a răspunde la întrebări, eu nu aș fi ales nici *una* dintre opțiuni, sir. Aș fi preferat să mă întorc singură acasă, pe propriile picioare.

- Asta ar fi fost o mare prostie, zise el, fără să încerce să-și ascundă batjocura din glas. Glezna dumitale e într-o stare de plâns.

Ea mirosea bine. Nu era felul acela de parfum pe care prea multe femei îl toarnă peste ele, felul acela care îți ia cu asalt nasul și gâtul și te face să strănuți și să tușești. Bănuia că era o esență foarte scumpă. Pentru că îi învăluia ispititor persoana, fără a fi invaziv. Rochia ei era de un cafeniu-deschis și părea să fi fost făcută dintr-o lână foarte fină. O lână scumpă. Nu era o doamnă săracă.

Numai nepăsătoare și prostuță.

Și nu se obișnuia ca doamnele să târască după ele cameriste și alte însoțitoare, oriunde ar fi mers? Unde erau însoțitoarele ei? Dacă ar fi avut companie, așa cum se cuvenea, el nu ar fi trebuit să se implice personal.

- Glezna asta mă supără *întotdeauna*, zise ea. Sunt obișnuită cu asta. De obicei șchiopătez. Acum câțiva ani am căzut de pe cal și am rupt-o, și nu s-a prins așa cum trebuia. Chiar trebuie să te rog să mă lași jos și să îmi permiți să mă duc în drumul meu.

- E umflată rău, replică el. Dacă ai venit din sat, ai un kilometru și jumătate până acolo. De cât timp crezi că ai avea nevoie ca să sari într-un picior toată distanța asta?

- Cred, răspunse ea cu o voce rece și disprețuitoare, că asta e problema mea, nu a dumitale, domnule Trentham. Însă îmi dau seama că dumneata ești tipul de bărbat care trebuie să aibă *întotdeauna* dreptate, în timp ce toți ceilalți greșesc - cel puțin după părerea dumitale.

Ei bine, Dumnezeuule mare! Credea că lui îi plăcea să joace rolul lui Sir Galahad?

Se aflau încă pe povârniș, deși lăsaseră în urmă pietrele și acum păseau pe un pământ mai tare, acoperit cu iarbă pipernicită și aspră. El se opri dintr-odată, o lăsă să stea pe picioarele ei și făcu un pas înapoi. Își împreună mâinile la spate și o privi liniștit cu o expresie care îi făcea pe soldați să se oprească din drum, tremurând.

Întâmplarea începea să-l distreze.

- Mulțumesc, zise ea cu trufie înghețată - deși avu bunul-simț de a se scuza imediat. Îți mulțumesc pentru că ai venit în ajutorul meu, sir. Nu ar fi fost greu să scapi. Probabil că ți-ai dat seama că nu te văzusem. Sunt Lady Muir.

Ah, deci chiar *era* o lady. Probabil că acum se aștepta ca el să-i facă temenele până dădea cu fruntea de pământ.

Ea făcu un pas înapoi - și căzu grămadă, cu o totală lipsă de demnitate.

El rămase nemișcat, privind-o de sus, cu buzele strânse. Era sigur că nu avea să-i placă deloc *această* pierdere a demnității.

Ea se ridică pe genunchi, sprijinindu-se cu mâinile de pământ și... râse. Era un sunet vesel, de amuzament sincer, deși se sfârși cu un mic icnet de durere.

- Domnule Trentham, ai permisiunea mea să îmi zici „ți-am spus eu“.

- Ți-am spus eu, repetă el - nu se cuvenea să nu respecti dorințele unei lady. Și sunt *Lord* Trentham.

Poate că era o prostie să insiste asupra acestui detaliu, dar ea îl scotea din fire.

Ea se întoarce și se așeză pe pământ. „Probabil că e ud și acum, după ploaia de ieri“, se gândi el. Dar așa îi trebuia. O privi cu asprime, cu fălcile încleștate.

Ea ridică privirea spre el, oftând. Fața ei deveni din nou palidă. Probabil că glezna îi pulsa de parcă ar fi avut o mie de demoni în ea. Poate chiar cinci mii, după încercarea ei de a se sprijini pe piciorul rănit.

- Acum câteva minute mi-ai oferit două opțiuni, zise ea fără nici o urmă de trufie în glas, deși o urmă de răs mai rămăsese. Și de vreme ce nu sunt o femeie proastă, sau cel puțin nu vreau să par proastă, o aleg pe a doua. Dacă alegerea a rămas încă deschisă, vreau să zic. Ai avea tot dreptul să nu mă mai lași să aleg, dar ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ai duce la Penderris, Lord Trentham, chiar dacă nu-mi place deloc că va trebui să îmi impun prezența acolo. Poate că vei fi atât de bun încât să îmi împrumuți o trăsură când vom ajunge, ca să nu mai trebuiască să intru...

El se aplecă și o luă din nou în brațe. Considera că fusese destul de umilită.

Așa că porniră din nou spre casă. Nu încercă să susțină o conversație. Își cam imagina cum avea să fie primit și câte glume va trebui să îndure pe toată durata șederii la Penderris.

- Ești sau ai fost militar, Lord Trentham, zise ea, întrerupând tăcerea după câteva minute. Am dreptate, nu-i așa?

- Ce te face să spui asta? întrebă el fără să se uite la ea.

- Ai portul unui ofițer și înfățișarea unui om obișnuit să comande, cu maxilarul încheștat și privirea încordată.

El se uită o clipă la ea, dar nu răspunse nimic.

- Oh, o să fie groaznic de stânjenitor, zise ea din nou după câteva minute, când se apropiară de casă.

- Dar mai bine, cred, zise el tăios, decât să zaci pe un povârniș deasupra plajei, la bunul-plac al naturii și așteptând să vină pescărușii să-ți scoată ochii.

Deși putea părea lipsit de inimă, și-ar fi dorit ca ea să se fi aflat exact acolo acum, chiar dacă nu își dorea să fie atacată de pescărușii care își scoteau ochii.

- Oh, răspunse ea cu o grimasă. Când înfățișezi lucrurile în felul acesta, trebuie să recunosc că ai dreptate.

- Uneori am.

Dumnezeule! Gluma zilei de astăzi fusese că el trebuia să coboare pe plajă ca să găsească o femeie arătoasă cu care să se însoare. Și uite că acum se întorcea, exact în momentul în care se aștepta toată lumea, aducând cu el o *lady* adevărată. Și al naibii de drăguță, pe deasupra.

Poate că nu era liberă, totuși. De fapt, era aproape sigur că nu. Se prezentase ca Lady Muir. Asta sugera că undeva, poate în satul care se afla la o distanță de un kilometru și jumătate, exista un Lord Muir. Dar faptul acesta nu avea să-l scape de glume. De fapt, glumele aveau să devină și mai pipărate. Avea să fie acuzat că se păcălise singur cu cea mai mare naivitate.

Și avea să treacă mult timp până să se uite de asta.

Gwen ar fi trăit cu siguranță cel mai stânjenitor moment din viața ei dacă mintea nu i-ar fi fost atât de ocupată cu durerea. Oricum, se simțea destul de stânjenită.

Nu doar că era dusă pe sus în casa unui om cu faimă destul de proastă, care nici nu o aștepta, dar era purtată de un străin uriaș și morocănos, care nu făcea nimic ca să-și ascundă disprețul față de ea. Și problema era că nu putea să-l învinuiască. Se purtase rău. Se făcuse de râs.

Acum era lipită de pieptul acela musculos pe care îl observase în timp ce se îndrepta spre ea pe pietriș, și îl simțea tulburător de masculin. Îi simțea căldura trupului prin hainele lui groase și prin hainele ei. Simțea mirosul coloniei lui, sau poate al săpunului de ras, un miros categoric masculin, slab și ispititor. Îl auzea respirând, deși efortul nu îl făcuse să gâfâie. De fapt, o făcea să se simtă foarte ușoară.

Glezna îi pulsa într-adevăr foarte rău. Nu avea rost să continue să declare că putea să se întoarcă pe jos la Vera, odată ce trecea durerea.

Oh, vai, el *era* într-adevăr posac. Și tăcut. Nu confirmase, dar nici nu negase faptul că era ofițer. Și nu se obosise deloc să facă conversație, deși probabil

că avea nevoie să-și cruțe suflarea pentru a o putea purta pe ea.

Dumnezeule mare, avea să aibă mult timp coșmaruri cu ziua asta.

El se îndreptă direct spre ușile din față de la Penderris Hall, care părea într-adevăr un conac foarte mare. Așa cum s-ar fi putut aștepta, ignorase complet cererea ei de a fi dusă direct la trăsură, ca să poată evita casa. Speră doar că ducele nu avea să fie prin apropiere atunci când el avea s-o ducă înăuntru. Poate că unul dintre favoriții lui avea să poruncească să fie adusă o trăsură care să o ducă înapoi la Vera. Chiar și o cabrioletă ar fi fost bună.

Lordul Trentham urcă niște scări și se întoarse puțin, ca să bată cu cotul în una dintre uși. Aceasta fu deschisă imediat de un bărbat sobru în negru, care semăna cu majordomii din toată lumea. Fără o vorbă, bărbatul se feri, iar lordul Trentham o duse într-un hol mare, pardosit cu negru și alb.

- Avem un soldat rănit aici, Lambert, zise lordul Trentham, cu o voce lipsită de orice urmă de umor. O să o duc sus, în camera de zi.

- Oh, nu, vă rog...

- Să trimit după doctorul Jones, milord? întrebă majordomul.

Dar înainte ca lordul Trentham să poată răspunde sau ca Gwen să poată protesta, în scenă apăru o altă persoană, un gentleman înalt, subțire, blond și extrem de frumos, cu ochi verzi și ironici și o sprânceană ridicată. „Ducele de Stanbrook“, se gândi Gwen, cu inima cât un purice. Nu și-ar fi putut imagina o scenă mai umilitoare nici dacă ar fi încercat.

- Hugo, dragul meu prieten, zise bărbatul cu o voce leneșă și târăgănată, cum ai reușit? Ești o minune. Ai găsit-o pe doamnă pe plajă, nu-i așa, și ai dat-o gata literalmente cu farmecul tău, ca să nu mai vorbim despre titlu și avere? Trebuie să spun că e o scenă foarte

emoționantă. Dacă aș fi artist, m-aș re-repezi după șevalet și pensule, ca să o immortalizez pentru încântarea urmașilor tăi din cea din a treia și a patra generație.

În timp ce vorbea, coborî sprânceana și duse monoclul la ochi.

Gwen se uită urât la el. Adunându-și toată demnitatea care îi mai rămăsese, i se adresă pe un ton înghețat.

- Mi-am răsucit glezna, explică ea, și lordul Trentham a fost atât de amabil încât să mă aducă aici. Nu am de gând să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră mai mult decât este necesar, Excelență. Tot ce cer este să îmi împrumutați un mijloc de transport care să mă ducă înapoi în sat, unde locuiesc. *Sunteți* ducele de Stanbrook, nu-i așa?

Domnul blond lăsă jos monoclul și ridică din nou o sprânceană.

- Mă înălțați în rang, doamnă, zise el. Sunt flatat. Însă nu sunt, din nefericire, Stanbrook. Cred că Lambert va porunci să fie adusă o cabrioletă, dacă insistați, deși Hugo pare nerăbdător să vă impresioneze cu marea lui putere repezindu-se pe scări cu dumneavoastră în brațe și urcând în camera de zi fără să respire mai repede măcar.

- E un lucru bun că nu ești ducele, Flavian, spuse alt gentleman mai vârstnic care venea din capătul holului. Se pare că nu știi nimic despre ospitalitate. Doamnă, sunt complet de acord cu Hugo și cu bunul meu majordom. Veți fi dusă în camera de zi, ca să vă odihniți piciorul pe o sofa, în timp ce eu voi trimite după un doctor care să evalueze gravitatea rănii. În treacăt fie zis, sunt Stanbrook, și sunt cu totul la dispoziția dumneavoastră. Trebuie să îmi spuneți pe cine să chem ca să vă ofere o oarecare mângâiere. Pe soțul dumneavoastră, poate?

Oh, vai, era din ce în ce mai rău. „Dacă în mijlocul holului s-ar deschide o gaură neagră“, se gândi Gwen, „m-aș bucura dacă lordul Trentham m-ar scăpa în ea“. Ducele era așa cum și-l imaginase ea la început - înalt,

subțire și elegant, cu trăsături frumoase, fin cizelate, și păr negru, care devenise argintiu la tâmpile. Manierele lui erau curtenitoare, dar ochii lui cenușii erau reci, iar vocea înghețată. Vorbea despre ospitalitate, dar o făcu să se simtă asemenea celui mai rău intrus.

– Sunt văduva răposatului viconte Muir, îi spuse Gwen ducelui. Sunt oaspetele doamnei Parkinson, din sat.

– Ah, zise ducele. Îmi amintesc că și-a pierdut soțul de curând, după o boală îndelungată. Dar continuă să urci, Hugo. Sper să am plăcerea de a conversa cu dumneavoastră mai târziu, Lady Muir, după ce ne vom ocupa de glezna aceasta.

După tonul lui, s-ar fi spus că totul era o mare neplăcere. Sau poate că stânjeneala ei extremă o făcea să-l bănuiască pe nedrept. La urma urmei, el îi oferise ospitalitate și serviciile unui medic.

Cum putea o gleznă scrântită să producă o asemenea durere? Sau poate că era ruptă.

Lordul Trentham se întoarse și păși spre o scară largă, care urca la etaj într-o curbă elegantă. Îl auzi pe ducele de Stanbrook poruncind să fie adus doctorul și să se trimită fără întârziere după Vera. Domnul cu monoclul, cel care vorbea pe un ton de plictiseală afectată, bâlbâindu-se ușor, se oferă să se ocupe de asta.

Camera de zi era pustie. Măcar atâta noroc avea și ea. Era o cameră mare și pătrată, cu pereți tapetați cu brocart de culoare rubinie, pe care atârnavă portrete în rame grele și aurite, și un șemineu de marmură împodobit cu diverse sculpturi, așezat pe peretele din fața ușii. Tavanul înalt era pictat cu scene mitologice, iar friza de dedesubt era aurită. Mobilele erau elegante și somptuoase. Ferestrele înalte dădeau spre pajiștile apărate de garduri vii, însă acestea nu erau atât de înalte încât să nu-ți permită să vezi stâncile din depărtare și marea de dincolo de ele. Un foc trosnea în șemineu, iar

căldura camerei făcea ca peisajul de afară să nu pară prea sărăcăcios și pustiu.

Gwen cuprinse dintr-o singură privire încăperea și peisajul de afară și simți toată umilința de a fi un oaspete neinvitat – și nedorit – într-o asemenea casă. Dar, măcar pentru moment, nu părea să aibă rost să se agite și să ceară din nou o trăsură de împrumut care să o ducă înapoi la Vera.

Lordul Trentham o lăsă pe o sofa tapițată cu brocart și se întinse după o pernă, pe care i-o așeză sub glezna rănită.

– Oh, strigă ea, ghetetele mele vor murdări sofaua.

Asta ar fi pus capac la toate.

Dar el nu îi permise să-și lase picioarele pe dușumea. Nici nu îi permise să se aplece în față ca să își scoată ghetetele. Insistă să facă el totul. Nu îi dădu nici o comandă, dar era dificil să dai la o parte niște mâini atât de mari și niște brațe atât de puternice, sau să te faci auzită de niște urechi atât de surde.

Deși nu voia, trebuia să admită că el îi făcuse o favoare, dar chiar era nevoie să se poarte într-un mod atât de neplăcut?

El descheie fără nici o problemă șireturile ghetei stângi, o trase și o lăsă să cadă pe dușumea. Însă cu cealaltă gheață treaba merse mai încet. Gwen își dezlegă panglicile bonetei, o scoase de pe cap și o lăsă alături, pe sofa, ca să se poată sprijini cu ceafa de pernele spătarului. Închise ochii – și apoi își apăsă ceafa mai tare și închise ochii și mai strâns, fiindcă un nou val de agonie o copleși. El avea mâini surprinzător de blânde, dar nu îi fu ușor să îi scoată gheata și, odată scoasă, nu mai rămase nimic care să îi sprijine piciorul sau să țină glezna umflată. Simți cum el îl ridică pe pernă.

Dar durerea amortește uneori sensibilitatea, se gândi ea după câteva momente, când îi simți mâinile sub fusta ei, dezlegând batista pe care o înfășurase mai devreme

în jurul genunchiului și apoi rulându-i ciorapul agățat și scoțându-l de pe picior.

Degetele lui calde palpară umflătura.

- Nu cred că e rupt, spuse lordul Trentham. Dar nu pot fi sigur. Trebuie să îți ții piciorul unde este până vine doctorul. Tăietura de la genunchi e superficială și se va vindeca în câteva zile.

Deschise ochii și fu foarte conștientă de piciorul ei gol și porțiunea de gambă fără ciorap, întinsă pe pernă. Lordul Trentham stătea drept, cu mâinile împreunate la spate, cu picioarele încălțate cu cizme și ușor depărtate - un militar în stare de repaus. Ochii lui întunecați priveau direct în ochii ei, iar maxilarul îi era încheștat.

„Îi displace că sunt aici“, se gândi ea. „Ei bine, am făcut tot ce am putut ca să nu fiu.“ Îi dispăcea că el n-o plăcea.

- Majoritatea femeilor, zise el, nu suportă bine durerea. Dumneata da.

Îi insulta sexul, dar îi făcea un compliment ei, personal. Ar fi trebuit să zâmbească prosteste, recunoscătoare?

- Lord Trentham, uiți că femeile nasc copii. Și e general recunoscut faptul că nașterea e cel mai dureros lucru din lume.

- Ai copii? întrebă el.

- Nu. Ea închise ochii din nou, și fără nici un motiv aparent continuă - continuă să vorbească despre un subiect despre care nu vorbea niciodată, nici chiar cu cei mai apropiați și mai dragi oameni. Am pierdut singura mea sarcină. S-a întâmplat după ce am fost aruncată de pe cal și mi-am rupt piciorul.

- De ce erai pe cal dacă erai însărcinată?

Era o întrebare foarte bună, chiar dacă era lipsită de bună-cuviință.

- Săream peste gardurile vii, zise ea, și am sărit peste unul peste care nici Vernon - soțul meu -, nici

eu nu mai sărisem niciodată. Calul lui l-a trecut. Al meu nu, și am fost aruncată din șa.

Urmă o scurtă tăcere. De ce naiba îi spusese toate astea?

- Soțul dumitale știa că erai însărcinată? întrebă el.

Era o întrebare inadmisibil de intimă. Dar ea por-nise asta.

- Bineînțeles. Eram însărcinată de aproape șase luni.

Și acum el avea să-și închipuie tot felul de lucruri deloc laudabile despre Vernon, fără să înțeleagă nimic. Era nedrept din partea ei să spună atât de mult, când sigur nu era pregătită să se lanseze într-o explicație mai lungă. Se părea că făcea totul pentru a se pune într-o lumină proastă chiar din momentul în care dăduse cu ochii de el și se dăduse înapoi de spaimă. Da, chiar asta făcuse. *Se dăduse înapoi.*

- Era un copil pe care îl doreai? întrebă el.

Ea deschise brusc ochii și se uită urât la el, rămasă fără cuvinte. Ce fel de întrebare era *asta*?

Ochii lui erau aspri. Acuzatori. Dezaprobatori.

Dar la ce se așteptase ea? Făcuse ca atât ea, cât și Vernon să pară intolerabil de nesăbuiți și de iresponsabili.

Era timpul să schimbe subiectul.

- Domnul blond de jos e și el oaspete la Penderris? întrebă ea. Am dat buzna peste o petrecere de sfârșit de săptămână?

- E viconte Ponsonby, răspunse el. Sunt șase oaspeți aici, în afară de Stanbrook. Ne adunăm aici în fiecare an, timp de câteva săptămâni. Stanbrook ne-a deschis casa ani la rând, cât a durat războiul și după ce s-a terminat, în timp ce ne recuperam după diverse răni.

Gwen se uită la el. Nu se vedea nici o urmă a unei răni care să-l fi afectat atât de mult timp pe lordul Trentham. Dar avusese dreptate în privința lui. *Era militar.*

- Toți ați fost sau sunteți ofițeri? întrebă ea.

- Am fost. Cinci dintre noi în războiul recent, Stanbrook în cel dinainte. Fiul său a luptat și a murit în războaiele napoleoniene.

Ah, da. Cu puțin înainte ca ducesa să sară de pe stânci și să moară.

- Și cea de-a șaptea persoană?

- O femeie, văduva unui ofițer de informații, care a fost capturat și torturat până la moarte. Ea era prezentă atunci când l-au împușcat în cele din urmă.

- Oh, exclamă Gwen cu o grimasă.

Acum se simțea mai rău ca niciodată. Era mult mai teribil decât să dai buzna peste o petrecere de sfârșit de săptămână. Iar glezna ei scrântită părea stânjenitor de lipsită de importanță în comparație cu ce trebuie să fi îndurat ducele și cei șase oaspeți ai săi.

Lordul Trentham luă un șal de pe spătarul unui scaun și se apropie, întinzându-l peste piciorul rănit al lui Gwen. În același moment, ușile încăperii se deschiseră din nou și intră o femeie care ducea o tavă de ceai. Era o lady, nu o cameristă. Era înaltă și foarte dreaptă. Părul ei de un blond întunecat era strâns într-un coc la spate, dar însăși simplitatea și severitatea stilului sublinia osatura perfectă a feței ei ovale, cu pomeții fin sculptați, nasul drept și ochii de un albastru-verzui, mărginiți de gene mai întunecate decât părul. Gura era mare și generoasă. Era frumoasă, în ciuda faptului că fața ei părea sculptată în marmură. Părea că nu zâmbise niciodată; mai mult, părea incapabilă să zâmbească, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Ochii ei erau mari și foarte calmi, aproape nefiresc de calmi.

Se îndreptă spre sofa și ar fi așezat tava pe masa de lângă Gwen, dacă lordul Trentham nu i-ar fi luat-o din mâini.

- Am eu grijă de asta, Imogen.

- George s-a gândit că ți s-ar părea nepotrivit să rămâi singură într-o cameră cu un gentleman străin,

Lady Muir, explică doamna, chiar dacă el te-a salvat și te-a adus în casă. Așa că am fost desemnată ca însoțitoare.

Vocea ei era mai degrabă indiferentă decât rece.

- Aceasta este Imogen, Lady Barclay, zise lordul Trentham, care pare să nu fi considerat niciodată că e nepotrivit să stea la Penderris cu șase domni și fără nici o însoțitoare.

- Mi-aș încredința viața tuturor celor șase, sau fiecăruia pe rând, zise Lady Barclay, înclinând politicoasă fruntea în direcția lui Gwen. De fapt, am făcut-o deja. Pari stânjenită. Nu trebuie. Cum ți-ai rănit glezna?

Turnă trei cești de ceai, în timp ce Gwen descria ce se întâmplase. „Aceasta deci“, se gândi ea, „e doamna care era cu soțul ei atunci când a fost ucis de cei care îl torturaseră“. Gwen își dădea seama câte chinuri trebuie să fi îndurat în fiecare minut care trecuse de atunci. Probabil că se întrebasese mereu dacă nu ar fi putut face ceva ca să prevină un asemenea dezastru. Așa cum se întreba și Gwen însăși, cu privire la moartea lui Vernon.

- Mă simt foarte nesăbuită, încheie ea.

- Bineînțeles că te simți, admise Lady Barclay. Dar să știi că fiecare dintre noi am fi putut păți același lucru. Coborâm și urcăm întruna de pe plajă, iar povârnișul acela e destul de trădător, chiar și fără pietrele care alunecă sub picioare.

Gwen aruncă o privire spre lordul Trentham, care își sorbea în tăcere ceaiul, cu ochii întunecați pironiți asupra ei.

„E un bărbat teribil de atrăgător“, se gândi ea oarecum surprinsă, cutremurându-se puțin. Nu ar fi trebuit să fie. Era prea lat în umeri ca să pară elegant sau grațios. Părul lui era prea scurt ca să îndulcească asprimea trăsăturilor sau linia aspră a maxilarului. Gura îi era prea dreaptă și strânsă ca să fie senzuală. Ochii îi erau prea întunecați și pătrunzători ca să-ți dorești să te îneci

în ei. Persoana lui nu avea nimic care să sugereze farmec, sau umor, sau căldură.

Și totuși...

Și totuși, avea o aură de senzualitate aproape copleșitoare. De masculinitate.

„Ar fi o experiență absolut minunată“, se gândi ea, „să te culci cu el“.

Era un gând care o șocă până în străfundurile ființei ei. În cei șapte ani care trecuseră de la moartea lui Vernon, nici nu se gândise măcar la alt pretendent sau la căsătorie. Și niciodată în viață nu se gândise la un bărbat în felul acesta.

Oare atracția asta neașteptată și mai degrabă ridicolă avea ceva de-a face cu valul la fel de neașteptat de singurătate pe care îl simțise jos pe plajă, chiar înainte de a-l întâlni?

Continuă să converseze cu Lady Barclay, în timp ce gândurile acestea stranii îi bâzâiau în cap. Dar îi venea într-adevăr greu să se concentreze asupra cuvintelor sau a gândurilor. Durerea, pe care și-o amintea foarte bine de când își rupsese piciorul, nu se limitează niciodată la partea trupului care a fost rănită, ci pulsează în tot corpul, până nu mai știi ce să faci cu propria persoană.

De îndată ce o văzu terminându-și ceașca de ceai, lordul Trentham se ridică, luă un șervet nefolositor de pe tava de ceai, se îndreptă spre un dulap și căută un urcior cu apă între sticlele de coniac. Se întoarse cu șervetul ud și bine stors, îl întinse pe fruntea lui Gwen și îl ținu apăsător cu o mână. Ea se sprijini din nou cu ceafa de pernă și închise ochii.

Răceala și chiar apăsarea mâinii lui erau foarte plăcute.

De ce își imaginase oare că el era o brută insensibilă?

- Speram să îi distrag atenția prin conversație, zise Lady Barclay. E palidă ca o stafie, biata de ea. Dar nu a scos un singur valet. Are toată admirația mea.

- Jones întârzie destul de mult, zise lordul Trentham.

- Va veni cât de repede poate, replică Lady Barclay. Întotdeauna vine, Hugo. Și nu există doctor mai bun în toată lumea.

- Lady Muir a mai fost rănită la același picior, explică lordul Trentham. Cred că o doare al naibii de tare.

„Vorbesc despre mine ca și cum nu aș fi prezentă“, își zise Gwen. Dar pentru moment nu îi păsa. Pentru moment încerca să se distanțeze cât putea de mult de durere.

Și observă o anumită căldură în vocile lor. Ca și cum țineau unul la altul. Aproape ca și cum le-ar fi păsat cu adevărat și de ea.

Chiar și așa, își *dorea* ca doctorul să vină în curând, ca să îi poată cere din nou ducelui de Stanbrook o trăsură care să o ducă la Vera.

Oh, cât de mult ura să fie recunoscătoare cuiva.

capitolul 3

Flavian se întoarse cu doctorul, dar și cu doamna Parkinson. De fapt, doamna intră prima în camera de zi, în mare grabă. Făcu o reverență cât se putea de adâncă înaintea lui Imogen și a lui Hugo, și îi asigură că Excelența Sa era bunătatea întruchipată, că ei erau bunătatea întruchipată, că ea avea să-i fie recunoscătoare lordului Ponsonby tot restul vieții pentru că o înștiințase atât de repede despre accidentul scumpei ei prietene și insistase să o aducă acolo în trăsura Excelenței Sale, în ciuda faptului că ar fi străbătut pe jos cu plăcere o distanță de zece ori mai lungă, dacă ar fi fost necesar.

- Aș merge pe jos cinci - nu, chiar și zece - kilometri de dragul scumpei Lady Muir, îi asigură ea, chiar dacă a fost o nesăbuiță din partea ei să hoinărească pe domeniul Excelenței Sale, când eu am avertizat-o și i-am specificat să evite să ofenseze un pair atât de ilustru

al regatului. Excelența Sa ar fi avut tot dreptul de a refuza să o primească la Penderris, deși cred că a ezitat să facă așa ceva, când a aflat că era *Lady Muir*. Presupun că acestui fapt se datorează invitația mea de a călători cu trăsura, pentru că o asemenea distincție nu mi-a mai fost oferită, să știți, în ciuda faptului că domnul Parkinson era fratele cel mai mic al lui Sir Roger Parkinson și al patrulea pe linia de moștenire a titlului, după cei trei fii ai fratelui său.

De abia după ce rosti acest remarcabil discurs, uitându-se când la Hugo, când la Imogen, doamna se întoarse spre prietena ei, strângându-și mâinile la piept.

Hugo și Imogen rămaseră inexpresivi, dar schimbă o privire care spunea foarte multe. Flavian se opri tăcut în prag, arătându-și plictiseala pe față.

- Gwen! strigă doamna Parkinson. Oh, biata și draga mea Gwen, ce ți-ai făcut? Mi-am ieșit din minți de îngrijorare când am văzut că trecuse o oră și tu nu te întorseși de la plimbare. M-am temut de ce era mai rău și m-am învinuit amarnic că nu te-am însoțit, deși eram atât de deprimată. Ce aș fi făcut dacă ai fi suferit un accident fatal? Ce i-aș fi spus contelui de Kilbourne, dragul tău frate? A fost într-adevăr foarte, foarte urât din partea ta să mă sperii atât de tare. Și toate simțămintele acestea au fost produse, bineînțeles, de marea mea iubire față de tine.

- Mi-am răsucit glezna, asta e tot, Vera, explică Lady Muir. Dar din nefericire îmi este imposibil să pășesc, cel puțin pentru moment. Totuși, sper să nu trebuiască să mai abuzez mult de ospitalitatea ducelui. Cred că va avea amabilitatea de a ne împrumuta trăsura ca să ne putem întoarce amândouă în sat, după ce doctorul se va uita la glezna mea și o va lega.

Doamna Parkinson își privi prietena cu groază vădită și scoase un țipăt ușor, strângându-și mâinile și mai tare la piept.

-Nu trebuie nici măcar să te *gândești* la mutare, zise ea. Oh, biata mea Gwen, ai produce un rău ireparabil piciorului dacă ai încerca ceva atât de nesăbuit. Ai deja șchiopătatul acela nefericit de la accidentul dinainte, și cred că din cauza asta nu ți-au făcut curte alți domni, după moartea dragului Lord Muir. Nici vorbă să riști să rămâi șchioapă de-a binelea. Sunt sigură că Excelența Sa mi se va alătura și îți va cere să rămâi aici până ți se vindecă glezna. Nu trebuie să-ți faci griji, pentru că nu te voi neglija. Voi veni pe jos în fiecare zi ca să-ți țin companie. La urma urmei, ești cea mai scumpă prietenă a mea. Și sunt sigură că această lady și acest gentleman te vor îndemna să rămâi, și la fel va face și viconte Ponsonby.

Zâmbi grațios întorcându-se spre Imogen și Hugo, iar Flavian, mai plictisit decât de obicei, făcu prezentările.

Hugo bănuî că doamna Parkinson avea cam aceeași vârstă ca și Lady Muir, deși timpul fusese mai neîndurător cu ea. În timp ce Lady Muir era încă frumoasă, chiar dacă trecuse probabil de treizeci de ani, orice frumusețe pe care ar fi putut s-o aibă vreodată doamna Parkinson trecuse de mult. Pusese și prea multe kilograme, iar majoritatea se așezaseră în locuri nepotrivite, sub bărbie, pe piept și pe șolduri. Părul ei castaniu își pierduse tot luciul tineresc pe care l-ar fi putut avea vreodată.

Lady Muir deschise gura să vorbească. Era limpede că era înspăimântată de sugestia de a rămâne la Penderris. Însă nu avu ocazia de a-și exprima sentimentele, pentru că ușa se deschise din nou și intră George însoțit de doctorul Jones, medicul pe care îl adusese de la Londra cu ani în urmă, când își deschisese casa pentru ei șase, dar și pentru alții care rămăseseră mai puțin timp. De atunci, doctorul rămăsese ca să îi trateze pe săracii care nu-și puteau plăti consultația, dar și pe cei mai bogați, care puteau.

- Iată-l pe doctorul Jones, Lady Muir, zise George. Vă asigur că e cel mai priceput dintre doctori. Puteți avea toată încrederea în el. Imogen, ești atât de bună să rămâi aici cu Lady Muir? Noi ceilalți ne vom re-trage în bibliotecă. Doamnă Parkinson, pot să vă ofer acolo un ceai și niște prăjituri? Ați fost foarte amabilă să veniți cu Flavian și cu doctorul, într-un timp atât de scurt.

- Eu sunt cea care ar trebui să rămână cu Lady Muir, protestă doamna Parkinson, dar se lăsă condusă spre ușă. Totuși, nervii mei au ajuns la limită, Excelență, după ce l-am îngrijit atâta vreme pe bietul și dragul meu soț. Doctorul Jones vă va spune că am fost cât pe ce să mă prăbușesc cu totul după moartea lui. Nu știu *cum* voi putea să îi ofer scumpei Lady Muir îngrijirile de care va avea nevoie în casa mea, deși vă puteți imagina că sunt foarte nerăbdătoare să o mut acolo. Mă simt răspunzătoare pentru cele întâmplate. Dacă aș fi fost cu ea, așa cum s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi simțit atât de deprimată de dimineață, nu aș fi lăsat-o să se apropie de Penderris. Sunt supărată că a intrat pe proprietatea dumneavoastră, deși presupun că a fost mai degrabă neatenție decât un act intenționat din partea ei.

În punctul acesta, George închise ușile încăperii și începu să coboare scările, cu doamna Parkinson la braț. Hugo și Flavian îi urmau.

- Îmi va face plăcere să o păstrez pe Lady Muir aici, doamnă, până va putea merge din nou, zise George. Iar doctorul a confirmat deja că sunteți epuizată după tot devotamentul și atenția cu care v-ați îngrijit soțul în timpul îndelungatei sale boli.

- E foarte amabil din partea lui, desigur, spuse doamna Parkinson. Voi veni să o vizitez pe Lady Muir în fiecare zi, bineînțeles.

- Sunt încântat să aud asta, doamnă, declară George, făcând semn unui lacheu să deschidă ușile bibliotecii. Trăsura mea va fi la dispoziția dumneavoastră.

Flavian și Hugo schimbă o privire, iar cel dintâi ridică dintr-o sprânceană, de parcă ar fi întrebat: „O ștergem cât mai putem?”

Hugo strânse din buze. Era tentant. Dar îi urmă pe George și pe invitata lui în bibliotecă, iar Flavian ridică din umeri și porni după el.

- Regret *cu adevărat* că abuzăm astfel de ospitalitatea dumneavoastră, Excelență, îl asigură doamna Parkinson pe George. Dar nu îmi stă în fire să abandonez o prietenă la nevoie. Așa că voi accepta amabila dumneavoastră ofertă și voi veni în fiecare zi cu trăsura, deși aș fi încântată să vin *pe jos*. Și nu vă voi deranja absolut deloc, nici pe dumneavoastră, nici pe oaspeții dumneavoastră, cât timp voi fi aici. O voi vizita pe *Lady Muir*. Și nu mă voi aștepta la ceai în fiecare zi.

O slujnică intrase tocmai atunci în încăpere și acum așeza tava de ceai pe un birou mare de stejar de lângă fereastră.

„Nu mă surprinde deloc”, se gândi Hugo, „că doamna Parkinson cultivă prietenia cu *Lady Muir*”. La urma urmei, aceasta era văduva unui lord și sora unui conte, iar doamna Parkinson era peste măsură de slugarnică. Dar nu prea înțelegea de ce se împrietenise *Lady Muir* cu ea. Lui Hugo i se păruse că era trufașă și cu nasul pe sus. Nu îi era deloc simpatică, în ciuda frumuseții ei incontestabile. Deși răsese de propriul necaz după ce îi ceruse s-o lase jos, iar el îi făcuse pe plac. Și apoi ceruse să fie dusă totuși în brațe. *Însă* își pierduse cândva copilul nenăscut din cauza purtării ei incredibil de nesăbuite și a nepăsării soțului ei. Era tipul de femeie din înalta societate pe care îl disprețuia cel mai mult. Părea să se gândească numai la ea însăși. Și totuși, era prietena doamnei Parkinson. Poate că îi plăcea să fie venerată și adorată.

Bietul George fu lăsat să poarte tot greul conversației de vreme ce Hugo stătea într-o tăcere posomorâtă, dorindu-și să nu se fi oprit să se urce pe lespedeaa aceea de stâncă, ci să se fi întors direct acasă. Iar Flavian se opriase lângă un raft cu cărți, frunzărind un volum, cu o expresie disprețuitoare. Lui Flavian îi reușeau întotdeauna atitudinile disprețuitoare. Nici măcar nu trebuia să scoată vreo vorbă.

Era foarte nedrept față de George.

– O cunoașteți de mult timp pe Lady Muir, doamnă Parkinson? întrebă Hugo.

– Oh, milord, răspunse ea, lăsând ceașca și farfuri-oara ca să-și ducă din nou mâinile la piept, ne cunoaștem dintotdeauna. Știți, ne-am făcut debutul împreună la Londra, pe când eram niște fetișcane. Am făcut în aceeași zi reverența în fața reginei și apoi fiecare dintre noi a dansat la balul prin care își făcea debutul cealaltă. Oamenii au fost atât de amabili încât să spună că eram cele mai uimitor de drăguțe tinere doamne de pe piața căsătoriilor din anul acela, deși cred că în ceea ce mă privea era o simplă politețe. Cu toate că am avut destui pretendenți, e adevărat. Mai mulți decât Gwen, de fapt, deși presupun că asta s-a datorat în parte faptului că ea s-a uitat o singură dată la lordul Muir și a hotărât că titlul și averea lui meritau să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-l cucerească. Și eu m-aș fi putut mărita cu un marchiz sau un viconte dacă aș fi vrut, sau cu unul dintre numeroșii baroni. Dar m-am îndrăgostit profund de domnul Parkinson și nu am regretat nici o clipă că am renunțat la viața sclipitoare pe care aș fi putut s-o am alături de un gentleman cu titlu și zece mii sau mai mult pe an. Nimic nu e mai important în viață ca dragostea romantică, chiar și atunci când obiectul ei nu e decât fratele cel mai mic al unui baronet.

Oare cum a murit Muir, se întrebă Hugo, cu mintea aiurea. Dar nu întrebă.

Apoi intră doctorul, care confirmă bănuiala lui Hugo că glezna pacientei sale era grav luxată, deși nu părea ruptă sau fisurată. Cu toate acestea, era neapărat necesar să-și odihnească piciorul și să nu se sprijine deloc pe el cel puțin o săptămână.

După cât se părea, Clubul Supraviețuitorilor urma să se extindă și să mai primească încă un membru, chiar dacă temporar. George îi permisesese doamnei Parkinson să-și atingă scopul și îi oferise șansa de a se strecura în casă și în compania lor în zilele următoare. Lady Muir rămânea.

Doamna Parkinson era singura dintre ei care părea mulțumită de acest verdict, chiar dacă își tampona ochii cu o batistă și ofta din adâncul sufletului.

„Ar fi fost mai bine“, se gândi Hugo, „dacă nu aș fi coborât deloc pe plajă astăzi“. Glumele de seara trecută fuseseră o avertizare suficientă. Uneori, lui Dumnezeu îi place să ia o glumă și să o interpreteze în felul Lui.

Noua luxație fusese agravată de vechea fractură, care nu fusese îngrijită așa cum ar fi trebuit.

- Mi-ar plăcea foarte mult să schimb o vorbă cu medicul care s-a ocupat de asta, zise doctorul Jones cu severitate după ce îi explică situația lui Gwen.

Apoi îi porunci să nu pună piciorul în pământ cel puțin o săptămână și să-l țină tot timpul ridicat, nu pe un taburet scund, ci la nivelul inimii, ori de câte ori se putea.

Verdictul acesta ar fi fost destul de sumbru în orice împrejurare. Chiar și acasă, perspectiva de a rămâne inactivă atât timp ar fi fost enervantă. Și altă săptămână la Vera, fără posibilitatea de a scăpa de compania gazdei și a prietenelor ei, ar fi fost ca o condamnare la Purgatoriu. Cu toate acestea, chiar și asta ar fi părut un paradis în comparație cu realitatea cu care se confrunta. Urma să petreacă o săptămână - *cel puțin o săptămână* - la Penderris Hall, ca oaspete al ducelui de Stanbrook.

Era forțată să-și impună prezența într-o reuniune de bărbați – și o singură femeie – care petrecuseră mai multe luni acolo, împreună, recuperându-se după rănille căpătate în război. Cu siguranță că erau un grup foarte unit. Ultimul lucru pe care și-l doreau era prezența forțată a unei străine, pe care nu o cunoștea nimeni, și care nici nu avea o rană mortală, ci doar o gleznă scrântită.

Oh, era un coșmar.

Era umilită și îndurerată și îi era dor de casă – îngrozitor de dor de casă. Dar cel mai puternic sentiment era furia. Era furioasă pe ea însăși, pentru că își continuase drumul pe plajă, chiar dacă descoperise că era un teren dificil, și pentru că alesese să urce povârnișul acela trădător. Avea o gleznă slăbită. Își cunoștea limitele, și de obicei își alegea exercițiile în mod înțelept.

Însă cea mai mare furie – și chiar mânie, de fapt – se îndrepta asupra Verei. Ce doamnă adevărată și-ar fi închis dintr-odată casa pentru prietena pe care ea însăși o implorase să vină și să-i țină companie în durerea și singurătatea ei, numai pentru că prietena ei suferise un ușor accident? Oare reacția ei nu ar fi trebuit să fie exact pe dos? Însă Vera fusese clar și stânjenitor de egoistă în refuzul de a permite ca Gwen să fie transportată în casa ei. Oricât l-ar fi ironizat pe ducele de Stanbrook până acum, era evident peste măsură de încântată de șansa de a veni la Penderris astăzi, și încă în trăsura lui cu blazon, în văzul tuturor locuitorilor satului. Văzuse imediat șansa de a-și extinde încântarea și de a deveni vizitator zilnic în următoarea săptămână și profitase imediat de ea, fără a se gândi deloc la sentimentele lui Gwen.

Așa se face că umilința, durerea și mânia lui Gwen crescuseră în timp ce zăcea pe patul din camera de oaspeți care îi fusese destinată. Lordul Trentham o adusese în brațe acolo, depozitând-o pe pat și părăsind-o aproape fără nici un cuvânt. Întrebuse într-adevăr dacă nu voia

să-i aducă ceva, dar atât fața, cât și vocea lui fuseseră in-expressive, și era clar că nu se aștepta ca ea să spună da.

Oh, nu trebuia să cedeze tentației de a-i învinui de tot disconfortul ei pe locatarii de la Penderris Hall. Aceștia o primiseră între ei și fuseseră remarcabil de buni cu ea. Lordul Trentham o dusesese în brațe tocmai de pe plajă, sau aproape. Și mâinile lui fuseseră surprinzător de blânde atunci când îi scosese gheata. Și îi adusese cârpa aceea rece și i-o apăsase pe frunte exact atunci când durerea amenința să-i depășească autocontrolul.

Nu trebuia să îl antipatizeze.

Numai că își dorea să n-o mai facă să se simtă ca o școlăriță răsfățată, răzgâiată și bosumflată.

După un timp, atenția îi fu distrasă de apariția unei cameriste. Aceasta îi aduse alt ceai și știrea că un geamantan cu lucrurile doamnei fusese adus din sat și se afla acum în budoarul de lângă dormitor.

Aceeași cameristă o ajută să se spele și să se schimbe cu o rochie mai potrivită pentru seară. Îi perie părul lui Gwen și îl aranjă din nou. Și apoi ieși din cameră, iar Gwen se întrebă ce avea să se mai întâmple. Spera cu disperare că va putea rămâne în camera ei și că slujnica îi va aduce o tavă cu cina.

Însă speranțele ei aveau să fie spulberate în curând.

Se auzi o bătaie în ușă și apărură lordul Trentham, uriaș și splendid de-a binelea într-o haină de seară foarte bine croită și o costumatie tot de seară. Și încruntat. Ba nu, era nedrept. Fața lui era în repaus, nu încruntată. Arăta ca un războinic feroce. Arăta de parcă nu s-ar fi sinchisit deloc de nimicurile civilizației.

- Ești gata să vii jos? întrebă el.

- Oh. Aș prefera într-adevăr să rămân aici, Lord Trentham, și să nu deranjez pe nimeni. Dacă nu e un deranj prea mare, poate că ai putea cere să-mi fie adusă o tavă?

Și îi zâmbi.

- Cred că ar fi un deranj prea mare, doamnă, răspunse el. Am fost trimis să te aduc jos.

Gwen simți că îi ardeau obrazii. Ce rușinos! Și ce răspuns complet nepoliticos. Nu ar fi putut s-o spună altfel? I-ar fi putut spune că prezența ei nu ar fi deranjat pe nimeni. Ar fi putut merge chiar atât de departe încât să îi spună că ducele și oaspeții săi așteptau să li se alăture.

Ar fi putut să zâmbească.

Însă el păși spre pat, se aplecă deasupra ei și o luă în brațe.

Gwen se prinse de gâtul lui și îl privi în față, chiar dacă era tulburător de aproape. Ea nu avea de gând să-și uite manierele, chiar dacă el le uitase.

- Ce faceți în timpul acestor reuniuni? întrebă ea politicoasă. Depănați amintiri din război?

- Asta ar fi o mare tâmpenie, răspunse el.

Oare era întotdeauna atât de necioplît? Sau nu o plăcea, și nu putea nici măcar să fie politicos cu ea? Dar ar fi putut s-o ducă în sat, nu s-o aducă aici. Era evident că era un uriaș atât de puternic, încât greutatea ei nu îi punea nici o problemă.

- Înseamnă că evitați cu grijă orice aluzie la război? întrebă ea în timp ce el cobora scările cu ea în brațe.

- Am suferit în locul acesta, îi zise el. Ne-am vindecat aici. Ne-am dezgolit sufletul unul față de altul aici. Când am plecat de aici, ni s-a părut unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le facem în ultimul timp, și poate chiar în toată viața noastră. Dar trebuia s-o facem, dacă voiam ca viața noastră să aibă iarăși sens. O dată pe an, totuși, ne întoarcem ca să devenim din nou întregi, sau poate ca să ne amăgim cu iluzia că suntem întregi.

Era un discurs lung pentru lordul Trentham. Dar nu se uitase la ea când vorbise. Vocea lui fusese înverșunată și în ciudată. O pusese din nou la punct. Sugerase că ea era o lady delicată și răzgâiată, care nu avea cum să înțeleagă suferințele pe care le înduraseră el și prietenii lui

de aici. Sau faptul că suferințele acelea nu se terminau niciodată, că rămâneau ca niște cicatrici permanente.

Însă ea *înțelegea*.

Când se vindecau rănila, totul trebuia reparat. Persoana în cauză trebuia să fie întreagă din nou. Asta părea să aibă sens. Dar ea nu fusese reparată atunci când îi fusese pus piciorul în atele, după ce fusese rupt. Piciorul ei fusese așezat rău. Însă nu ar fi fost întreagă nici dacă piciorul i s-ar fi vindecat perfect. Din cauza căderii, își pierduse copilul nenăscut. S-ar fi putut spune chiar că își omorâse copilul. Și Vernon nu mai fusese niciodată același după această întâmplare, deși asta ducea la următoarea întrebare – *în ce fel același?*

După o rană gravă urmează întotdeauna o slăbiciune, o vulnerabilitate acolo unde înainte fusese plenitudine și putere – și inocență.

Oh, *înțelegea*.

Lordul Trentham o duse în camera de zi și o așeză pe aceeași sofa. Dar de data asta încăperea nu era goală. Pe lângă ei doi, mai erau de fapt încă șase oameni. Ducele de Stanbrook era unul dintre ei, Lady Barclay alta, viconte de Ponsonby al treilea. Gwen se întreabă o clipă care fuseseră rănila *lui*. Arăta orbitor de frumos și perfect fizic, exact cum lordul Trentham arăta *urias* și perfect fizic.

În cazul unuia dintre ceilalți domni, era evident ce nu era în regulă. Când Gwen intră în cameră, se ridică cu greu în picioare, folosind două cârje legate de brațe. Picioarele lui păreau răsucite nefiresc între cârje, și se părea că își sprijinea o mare parte din greutate pe brațe.

– Lady Muir, zise ducele din poziția lui din fața focului, apreciez că ați făcut efortul de veni alături de noi. Înțeleg foarte bine că trebuie să fi fost un efort. Sunt încântat să vă am ca oaspete în casa mea, deși regret circumstanțele. De abia aștept să vă cunosc mai bine în săptămâna aceasta. Sper că nu veți ezita să cereți orice lucru de care aveți nevoie.

- Vă mulțumesc, Excelența Voastră, zise ea roșind. Sunteți foarte amabil.

Cuvintele lui erau politețea întruchipată, deși manierele îi erau rigide, distante, austere. Dar măcar el era curtenitor. Spre deosebire de lordul Trentham, era un gentleman din cap până-n picioare. Și un gentleman extrem de elegant.

- I-ați cunoscut pe Imogen, Lady Barclay, și pe Flavian, viconte Ponsonby, continuă el, traversând camera ca să toarne un pahar de vin și să i-l aducă. Permiteți-mi să vi-l prezint pe Sir Benedict Harper.

Și îl arătă pe bărbatul cu picioarele răsucite. Era înalt și subțire, cu o față îngustă și trăsături colțuroase care trebuie să fi fost cândva pur și simplu frumoase. Acum arătau suferință și prea multă durere.

- Lady Muir.

- Sir Benedict, zise Gwen, înclinând capul în direcția lui.

- Și pe Ralph, conte de Berwick, spuse ducele, arătând spre un tânăr care ar fi fost chipeș, dacă ignorai cicatricea care îi brăzda o parte a feței.

Contele înclină fruntea spre ea, dar nu vorbi, nici nu zâmbi.

Alt bărbat mohorât.

- Milord, zise ea.

- Și Vincent, Lord Darleigh, încheie Excelența Sa.

Acesta era un tânăr subțirel, cu păr blond și ondulat. Avea o față deschisă, veselă, zâmbitoare, și cei mai mari și mai încântători ochi albaștri pe care îi văzuse Gwen vreodată. „Iată un bărbat destinat să frângă inimile fetelor“, se gândi Gwen. Nu se vedea nici o urmă de rană fizică sau sufletească. Și era atât de tânăr. Dacă fusese într-adevăr ofițer în timpul războaielor, trebuie să fi fost doar un băiat...

Părea deplasat în grupul acesta. Părea prea tânăr și lipsit de griji ca să fi suferit atât de mult.

- Milord, zise Gwen.

- Aveți vocea unei femei frumoase, Lady Muir, spuse el, și mi s-a spus că și înfățișarea vă este pe măsură. E o plăcere să vă cunosc. Imogen spune că sunteți teribil de stânjenită fiindcă vă aflați aici, dar nu trebuie să fiți. Noi l-am trimis pe Hugo pe plajă ca să vă găsească. Și-a câștigat pe merit reputația de a nu eșua niciodată într-o misiune, și asta nu a fost o excepție. A adus o frumusețe rară.

Gwen simți un șoc care nu avea nimic de-a face cu ultimele lui cuvinte. De fapt, timp de câteva momente nici nu înțelese despre ce vorbea el. Pentru că își dăduse seama brusc că, în ciuda frumuseții ochilor lui și a faptului că părea să o privească direct, *lordul Darleigh era orb*.

„Poate că rana lui e cea mai rea dintre toate“, se gândi ea. Nu-și putea imagina prea multe lucruri mai rele ca pierderea vederii. Totuși, el zâmbea și era pur și simplu fermecător. Dar oare zâmbetul lui venea din interior? Acum că înțelegea dezastrul pe care îl produsese războiul în viața lui, veselie și stăpânirea lui de sine i se păreau tulburătoare.

- Chiar dacă Hugo ar fi adus un monstru, Vincent, zise contele de Berwick, pentru tine ar fi fost același lucru, nu?

- Ah, răspunse lordul Darleigh întorcându-și privirea exact spre conte și zâmbindu-i dulce, nu ar fi contat pentru mine, Ralph, dacă ar fi avut sufletul unui înger.

- Ți-a zis-o, Ralph, spuse viconte Ponsonby.

Și de abia atunci realizează Gwen ce îi spusese viconte Darleigh - „L-am trimis pe Hugo pe plajă să vă găsească... A adus o frumusețe rară“.

- Lordul Trentham a coborât ca să mă găsească pe mine? întrebă ea. Dar de unde știa că eram acolo? Nu îmi plănuisem dinainte plimbarea.

- Ai face bine, Vincent, spuse lordul Trentham, să îți pui lacăt la gură.

- Prea târziu, observă viconteles Ponsonby. Secretul tău trebuie să iasă la iveală, Hugo. Lady Muir, din numeroase motive, care i se par toate sănătoase, Hugo a hotărât să-și ia o mireasă anul acesta. Singura lui problemă era cum s-o aleagă. După cum se poate demonstra, e soldatul cel mai bun pe care l-a produs armata britanică în ultimii douăzeci de ani. Însă, din păcate, nu este la fel de renumit ca iu-iubit priceput și cuceritor al sexului frumos. Aseară ne-a explicat situația și a adăugat, ca un om înțelept, că nu era în căutarea unei mari povești de dragoste, iar noi l-am sfătuit să caute o femeie arătoasă, să îi explice că e lord și fa-fabulos de bogat, și apoi să-i sugereze să se mărite cu el. Iar el a fost de acord să coboare pe plajă astăzi și să găsească o asemenea femeie. Și iată-vă aici.

„Dacă aș putea să roșesc mai tare“, își zise Gwen, „aș lua foc de-a binelea“. Și toată stânjeneala și mânia de mai devreme se întoarseră cu noi puteri. Se uită la lordul Trentham, care stătea rigid și drept ca un soldat în stare de repaus, dar nu în largul lui, iar bărbia i se ridică și ochii îi scânteiară.

- Atunci, Lord Trentham, zise ea, poate că ai vrea să mă informezi despre titlul și averea dumitale acum, în prezența prietenilor dumitale. Și să îmi prezinți cererea în căsătorie.

El se uită direct la ea și nu spuse nimic. Dar nici nu avu ocazia.

- Doamnă, zise lordul Darleigh, cu ochii lui albaștri îndreptați din nou spre ea, deși acum păreau la fel de tulburați ca și vocea. Am vorbit ca să îi fac pe toți să *râdă*. De abia după ce mi-au ieșit cuvintele din gură mi-am dat seama cât de inadmisibil de stânjenitoare erau pentru dumneata. Aseară am *glumit* cu toții, desigur, și a fost o pură întâmplare că erai pe plajă și te-ai rănit și Hugo a trecut pe acolo și ți-a oferit ajutorul lui. Te implor să mă ierți și să îl ierți pe *Hugo*. El nu are nici o legătură cu stânjeneala dumitale. Toată vina e a mea.

Gwen își întoarse privirea spre el. Și râse.

- Eu vă cer iertare, zise ea. Acum pot să văd partea amuzantă a coincidenței.

Deși nu era deloc sigură că spunea adevărul.

- Vă mulțumesc, doamnă, zise tânărul pe un ton care părea ușurat.

- E timpul ca acest subiect de conversație să treacă la odihnă, zise Sir Benedict. Unde e căminul dumitale, Lady Muir? Când nu stai cu... doamna Parkinson, bineînțeles?

- Locuiesc la Newbury Abbey în Dorsetshire, răspunse Gwen. Sau mai degrabă în casa văduvei de pe domeniu. Trăiesc acolo cu mama mea. Fratele meu și familia lui stau în reședința principală - adică viconte-te de Kilbourne.

- L-am cunoscut puțin în Peninsulă, zise lordul Trentham, deși pe atunci era viconte. A fost trimis acasă, dacă îmi amintesc bine, după ce grupul lui de cercetași a căzut într-o ambuscadă în munții Portugaliei, lăsându-l aproape mort. Înseamnă că și-a revenit complet?

- E bine, răspunse Gwen.

- Nu cumva soția lui Kilbourne e fiica de mult pierdută a ducelui de Portfrey? întrebă ducele.

- Ba da, răspunse Gwen. Lily, cumnata mea.

- Am fost prieten foarte bun cu Portfrey, în zilele îndepărtate ale tinereții noastre, adăugă ducele de Stanbrook.

- E căsătorit cu mătușa mea, explică ea. Relațiile acestor de familie sunt puțin cam complicate, ca să zic așa.

Ducele încuviință.

- Lady Muir, zise el, ar fi mai bine ca dumneata să nu stai la cină cu noi. Deși aș putea să îți ofer un taburet pentru picior, nu ar fi potrivit. Bunul nostru doctor a fost categoric în instrucțiunile lui și a spus că trebuie să ții piciorul ridicat săptămâna viitoare. Prin urmare, vei cina aici. Sper să nu fie un deranj pentru dumneata. Însă nu te vom părăsi cu totul. Hugo a primit

însărcinarea de a-ți ține companie. Te asigur că *nu* îți va împuia urechile cu povești despre averea lui sau cu sugestia de a te căsători cu el, ca să-ți asiguri și dumneata o parte din această avere.

Ea zâmbi, dar cu destulă sobrietate.

– Cred că nu voi fi lăsat niciodată să uit această indiscreție, zise trist lordul Darleigh.

Ducele îi oferă brațul lui Lady Barclay și ieși cu ea. Ceilalți îi urmară. Gwen observă că Sir Benedict Harper nu își folosea cârjele ca să se sprijine pe ele, deși păreau destul de tari ca să-i susțină greutatea. Însă el pășea încet, cu o grijă dureroasă, folosindu-le pentru echilibru.

După ce se închise ușa în urma lor, tăcerea din camera de zi păru insuportabil de asurzitoare.

capitolul 4

„Nu e vina lui“, se gândi Gwen, „că gluma a coincis cu prezența mea pe plajă, tocmai astăzi“. Numai că ea simțea că fusese vina lui. Și îi era ciudă pe el oricum. Se simțise îngrozitor de stânjenită.

Iar lordul Trentham o privea și el cu ciudă. Probabil pentru că și el fusese îngrozitor de stânjenit.

Stătea cu ochii ațintiți asupra ușii, de parcă ar fi putut să-și vadă tovarășii prin ea și și-ar fi dorit din toată inima să fie de partea cealaltă, cu ei. Lucru pe care și-l dorea și ea, la fel de fierbinte.

– Oare Sir Benedict va merge vreodată fără cârje? întrebă ea, ca să zică ceva.

El strânse din buze, și pentru o clipă ea crezu că nu avea să răspundă.

– Toată lumea care se află dincolo de acești pereți, spuse el în cele din urmă, uitându-se încă la ușă, ar spune un nu răsunător. Și toată lumea ar spune că e nebun, pentru că a refuzat să-i fie amputate picioarele și nu a acceptat realitatea și nu s-a resemnat să-și trăiască

restul vieții în pat sau într-un scaun. Însă în casa asta există șase oameni care ar paria o avere pe el. A jurat că va dansa într-o zi, și singura noastră întrebare este cine îi va fi partenera.

„Oh, vai de mine“, se gândi ea după o altă scurtă tăcere, „asta o să fie o bătălie cam greu de purtat“.

- Ai întâlnit mulți oameni pe plajă? întrebă ea.

El se întoarse să o privească.

- Niciodată. Ori de câte ori am coborât acolo, nu am văzut nici un suflet, în afară de cei din casa asta. Până astăzi.

În vocea lui se simțea un ușor reproș.

- Atunci presupun că ți s-a părut sigur să le răspunzi prietenilor care te tachinau că vei găsi pe plajă o femeie pe care să o ceri în căsătorie.

- Da, încuviință el. Mi s-a părut.

Ea îi zâmbi, și apoi râse încetisor. El îi întoarse privirea, fără nici o urmă de amuzament.

- E amuzant, într-adevăr, zise ea. Numai că acum vei fi fără îndoială tachinat la nesfârșit. Iar eu sunt blocată aici pentru cel puțin o săptămână, cu glezna scrântită. Și, adăugă ea când văzu că el nu zâmbea, ne vom simți probabil amândoi îngrozitor de stânjeniți unul în prezența celuilalt, până voi pleca în cele din urmă.

- Dacă l-aș putea strânge de gât pe tânărul Darleigh, zise el, fără să comit o crimă, aș face-o.

Gwen râse din nou.

Și apoi se așternu din nou tăcerea.

- Lord Trentham, chiar nu trebuie să îmi ții neapărat companie, să știi. Ai venit la Penderris ca să te bucuri de tovarășia ducelui de Stanbrook și a tovarășilor dumitale. Cred că faptul că ați suferit împreună aici atâta timp a creat o legătură specială între voi, și acum eu am dat buzna în această intimitate. Toți ați fost foarte buni și amabili cu mine, dar sunt hotărâtă să vă deranjez cât mai puțin posibil în timpul în care voi fi nevoită

să rămân aici. Așa că te rog să te simți liber să te alături tovarășilor dumitale în salon.

El rămase uitându-se la ea, cu mâinile la spate.

- Înseamnă că ai vrea să încalc voința gazdei mele? Nu o voi face, doamnă. Voi rămâne aici.

Lord Trentham. „Poate fi orice, de la baron la marchiz“, se gândi Gwen, deși nu mai auzise niciodată despre el. Și dacă ceea ce spusese viconteles Ponsonby era corect, era și extrem de bogat. Și totuși nu avea manierele unui aristocrat.

Înclină fruntea spre el și hotărî să nu mai scoată nici o vorbă înainte să vorbească el, chiar dacă asta însemna să fie la fel de prost crescută ca și el. Dacă așa trebuia, așa să fie.

Dar înainte ca tăcerea să devină din nou incomodă, ușa se deschise și intrară doi servitori, care mutară o masă lângă sofa și începură să o aranjeze pentru cină. Înainte ca aceștia să părăsească încăperea, intrară alți doi, purtând tăvi încărcate. Una dintre aceste tăvi fu așezată în poala lui Gwen, iar cealaltă fu dusă la masă, unde fuseseră așezate tacâmurile pentru cina lordului Trentham.

Servitorii ieșiră în tăcere, așa cum veniseră. Gwen își privi supa și luă lingura, în timp ce lordul Trentham se așeza la masă.

- Îți cer iertare, spuse lordul Trentham, pentru stânjeneala pe care ți-a produs-o o glumă ce părea inofensivă, Lady Muir. Una e să fii tachinat de prieteni, și alta să fii umilit de niște străini.

Ea îl privi surprinsă.

- Cred că voi supraviețui acestui chin.

El îi întoarse privirea, văzu că zâmbea și încuviință cu un gest scurt, înainte de a-și întoarce atenția spre cina lui.

„Ducele de Stanbrook are o bucătăreasă excelentă“, se gândi Gwen, „dacă e să judeci după supa din coadă de vită“.

- Ești în căutarea unei soții, Lord Trentham? întrebă ea. Te gândești la o doamnă anume?

- Nu. Dar vreau pe cineva de felul meu. O femeie practică și capabilă.

Ea ridică privirea spre el. „Pe cineva de felul meu.“

- Nu m-am născut gentleman, explică el. Am primit titlul în timpul războiului, ca o răsplătă pentru ceea ce făcusem. Tatăl meu a fost, probabil, unul dintre ei mai bogați oameni din Anglia. A fost un om de afaceri de mare succes. Dar nu era gentleman și nici nu dorea să fie. Nici pentru copiii lui nu avea ambiții sociale. Disprețuia clasele de sus, spunând că erau, de fapt, cheltuitoare și leneșe. Voia ca noi să ne simțim bine acolo unde ne era locul. Eu nu i-am respectat întotdeauna dorințele, dar în punctul acesta sunt de acord cu el. Cel mai bine pentru mine ar fi să îmi găsesc o soție din clasa mea.

„Așa se explică multe“, se gândi Gwen.

- Ce ai făcut? întrebă ea, dând la o parte bolul gol de supă și trăgând spre ea farfuria cu friptură de vită și legume.

El se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

- Trebuie să fi fost ceva extraordinar, continuă ea, dacă ai fost răsplătit cu un titlu.

El ridică din umeri.

- Am condus un detașament Forlorn Hope¹.

- Un *Forlorn Hope*? Cuțitul și furculița ei rămaseră suspendate deasupra farfuriei. Și ai supraviețuit?

- După cum vezi.

Ea îl privi cu uimire și admirație. Un Forlorn Hope însemna aproape întotdeauna sinucidere curată și eșua aproape întotdeauna. Însă el fusese răsplătit cu un titlu, ceea ce însemna că nu eșuase. Și Cerule mare, nu era

¹ Detașament de soldați sau alți combatanți aleși să deschidă ofensiva într-o operațiune militară cu risc deosebit de mare; de obicei erau uciși sau răniți, dar intenția era să supraviețuiască destul de mult ca să deschidă o breșă prin care să intre grosul armatei. (n.tr.)

nici măcar gentleman. Nu existau mulți ofițeri care să nu fie.

- Nu vorbesc despre asta, zise el, tăindu-și carnea. Niciodată.

Timp de câteva momente, Gwen rămase holbându-se la el, apoi își continuă masa. Însemna că amintirile acestea erau atât de dureroase, încât nu fuseseră atenuate nici măcar de răsplată? Oare acolo fusese rănit atât de grav și silit să petreacă mult timp aici ca să-și recapete sănătatea?

Oricum ar fi fost, își dădu seama că titlul era o povară pentru el.

- De când ai rămas văduvă? o întreabă el, iar ea își dădu seama că se străduia să schimbe subiectul.

- De șapte ani.

- Nu ți-ai dorit niciodată să te recăsătorești?

- Niciodată, răspunse ea - și se gândi la singurătatea ciudată și copleșitoare pe care o simțise jos, pe plajă.

- Înseamnă că l-ai iubit?

- Da. Era adevărat. În ciuda tuturor lucrurilor, îl iubise pe Vernon. Da, l-am iubit.

- Cum a murit?

Un gentleman nu ar fi pus o asemenea întrebare.

- A căzut peste balustrada galeriei de deasupra holului de marmură din casa noastră. A aterizat în cap și a murit pe loc.

Apoi îi trecu prin minte, prea târziu, că ar fi putut răspunde printr-un adevăr de felul celui pe care îl servise el cu puțin timp înainte - „Nu vorbesc despre asta. Niciodată“.

El înghiți mâncarea pe care o avea în gură. Dar chiar înainte ca el să deschidă din nou gura, ea știu ce voia să întrebe.

- Cât timp trecuse de când căzuseși de pe cal și pierduseși copilul?

Ei bine, acum trebuia să meargă mai departe.

- Un an. Aproape un an.

- Ai avut o căsnicie neobișnuit de violentă, zise el.

Răspunsul ei nu ceruse nici un comentariu. Sau, mai degrabă, nu un asemenea comentariu. Lăsă cuțitul și furculița pe farfuria pe jumătate golită, iar acestea zdrăngăniră.

- Ești impertinent, Lord Trentham.

Oh, dar era greșeala ei. El fusese impertinent de la prima întrebare. Ar fi trebuit să i-o spună încă de atunci.

- Sunt, recunosc eu. Un gentleman nu se poartă așa, nu? Și nici un bărbat care nu e gentleman, atunci când vorbește cu o lady. Nu am scăpat niciodată de obiceiul de a întreba pur și simplu, atunci când vreau să aflu ceva. Chiar dacă am învățat că nu e întotdeauna politicos.

Ea termină mâncarea din farfurie, împinse farfuria în spate și o trase pe cea cu budincă. Apoi ridică paharul cu vin și sorbi din el. În cele din urmă, îl lăsă jos și oftă.

- Membrii cei mai apropiați ai familiei mele au ales să creadă cu tărie că eu și Vernon aveam o relație minunată și iubitoare, presărată din nefericire de accidente și tragedii. Alți oameni păstrează o tăcere de neclintit atunci când este vorba despre căsătoria mea și moartea soțului meu, dar eu pot să îi aud adesea gândind și presupunând că a fost o căsătorie plină de violență și abuzuri.

- Și a fost?

Ea închise o clipă ochii.

- Uneori, viața e prea complicată ca să poată exista un răspuns simplu la o întrebare simplă. L-am iubit cu adevărat, și el m-a iubit. Adesea, dragostea noastră era fericită. Dar... ei bine, uneori mi se părea că în Vernon existau două persoane diferite. Adesea - în cea mai mare parte a timpului, de fapt - era vesel, fermecător, spiritual, inteligent și afectuos și cu o mulțime de alte calități care mi-l făceau foarte drag. Dar uneori, deși

rămânea același în multe privințe, era ceva aproape... oh, *disperat* în entuziasmul lui. Și în ocaziile acestea eu simțeam că fericirea și disperarea lui erau despărțite de o linie foarte subțire, iar el pășea exact pe linia aceea. Necazul era că nu rămânea niciodată pe partea cu fericirea. Cădea întotdeauna pe partea cealaltă. Și apoi, zile întregi, uneori chiar săptămâni, rămânea cufundat în cea mai întunecată dintre dispozițiile cele mai întunecate, și nimic din ce spuneam sau făceam nu îl scotea de acolo – până într-o zi când, fără nici un fel de avertizare, devenea din nou el însuși. Învățasem să recunosc momentul în care devenea peste măsură de exuberant. Învățasem să mă tem de asemenea momente, fiindcă nu mai aveam cum să-l fac să treacă pragul înapoi. Deși în ultimul an dispoziția lui a alternat mereu între stări sumbre și foarte sumbre. Și dumneata, Lord Trentham, ești *singura* persoană cu care am vorbit despre lucrurile acestea. Nu am idee de ce am rupt tăcerea în fața unui om aproape străin.

Se simțea în parte îngrozită și în parte ușurată pentru că îi dezvăluise atât de multe unui bărbat pe care nici măcar nu îl plăcea. Deși mai erau, bineînțeles, multe lucruri pe care nu le spusese.

– Locul e de vină, spuse el. A fost scena multor despovărări de-a lungul anilor, unele dintre ele indescriptibile și chiar inimaginabile. În casa asta există încredere. Fiecare dintre noi are încredere în ceilalți, și nimeni nu a trădat această încredere, niciodată. Partida aceea nebunească de călărie a avut loc într-un moment în care lordul Muir se afla într-una din stările lui agitate?

– În perioada aceea a căsătoriei mă agățam încă de credința că îi puteam evita stările întunecate dacă îi îndeplineam dorințele cele mai nebunești. În ziua aceea voia să călăresc cu el, și nu a ținut cont de protestele mele. Așa că m-am dus, și l-am urmat oriunde a vrut. Mă temeam foarte tare să nu-și facă rău. Nu știu

ce credeam că aş fi putut face ca să nu îl las să se rănească doar pentru că *eram* alături de el.

- Dar nu s-a rănit el.

Însă el fusese la fel de rănit ca şi ea, în multe privinţe. Şi nici unul dintre ei doi nu fusese atât de rănit cum fusese copilul lor.

- Nu. Ochii ei erau strâns închişi, din nou. Lingura îi rămăsese uitată într-o mână.

- Însă s-a rănit în noaptea în care a murit, continuă el.

Ea deschise ochii şi întoarse capul, privindu-l cu răceală. Cine *era* el? Anchetatorul ei?

- *Destul*, zise ea. Nu m-a abuzat, Lord Trentham. Nu a ridicat niciodată mâna sau vocea la mine şi nici nu mi-a adresat cuvinte tăioase. Cred că era bolnav, deşi nu există un nume pentru boala lui. Nu era nebun. Locul lui nu era la un spital de nebuni. Nici pe un pat de suferinţă. Dar era totuşi bolnav. E greu de înţeles pentru cineva care nu a trăit mereu alături de el, zi şi noapte, aşa cum am trăit eu. Dar este adevărat. L-am iubit. Îi promisesem să-l iubesc la sănătate şi la boală, până când moartea ne va despărţi, şi l-am iubit până la capăt. Dar, în ciuda acestui lucru, nu a fost uşor. După moartea lui, l-am jelit profund. Însă eram sătulă de căsătorie până în adâncul sufletului. Căsătoria mi-a adus multă bucurie, dar şi mai multă durere decât puteam suporta. După aceea, mi-am dorit pacea. Pace pentru tot restul vieţii mele. Au trecut şapte ani de când mă bucur de această pace, şi sunt foarte mulţumită să rămân aşa cum sunt.

- Nu a reuşit nici un bărbat să te facă să te răzgândeşti?

Dacă i-ar fi pus întrebarea asta cu doar o zi în urmă, ar fi spus nu fără nici o ezitare. Până azi-dimineaţă, negase pustietatea şi singurătatea absolută a vieţii ei. Sau poate că momentul acela scurt de pe plajă fusese o rătăcire de moment, provocată de cearta cu Vera şi de pustietatea împrejurimilor.

- Ar trebui să fie un bărbat perfect, zise ea, și adevărul este că perfecțiunea nu există, nu? Ar trebui să fie un tovarăș calm, vesel, comod, care să nu fi trecut prin vreun necaz în toată viața lui. Ar trebui să îmi ofere o relație care să-mi promită pace și stabilitate și... Oh, și simplitate, fără urcușuri și coborâșuri excesive.

„Da”, se gândi ea surprinsă, „o asemenea căsătorie ar fi plăcută”. Dar se îndoia că exista un bărbat perfect pentru nevoile ei. Și chiar dacă exista vreunul care să pară perfect și să își dorească să se căsătorească cu ea, cum putea fi sigură că rămânea așa și după ce se căsătoreau și trăiau împreună și era prea târziu ca să se răzgândească?

Și cum ar fi putut ea să merite o asemenea fericire?

- Fără pasiune? întrebă el. Nu ar trebui să fie bun la pat?

Ea întoarse brusc capul spre el. Simți cum făcea ochii mari, șocată, iar obrajii începură să-i ardă.

- Ești într-adevăr un bărbat care vorbește pe șleau, Lord Trentham, zise ea, ori unul extraordinar de impertinent. Plăcerea din patul căsniciei nu trebuie să implice pasiunea, cum îi zici dumneata. Poate fi pur și simplu un confort împărtășit. Dacă aș căuta un soț, aș fi fericită cu acest confort împărtășit. Și dacă dumneata cauți o soție practică și capabilă, pasiunea nu poate conta prea mult nici pentru dumneata, nu?

Se simțea teribil de stingherită și vorbele ei fuseseră cam nesocotite.

- O femeie poate fi practică și capabilă și senzuală. Va trebui să fie senzuală ca să mă căsătorească cu ea. Când mă voi căsători, voi renunța la orice altă femeie. Nu ar fi potrivit să caut plăcerea în afara patului căsătoriei, nu? Nu ar fi corect față de soția mea, și nu ar fi un exemplu bun pentru copiii mei. Știu că pentru dumneata acesta este un exemplu de moralitate *burgheză*, Lady Muir. Sunt senzual, dar cred în fidelitatea maritală.

Ea lăsă lingura pe farfurie, atentă să nu zdrăgănească și de data asta. Și apoi își acoperi fața cu mâinile

și începu să râdă. Oare el spusese într-adevăr ceea ce știa foarte bine că *spusese*?

- Sunt foarte, foarte sigură că asta a fost cea mai ciudată zi din viața mea, Lord Trentham. Și acum a culminat cu o scurtă prelegere despre senzualitate și moralitate burgheză.

- Ei bine, zise el, împingând scaunul și ridicându-se în picioare, asta se întâmplă atunci când îți scrântești glezna sub ochii unui bărbat care nu e un gentleman, doamnă. O să-ți iau tava din poală și o s-o pun pe masă, lângă farfuriile mele. Ai *terminat* de mâncat, nu?

- Am terminat, zise ea în timp ce el pune în practică ceea ce anunțase și apoi se întorcea să se uite la ea.

- De ce naiba stai la doamna Parkinson? De ce ești prietenă cu ea?

Ea ridică din sprâncene, deranjată atât de înjurătură, cât și de întrebare.

- Și-a pierdut de curând soțul, explică, și se simțea nefericită și singură. Cunosc ambele sentimente. O cunoșteam de mult și am corespondat cu ea din când în când. Eram liberă să vin, așa că am venit.

- Presupun că îți dai seama că ea nu simte nimic față de dumneata, ci doar față de titlul dumitale și de legătura apropiată dintre dumneata și contele de Kilbourne. Și va veni aici zilnic doar pentru că e Penderris Hall, casa ducelui de Stanbrook.

- Lord Trentham, singurătatea Verei Parkinson este foarte reală. Dacă am ajutat-o să scape cât de cât de ea în ultimele două săptămâni, sunt mulțumită.

- Necazul cu clasele superioare, zise el, e că rareori spun adevărul. Femeia aceea e o pacoste.

„Oh, vai de mine!” Gwen se temu că avea să repete ultima declarație în sinea ei, cu mare bucurie, multă vreme.

- Uneori, Lord Trentham, bunele maniere te obligă să temperezi adevărul cu tact și amabilitate.

- Îți păstrezi bunele maniere chiar și atunci când faci observații.

- Încerc.

Își dori ca el să se așeze din nou. Chiar dacă s-ar fi ridicat și ea, el tot ar fi fost cu mult mai înalt. Însă așa părea un adevărat gigant. Poate că dușmanii împotri-va căroră porniseră cu detașamentul Forlorn Hope se uitaseră mai bine la el și o luaseră la fugă. Nu ar fi surprins-o deloc.

- Nu ești în nici un caz tipul de soție pe care o caut, iar eu mă deosebesc ca cerul de pământ de soțul pe care speri să-l găsești. Dar, în ciuda acestui lucru, simt o mare dorință de a te săruta.

Ce?

Însă necazul era că vorbele lui provocaseră o dorință atât de puternică în toate părțile relevante ale trupului ei, încât rămase gâfâind, fără suflare. Și în ciuda masivității lui și a părului tuns scurt și a înfățișării severe și firoase și a lipsei lui de maniere, ea tot îl găsea peste măsură de atrăgător.

- Presupun că ar trebui să-mi pun pofta în cui, continuă el. Însă nu pot să nu mă gândesc la coincidența acestei întâlniri de pe plajă.

Ea închise gura și se strădui să respire rar. Nu putea să-l lase să scape după o asemenea impertinență, nu?

- Da, se auzi ea spunând, privind în ochii lui, a fost o coincidență. Și am auzit că există un curent de gândire care susține că nu există coincidențe.

Oare chiar o va săruta? Iar ea o va permite? Mai fusese sărutată în ultimii șapte ani. Permiseese ca unii dintre domnii pe care îi cunoștea să o îmbrățișeze și să o sărute. Dar nu fusese sărutată niciodată de un bărbat de care să se simtă atrasă cu adevărat. Și nici una dintre aceste sărutări nu fusese însoțită de o dorință fizică reală - cel puțin nu din partea ei.

Timp de câteva clipe se gândi că el nu o va săruta până la urmă. Postura lui era la fel de rigidă, și expresia

la fel de severă. Dar apoi el se aplecă în față și mai jos, iar ea ridică mâinile și le puse pe umerii lui. Oh, vai de mine, ce umeri largi și solizi avea. Dar știa asta. Doar o dusesese în brațe...

Îi atinse buzele cu buzele lui.

Iar ea fu copleșită brusc de un val de dorință.

Se așteptase s-o zdrobească în brațele lui și să își apese buzele pe buzele ei. Se așteptase să fie silită să se apere de ardoarea lui prea mare.

În schimb, el își puse mâinile ușor pe mijlocul ei, cu degetele mari sub pieptul ei, dar fără să îl apese. Iar buzele lui se mișcă ușor peste ale ei, gustând-o, tachineând-o. Ea își mișcă mâinile și se prinse de gâtul lui puternic. Îi simțea respirația pe obraz. Simțea mirosul slab de săpun sau colonie pe care îl observase și mai devreme - ceva ispititor de masculin.

Căldura dorinței ei se răci. Dar fu înlocuită de ceva mai rău. Pentru că nu era o îmbrățișare mecanică. Era foarte conștientă de el. Și foarte conștientă că, în ciuda tuturor aparențelor, în el exista o anumită blândețe. O simțise în mâinile care îi atinseseră glezna, bineînțeles, dar o ignorase atunci. I se păruse contrară tuturor lucrurilor pe care le observase la el.

El ridică fruntea și o privi în ochi cu fermitate. Oh, vai de mine, privirea lui nu era mai puțin fioroasă decât de obicei. Ea îi întoarse privirea și ridică din sprâncene.

- Presupun că dacă aș fi un gentleman, zise el, ți-aș oferi acum cele mai abjecte scuze.

- Dar m-ai avertizat dinainte, iar eu nu am spus nu. Vrei să convenim că asta a fost o zi foarte ciudată pentru amândoi, Lord Trentham, dar că e aproape sfârșită? Măine vom lăsa toate astea în urmă și ne vom întoarce la o purtare mai cuviincioasă.

El se ridică în toată înălțimea și își duse mâinile la spate. Poziția asta începea să îi devină familiară.

- Pare o atitudine rațională.

Din fericire, nu avu timp să spună mai mult. Se auzi o bătaie în ușă și apărură doi servitori care veniseră să strângă masa și să ia tăvile. Și în câteva momente ușa se închise în urma lor, apoi se deschise din nou și intra ducele, împreună cu restul oaspeților din salon.

Lady Barclay și lordul Darleigh se așezară lângă Gwen și începură să converseze cu ea, în timp ce lordul Trentham se ducea să joace cărți cu ceilalți trei domni.

„Dacă m-aș trezi acum“, se gândi Gwen, „aș zice sigur că visul de astăzi a fost cel mai bizar vis pe care l-am avut vreodată“. Dar vai, evenimentele, începând cu scrisoarea mamei ei de dimineață, fuseseră *prea* bizare ca să nu fie reale. Și era posibil să visezi gustul? Cumva, mai simțea încă gustul lordului Trentham pe buzele ei, deși mâncase aceeași mâncare și băuse același vin ca și ea.

capitolul 5

După ce Hugo o duse pe Lady Muir la culcare, membrii Clubului Supraviețuitorilor rămaseră treji mult timp. Obişnuiau să se relaxeze ziua, adesea singuri, uneori împreună sau în grupuri mai mici, și să rămână împreună până noaptea târziu, vorbind despre probleme mai serioase care îi preocupau.

Noaptea aceasta nu făcu excepție. Începu cu scuzele lui Vincent și tachinările tuturor. Vincent fu tachinat pentru că era gură-spartă, Hugo pentru însemnatele progrese în căutarea unei soții. Amândoi aleaseră să facă față situației cu voie bună. Altă modalitate nu exista, bineînțeles, dacă nu voiau ca situația să devină și mai rea.

Dar în cele din urmă deveniră cu toții gânditori. George avusese din nou vechiul vis în care se gândea care era cuvântul potrivit pe care i-l ar fi putut spune soției lui ca să nu o lase să sară de pe stâncă, exact în momentul în care aceasta sărea. Se trezise scaldat de o transpirație rece, strigând și întinzându-se s-o prindă. Ralph

o întâlnise pe sora unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi, morți cu toții, la o serată de Crăciun la Londra, iar ea se luminase încântată când îl văzuse și spusese că își dorea foarte mult să vorbească despre fratele ei cu cineva care îi fusese apropiat. Iar Ralph îi fusese apropiat. Toți patru fuseseră practic inseparabili în timpul școlii și plecaseră călare la război împreună, la vârsta de optsprezece ani. El îi văzuse pe toți trei sfârtecați în bucăți într-o fracțiune de secundă, înainte aproape să-i urmeze în lumea de apoi. Se ridicase de lângă domnișoara Courtney ca să-i aducă un pahar de limonadă. *Intenția* lui fermă era să i-l aducă. În schimb, părăsise casa ca din pușcă și plecase din Londra a doua zi dimineață. Nu îi oferise nici o explicație, nici o scuză și nici nu o mai văzuse de atunci.

A doua zi dimineața, Hugo se simți teribil de stânjenit din cauza serii care trecuse. Mai exact din cauza sărutului. Nu avea nici o explicație pentru asta. Nu era un bărbat care să umble după femei. Era adevărat că avusese întotdeauna o viață sexuală sănătoasă, deși nu atât de mult în ultimii ani, mai întâi din cauza rănilor și mai recent pentru că era *Lord Trentham* – piatra asta de moară care îi fusese legată de gât – și nu i se părea corect să se repeadă la bordeluri atunci când îi venea chef. În plus, locuia la țară, destul de departe de asemenea tentații. Nu-și amintea să fi sărutat o femeie respectabilă de la vârsta de șaisprezece ani, când se trezise închis în același dulap pentru măhuri cu una dintre colegele de școală ale verișoarei lui, la un joc de-a v-ați ascunselea organizat la aniversarea verișoarei.

Nu sărutase niciodată, dar absolut niciodată, o *lady*. Și nici nu simțise dorința arzătoare de a o face.

Nici măcar nu o plăcea în mod deosebit pe Lady Muir. I se păruse o aristocrată iresponsabilă, frivolă, arogantă, plictisită și răsfățată, chiar dacă era frumoasă. Bineînțeles, povestea pe care i-o spusese despre soțul ei adăuga mai multă profunzime caracterului ei. Fără

îndoială că suferise din cauza unei căsnicii dificile, și îi făcuse față cât putuse ea de bine. Și trebuia să recunoască, chiar dacă nu voia, că ea avea simțul umorului și un râs contagios.

Însă nimic din toate acestea nu explica dorința lui bruscă de a o săruta, după ce îi luase tava cu cina din poală. Și nici nu scuza această dorință.

Și de ce, în numele a tot ce era minunat, o permisesese ea? Nu făcuse nimic ca să îi câștige simpatia. Dimpotrivă, fusese ursuz de-a binelea. Avea tendința de a se purta astfel cu clasele superioare, cu excepția membrilor Clubului Supraviețuitorilor. Cât timp fusese în armată, colegii săi ofițeri nu îl priviseră cu ochi buni. Majoritatea îl tratau cu dispreț și condescendență, iar câțiva cu ostilitate fățișă pentru că îndrăznise să pătrundă în rândurile lor, numai din pricină că tatăl lui își putuse permite să îi cumpere brevetul. Doamnele lor îl ignoraseră complet, așa cum își ignorau servitorii. Dar nimic din toate astea nu îl deranjase prea mult pe Hugo. El voia să fie ofițer, nu membru al unui club social. Voia să se distingă pe câmpul de luptă, și asta făcuse.

Însă seara trecută sărutase o *lady*. Din simplul motiv că ea își pusese mâinile peste fața îmbujorată și răsese fără să se poată abține atunci când el declarase că va renunța la târfe când se va însura. Și în vocea ei mai existase încă o urmă de râs atunci când îi spusese: „Sunt foarte, foarte sigură că asta a fost cea mai ciudată zi din viața mea, Lord Trentham. Și acum a culminat cu o scurtă prelegere despre senzualitate și moralitate burgheză“.

Da, asta îl determinase să-și dorească să o sărute.

Iar acum își dorea din adâncul sufletului să-și fi ținut dorințele în frâu.

Va trebui să o evite cât putea de mult pe toată durata sederii ei. Va fi al naibii de stânjenitor să fie față în față cu ea, din nou.

Fu o hotărâre care îl ținu până după prânz. Petrecu dimineața în seră cu Imogen, pentru că afară ploua. În timp ce ea uda plantele și făcea niște lucruri magice care ajutau florile să pară mai proaspete și mai atrăgătoare, el citi scrisoarea de la sora lui vitregă, care sosise cu poșta de dimineață. Constance îi scria măcar de două ori pe săptămână. Avea nouăsprezece ani și era de fapt o fată drăguță și plină de viață, pregătită și dornică de dependenți și căsătorie. Dar mama ei era o femeie egoistă și posesivă, care se folosise de sănătatea ei delicată și de suferințele ei reale sau imaginare ca să-i manipuleze pe cei din jur de când o cunoștea Hugo. Își ținea fiica prizonieră în casă, întotdeauna la cheremul și la porunca ei. Constance nu ieșea des, și când ieșea, o făcea pentru scurt timp, pentru a se ocupa de anumite comisioane. Nu avea prieteni, nici viață socială, nici pretendenți. Nu i se plângea pe față lui Hugo. Scrisorile ei erau mereu vesele – și aproape fără nici un conținut real, pentru că nu avea nimic de spus.

Era de datoria lui Hugo să pună totul în ordine. O datorie impulsionată de dragoste. Și de faptul că era tutorele ei. Și de promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său, de a-i asigura un viitor cât putea de fericit.

Ea era unul dintre principalele motive pentru care hotărâse să se căsătorească. Nu avea nici o idee despre cum ar fi putut s-o lanseze singur în societatea clasei mijlocii, nici despre cum să împingă spre ea niște tineri eligibili din clasa mijlocie. Dacă se căsătorea... Nu, când se căsătorea, soția lui avea să știe cum să îi prezinte cumnatei sale niște bărbați care să îi poată oferi securitate și fericire pentru tot restul vieții.

Mai era, bineînțeles, și celălalt motiv pentru care hotărâse să se căsătorească. Nu era celibatar din fire, iar nevoia lui de sex – sex regulat și plăcut – se afirmase prea dureros în trecut și se bătuse cap în cap cu înclinația lui spre intimitate și independență.

Cu trei ani în urmă, când plecase de la Penderris, hotărâse că voia în primul rând o viață pașnică. Își vânduse brevetul din armată și se stabilise într-o căsuță de țară în Hampshire. Își câștigase traiul îngrijindu-se de grădina de legume, ținând câteva găini și făcând treburi ciudate pentru vecinii lui. La urma urmei, era mare și puternic. Serviciile lui erau foarte căutate, mai ales printre vârstnici. Nu scosese o vorbă despre titlul său.

Fusese fericit. Ei bine, mulțumit, în orice caz, în ciuda avertizărilor celor șase prieteni de aici, care îi spuneau că semăna cu o pocnitoare neexplodată și că avea să iasă fără îndoială din nou la viață în viitor, poate într-un moment în care nu se va aștepta.

Anul trecut, după moartea tatălui său, cumpăraseră Crosslands Park, nu departe de căsuță, și se stabilise acolo la o scară mai mare. Cumva, se zvonise că avea un titlu. Începuse să cultive o grădină mai mare și câteva ogoare și ținu mai multe găini, la care adăugă câteva oi și o vacă. Angajă un administrator, care angajă la rândul lui câțiva lucrători care să-l ajute cu munca la fermă. Cu toate acestea, Hugo făcea în continuare mare parte din această muncă. Nu îi plăcea să lenevească. Mai făcea încă și treburi ciudate pentru vecinii săi, deși refuza cu fermitate să accepte plată. Parcul lui era slab rânduist, casa parțial închisă din cauză că folosea doar trei camere, și nici pe acelea regulat. Avea un personal foarte restrâns.

Dar fusese fericit acolo un an întreg. Mulțumit, oricum. Viața lui era lipsită de emoții. Îi lipseau provocările. Nu avea legături apropiate cu nimeni, deși rămăsese în termeni buni cu vecinii. Era viața pe care și-o dorise.

Și acum, căsătoria avea să schimbe totul – pentru că adevărul era că nu avea de ales.

Scrisoarea rămăsese uitată în poala lui. Imogen era încă în seră. Stătea pe pervazul unei ferestre, cu genunchii la piept și o carte sprijinită de ei. Citea.

Când îi simți ochii ațintiți asupra ei, ridică privirea și închise cartea.

- E timpul prânzului, zise ea. Ne întoarcem?

El se ridică în picioare și îi oferă mâna.

Când ajunsese în salon, auzi că Lady Muir se afla în camera de zi, pentru că George considerase că era un loc mai comod pentru ea în timpul zilei. Un lacheu o adusesese jos, iar George însuși și Ralph luaseră micul dejun acolo cu ea. După aceea, ea ceruse hârtie, o peniță și cerneală ca să îi scrie fratelui ei. Doamna Parkinson era cu ea prezentă, și îi ținea companie de câteva ore bune.

- Biata Lady Muir, spuse Flavian. Aproape că îți vine să îi sari în ajutor, ca un cavaler în armură strălucitoare. Dar se poate să te t-trezești forțat să îi conduci prietena acasă, și perspectiva asta e destul de înspăimântătoare ca să determine orice cavaler să pună coada între picioare, să o ia la fugă și să dea naibii cavalerismul.

- Am avut grijă de toate, îl asigură George. Înainte să sosească doamna, i-am sugerat lui Lady Muir că starea de slăbiciune în care se află ar putea s-o determine să dorească să se odihnească după-amiaza, în loc să suporte efortul unei vizite prelungite. Ea m-a înțeles perfect și a fost de acord că se aștepta într-adevăr să aibă nevoie de un somn după prânz. Trăsura mea se va prezenta la ușă în patruzeci și cinci de minute.

După o oră, când Hugo stătea afară pe terasă, încercând să hotărască dacă să facă o plimbare lungă pe faleză sau să fie mai leneș și să se plimbe puțin prin parcul de aproape, norii se îndepărtaseră și soarele strălucea. Se hotărî asupra alternativei leneșe și petrecu o oră hoinărind de unul singur prin parc. Nu era un parc prea elaborat, dar chiar și așa existau grădini de flori și alei umbrite și un pavilion într-o adâncitură care îl apăra de vânturile ce suflau dinspre mare. Clădirea aceasta mică privea spre o alee mărginită de arbori și spre statuia de piatră din capătul ei.

Toate acestea îl făcură pe Hugo să se gândească cu oarecare nemulțumire la propriul parc de la Crosslands. Era mare, pătrat și pustiu, și nu avea habar cum să-l facă mai atractiv. Nu putea să lipească pur și simplu alei și arbori și trasee pentru plimbare pe locurile în care fuseseră cele vechi. Iar casa semăna cu un grajd mare din care fugiseră toate animalele. Dar ar fi putut fi încântătoare. Simțise asta când se hotărâse să o cumpere.

Dar chiar dacă putea aprecia frumusețea și planurile adecvate atunci când le vedea, în mintea lui nu exista nici un colț creativ din care să țâșnească niște planuri originale. Bănuia că trebuia să angajeze pe cineva care să plănuiască totul pentru el. Existau asemenea oameni, iar el avea bani cu care să le plătească serviciile.

După o oră, se întoarse spre casă.

Când ajunsese la ușa din față, se întrebă dacă Lady Muir dormea într-adevăr. Sau se bucurase pur și simplu să se folosească de scuza pe care i-o prezentase George ca să scape de obositoarea ei prietenă? Dacă era singură în camera de zi și nu dormea, George ar fi aranjat, desigur, ca să îi țină cineva companie. Era bun când era vorba de asemenea rafinamente ale ospitalității.

Prin urmare, Hugo nu trebuia să meargă la ea. Și nici nu voia, desigur. Ar fi fost foarte fericit să nu o mai vadă niciodată. Prin urmare, era dificil de explicat de ce se oprise în fața ușii de la camera de zi, plecându-și urechea mai aproape.

Tăcere.

Fie se odihnea sus, fie era chiar acolo, dormind. Oricum ar fi fost, era liber să-și urmeze drumul spre bibliotecă, unde plănuia să îi scrie lui Constance și lui William Richardson, administratorul foarte capabil al afacerilor tatălui său, care trecuse acum în proprietatea lui.

În schimb, mâna lui se îndreptă spre butonul ușii. Îl răsuci cât de încet putu și împinse ușa.

Era acolo. Stătea întinsă pe un șezlong, care fusesse întors ca să se poată uita pe fereastră la grădina de flori

din față. Câteva flori de primăvară răsăriseră deja, împreună cu o mulțime de muguri și lăstari verzi, spre deosebire de grădina de flori a lui Hugo de la Crosslands, de care fusese foarte mândru vara trecută. Plantase tot felul de flori de vară și avusese o recoltă splendidă de flori timp de câteva luni și apoi... nimic. De abia mai târziu aflase că toate fuseseră flori anuale și că nu aveau să mai răsară și vara aceasta.

Avea multe de învățat. Crescuse în Londra și apoi plecase să lupte în războaie.

Fie că ea nu auzise ușa deschizându-se, fie dormea. Din punctul în care stătea, nu putea să-și dea seama care era situația. Păși înăuntru, închizând ușa la fel de încet cum o deschisese, și ocoli scaunul până o putu vedea.

Dormea.

Se încruntă.

Fața ei era palidă și trasă.

Ar fi trebuit să plece înainte să se trezească.

Gwen ațipise în tăcerea binecuvântată care se așternuse după plecarea Verei și cu ajutorul medicamentului pe care îl administrase aproape cu forța ducele de Stanbrook, când își dăduse seama, după fața ei palidă, că durerea era mai puternică decât putea îndura.

Nu îl văzu pe lordul Trentham toată dimineața. Fu o mare ușurare, pentru că se trezise cu amintirea sărutului său și nu mai putuse scăpa de ea. De ce voise el să o sărute, de vreme ce nu arătase în nici un fel că ar fi plăcut-o sau că ar fi fost atras de ea? Și de ce naiba primise ea să fie sărutată?

Cu siguranță că nu putea pretinde că el îi furase un sărut înainte să poată protesta.

Nici nu putea pretinde că fusese o experiență neplăcută.

Categoric, nu fusese.

Și poate că faptul acesta era cel mai tulburător dintre toate.

Suportase vizita Verei timp de câteva ore, până când ducele însuși intră în cameră, așa cum promisese, și o însoțise afară, curtenitor, dar foarte ferm, la trăsura care o aștepta, după ce o asigurase că avea să trimită din nou după ea în dimineața următoare.

Vera protestase cu zarvă mare pentru că fusese lăsată singură cu Gwen pe toată durata vizitei. Când le fu adus prânzul – delicios, desigur – în camera de zi, protestase împotriva lipsei de curtoazie a Excelenței Sale, care nu o invitase să se alăture restului oaspeților la masa din salon. Era necăjită și din cauza aranjamentelor care fuseseră făcute pentru întoarcerea ei acasă – și din cauza orei timpurii. Îi spuse lui Gwen că îl asigurase pe Excelența Sa încă de la sosire că ar fi fost fericită să se întoarcă pe jos acasă și să-l scutească de deranjul de a chema din nou trăsura, dacă unul dintre domni ar fi destul de amabil încât să o conducă măcar o parte din drum. Însă el îi ignorase oferta generoasă.

Dar la ce te puteai aștepta de la un bărbat care își omorâse propria soție?

„Cât de mult sper“, se gândi Gwen în timp ce aluneca în somn, „că Neville nu va întârzia să trimită trăsura după mine, odată ce îmi va primi scrisoarea“. Îl asigurase că se simțea destul de bine ca să poată călători.

Oare avea să-l vadă pe lordul Trentham astăzi? Poate era prea mult să se aștepte să nu-l vadă, dar spera că el avea să păstreze distanța și că ducele nu avea să-i spună să ia din nou cina cu ea în seara asta. Fusese atât de stânjenită din cauza lui cu o zi în urmă, încât îi ajungea pe toată viața și pe viața de apoi.

El era ultima persoană la care se gândise înainte de a adormi. Și tot el fu prima persoană pe care o văzu când se trezi din nou, după un timp oarecare. Stătea destul de aproape de șezlongul pe care zăcea ea, cu picioarele încălțate cu cizme și ușor depărtate, cu mâinile împreunate la spate, încruntat. Semăna foarte mult cu un ofițer din armată, chiar dacă era îmbrăcat într-o

haină ajustată de lână fină verde și pantaloni de culoarea pielii, cu cizme Hessian¹ înalte și lustruite. Se încrunta la ea. Se părea că asta era expresia lui obișnuită.

Se simți într-un mare dezavantaj, întinsă și adormită cum era.

- Majoritatea oamenilor sforăie când dorm cu fața în sus, o anunță el.

Puteai avea toată încrederea că îți va spune ceva complet neașteptat.

Gwen ridică din sprâncene.

- Și eu nu?

- Nu de data asta, deși dormeai cu gura întredeschisă.

- Oh.

Cum îndrăznește să stea acolo și să o privească în timp ce dormea. Era ceva incomod de intim.

- Ce-ți mai face glezna azi?

- Credeam că va fi mai bine, dar nu e, și mă enervează. La urma urmei, nu e decât o gleznă scrântită. Mă simt stânjenită de toată agitația pe care a cauzat-o. Nu trebuie să te simți obligat să vorbești mereu despre ea sau să mă întrebi despre ea. Sau să continui să îmi ții companie.

„Sau să mă păzești în timp ce dorm.“

- Ar trebui să iei puțin aer proaspăt, zise el. Ești palidă. Înțeleg că e la modă ca doamnele să fie palide, dar mă îndoiesc că vreuna dintre ele dorește să arate bolnăvicioasă.

Minunat! Tocmai o informase că arăta bolnăvicioasă.

- Este o zi rece, continuă el, dar vântul s-a potolit și soarele strălucește, și s-ar putea să-ți placă să stai un timp în grădina de flori. O să-ți aduc pelerina, dacă vrei să mergi.

Tot ce trebuia să facă era să spună nu. Cu siguranță că ar fi plecat și ar fi lăsat-o în pace.

¹ Cizme militare înalte de călărie, purtate pentru prima dată de husarii germani în secolul al XVIII-lea. (n.tr.)

- Cum să ajung acolo? întrebă ea în schimb și apoi îi veni să-și muște limba, fiindcă răspunsul era evident.

- Ai putea să te târăști pe coate și pe genunchi, dacă vrei să fii la fel de încăpățânată ca ieri. Sau ai putea trimite după un lacheu solid - cred că unul dintre ei te-a adus jos de dimineață. Sau te-aș putea duce eu, dacă ai destulă încredere în mine și nu te temi că voi deveni din nou prea familiar.

Gwen simți cum roșește.

- Sper că nu te-ai învinovățit pentru seara trecută, Lord Trentham. Amândoi am fost la fel de vinovați pentru sărutul acela, dacă *vinovați* e cuvântul corect. De ce să nu ne fi sărutat, la urma urmei, dacă amândoi o doream? Nici unul dintre noi nu e căsătorit sau logodit cu altcineva.

Avea sentimentul că încercarea ei de a trata problema cu nonșalanță eșuase lamentabil.

- Să înțeleg atunci că nu vrei să te târăști pe coate și pe genunchi?

- Poți.

Nu se mai spuse nimic despre lacheul solid.

El se întoarse și ieși din cameră fără nici un cuvânt, probabil ca să îi aducă pelerina.

„Frumos din partea mea“, se gândi Gwen cu ironie considerabilă.

Însă nu putuse rezista perspectivei aerului proaspăt. Și perspectivei tovarășiei lordului Trentham?

capitolul 6

Era rece. Dar soarele strălucea, iar ei erau înconjurați de ciuboțica-cucului, de brândușe și chiar de câteva narcise. Până acum, lui Gwen nu îi trecuse prin minte să se întrebe de ce atât de multe flori de primăvară aveau diferite nuanțe de galben. Oare acesta era felul naturii de a adăuga puțin soare unui anotimp care venea după mohoreala iernii și înainte de strălucirea verii?

- E atât de încântător, spuse ea, respirând aerul proaspăt și ușor sărat. Primăvara e anotimpul meu preferat.

Se înfășură mai strâns în pelerina ei roșie, în timp ce lordul Trentham o așeza pe un scaun de lemn, sub fereastra camerei de zi. Apoi el luă cele două perne pe care ea le scosese afară la sugestia lui și îi puse una sub spate, ca să o apere de speteaza de lemn, și alta sub glezna dreaptă, încet și cu grijă. Și în cele din urmă îi acoperi picioarele cu pătura pe care o adusese cu el.

- De ce? întrebă el după ce se ridică.

- Prefer narcisele trandafirilor. Și primăvara e plină de noutate și speranță.

El se așază pe pedestalul unei urne de piatră din apropiere, cu mâinile pe genunchii îndoiți. Era o poziție relaxată și comodă, dar ochii îi erau ațintiți asupra ei.

- Ce ți-ai dori să fie nou în viața dumitale? o întrebă el. Care sunt speranțele dumitale de viitor?

- Înțeleg, Lord Trentham, că trebuie să îmi aleg cu grijă cuvintele când sunt în compania dumitale. Lei literal tot ce spun.

- De ce să spui ceva dacă vorbele nu înseamnă nimic?

Era într-adevăr o întrebare corectă.

- Oh, foarte bine, zise ea. Lasă-mă să mă gândesc.

Primul ei gând fu acela că nu îi părea rău că el venise în camera de zi și îi sugerase să o ducă afară la aer. Dacă era complet sinceră cu ea însăși, trebuia să admită că fusese dezamăgită dimineață, când văzuse în camera ei un lacheu care trebuia să o ducă jos. Și fusese dezamăgită că lordul Trentham nu o căutase toată dimineața. Și totuși, sperase să îl evite pe toată durata șederii ei. Avea dreptate că vorbele nu însemnau nimic, chiar dacă vorbele erau doar în mintea ei.

- Nu vreau nimic nou, zise ea în cele din urmă. Și speranța mea este să fiu și în continuare mulțumită și în pace.

El continuă să o privească de parcă ar fi putut vedea până în sufletul ei. Și ea își dădu seama că, deși credea că spusese adevărul, nu era complet sigură.

- Ai observat, îl întrebă ea, că uneori nu e nici o deosebire între a sta pe loc și a face un pas înapoi? Pentru că toată lumea merge înainte și te lasă în urmă.

Oh, vai de mine. Casa era de vină, așa cum spusese și el aseară, casa inspira asemenea confidențe.

- Ai fost lăsată în urmă?

- În familia noastră, am fost prima din generația mea care s-a căsătorit. Am fost prima și singura care a rămas văduvă. Acum fratele meu e căsătorit, și Lauren, verișoara mea și cea mai dragă prietenă. Și toți ceilalți veri sunt căsătoriți. Toți au familii în creștere și par să fi trecut la alt stadiu al vieții, care este închis pentru mine. Nu vreau să spun că nu sunt amabili și primitori. Sunt. Mă invită mereu să stau la ei și își doresc în mod sincer compania mea. Știu asta. Mai am încă o prietenie remarcabil de apropiată cu Lauren, cu Lily - cumnata mea - și cu verii mei. Și locuiesc cu mama mea, pe care o iubesc foarte mult. Sunt foarte binecuvântată.

Declarația aceasta suna a gol chiar și pentru urechile ei.

- Un doliu de șapte ani după un soț e o perioadă mult prea lungă, zise el, mai ales pentru o femeie tânără. Câți ani ai?

Puteai să te bazezi pe lordul Trentham pentru întrebările care nu trebuiau puse.

- Treizeci și doi. E posibil să duci o existență complet satisfăcătoare fără să te recăsătorești.

- Nu și dacă vrei să ai copii fără să provoci un mare scandal, replică el. Nu ar fi înțelept să mai amâni mult dacă îți dorești așa ceva.

Ea ridică din sprâncene. Oare impertinențele lui nu aveau să se sfârșească niciodată? Și totuși, ea știa că ceea ce ar fi fost impertinență în cazul altui bărbat,

la el *nu* era. Nu cu adevărat. Era doar un bărbat franc și direct, care își exprima gândurile.

- Nu sunt sigură că pot avea copii, răspunse ea. Doctorul care m-a îngrijit atunci când am pierdut sarcina a spus că nu.

- A fost cel care ți-a pus la loc piciorul rupt?

- Da.

- Și nu ai căutat niciodată o a doua opinie?

Ea clătină din cap.

- Oricum nu contează. Am nepoate și nepoți. Țin la ei și ei la mine.

Însă *conta*, și de abia acum își dădu seama cât de mult. Atât de mare era puterea negării. Ce *era* cu casa asta? Sau cu bărbatul acesta.

- Mie mi se pare că doctorul era un șarlatan de cea mai joasă speță. Te-a lăsat cu un șchiopătat permanent și ți-a distrus în același timp toate speranțele de a rămâne însărcinată după ce pierduseși un copil - fără să-ți sugereze măcar să consulți un doctor cu mai multe cunoștințe și mai multă experiență în asemenea probleme.

- E mai bine să nu știi sigur unele lucruri, Lord Trentham.

El plecă în sfârșit privirea și nu se mai uită în ochii ei. Se uita la pământ și netezea pietrișul de pe cărare cu talpa cizmei lui uriașe.

Ce îl făcea atât de atrăgător? Poate că mărimea lui. Pentru că, deși era neobișnuit de mare, nu avea nimic grosolan. Fiecare parte din trupul lui era în perfectă armonie cu celelalte. Chiar și părul tuns scurt, care ar fi trebuit să-l facă să arate foarte rău, se potrivea cu forma capului și cu asprimea trăsăturilor. Măinile lui puteau fi blânde. Și la fel și buzele.

- Dumneata ce faci? întrebă ea. Când nu ești aici, vreau să zic. Nu mai ești ofițer, nu?

- Trăiesc în pace, zise el, ridicând din nou privirea spre ea. Ca și dumneata. Și sunt mulțumit. Am cumpărat un conac și un domeniu anul trecut, după moartea

tatălui meu, și trăiesc acolo singur. Am oi, vaci și găini, o fermă mică, o grădină de legume și o grădină de flori. Mă îngrijesc de toate. Îmi murdăresc mâinile. Am pă-mânt sub unghii. Vecinii mei sunt uluiți, pentru că sunt *lordul Trentham*. Familia mea e uluită, pentru că acum sunt proprietarul unei mari companii de import-export și sunt enorm de bogat. Aș putea trăi în Londra fără ca averea mea să aibă prea mult de suferit. Am crescut ca fiu al unui om bogat, deși mi s-a spus întotdeauna să muncesc din greu și să mă pregătesc pentru ziua în care aveam să îi urmez tatălui meu. În schimb, eu am insistat ca el să-mi cumpere un brevet într-un regiment de infanterie și am muncit din greu în cariera pe care mi-am ales-o. M-am distins. Apoi am plecat. Și acum trăiesc în pace. Și în mulțumire.

În tonul lui se simțea o nuanță nedefinită. Sfidare? Furie? Apărare? Se întrebă dacă era fericit. Fericirea și mulțumirea nu erau același lucru, nu?

- Și căsătoria îți va completa mulțumirea? îl întrebă ea.

El își strânse buzele.

- Nu am fost făcut pentru o viață fără sex.

Ea o ceruse. Așa că acum încercă să nu roșească.

- Mi-am dezamăgit tatăl, continuă el. Când eram băiețel, îl urmaam ca o umbră. El mă adora, iar eu îl veneram. Presupunea, și la fel presupuneam și eu, că aveam să-i calc pe urme și să preiau afacerea când avea să-și dorească să se retragă. Apoi a venit momentul acela inevitabil din viața mea când mi-am dorit să fiu eu însumi. Iar tot ce puteam vedea în față era un viitor în care aveam să semăn tot mai mult cu tatăl meu. Îl iubeam, dar nu doream să *fiu* ca el. Am devenit neliniștit și nefericit. Eram și mare, și puternic - o moștenire din partea mamei mele. Simțeam nevoia de a *face* ceva. Ceva fizic. Cred că aș fi putut să fac niște nebunii relativ inofensive și apoi să mă întorc la turmă, dacă nu ar fi fost... Ei bine, nu am luat-o pe drumul acesta. În schimb,

am frânt inima tatălui meu plecând și rămânând departe de el. M-a iubit și a fost mândru de mine până la capăt, dar inima lui era frântă. Când era pe moarte, i-am spus că voi prelua conducerea afacerilor și voi face tot ce îmi stă în puteri ca să o transmit fiului meu. Apoi, după ce a murit, am plecat la căsuța mea și am cumpărat domeniul Crosslands, care era aproape și se întâmplase să fie de vânzare, și am continuat să trăiesc așa cum trăisem în ultimii doi ani, dar la o scară ceva mai mare. Mi-am spus că era anul meu de doliu. Dar anul s-a terminat, iar conștiința nu îmi permite să mai amân. Și nici nu întineresc. Am treizeci și trei de ani.

Ridică privirea, la fel ca și Gwen, spre un grup de pescăruși care treceau în zbor, strigându-se unul pe altul cu țipete răgușite.

- Am o soră vitregă, continuă el când păsările dispărură. Constance. Trăiește în Londra cu mama ei, mama mea vitregă. Are nevoie de cineva care să o scoată de acolo și să o plimbe prin oraș. Are nevoie de prietene și de pretendenți. Are nevoie de un soț, pe care și-l dorește. Dar mama ei e realmente invalidă și nu vrea să o lase să plece. Am o responsabilitate față de sora mea. Sunt tutorele ei. Dar ce pot face pentru ea dacă rămân singur? Am nevoie de o soție.

Speteaza scaunului o înțepa pe Gwen în spate, în ciuda pernei. Se foi ca să-și schimbe poziția, iar lordul Trentham sări în picioare ca să-i umfle perna și să o așeze înapoi.

- Ești gata să te întorci înăuntru? o întrebă el.

- Nu, răspunse ea. Nu până nu ești și dumneata.

El nu mai zise nimic. Se așază din nou pe pedestalul de piatră.

De ce se izolase el așa? Toate lucrurile din viața lui păreau să te facă să aștepti exact contrariul.

- Rănile care te-au adus aici au fost dobândite în timp ce conduceai detașamentul Forlorn Hope?

Privirea lui fu atât de arzătoare și de fermă, încât aproape că se aplecă spre brațul scaunului, ca să se îndepărteze mai mult de el. Ieri îi spusese că nu vorbea despre atacul acela – niciodată.

Și de ce voia ea să știe acum? Nu îi stătea în fire să-și bage nasul în viața oamenilor.

– În timpul celui Forlorn Hope nu am suferit nici măcar o zgârietură. Și nici în celelalte bătălii în care am luptat. Dacă m-ai examina din cap până-n picioare, n-ai ghici niciodată că am fost soldat aproape zece ani. Sau ai crede că am fost tipul de ofițer laș care se ascunde într-un cort și dă ordine fără să iasă măcar în calea unui glonț rătăcit.

Însemna că viața lui fusese fermecată, așa cum fusese viața ducelui de Wellington. Se spunea că Wellington călărea adesea cu nesăbuință până în rândurile pușcașilor dușmani, în ciuda tuturor eforturilor aghiotanților săi de a-l ține departe de primejdii.

– Și atunci de ce...

– ... am fost aici? termină el, întrerupând-o. Oh, am avut destule răni, Lady Muir. Numai că nu erau vizibile. Mi-am ieșit din minți. Și asta nu e de fapt o descriere corectă a formei mele particulare de nebunie, pentru că dacă mi-aș fi ieșit din minți totul ar fi fost bine. Problema era că eram încă în mințile mele. Nu puteam scăpa. Voiam să-i omor pe toți din jurul meu, mai ales pe cei care erau buni cu mine. Uram pe toată lumea, și cel mai mult pe mine însumi. Voiam să mă omor pe mine. Cred că începusem să urlu mereu, și fiecare al doilea sau al treilea cuvânt era o înjurătură prea scandaloasă chiar și pentru vocabularul unui soldat. Și mă înfuria că rămâneam prea repede fără cuvinte destul de puternice pentru a scoate ura din mine.

Se uită din nou la pământul de la picioarele lui. Gwen nu îi vedea decât creștetul capului.

– M-au trimis acasă într-o cămașă de forță. Dacă există vreun alt lucru calculat care să sporească furia peste

marginile nebuniei, eu nu îl cunosc, și nici nu *vreau* să îl cunosc. Nu au vrut să mă trimită totuși la azilul de nebuni, chiar dacă credeau că locul meu era acolo. Erau prea stânjeniți, fiindcă aveam o oarecare faimă și tocmai fusesem promovat și sărbătorit, iar regele îmi acordase titlul – sau prințul regent, de fapt, fiindcă regele era nebun. Ce ironie! Nu voiam să mă întorc acasă la tata. Cineva îl cunoștea pe ducele de Stanbrook și știa ce făcea aici pentru câțiva ofițeri. Și el a venit să mă întâlnească și m-a adus aici – fără cămașa de forță. Și-a asumat acest risc. Nu cred că aș fi *omorât* totuși pe altcineva în afară de mine, însă el nu avea de unde să știe asta. Mi-a cerut să nu mă omor – mi-a *cerut*, nu mi-a spus. Mi-a povestit că soția lui făcuse asta și că era într-un fel o dovadă supremă de egoism, de vreme ce lăsa în urmă suferința nespusă și nesfârșită a celor care fuseseră martori și nu putuseră face nimic ca să te împiedice. Așa că am rămas în viață. Era cel mai neînsemnat lucru pe care îl puteam face ca să ispășesc.

– Ce să ispășești? întrebă ea încet.

Din nu se știe ce motiv, strângea la piept cu ambele mâini pătura pe care i-o întinsese el pe picioare.

El ridică o privire inexpressivă spre ea, de parcă ar fi uitat că era acolo. Apoi conștiința se întoarse.

– Am ucis aproape trei sute de oameni. Trei sute din oamenii mei.

– Ucis?

– Uciși, *duși* să fie uciși. E același lucru. Eu am fost răspunzător de moartea lor.

– Povestește-mi, zise ea, la fel de încet.

El se uită din nou în pământ. Îl auzi inspirând adânc și expirând încet.

– Nu e o poveste potrivită pentru urechile unei femei, zise el. Dar continuă oricum. Mi-am condus oamenii drept spre puștile vrăjmașilor, pe un povârniș aproape vertical. Era moarte sigură. Când am ajuns la jumătatea urcușului, am fost opriți. Jumătate din noi erau morți,

cealaltă jumătate descurajați. Părea imposibil să avem succes. Locotenentul voia să dau ordinul de retragere. Nimeni nu ne-ar fi învinuit. Ar fi fost sinucidere curată să continuăm. Însă pentru asta ne oferiserăm cu toții voluntar, și eu eram hotărât să înaintez și să mor mai degrabă decât să mă întorc învins. Am dat ordinul de înaintare și nu am privit înapoi ca să văd dacă mă urma cineva. Și am reușit. Deși nu a mai rămas aproape nici unul dintre noi, am făcut o breșă care a permis restului armatei să se cațăre pe lângă noi. Dintre cei optsprezece supraviețuitori, eu am fost singurul nevătămat. Și câțiva au mai murit după aceea. Dar mie nu-mi păsa. Acceptasem misiunea și o îndeplinisem cu succes. Am fost primit cu distincții și premii. Numai eu. Oh, și locotenentul meu a ajuns căpitan. Toți ceilalți oameni, vii sau morți, nu au însemnat nimic. Erau carne de tun. Neimportanti în viață, uitați pe loc în moarte. Nu mi-a păsat. Eram pe un nor de glorie.

Râcâi pietrișul pe care îl netezise mai devreme.

- Și de ce nu aș fi fost? Fusesse un Forlorn Hope. Toți bărbații aceia erau voluntari. Toți se așteptau să moară. Și eu mă așteptam să mor, pentru că eram în față.

Gwen își trecu limba peste buze. Nu știa ce să zică.

- Cu două zile înainte de a-mi ieși din minți, zise el, privind-o cu ochi înspăimântători de triști, m-am dus să-i văd pe doi dintre oameni. Unul era locotenentul meu, proaspăt promovat. Avea răni interne grave și nu se aștepta să trăiască. Respira foarte greu. A reușit totuși să adune destulă flegmă în gură și să mă scuipe. Celălalt avea ambele picioare amputate și avea să moară în mod sigur, deși nu se grăbea. Eu o știam. El o știa. Mi-a luat mâna și... a sărutat-o. Mi-a mulțumit pentru că mă gândisem la el și pentru că venisem să-l văd. A spus că l-am făcut să se simtă mândru. A spus că avea să moară fericit. Și alte prostii la fel. Eu aș fi vrut să mă aplec și să-l sărut pe frunte, dar mă temeam de ce ar fi gândit sau și-ar fi spus după aceea oamenii care roiau în jurul

nostru. Așa că m-am mulțumit să-i strâng mâna și să-i spun că mă voi întoarce a doua zi. Și am fost, dar el murise cu o jumătate de oră înainte.

Se uită la Gwen.

- Și acum îmi cunoști rușinea. Într-o lună de zile, marele erou a devenit un idiot bolborositor. Am răspuns la toate întrebările dumitale?

Era asprime în ochii lui, asprime în glasul lui.

Gwen înghiți în sec.

- Dacă te simți vinovat atunci când ai făcut ceva rău, zise ea, e ceva firesc și chiar de dorit. Poate că poți să spui sau să faci ceva care să îndrepte răul. Însă dacă te simți vinovat atunci când nu a existat o greșală clară, te otrăvești pe tine însuși. Și bineînțeles că dumneata, Lord Trentham, nu ai făcut nimic greșit. Ai făcut ce era corect. Însă nu are rost să insist asupra acestui punct, nu? Nenumărați alți oameni trebuie să-ți fi spus același lucru. Prietenii dumitale trebuie să ți-o fi spus. Însă nu te-a ajutat cu nimic, nu?

Ochii lui îi căutară ochii, iar ea coborî privirea, găsindu-și de lucru cu pătura.

- Îmi pare rău pentru dumneata, continuă ea. Dar prăbușirea dumitale a fost rușinoasă doar dacă o privești din punct de vedere masculin, dur și nemilos. Nimeni nu se așteaptă ca unui comandant militar să îi pese de oamenii de sub comanda lui. Faptul că dumitale ți-a *păsat* - că îți *pasă* - te face cu atât mai admirabil în ochii mei.

- Puține ar fi bătăliile câștigate, Lady Muir, dacă toți comandanții ar pune siguranța și bunăstarea oamenilor lor înaintea victoriei asupra dușmanilor.

- Da. Presupun că da. Dar dumneata nu ai făcut asta, nu-i așa? Dumneata ți-ai făcut datoria. Numai după aceea ți-ai permis să jalești.

- Iar dumneata ai transforma chiar și lașitatea mea în eroism.

- Lașitate? Cu greu s-ar putea spune asta. Câți comandanți și-au condus oamenii la moarte sigură mergând

înaintea lor? Și câți și-au vizitat oamenii răniți îngrozitor, mai ales pe cei care aveau să moară sigur? Și chiar și pe cei care îi urau și aveau resentimente față de ei?

- Eu te-am scos afară ca să te bucuri de aerul curat și de flori.

- Și le-am făcut pe amândouă. Mă simt cu mult mai bine. Nici glezna nu mă mai doare atât de tare ca înainte. Sau poate că nu a trecut încă efectul medicamentului pe care mi l-a sugerat ducele de Stanbrook. Aerul e încântător astăzi, așa înțepător cum e. Îmi amintește de casă.

- De Newbury Abbey?

Ea încuviință.

- E la fel de aproape de mare ca și Penderris Hall. Mai jos de casa mare e o plajă particulară, iar în spatele ei sunt niște stânci înalte. Seamănă foarte mult cu cea de aici. E surprinzător, totuși, că m-am plimbat ieri pe lângă mare. Acasă nu cobor prea des pe plajă.

- Nu îți place nisipul în pantofi?

- Ei bine, și asta. Dar mi se pare că marea e prea vastă. Mă sperie puțin, deși nu știu sigur de ce. Nu mi-e frică de înec. Cred mai degrabă că marea îmi amintește cât de puțin control avem asupra vieților noastre, oricât de grijuliu am încerca să le planificăm și să le ordonăm. Totul se schimbă în moduri la care nu ne așteptăm deloc, și totul e înspăimântător de vast. Suntem atât de mici.

- De fapt, lucrul acesta poate fi o mângâiere uneori. Când ne criticăm aspru pentru că am pierdut controlul, marea ne amintește că nu putem deține niciodată controlul total, că viața nu ne cere decât să facem tot ce ne stă în puteri cu ceea ce ne este dat. Bineînțeles că e mai ușor de spus decât de făcut. Adevărul este că uneori e imposibil de făcut. Dar mie mi se pare întotdeauna că o plimbare pe plajă mă liniștește.

Ea îi zâmbi și fu surprinsă să descopere că îl plăcea, de fapt. Cel puțin îl înțelegea mai bine decât ieri.

- Aerul proaspăt ți-a colorat obrazii, zise el.

- Și nasul la fel, fără îndoială.

- Am făcut-o pe gentlemanul și am evitat să menționez asta. Și am încercat din greu nici să nu-l *privesc*.

Gluma o surprinse și o încântă. Ridică o mână ca să-și acopere nasul și râse.

El se ridică în picioare și se apropie. Luă pătura, care era încă pe mijlocul ei într-o grămadă dezordonată, și i-o întinse din nou peste picioare, înainte de a se îndrepta și a se uita iar la ea. Își împreună mâinile la spate. Gwen încercă să găsească ceva de spus și nu reuși.

- Nu sunt un gentleman, după cum știi, zise el după o scurtă tăcere. Nu mi-am dorit niciodată să fiu unul. Când trebuie să relaționez cu clasele de sus, ei mă pot accepta sau mă pot respinge. Dacă mă consideră inferior, nu mă simt ofensat. Știu că nu sunt inferior. Doar diferit.

Gwen plecă fruntea într-o parte.

- Ce vrei să spui, Lord Trentham?

- Că nu mă simt inferior ție, deși sunt într-adevăr foarte diferit. Nu am ambiția de a-ți face curte sau de a mă căsători cu tine și a mă propulsa astfel puțin mai sus pe scara socială.

Iritarea pe care o simțise împotriva lui cu o zi în urmă se întoarse în forță.

- Mă bucur pentru dumneata, din moment ce ai fi condamnat la o anumită dezamăgire.

- Însă îmi dau seama că mă atragi într-un mod aproape irezistibil.

- Irezistibil?

- Aș rezista dacă ar trebui. Dacă îmi spui un singur cuvânt, voi rezista.

Gwen deschise gura și o închise la loc. Cum ajunseseră în punctul acesta? Cu doar câteva minute în urmă el își dezgolea sufletul în fața ei. Dar poate că asta era explicația. Poate că emoția pe care o simțise el atunci trebuia transpusă în altceva, ceva mai delicat și mai familiar.

- La ce ai rezista? întrebă ea încruntându-se.

- Aș vrea să te sărut din nou, zise el, cel puțin.

Atunci ea rosti întrebarea care ar fi trebuit să rămână nerostită.

- Și cel mult?

- Mi-ar plăcea să mă culc cu tine.

Ochii lor se întâlniră, și Gwen simți un val de dorință care o lăsă fără suflare. Cerule mare, ar fi trebuit să-l palmuiască - numai că era prea departe de brațul ei. Oricum, ea întrebă și el răspunsese. Dintr-odată, aerul din grădină părea de iulie, nu de martie.

- Gwendoline, zise el. Acesta e numele tău?

Ea îl privi surprinsă. Însă Vera îi folosisese ieri numele, iar el auzise, bineînțeles.

- Toată lumea îmi spune Gwen.

- Gwendoline, repetă el. De ce scurtezi un nume care are o frumusețe desăvârșită atunci când e întreg?

Nimeni nu îi spusese niciodată pe numele ei întreg. Suna ciudat pe buzele lui. Intim. Ar fi trebuit să obiecteze ferm în fața unei asemenea familiarități.

El era Hugo. Numele i se potrivea.

Se așează brusc lângă ea, și ea se trase spre spătarul scaunului ca să îi facă loc. El se întoarse spre ea și puse o mână pe spătar.

Oare el avea să...? Iar ea avea să...?

El plecă fruntea și o sărută. Cu gura deschisă. Propria ei gură se deschise din reflex, și între ei se simți dintr-odată un val de căldură. Limba lui apăsă tare în gura ei, iar unul dintre brațele lui îi cuprinse spatele în timp ce celălalt îi sprijini ceafa. Mâinile ei, prinse în pelerină, îi apăsă pieptul lat și foarte solid.

Nu fu o îmbrățișare scurtă, așa cum fusese sărutul de aseară. Însă se domoli, și după o vreme buzele lui rătăciră pe fața ei, pe tâmpile, jos spre ureche, unde îi putea simți răsuflarea, limba, dinții care îi mușcau lobul. O sărută pe obraz și se întoarse din nou la buze.

„Aș vrea să mă culc cu tine.“

Oh, nu. Era prea mult. Și acesta era eufemismul anului. Îi apăsă pieptul cu mâinile și ridică fruntea. Se trezi privind în profunzimile ochilor lui foarte întunecați, foarte intenși.

Era puțin înspăimântător. În orice caz, ar fi trebuit să fie.

Trase aer să vorbească.

– Amândoi sunteți în marele pericol de a pierde ceaiul, zise o voce veselă, făcându-i să se despartă precipitat, și se pare că bucătarul lui George s-a depășit pe el însuși cu prăjiturile astăzi – sau cel puțin așa am fost informat. Nu le-am gustat încă. Am ales să amân această încântare și să ies afară să vă chem și pe voi. Ralph a spus că v-a văzut pe amândoi aici de la geamul camerei de zi, când s-a dus să o cheme pe Lady Muir.

Lordul Darleigh, uitându-se direct la ei în felul acela extraordinar al lui, chiar dacă nu îi putea vedea, de fapt, zâmbi dulce.

– Mulțumesc, Vincent, zise lordul Trentham. Vom fi acolo într-un moment.

Se ridică în picioare și își împături pătura pe braț, în timp ce Gwen aduna cele două perne. Și apoi se aplecă și o luă în brațe. Nu se uită la ea, și nici ea nu se uită la el. Nu rostiră nici o vorbă în timp ce el o ducea înăuntru, urmat îndeaproape de lordul Darleigh.

Asta a fost o acțiune complet lipsită de înțelepciune, se gândi ea. Alt eufemism mare cât casa. Și indiscretă. Conte de Berwick îi văzuse pe fereastră. Oare ce văzuse exact?

Lordul Trentham o duse în salon, unde toată lumea o salută politicos și nimeni nu se uită cu subînțeles nici la ea, nici la lordul Trentham.

capitolul 7

Tot restul zilei, Hugo rămase mai tăcut și mai retras decât de obicei. Faptul că Lady Muir era acolo îi trezea

o ciudă nejustificată. Fără ea, s-ar fi relaxat cu prietenii, vorbind, râzând, tachinând și fiind tachinat, jucând cărți, citind, rămânând într-o tăcere plăcută – orice i-ar fi trecut prin cap, de fapt. Activitățile de la Penderris erau rareori planificate.

Toți ceilalți păreau să se bucure că Lady Muir era acolo. Nimănui altcuiva nu părea să-i displace. Poate pentru că ea era o lady și făcea parte din lumea lor. Se alătura conversației lor cu aparentă ușurință, fără a încerca totuși să o domine în vreun fel. Putea vorbi efectiv despre orice subiect. Putea să asculte, să râdă și să facă comentariul potrivit și să pună exact întrebările potrivite. Se părea că îi plăcea pe toți, iar ei ajunseseră să o placă la rândul lor. Era o lady perfectă.

Sau poate că o plăceau pentru că nici unul dintre ceilalți nu o sărutase – de două ori.

Ben fu numit să ia cina cu ea. Atât el, cât și ea păreau fericiți cu aranjamentul. La puțin timp după cină, ea sugerează că ar fi putut să se retragă în camera ei.

- Ai dureri, Lady Muir? întrebă George.

- Aproape deloc atunci când stau liniștită. Dar dumneavoastră sunteți un club. Cred că seara vă bucurați cel mai mult de timpul petrecut împreună, ținându-vă companie și conversând. Mă voi retrage.

Era și sensibilă. Și plină de tact. Alte dovezi că era o lady perfectă.

- Chiar nu e nevoie, zise George.

- O gleznă scrântită poate fi considerată rană de război, interveni Ben, și un club care nu primește noi membri se îmbâcsește. Ne vom extinde primindu-te pe dumneata, Lady Muir, cel puțin anul acesta. Consideră-te un membru onorific.

Ea râse.

- Mulțumesc, sunt onorată. De fapt, simt un oarecare disconfort, chiar dacă nu poate fi numit totuși durere. Însă mă voi simți mai comod întinsă pe patul meu.

- Atunci voi chema un lacheu, zise George, dar Hugo era deja în picioare.

- Nu-i nevoie. O duc eu pe Lady Muir sus.

Îi era ciudă pe ea mai ales pentru că îl tulbura. Nu o antipatiza, așa cum făcuse cu o zi în urmă. Însă ea reprezenta o lume străină. Era frumoasă și elegantă și bine îmbrăcată, echilibrată și fermecătoare. Era exact cum trebuia să fie o lady. Și îl atrăgea, iar asta îl enerva. Fusesse întotdeauna în stare să se uite la o lady, apreciindu-i uneori înfățișarea și farmecul, dar fără să o dorească. Nu trebuie să dorești speciile străine, oricât de frumoase ar fi.

Oare era prost de-a binelea?

Ajunsesese chiar să îi spună după-amiază - și din nefericire nu avea cum să pretindă că memoria îi juca feste - că i-ar fi plăcut să se culce cu ea.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să-și ceară scuze. Dar scuzele ar fi reînviat scena din grădină. Poate că era mai bine să uite de ea, sau cel puțin să o lase să se odihnească în pace.

În plus, cum să te scuzi pentru că ai sărutat de două ori o femeie? O dată ai putea explica, spunând că a fost un accident impulsiv. De două ori sugera o intenție clară sau o lipsă serioasă de control.

Ajunse pe ultima treaptă a scării fără ca vreunul dintre ei să fi spus ceva.

- Ai fost foarte tăcut în seara asta, Lord Trentham.

- În momentul acesta am nevoie de toată răsuflarea ca să te pot duce în brațe.

Se opri la ușa camerei ei, în timp ce ea răsucea butonul. Apoi pași înăuntru cu ea și o lăsă pe pat.

Așeză câteva dintre multele perne la spatele ei și îi puse una sub piciorul drept. Apoi se ridică iar și își încrucișă mâinile la spate. Își dădu seama că cineva aprinsese deja lumânările.

Ar fi trebuit să se răsucească pe călcâie și să iasă din cameră fără să mai spună nimic și fără să se uite în urmă,

însă dacă ar fi făcut-o, ar fi părut prost de-a binelea sau topârlan fără maniere.

- Mulțumesc, zise ea. Și cu următoarea respirație: Îmi pare rău.

El ridică din sprâncene.

- Ție îți pare rău?

- Cred că ai așteptat tot anul să te întorci aici. Însă seara asta trebuie să fi fost incomodă, și nu pot decât să deduc că eu am fost cauza. I-am scris fratelui meu și i-am cerut să trimită trăsura după mine cât poate de repede, dar vor mai trece câteva zile până să ajungă să mă ia acasă. Între timp, voi încerca să nu-ți stau în cale. Orice relație serioasă între noi iese din discuție din tot felul de motive - iese din discuție pentru *amândoi*. Și eu nu am fost niciodată adepta flirturilor fără rost sau al pierderii de timp. Cred că nici tu.

- Ai urcat aici devreme din cauza *mea*? o întrebă el.

- Ești membrul unui grup. Am urcat din cauza grupului. Și sunt într-adevăr puțin obosită. Faptul că stau întinsă toată ziua mă face somnoroasă.

„Orice relație serioasă între noi iese din discuție din tot felul de motive.”

Nu îi venea în minte decât un singur motiv. Ea făcea parte din aristocrație, el era dintr-o clasă inferioară, în ciuda titlului. Acesta era singurul motiv. Nu era sinceră cu ea însăși. Însă era un motiv uriaș. Pentru *amândoi*, spusese ea. El avea nevoie de o soție care să taie varza din grădina de zarzavat alături de el și să-l ajute să hrănească mieii care nu puteau suge de la mamele lor, și să fugărească găinile, cu cârâielile și aripile lor fâlâitoare, pentru a putea strânge ouăle. Avea nevoie de cineva care să cunoască lumea socială a clasei de mijloc, ca să poată găsi un soț pentru Constance.

Se înclină rigid. Cuvintele erau ieftine și inutile.

- Noapte bună, doamnă, zise el și ieși din cameră fără să-i aștepte răspunsul.

I se păru totuși că auzea un oftat pe când închi-dea ușa.

În seara aceea fu rândul lui Vincent.

Se trezise cuprins de panică dimineța și luptase cu ea toată ziua. Episoadele acestea erau tot mai rare, dar când se *întâmplau*, erau la fel de intense ca totdeauna.

Când venise pentru prima dată la Penderris, Vincent era mai mult de jumătate surd și complet orb – rezultatul unui obuz care explodase destul de aproape de el ca să-l trimită în Anglia într-un milion de bucățele. Dar scăpase ca printr-un miracol de dezmembrare și moarte. Era însă puțin cam sălbătăcit, și numai George putea să-l calmeze. George îl lua adesea pe băiat în brațele lui și îl ținea aproape, uneori ore în șir, fredonându-i ca unui copilăș, până adormea. Pe atunci, Vincent avea șaptesprezece ani.

Surzenia trecuse, dar orbirea nu, și nici nu avea să treacă. Vincent renunțase destul de devreme la speranță și își adaptase viața la noile condiții, cu remarcabilă hotărâre și optimism. Dar speranța, împinsă adânc, însă nu izgonită complet, ieșea uneori la suprafață atunci când apărarea îi slăbea, de obicei în timp ce dormea. Și se trezea așteptându-se să vadă, și era îngrozit când descoperea că nu vedea, iar când își dădea seama că nu va mai vedea niciodată era catapultat în adâncul unui iad întunecat.

– Mă lasă fără suflare și îmi închipui că voi muri din lipsă de aer. O parte a minții mele îmi spune să nu mai lupt, să accept moartea ca pe un dar binecuvântat. Însă instinctul de a supraviețui e mai puternic decât oricare altul, și respir din nou.

– Și e foarte bine așa, zise George. În ciuda tuturor lucrurilor contrare care se spun, viața aceasta merită trăită până la ultima suflare pe care ne-o dăruiește natura.

Tăcerea care se instaură după cuvintele lui era destul de grea ca să dovedească faptul că această filosofie nu era ușor de adoptat întotdeauna.

- Pot să-mi imaginez destul de clar unele lucruri și unii oameni, zise Vincent. Dar pe alții nu. În dimineața asta m-a izbit - pentru a mia oară - faptul că nu v-am văzut fețele niciunuia, și că nu le voi vedea niciodată. Însă de fiecare dată când am un asemenea gând, durerea e la fel de crudă.

- În cazul mamei urâte a lui Hugo, zise Flavian, faptul acesta e o îndurare pentru care trebuie să mulțumești, Vincent. Noi trebuie să o privim în fiecare zi. Iar în cazul fetei mele... Ei bine, dacă ai vedea-o, te-ar lua disperarea, fiindcă tu nu vei fi niciodată atât de frumos.

Vincent râse, și toți zâmbiră.

Hugo îl văzu pe Flavian clipind ca să-și alunge lacrimile.

Imogen îl bătu pe Vincent pe mână.

- Spune-mi, Hugo, zise Vincent, o sărutai pe Lady Muir atunci când am coborât să vă chem la ceai? Nu am auzit nici o conversație pe când mă apropiam prin grădina de flori, deși Ralph mă asigurase că erați amândoi afară. Probabil că m-a trimis intenționat pe mine, pentru ca doamna să nu se simtă stânjenită de ce aș fi putut vedea.

- Dacă îți închipui că o să-ți răspund la întrebarea asta, zise Hugo, înseamnă că nu ai mai multă minte decât o găină.

- Și acesta e tot răspunsul de care aveam nevoie, zise Vincent, mișcând din sprâncene.

- Iar buzele mele sunt pecetluite, zise Ralph. Nici nu voi confirma, nici nu voi nega ceea ce am văzut pe fereastra de la camera de zi, deși voi spune că am fost zguduit până în adâncul sufletului.

- Imogen, zise George, vrei să satisfaci lenevia noastră masculină colectivă și să torni ceaiul?

A doua zi dimineața, ducele de Stanbrook scoase o pereche de cărje pentru Gwen, explicând că fuseseră folosite în timp ce casa lui era un spital, dar de câțiva ani

zăceau neatins și uitate. O asigură că le testase el însuși și că erau sigure. Le măsură lungimea și reteză câțiva centimetri din ele. Apoi le frecă cu nisip și le lustrui. Și în cele din urmă Gwen fu în stare să se miște singură într-o zonă limitată.

- Trebuie să-mi promiți, totuși, Lady Muir, zise el, că nu vei atrage asupra capului meu mânia doctorului Jones. Nu trebuie să alergi prin casă sau să urci și să cobori scările optsprezece ore din douăzeci și patru. Trebuie să continui să îți odihnești piciorul și să îl ții ridicat majoritatea timpului. Dar cel puțin te poți mișca acum prin încăpere și chiar dintr-o cameră în alta, fără să fii nevoită să aștepti pe cineva care să te ducă în brațe.

- Oh, vă mulțumesc. Nici nu vă imaginați cât de mult înseamnă pentru mine.

Făcu o tură prin camera de zi, ca să se obișnuiască cu ele, apoi se întinse din nou pe șezlong.

În tot restul zilei se simți mult mai puțin privată de libertate, deși nu se mișcă prea mult. Vera petrecu cea mai mare parte a dimineții cu ea, așa cum făcuse și în ziua precedentă, și rămase până după prânz.

Prietenele ei, îi raportă ea fericită, o urau de-a binelea pentru că se vizita cu ducele de Stanbrook. Trăsura lui cu blazon fusese văzută oprindu-se de mai multe ori în fața casei ei. Cu siguranță că gelozia le-ar fi făcut să înceteze orice raport cu ea dacă nu li s-ar fi părut mai avantajos să se scalde în gloria reflectată de ea și să se laude în fața vecinelor mai puțin privilegiate că erau prietenele ei. Se plânse și de faptul că Excelența Sa nu-și dăduse seama că ar fi trebuit să trimită pe cineva care să îi țină companie în trăsura și că nu fusese invitată nici de data asta să ia prânzul în salon, cu ducele și oaspeții lui.

- Cred, Vera, îi zise Gwen, că ducele e impresionat de devotamentul tău și consideră că te-ai simți jignită dacă ai fi luată de lângă mine, de vreme ce eu nu pot veni în salon cu voi.

Se întrebă de ce se mai obosea să potolească o supărare care avea să fie urmată în curând de o mie de alte supărări.

- Bineînțeles că ai dreptate, spuse Vera morocănoasă. Aș fi jignită dacă Excelența Sa m-ar separa de tine pentru o simplă masă, când eu îmi jertfesc o mare parte din zi doar ca să îți ofer mângâierea companiei mele. Însă ar putea să-mi ofere măcar oportunitatea de a-i refuza invitația. Sunt surprinsă că bucătarul lui servește doar trei feluri la prânz. În orice caz, servește doar trei feluri aici, în camera de zi. Cred că la masa din salon se aduc mult mai multe feluri.

- Dar mâncarea e îmbelșugată și delicioasă, zise Gwen.

Vizitele Verei erau o mare încercare pentru ea.

După ce ducele de Stanbrook îi duse prietena la trăsura care o aștepta, Gwen se simți puțin cam agitată. Dacă venea iar lordul Trentham, așa cum venise ieri? Vremea era la fel de încântătoare. Nu ar fi putut *suporta* să fie din nou singură cu el. Nu avea de ce să se simtă atrasă de el, nici el de ea. Nu ar fi avut pentru ce să-i permită să o sărute, și el nu ar fi avut pentru ce să i-o ceară.

„Dacă vine din nou azi după-amiază”, își zise ea, „pot să mă prefac că dorm și să rămân adormită. Nu ar avea de ales și ar trebui să plece”. Însă nu îi era somn.

În orice caz, fu salvată de la un asemenea subterfugiu. La puțin timp după plecarea Verei, se auzi o bătaie în ușă, iar aceasta se deschise și apărură viconteles Ponsonby.

- Mă îndreptam spre bi-bibliotecă, zise el cu vocea lui apatică și cu ușoara lui bălbăială. Toată lumea se bucură de soare, dar eu am un teanc atât de mare de scrisori fără răspuns, încât sunt în mare pericol de a fi îngropat sub ele, sau de a dispărea după ele sau altă asemenea primejdie. Trebuie, vai, să pun penița pe hârtie. Și mi-a trecut prin minte că ai putea să-ți dorești să încerci noile cărje și să vii să alegi o carte.

- Aș fi mai mult decât încântată, răspunse ea, iar el rămase în pragul ușii privind-o cum topăia până la cărje și se îndrepta spre el.

Glezna îi era încă umflată și o durea la atingere. Încă nu avea cum să se încalțe sau să se sprijine pe picior. Însă astăzi nu mai era chiar atât de dureros. Iar zgârietura de la genunchi nu mai era decât o crustă.

Lordul Ponsonby o însoți până în bibliotecă și întoarse o sofa de lângă foc, pentru ca lumina care venea pe fereastră să cadă asupra ei.

- Poți să rămâi aici și să citești sau să mă privești lucrând, zise el, sau poți să te întorci în camera de zi după ce îți alegi o carte. Sau poți să alergi în sus și în jos pe scări, dacă tot veni vorba. Nu sunt temnicerul dumitale. Dacă ai nevoie de o carte de pe un raft de sus, dă-mi de știre.

Acestea fiind spuse, se retrase în spatele biroului uriaș de stejar de lângă fereastră.

Gwen se întreabă care era cauza bătănelii lui. Era singura imperfecțiune pe care o putea detecta la persoana lui. Poate că scăpase și el nevătămat din război, însă își ieșise din minți, așa cum se exprimase lordul Trentham. Înainte de săptămâna aceasta, nu se gândise prea mult la încordarea psihică pe care trebuiau să o suporte militarii. Și totuși, faptul că nu o făcuse dovedea o lamentabilă lipsă de imaginație din partea ei.

Citi un timp, și apoi Lady Barclay o găsi și o invită în seră să vadă plantele. Îi explică că acolo existau câteva fotolii împletite din salcie, pe care Lady Muir putea să își odihnească piciorul. Se așezară pe ele și vorbiră o oră întreagă. Mai târziu se îndreptară spre salon ca să ia ceaiul.

Tot Lady Barclay fu cea care cină cu ea.

Ar fi vrut să abordeze subiectul pierderii suferite de Lady Barclay și să o asigure că înțelegea, că și ea pierduse un soț în împrejurări violente și îngrozitoare, că și ea se simțea vinovată de moartea lui și că se îndoia că va scăpa

vreodată de acest sentiment. Și poate că era mai mult decât un sentiment. Poate că era într-adevăr vinovată.

Dar nu spuse nimic. Lady Barclay nu sugera prin nimic că ar fi primit bine o asemenea intimitate. În orice caz, Gwen nu vorbea niciodată despre evenimentele legate de moartea lui Vernon sau despre căderea care o provocase. Bănuia că nici nu va vorbi vreodată.

Nici nu se gândea măcar la aceste evenimente. Totuși, într-un anumit mod, nu se gândea niciodată la altceva.

Mai târziu, seara, fu întrebată dacă știa să cânte la pian și admise că putea, deși nu avea un talent înăscut deosebit. Nu conta. Fu convinsă să traverseze salonul în cârje, să se așeze în fața instrumentului și să cânte, chiar dacă degetele îi erau complet ruginite. Din fericire, se achită destul de bine. Și apoi fu convinsă să rămână acolo ca să îl acompanieze pe lordul Darleigh, care cântă la vioară. După aceea se mută împreună cu el lângă harpă, iar el îi explică cum învățase să identifice toate coardele fără să le vadă.

- Și următorul lui truc, Lady Muir, zise contele de Berwick, e să cânte la coarde odată ce le-a identificat.

- Cerul să ne apere, adăugă lordul Ponsonby. Vincent era mult mai puțin periculos atunci când vedea, iar singurele arme pe care le avea la dispoziție erau sabia și un tun uriaș. Amenință că va începe să brodeze, Lady Muir. Domnul știe unde va ajunge până la urmă acul. Și toți am auzit povești de groază despre legături de mătase.

Gwen râse împreună cu ei toți, inclusiv lordul Darleigh însuși.

Curând se retrase în camera ei, însă nu i se permise să urce scările cu cârjele. Fu chemat un lacheu care o duse sus.

Lordul Trentham nu se oferă.

Nu îl văzuse toată ziua. Iar seara aproape că nu îl auzise deloc.

Ura ideea că îi stricase şederea la Penderris. Nu putea decât să spere că Neville nu va întârzia să trimită trăsura, odată ce primea scrisoarea ei.

După ce fu lăsată singură în cameră, se simţi depri-mată. Nu era obosită. Era încă devreme. Se simţea mai degrabă neliniştită. Cârjele îi oferiseră un sentiment de libertate, dar nu libertate în sine. Îşi dorea să poată aş-tepta o plimbare lungă de dimineaţă sau, şi mai bine încă, o partidă rapidă de călărie.

Nu avea chef de citit.

Oh, vai de mine, lordul Trentham era atât de teribil de *atrăgător*. Fiecare nerv din trupul ei fusese conştient de prezenţa lui, toată seara. Dacă era complet sinceră cu ea însăşi, era silită să admită că se gândise la el atunci când îşi alesese rochia favorită de seară, cea de culoarea piersicii. Cântase la pian doar pentru el, nu pentru audienţa şi așa redusă. Privise în orice loc din cameră, numai la el nu. Conversaţia ei fusese prea scânteietoare, prea nesubstanţială pentru că ştia că el o asculta. Râsul ei fusese prea răsunător şi prea forţat. Şi nu îi stătea în fire să fie atât de conştientă de ea însăşi atunci când se afla în companie.

Urâse fiecare moment al unei seri care păruse foarte plăcută la suprafaţă. Se purtase ca o fetişcană la prima ei pasiune - o primă pasiune foarte *nebunească*.

Nu avea cum să fie nebună după lordul Trentham. Câteva sărutări şi atracţia fizică existentă nu erau egale cu dragostea sau măcar cu a fi *îndrăgostit*. Cerule mare, se presupunea că era o femeie matură.

Rareori petrecuse o seară mai stânjenitoare.

Şi chiar şi acum, singură în camera ei, nu era imună - cel puţin nu la atracţia fizică.

„Cum ar fi“, se trezi ea întrebându-se, „dacă m-aş cul-ca cu el?“

Îndepărtă gândul şi se întinse după cartea pe care luase din bibliotecă. Poate că îi venea cheful să citească, dacă începea.

Ce bine ar fi fost dacă trăsura lui Neville ar fi apărut, printr-o minune, a doua zi. Devreme.

Dintr-odată, dorul de casă o copleși, făcând-o să se simtă bolnavă.

capitolul 8

Ultimele două zile fuseseră însorite și primăvăratice, dar reci. În ziua aceea, această deficiență se corectase singură. Cerul era de un albastru pur, soarele strălucea, aerul era calduț și – cel mai rar dintre toate fenomenele meteorologice de pe coastă – nu era vânt aproape deloc.

Semăna mai mult cu vara decât cu primăvara.

Hugo stătea singur la ușile din fața casei, neștiind ce să facă în după-amiaza aceea. George, Ralph și Flavian ieșiseră călare. El hotărâse să nu îi însoțească. Deși știa, bineînțeles, să călărească, nu o făcea din plăcere. Imogen și Vincent ieșiseră la o plimbare în parc. Fără nici un motiv anume, Hugo refuzase invitația de a li se alătura. Ben era în vechea cameră a copiilor de sus, un spațiu pe care George i-l pusese la dispoziție pentru exercițiile cu care își pedepsea trupul de câteva ori pe săptămână.

Ben îl asigurase pe George că avea să treacă pe la Lady Muir atunci când termina și să se asigure că nu era lăsată prea mult timp singură după plecarea prietenei sale.

Hugo fusese de acord să o urce pe doamna Parkinson în trăsura lui George și o făcuse chiar acum. Ea îl privise cu viclenie și zâmbise afectat și comentase că orice doamnă care ar fi avut norocul de a-l avea pe el alături de ea în trăsură nu s-ar fi simțit niciodată neliniștită – cel puțin nu în privința primejdiilor drumului, adăugase ea. Hugo nu ținuse cont de sugestia de a face pe cavalerul galant și de a o conduce în sat. Îi atrăsese în schimb atenția asupra vizitiului solid de pe capră

și o asigurase că nu auzise niciodată de tâlhari la drumul mare în partea aceasta a țării.

„Ce ar trebui de fapt să fac“, se gândi el acum, „de vreme ce m-am izolat aproape deliberat pentru toată după-amiaza, ar fi să cobor pe plajă, vechea mea ascunzătoare preferată“. Fluxul era aproape. Iar lui îi plăcea să fie lângă apă, și îi plăcea să fie singur.

Ne se uitase la Lady Muir nici chiar acum, când intra-se în camera de zi ca să îi conducă prietena la trăsură. Se mulțumise să încline vag capul în direcția ei.

Era într-adevăr deconcertant să te gândești cât de tare puteau două sărutări rezonabil de caste să tulbure un bărbat. Și probabil și o femeie. Ea nu vorbise cu el înainte de a-i escorta prietena din încăpere, și, deși nu se uitase la ea, era aproape sigur că nici ea nu se uitase la el.

Ah, era chiar ridicol. Se purtau ca doi puștani stângaci.

Se întoarse și intră din nou în casă. Bătu la ușa camerei de zi, o deschise și păși înăuntru fără să mai aștepte invitația. Ea stătea la fereastră, proptită în cârje, privind afară. Cel puțin asta părea să facă. Acum se întoarse și îl privi peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

- Vera a plecat?

- Da, răspunse el, făcând câțiva pași mai aproape. Ce-ți face glezna?

- Umflătura s-a redus considerabil azi și mă doare mult mai puțin. Dar chiar și așa, nu pot pune piciorul în pământ și probabil că ar fi o lipsă de înțelepciune chiar să încerc. Doctorul Jones a lăsat instrucțiuni foarte clare. Sunt enervată pe mine însămi pentru că am permis să se întâmple un asemenea accident, și sunt enervată pe mine însămi pentru că nu am răbdare să mă vindec. Și sunt enervată pe mine însămi pentru că sunt atât de irascibilă.

Dintr-odată, ea îi zâmbi.

- E o zi încântătoare, zise el.

- După cum văd și eu, răspunse ea, uitându-se din nou pe geam. Stăteam aici încercând să decid dacă să îmi iau cartea și să cobor o vreme în grădina de flori. Pot să merg singură până acolo.

- Când vine fluxul, începu el, separă o parte a plajei lungi de restul și o transformă într-un golfuleț izolat și pitoresc. Am fost adesea acolo atunci când voiam să stau pur și simplu, să mă gândesc sau să visez, iar uneori când voiam să înot. E la o distanță de trei kilometri de-a lungul coastei, dar face încă parte din pământurile lui George. E o plajă particulară. Mă gândeam că aș putea merge acolo după-amiază.

De fapt, nici nu se gândise la golfuleț până nu începuse să-i vorbească.

- Se poate ajunge acolo în cabrioletă, adăugă el, iar stâncile nu sunt foarte înalte. E destul de ușor de ajuns la nisip. Ai vrea să vii cu mine?

Ea manevră cârjele și se întoarse cu fața la el. „Ce mărunțică e“, se gândi el. Probabil că creștetul capului ei nu ajungea până la umărul lui. „Va spune nu“, se gândi el, pe jumătate ușurat. Ce naiba îi venise să îi facă o asemenea ofertă, oricum?

- Oh, voi veni, zise ea încet.

- Într-o jumătate de oră? sugeră el. Cred că va trebui să urci să te pregătești.

- Pot să urc singură. Am cârjele.

Însă el păși în față, o scăpă de cârje și o luă în brațe, îndreptându-se spre scări. Așteptă o tiradă care însă nu veni. Deși ea oftă.

După o jumătate de oră, el se întoarse să o ia, după ce îl informă pe Ben că o ducea la plimbare și adună lucrurile de care aveau nevoie - o pătură pe care să stea ea, perne pentru spatele și piciorul ei și, după ce se gândi mai bine, un prosop mare. Fusesse și la grajduri și la remiza cu trăsuri, înhămasse un cal la cabrioletă și o adusesse la ușile din față.

„Asta nu e o idee bună“, îşi zise el. Dar acum trebuia s-o facă. Şi nu îi părea chiar atât de rău pe cât ştia că ar fi trebuit. Era o zi încântătoare. Un bărbat are nevoie de companie, atunci când soarele străluceşte şi aerul e atât de cald. Nu că ar mai fi avut vreodată un gând atât de tâmpit. De ce adică să se simtă un bărbat mai singur într-o zi însorită decât într-o zi noroasă?

O aduse pe Lady Muir jos şi o aşeză în cabrioletă, apoi urcă alături de ea. Luă frăiele în mână şi puse calul în mişcare.

Cu două zile în urmă, ea îi spusese că primăvara era anotimpul ei preferat, plin de noutate şi speranţă. Cumva, el înţelegea astăzi ce voise ea să spună.

Era una dintre zilele acelea perfecte de primăvară timpurie care seamănă mai mult a vară, cu excepţia unei anumite calităţi nedefinite a luminii, care proclamă un anotimp mai timpuriu. Iar verdele ierbii şi al frunzelor are încă prospeţimea noului an.

Era o zi care te făcea să te bucuri că trăieşti.

Şi era o zi în care nu-ţi puteai dori nimic mai bun decât o plimbare în aer liber, cu un bărbat atrăgător alături. Dintr-un motiv pe care nu îl putea desluşi, şi în ciuda gleznei ei dureroase, în după-amiaza asta Gwen se simţea cu zece ani mai tânără, iar acesta era un sentiment pe care nu îl avusese de mult.

Nu ar fi trebuit să simtă aşa ceva. Dar, pe de altă parte, de ce nu? Era văduvă şi nu era legată de nici un bărbat. Lordul Trentham era necăsătorit şi, cel puţin în prezent, complet liber. De ce să nu petreacă o după-amiază împreună? Cui i-ar fi făcut rău?

Nu era nimic rău într-o mică idilă.

Dacă şi-ar fi luat o umbreluţă cu ea, ar fi răsucit-o exuberantă deasupra capului. În schimb, cântă o melodie sprintărie pe un pian invizibil, bătând cu degetele în coapse, înainte de a-şi strânge cuminte mâinile în poală.

Cabrioleta merse o vreme pe aleea care se îndrepta spre sat, însă apoi o luă înspre spatele casei, pe un drumeag mai îngust, care mergea paralel cu stâncile, în direcția opusă satului. Pe o parte era o țesătură multicoloră formată din peticele maronii, galbene și verzi ale câmpurilor și pășunilor, iar pe cealaltă parcul îngrijit al Penderrisului. Dincolo de parc se zărea marea, de un albastru mai întunecat decât cerul. Aerul era încărcat de mireasma vegetației noi și a pământului proaspăt arat, amestecată cu mirosul puternic și sărat al mării.

Și cu mirosul slab de mosc al săpunului sau coloniei lordului Trentham.

Gwen descoperi că era imposibil să nu își atingă umărul și brațul de el, pe scaunul îngust al cabrioletei. Era imposibil să nu fie conștientă în fiecare clipă de coapsele lui puternice lipite de ea, strânse în pantalonii muțați, și de mâinile uriașe care țineau hățurile.

Astăzi el avea o pălărie înaltă. Îi ascundea părul aproape în totalitate și îi umbrea ochii. Îl făcea să arate mai puțin feroce, mai puțin militaros. Îl făcea să arate mai atrăgător ca niciodată.

Răspunsul ei fizic la prezența lui era puțin cam deconcertant, de vreme ce nu experimentase niciodată așa ceva cu alt bărbat. Nici măcar cu Vernon. Când se întâlniseră prima dată, i se păruse că era splendid și chipeș, minunat și fermecător, și se îndrăgostise de el foarte rapid și până peste cap, pentru că o voise. Îi plăcuseră sărutările lui dinainte de căsătorie și se bucurase adesea în pat, după căsătorie.

Dar nu simțise niciodată *asta* cu Vernon sau cu altcineva.

Să nu poată respira.

Să se simtă plină de o energie exuberantă.

Să fie conștientă de fiecare detaliu neînsemnat, cu toate simțurile ei. Să știe că și el era conștient, deși nu vorbea nimic pe drum. La început nu se putu gândi la nici un subiect de conversație. Apoi își dădu seama

că nu era nevoie să vorbească și că tăcerea dintre ei nu conta. Nu era incomodă.

După un kilometru sau doi, faleza începu să coboare, iar când ajunseră la poalele unui deal lung, intrară pe un drumeag și mai îngust, îndreptându-se spre mare. În curând dispăru chiar și drumeagul, iar cabrioleta se hurducă peste iarba aspră, spre marginea unei stânci joase.

Lordul Trentham coborî să deshame calul și să îl lege de un tufiș solid din apropiere. Lăsă frâul destul de lung ca să poată paște în absența lor.

Luă o pătură pe braț și îi dădu câteva perne, așa cum făcuse și atunci când o dusesese în grădină, cu două zile în urmă, apoi o ridică și o duse spre golful de jos, pe o cărare în zigzag, peste o plajă blând înclinată cu pietriș și apoi pe o plajă întinsă, cu nisip auriu. Aflorimente prelungi de stâncă se întindeau din mare, de o parte și de cealaltă a micii plaje. Era într-adevăr ca un golfuleț privat.

- Linia coastei ne surprinde mereu, nu-i așa? zise ea, întrerupând în sfârșit îndelungata tăcere. Există plaje lungi, atât de încântătoare încât te lasă fără suflare. Și uneori mici colțuri de rai, ca acesta. Și sunt la fel de frumoase.

El nu răspunse. Dar oare se așteptase să-i răspundă?

O duse spre o stâncă mare, plantată ferm în mijlocului micii plaje. O așeză pe partea care privea spre mare și o lăsă să stea într-un picior, cu spatele sprijinit de stâncă, în timp ce el așeza pătura pe nisip. Apoi îi luă pernele din brațe și le aranjă jos, înainte de a o ajuta să se așeze pe pătură. Îi puse o pernă la spate, umflă alta și i-o așeză sub glezna dreaptă, iar pe cealaltă o îndoi și i-o așeză sub genunchi. În tot acest timp rămase încruntat, de parcă ar fi fost o sarcină care cerea o mare concentrare.

Oare regreta? Oare invitația lui fusese una impulsivă?

- Mulțumesc, zise ea, zâmbindu-i. Ai fi o soră medicală excelentă.

El se uită o clipă în ochii ei, apoi se ridică în picioare și privi spre mare.

Ea observă că aici jos nu era nici urmă de vânt. Iar stâncile atrăgeau căldura soarelui. Părea mai degrabă o zi de vară. Își descheie pelerina și o lăsă să cadă pe umeri. Pe dedesubt nu avea decât o rochie de muselină, dar aerul era plăcut pe brațele ei goale.

Lordul Trentham ezită câteva clipe, apoi se așează alături de ea, cu spatele sprijinit de stâncă, cu un picior întins în față și celălalt îndoit de la genunchi, cu talpa cizmei așezată pe pătură, cu brațul pe genunchi. Umărul lui era la câțiva centimetri de umărul ei, iar distanța fusese măsurată cu grijă, dar ea îi simțea oricum căldura trupului.

- Câți bine, zise el brusc.

Pentru o clipă, ea nu înțelese la ce se referea.

- La pian? Întoarse capul și se uită la el. Pălăria îi lunecase ușor în față. Aproape îi ascundea ochii, și îl făcea să arate inexplicabil de splendid. Mulțumesc. Sunt pricepută, cred, dar nu am un talent adevărat. Și nu o spun ca să te forțez să îmi faci alte complimente. Am auzit pianiști talentați și știu că aș putea exersa zece ore pe zi, zece ani la rând, fără să-i ajung nici pe departe.

- Presupun că ești pricepută în tot ce faci. Așa sunt doamnele în general, nu?

- Și asta sugerează că suntem pricepute la multe, dar cu adevărat experte în puține domenii și talentate în și mai puține? râse ea. Ai fără îndoială dreptate în nouă cazuri din zece, Lord Trentham. Dar mai bine așa decât să fii complet neajutorat și inutil în toate, cu excepția posibilă a unei înfățișări decorative.

- Hmm, zise el.

Ea așteptă ca el să mai spună ceva.

- Ce faci ca să te distrezi? întrebă el.

- Ca să mă distrez? Era un cuvânt ciudat pentru o femeie adultă. Fac tot felul de lucruri obișnuite. Îi vizitez pe membrii familiei mele și mă joc cu copiii lor. Iau

parte la dineuri și ceaiuri și petreceri în aer liber și serate sociale. Dansez. Mă plimb și călăresc...

- Călărești? După accidentul pe care l-ai avut?

- Oh, răspunse ea, multă vreme nu am făcut-o. Însă mi-a plăcut întotdeauna să călăresc, iar faptul că nu o făceam mă lipsea de multe interacțiuni cu prietenii și de multă plăcere personală. În plus, nu îmi place deloc să nu fac ceva doar pentru că nu am curaj. Până la urmă m-am obligat să urc înapoi în șa, iar mai recent m-am obligat să îmi încurajez calul să meargă mai repede decât un melc. Într-una din zilele astea o să îi permit chiar să galopeze. Am aflat că teama trebuie înfruntată. Dacă îi permiți să dețină controlul, se transformă într-o fiară puternică.

El privea cu ochii pe jumătate închiși, apa care se apropia. Soarele scânteia pe suprafața ei.

- Ce faci tu ca să te distrezi? întrebă ea.

El se gândi un timp la asta.

- Hrănesc miei și viței atunci când mamele lor nu pot. Lucrez pe ogoarele fermei mele și mai ales în grădina de legume din spatele casei. Privesc și particip cumva la toate miracolele vieții, atât animale, cât și vegetale. Ai netezit vreodată pământul peste semințe, întrebându-te dacă le vei mai vedea vreodată? Și apoi, după câteva zile, vezi plantele subțiri și fragile care încolțesc, împingând pământul, și te întrebi dacă vor avea puterea și rezistența de a supraviețui. Și înainte de a-ți da seama, ai un morcov uriaș sau un cartof cât pumnul meu, sau o varză pe care trebuie s-o ții cu amândouă mâinile.

Ea râse din nou.

- Și asta e distracție?

El întoarse capul și ochii li se întâlniră. Ai lui păreau foarte negri pe sub borul pălăriei.

- Da. Să îngrijești viața în loc să o curmi e distracție. Te face să te simți bine aici. Bătu cu pumnul ușor închis peste haină, în partea stângă a pieptului.

Avea un titlu. Era foarte bogat. Însă își lucra singur ferma și trudea în propria grădină de legume. Pentru că îi plăcea s-o facă. Dar și din cauză că îi oferea o oarecare iertare pentru anii petrecuți ca ofițer, ani în care omorâse oameni și permisesese ca oamenii lui să fie omorâți.

Nu era un fost ofițer aspru și rece, așa cum crezuse ea la prima lor întâlnire. Era... un bărbat.

Gândul acesta o făcu să se înfioare puțin, deși nu de frig.

- Ce vei face ca să-ți găsești o soție?

El strânse din buze și se uită din nou în depărtare.

- Bărbatul care administrează imperiul financiar al tatălui meu, sau ar trebui să spun al meu, are o fiică. Am întâlnit-o când am fost la Londra, pentru înmormântarea tatălui meu. E foarte încântătoare, foarte educată în toate calitățile pe care trebuie să le aibă soția unui om de afaceri bogat și de succes, foarte dispusă - ca și mama și tatăl ei - și foarte tânără.

- Pare ideală, observă Gwen.

- Și înspăimântată de moarte de mine, adăugă el.

- Câți ani are?

- Nouăsprezece.

- Ai făcut ceva ca să o faci să nu mai fie atât de speriată? I-ai zămbit, de exemplu? Sau cel puțin ai avut grijă să nu te mai încrunți? Sau să nu te mai uiți mânios la ea?

El întoarse privirea din nou spre ea.

- Ea mă curta pe mine, zise el. Părinții ei mă curtau. De ce ar fi trebuit să zâmbesc eu?

Gwen râse încet.

- Biata fată. O să te căsătorești cu ea?

- Probabil că nu. Sigur nu, de fapt. Nu ar fi destul de senzuală pentru mine. Și propria mea senzualitate s-ar răci rapid dacă aș vedea-o trăgându-se departe de mine în pat, înspăimântată.

Oh! Încerca deliberat să o șocheze. Gwen putea să vadă asta în asprimea din ochii lui. Credea că ea își bătea joc de el.

- Atunci va avea o scăpare fericită, chiar dacă nu-și dă seama. Ai nevoie de cineva mai în vârstă, cineva care nu se intimidează atât de ușor, cineva care să nu se tragă înapoi când faci dragoste.

În timp ce vorbea, își întoarse deliberat privirea, chiar dacă îi trebui un mare efort. Nu avea experiență cu tipul acesta de discuții.

- Am rude în Londra, zise el. Rude prospere. Succesul în afaceri pare să fie o caracteristică de familie, deși nimeni nu a fost chiar atât de bun ca tatăl meu. Cred că vor fi destul de fericiți să mă prezinte unor femei eligibile de felul meu.

- Felul tău fiind femeile din clasa mijlocie care s-ar distra scormonind cu unghiile în pământ.

- Experiența m-a învățat, Lady Muir, zise el, îngustându-și privirea din nou, că femeile din clasa mijlocie pot fi exact la fel de mofturoase ca și doamnele. Adesea chiar mai mofturoase, fiindcă din motive pe care le găsesc greu de înțeles, multe dintre ele aspiră să fie doamne. Nu plănuiesc să îmi pun soția la muncă după ce mă căsătoresc - nu pe ogoare sau în hambare, în orice caz. Nu dacă nu alege singură să se implice. Am comandat cândva bărbați. Nu mai vreau să comand acum femei.

Ah. Nu avea să fie după-amiaza relaxantă, poate chiar ușor romantică la care se așteptase.

- Te-am jignit, zise ea. Îmi pare rău. Vor fi numeroase femei tinere foarte dornice să-ți fie prezentate, Lord Trentham. Ai un titlu și ești bogat, și ai reputația unui erou. Vei fi considerat un mare premiu. Și unele femei s-ar putea să nu se sperie, chiar dacă te vei uita mânios la ele.

- Tu nu te sperii, în orice caz.

- Nu, dar nici tu nu îmi faci curte, nu?

Cuvintele părură să rămână în aerul dintre ei. Gwen fu foarte conștientă de sunetul fluxului care se apropia, de strigătele pescărușilor deasupra capetelor lor, de privirea intensă a ochilor lui. De căldura soarelui.

- Nu, zise el și se ridică brusc în picioare, sprijinindu-se cu spatele de stâncă, cu brațele încrucișate peste piept. Nu, nu îți fac curte, Lady Muir.

Voia doar să se culce cu ea.

Și ea voia să se culce cu el. Ochii ei și postura tensionată a trupului îi spuneau că ar fi negat-o cu siguranță, chiar și față de ea însăși, dacă ar fi fost confruntată cu acest fapt.

Dar el nu avea de gând să facă asta.

Avea și el un *oarecare* simț de autoconservare.

Fuse o greșeală groaznică să o aducă aici. O știuse din primul moment, chiar dinainte de a o urca în brațe din camera de zi ca să se pregătească pentru ieșire.

Pentru cineva care avea un *oarecare* simț de autoconservare, părea mai degrabă o acțiune autodistructivă.

O contradicție enigmatică.

Ea nu întrerupse tăcerea. El nu *putea*. Nu-i trecea prin cap ce ar fi putut să spună. Și apoi se gândi că exista măcar un lucru pe care să-l poată *face*. Și asta îi dădu ceva de spus.

- Mă duc să înot.

- Ce? Ea întoarse capul brusc și ridică privirea spre el. Părea uluită, și apoi fața i se luminează de râs. Ai să îngheți. E *martie*.

Nu conta.

El se îndepărtă de stâncă și își aruncă pălăria pe pătură.

- În plus, adăugă ea, nu ți-ai adus schimburi.

- Nu intru îmbrăcat în apă, îi zise el.

Asta îi îngheță zâmbetul de pe față - și îi aduse culori aprinse în obraji. Însă râse din nou, în timp ce el ridica mâna dreaptă ca să își scoată cizmele.

- Oh, zise ea, nu ai îndrăzni. Nu, ignoră asta, te rog. Cu siguranță că nu ai putea rezista unei provocări, nu? Nici unul dintre bărbații care se respectă și pe care îi cunosc nu ar putea. Scoate-ți atunci cizmele și ciorapii,

și bălăcește-te la marginea apei. Eu voi rămâne aici, privindu-te invidioasă.

Însă după ce își scoase cizmele și ciorapii, el se dezbracă de haină – un lucru destul de greu de făcut fără ajutorul valetului. Apoi veni jiletca, iar ea își trecu limba peste buze și păru ușor alarmată.

El își desfăcu lavaliera de la gât și o aruncă peste maldărul de haine care începea să crească. Apoi își scoase cămașa din betelia pantalonilor și și-o trase peste cap.

Poate că aerul nu era chiar atât de cald cum păruse pe când era complet îmbrăcat, dar avea destulă căldură interioară. În orice caz, era prea târziu ca să se mai răzgândească acum.

– Oh, Lord Trentham. Ea râdea din nou. Nu mă face să roșesc.

El ezită o clipă. Dar ar fi părut idiot de-a binelea dacă nu ar fi făcut decât să-și înmoaie picioarele, după toate astea. Iar pantalonii uzi ar fi fost oribil de incomozi în călătoria spre casă, în cabrioletă.

Așa că nu avea de ales.

Se dezbracă de pantaloni și rămase în indispensabili. Pe aceștia *nu* o să-i dezbrac, hotărî el cu oarecare șovăială, chiar dacă obișnuia să înoate gol.

Păși spre apă fără să se uite la ea.

Apa îi ajunse la picioare, apoi la glezne, la genunchi și la coapse, rece de parcă ar fi venit de sub gheața de la Polul Nord. Îi tăie răsufierea chiar și înainte de a se scufunda cu totul. Însă exista și o consolare. Era antidotul perfect pentru o pasiune nedorită și complet nepotrivită.

Se scufundă sub un val, se gândi că va muri din cauza șocului, descoperi că nu și înotă până trecu de spuma brizanților. Apoi înotă cu mișcări puternice, paralel cu plaja, până își simți din nou brațele și picioarele, iar răsufierea i se liniști și apa fu doar rece. Atunci se întoarse și înotă înapoi de unde venise.

Încercă să-și amintească cât trecuse de când nu se culcase cu o femeie. Fiindcă nu ajunsese la un răspuns satisfăcător, era clar că trecuse mult prea mult.

capitolul 9

Pentru o vreme, Gwen uită complet de glezna ei. Rămase cu genunchii îndoiți, cu mâinile în jurul genunchilor, cu picioarele pe pătură.

I se părea că inima i se transformase într-o entitate aparte, bătând de să-i spargă pieptul. Nu putea să se calmeze sau să își regleze respirația. Și în ciuda faptului că rochia ei avea mâneci scurte, i se părea mai degrabă iulie decât martie.

Nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat, și nici măcar în indispensabili. Era un lucru ciudat, poate, pentru că fusese căsătorită câțiva ani. Dar Vernon ținuse foarte mult la respectabilitate. În timpul zilei nu o lăsa să-l vadă nici măcar în cămașă. Noaptea venea la ea în cămașă de noapte și halat.

Oh, presupunea că îl văzuse pe Neville și pe verii ei în indispensabili atunci când înotau, în verile din copilărie, așa cum și ei o văzuseră în combinezon. Însă pe atunci erau cu toții copii.

Așa că fu șocată de-a binelea când îl văzu pe lordul Trentham dezbrăcându-se exact în fața ei. Era... ei bine, era ceva *barbar*. Nici un gentleman nu s-ar fi dezbrăcat, și asta într-un caz extrem, de redingotă fără să îi ceară mai întâi permisiunea - și majoritatea nici nu ar fi întrebat-o măcar, pur și simplu pentru că nu li se părea cuviincios.

Dar în timp ce îl privea înotând, trebui să admită că șocul ei se datora mai puțin puritanismului ofensat și mai mult reacției pe care o avusese ea văzând trupul acela aproape gol. Era perfecțiunea întruchipată. De fapt, era de-a dreptul magnific. Nu avea nimic cu care să-l compare, era adevărat, pentru că nu văzuse pe nimeni

astfel. Însă nici nu credea că orice bărbat s-ar fi putut compara cu el. Avea umerii largi și pieptul lat. Șoldurile îi erau înguste, picioarele lungi și puternice. Când stătea nemișcat, părea un zeu frumos sculptat – nu că ar fi văzut vreodată o asemenea sculptură. Când se mișca, mușchii i se încordau și părea un zeu războinic trezit la viață.

Putea să o învinuiască cineva fiindcă îl găsea atât de atrăgător, încât i se înmuiau genunchii și inima îi bătea să-i spargă pieptul? Fiindcă i se părea greu să respire normal? Fiindcă uitase de ceva atât de banal ca o gleznă scrântită?

Putea să o învinuiască cineva pentru că își dorea ca el să o sărute din nou? Pentru că voia, de fapt, mai mult decât niște simple sărutări? Pentru că simțea ceva atât de brutal și nedemn de o doamnă ca... senzualitatea?

Poate că era bine că el se dusesese să înoate, că își folosea astfel energia pe care știa că ar fi vrut s-o folosească cu ea, că absența lui îi oferea timp pentru a-și controla trupul și emoțiile. De fapt, nu exista nici un *poate*. Era fără îndoială un lucru bun.

Dar cum să se poată controla, când el înota cu asemenea ușurință, grație și putere, când îi putea vedea chiar de la distanță mușchii brațelor, ai umerilor și ai picioarelor, iar apa și soarele îi făceau trupul să sclipască de parcă ar fi fost lustruit cu ulei? S-ar fi putut uita în altă parte, bineînțeles. Dar cum s-o facă, când peste câteva zile avea să plece din Penderris și să nu-l mai vadă niciodată?

Își strânse mai tare genunchii și simți durerea crudă a lacrimilor în gât și în spatele nasului. Și mai simți și durerea surdă a unei glezne neglijate. Își îndreptă toată atenția asupra ei și întinse din nou piciorul. Apoi așeză din nou pernele sub genunchi și picior, cu grijă. Nu se mai uită spre mare sau, mai exact, spre bărbatul aproape gol care înota în ea.

Bine i-ar fi făcut dacă i-ar fi înghețat toate extremitățile și i-ar fi căzut.

Se împăuna intenționat în fața ei. Păunii își foloseau culorile splendide și penele extravagante ca să atragă femelele. El își folosea trupul aproape gol.

Oare se dezbrăcase și se aruncase în apă ca să se răcorească? Sau o făcuse ca să o înfierbânte pe ea?

Gwen se sprijini cu ceafa de stânca din spatele ei, simți că boneta o deranja și trase nerăbdătoare de șnururi ca să o poată arunca de pe cap. Apoi se sprijini din nou și închise ochii. Lumina soarelui era intensă. Pleoapele ei închise păreau portocalii.

Nu conta de ce înota el. El nu conta. Nu cu adevărat. Sau cel puțin sentimentele ei față de el nu contau. Venisese acolo ca să se relaxeze, ca să profite de o zi neobișnuit de frumoasă, într-un peisaj încântător.

„Dar nu îmi faci curte, nu-i așa?” îi spusese ea. Nu fusese chiar o întrebare, dar el îi răspunsese oricum. „Nu, nu îți fac curte, Lady Muir.” Și cumva, întrebarea și răspunsul dezlănțuiseră tot ce urmasse. Și ea începuse. Însemna că era vina ei.

Avea treizeci și doi de ani. La început, când își făcuse debutul, avusese pretendenți, apoi pe soțul ei. Îndelungata ei perioadă de văduvie îi adusese alți pretendenți. Nu era lipsită de experiență. Nu era o fetișcană inocentă, naivă. Dar dintr-odată se simțea ca o fetișcană naivă, pentru că nu avea nici o experiență care s-o ajute să înțeleagă senzualitatea pură dintre ea și lordul Trentham. Cum ar fi putut s-o înțeleagă, când el nu era deloc tipul de bărbat la care s-ar fi așteptat s-o atragă, ca flirt sau ca posibil soț? Acesta e, se gândi ea, sentimentul acesta nou și neașteptat e cauza care îi împinge pe oameni să aibă aventuri amoroase.

„Ar trebui să fug înapoi acasă, în siguranță, înainte ca el să iasă din apă”, se gândi ea – până când deschise ochii și își aminti că era la câțiva kilometri de casă și că nu se putea sprijini pe piciorul drept. Nici măcar nu își adusese cărjele. În plus, era prea târziu. El înotă spre

plajă, apoi se ridică și înaintă prin apa puțin adâncă și pe plajă.

Apa șiroia pe trupul lui, iar picăturile străluceau în lumina soarelui în timp ce se apropia. Părul lui scurt era lipit de cap. Indispensabilii erau lipiți de el ca o a doua piele. Gwen nici nu încercă măcar să își ferească privirea.

El se aplecă și luă prosopul pe care îl adusese cu el, apoi începu să se șteargă pe piept și umeri și brațe - și în cele din urmă pe față. Se uită la ea. Se părea că înotul nu îl înveselise prea mult. Se încrunta și părea mânios de-a binelea.

- Ai spus că mă vei privi invidioasă.

Spusese ea asta?

- Oh, ce faci? țipă ea dintr-odată.

El se aplecase spre ea și o luă în brațe. Pielea îi era rece și mirosea a sare și a ceva tipic masculin. Era foarte... gol. Simți umezeala indispensabililor lui, apoi el o ridică mai sus. Ea îi cuprinse gâtul cu ambele brațe.

- Nu.

Însă el se îndrepta din nou spre plajă, și fluxul crescuse acum. Probabil că ajunsese aproape la apogeu.

- De ce să vii pe plajă dacă rămâi pe loc și observi zise el. Mai bine stai și citești acasă.

- Oh, te rog, îl implora ea în timp ce el mergea prin apă, iar ea simți câteva picături reci pe brațele ei goale. Te rog, Lord Trentham, nu mă arunca în apă. Nu am haine de schimb. Și trebuie să fie rece ca gheața.

- Este.

Ea se agăță mai strâns de el, lipindu-și fața de gâtul lui și râzând fără să se poată opri.

- Poate că par amuzată, zise ea, dar nu sunt. Te rog. Oh, te rog, Hugo.

Atunci își dădu seama că el o ridicase mai sus. Și că o ținea strâns. Un truc? Ca să îi creeze o falsă senzație de securitate?

- Nu te arunc, zise el în șoaptă la urechea ei. Nu aş putea să fiu atât de crud. Însă nimic nu se compară cu senzația pe care o ai aici în larg, privind lumina care creează atâtea culori și umbre pe apă, ascultând marea și mirosind-o.

Se întoarse în timp ce ea ridica fruntea, apoi se mai învârti de două ori, în timp ce ea ridica capul și râdea de exuberanța acestui gest. Era puțin mai răcoare acolo, deși nu era frig de-a binelea - dar poate că și căldura trupului lui avea ceva de-a face cu asta. Nu îi plăcuse niciodată apa. Însă acum i se părea că se află într-o lume scânteietoare și lichidă, care era doar frumusețe, fără nici o amenințare. Se simțea perfect sigură în brațele calde și puternice ale unui bărbat care nu avea s-o arunce - care nu avea s-o arunce niciodată.

Își dădu seama că îi spusese *Hugo*. Oh, vai de mine, oare observase?

- Gwendoline, rosti el oprindu-se.

Observase.

Îi întâlni privirea, la câțiva centimetri distanță de ea. Însă nu putu suporta intensitatea pe care o văzu acolo. Își îngropă din nou capul în gâtul lui și închise ochii. Oare avea să-și amintească tot restul vieții minunea amară a acestui moment? Sau era o prostie să-și închi- puie asta?

Se gândi că era mai mult decât atracție fizică. Ceea ce simțea nu era doar senzualitate, deși exista și asta, fără îndoială. Mai era și... Oh, vai de mine. De ce nu există niciodată cuvinte care să-ți descrie corespunzător sentimentele? Poate că se îndrăgostea de el, orice ar fi însemnat asta. Însă nu voia să se gândească la asta acum. Va prelucra altă dată informația.

Atunci el oftă, adânc și audibil.

- Mă așteptam să te disprețuiesc, zise. Sau cel puțin să fiu iritat de tine.

Ea deschise gura să riposteze și o închise la loc. Nu voia să înceapă o conversație. Voia să se bucure pur

și simplu. Ridică fruntea și se sprijini cu tâmplele de pieptul lui. Priviră împreună peste apă, iar ea știe că își va aminti. Mereu și mereu.

După câteva minute, el se întoarce fără nici o vorbă și ieși din apă, cu ea în brațe, îndreptându-se spre nisip și spre pătură, unde o așează jos. Își scoase indispensabilii uzi, luă prosopul și se șterse din nou, fără să se întoarcă cu spatele.

Gwen nu își feri privirea. Sau poate că nu *putea*. Și nici nu fu șocată.

- Poți să spui nu, zise el, uitându-se la ea și lăsând prosopul. Însă ar fi cel mai bine să o spui acum, dacă trebuie. Însă o poți spune și mai încolo, în orice moment înainte de a intra în trupul tău. Nu te voi forța.

Ah, bărbatul care spunea întotdeauna lucrurilor pe nume.

Gwen își dădu seama că își ținea răsuflarea. Deci se ajunsese la asta?

Ce întrebare prostească!

Cunoștea multe femei care credeau că văduvele erau de invidiat, în cazul în care aveau mijloace pentru a trăi o viață independentă - așa cum avea Gwen. Văduvele erau libere să-și ia amanți, atât timp cât o făceau cu discreție. De fapt, în unele cercuri aproape că se aștepta de la ele.

Gwen nu fusese nici măcar tentată.

Până acum.

Cine ar fi știut?

Ea ar fi știut. Și Hugo.

Cine ar fi fost rănit?

Ea *putea* fi. El aproape sigur nu. Nimeni altcineva. Ea nu avea soț, nici logodnic, nici măcar un pretendent stabil. El nu avea soție.

Îi va părea rău după. Îi va părea rău oricum. Dacă spunea nu, s-ar fi întrebat întotdeauna cum ar fi fost și ar fi regretat că nu aflate. Dacă *nu* spunea nu, ar fi fost chinuită întotdeauna de vinovăție.

Poate. Poate că nu.

Gândurile se ciocneau în mintea ei, într-o harababură confuză.

- Nu spun nu, zise ea. Nu voi spune nu. Nu am de gând să te ațâț doar.

„Și așa se iau hotărârile în momentele importante“, își zise ea. „Impulsiv, fără să te gândești așa cum trebuie. Mai degrabă cu inima decât cu mintea. Mai degrabă din impuls decât dintr-o viață întreagă de experiență și moralitate.“

El se lăsă lângă ea și îi mută perna de la spate ca să se poată întinde cu capul pe ea. Îi dădu deoparte pelerina și cele două perne de sub piciorul drept. Își strecură degetele mari și aspre în părul ei, îi ridică fața și o sărută cu gura deschisă. Limba lui intra adânc și se retrăgea.

Apoi îngenunche și îi trase rochia pe umeri și sub sâni, care erau ridicați datorită corsetului.

O privi în timp ce se împotriva dorinței absurde de a se acoperi cu mâinile. Însă o făcu el în locul ei, acoperindu-i unul din sâni cu mâna și coborându-și capul spre celălalt. Când el îi luă sfârcul în gură și supse, frecându-și limba peste vârful lui, ea se sprijini cu degetele de pătură. Apoi îi strânse sfârcul celălalt între degetul mare și arătător, destul de tare, dar nu cât să-i provoace durere.

O durere intensă și aproape insuportabilă porni din gâtul ei, trecând prin pânțele și oprindu-se între coapse. Ea ridică mâinile și îi puse una pe încheietura mâinii și cealaltă pe ceafă. Părul lui era umed și cald.

Atunci el o sărută din nou, iar limba lui simulă actul sexual, cu mișcări prelungi și profunde în gura ei.

În următoarele zece minute, își dădu seama că el era un amant de zece ori, și poate chiar de o sută de ori mai experimentat decât ea. Ea cunoștea doar sărutările pe buze și actul în sine.

Nu o dezbracă de tot, dar mâinile lui găsiră drumul corect pe sub hainele ei, descheindu-i corsetul

și descoperind locuri care îi produceau plăcere lui și erau o dulce agonie pentru ea. Erau mâini mari, cu degete aspre, a căror blândețe o descoperise înainte. Însă erau mai mult decât blânde. Erau seducătoare și erotice. Știa și putea să o manevreze ca pe un instrument muzical – și nu doar competent, se gândi ea cu umor crispat, ci cu adevărat talent.

Și în cele din urmă, când trupul ei fumea de dorință și nevoie aproape de limita durerii, el folosi una din mâinile acelea în chiar miezul ființei ei. Îl găsi sub muselina rochiei și sub mătasea corsetului, iar degetele lui făcură dragoste cu ea, deschizând, mângâind, tachinând și chiar zgâriind. Unul din degetele acelea lungi și rigide intră în ea, iar ea își încleștă mușchii în jurul lui, și amândoi auziră și simțiră cât era de udă. Degetul fu scos și înlocuit de două degete, și apoi acestea fură scoase și înlocuite de trei degete. Se jucară în ea în timp ce ea încerca să le prindă cu mușchii, ajungând aproape de nebunie. Se agăță de umerii lui și îi frământă cu degetele. În același timp, pernița arătătorului lui făcea ceva ce nu simțea conștient, dar la care reacționează cutremurându-se sub degetele și mâna lui, și țipând.

Atunci el se ridică peste ea, acoperind lumina soarelui, desfăcându-i picioarele cu genunchii, sprijinindu-și greutatea pe brațe, privind-o intens în ochi.

– Putem să ne mulțumim cu asta dacă vrei, zise el cu voce răgușită. Încă nu e prea târziu ca să spui nu.

În felul acesta, o aparență de virtute i-ar fi rămas intactă.

– Nu voi spune nu.

Și îl simți în zona sensibilă pe care tocmai o mângâia-se, găsind-o, așezându-se și apoi împingând tare și ferm până când intră cu totul.

Ea inspiră adânc și își dădu seama că își ținuse răsuflarea. El era într-adevăr uriaș. Dar nu o rănise. Chiar dimpotrivă. Se asigurase că era destul de udă ca să îl primească

fără disconfort. Expiră, relaxată, și apoi își încleștă mușchii interiori în jurul lui.

Era bucuroasă. Oh, era foarte bucuroasă. Nu îi va părea rău niciodată.

Își dădu seama că el o aștepta. Privea încă în ochii ei, deși ochii lui își pierduseră ceva din intensitatea obișnuită și erau acoperiți de pleoape și grei de dorință. Apoi nu mai aștepta. Îi dăruise o plăcere delicioasă chiar înainte de a intra. Acum era rândul lui. Și profită de asta. Își lăsă capul până îi atinse umărul cu fruntea și o pătrunse cu mișcări profunde, rapide și puternice, lăsându-și jumătate din greutate pe ea, dar sprijinindu-se și pe brațe. Îl auzi cum respira întretăiat.

Ea ridică picioarele de pe pătură și le încolăci pe coapsele lui. Simți un fior trecător de durere în glezna dreaptă, dar îl ignoră. Își ridică pelvisul, pentru ca el să poată intra mai adânc. Și ascultă sunetul umed al intrărilor lui și simți penetrarea adâncă și satisfăcătoare a împingerilor lui. Deși știa că mișcărilor acestea nu erau în primul rând pentru ea – el era foarte adâncit în convulsiile proprii nevoi fizice –, simți din nou senzația puternică a pasiunii reînnoite și se împinse în el, întâmpinându-i ritmul cu încleștarea și descleștarea mușchilor, mișcându-și circular coapsele.

Ea nu avea experiență reală. Ah, în mod cu totul incredibil, nu avea aproape nici o experiență. Răspundea mișcărilor lui doar din instinct.

Însă nu făcu nimic ca să îi potolească ardoarea. El se mișcă cu aceeași ardoare până când se opri brusc, cu toți mușchii tensionați, încordându-se să intre mai adânc, fierbinte și umed de sudoare, și ea simți șuvoiul fierbinte al eliberării lui exact în momentul în care el îi șopti la ureche.

- Gwendoline.

Apoi se lăsă pe ea cu toată greutatea lui deloc negliabilă.

Nu avea o saltea sub spate, doar nisipul de sub pătură. Cine s-ar fi gândit că nisipul e atât de tare și de dur? Însă nu îi păsa.

Nu îi păsa.

Probabil că avea să-i pese. Poate că în curând.

Însă nu acum. Nu încă.

După un minut sau două, el mormăi ceva și se rostogoli alături de ea, cu un braț peste ochi, cu un picior îndoit de la genunchi.

- Îmi pare rău. Probabil că te-am turtit.

Ea plecă fruntea într-o parte ca să se sprijine pe umărul lui. Era posibil ca transpirația să aibă un miros atât de plăcut? Se gândi să își ridice rochia peste sâni și să își tragă fusta peste picioare, dar lăsă modestia la o parte.

Și lunecă într-o stare plăcută de relaxare, între somn și veghe. Soarele strălucea cald deasupra lor. Pescărușii țipau din nou. Țipau mereu. Aspru și jalnic. Se auzea și sunetul valurilor, la fel de egal și de inevitabil ca bătaia unei inimi.

Nu credea că avea să-i pară rău vreodată.

Dar bineînțeles că îi va *părea*.

Ciclul etern al vieții. Echilibrul lucrurilor opuse.

Își veni cu totul în fire când el se ridică în picioare și, fără să-i spună nici o vorbă, străbătu scurta distanță spre apă. Intră câțiva pași și se aplecă să se spele.

Să se spele de transpirație?

Să se spele de *ea*?

Ea se ridică în șezut și își așeză rochia, după ce se întinse și reuși să își încheie cumva șireturile corsetului. Apoi își trase pelerina pe umeri și îi strânse catarama la gât. Brusc, i se făcuse frig.

Se întoarseră acasă în tăcere aproape completă.

Sexul fusese bun. Foarte bun, de fapt. Și cu mult mai bun pentru un om care fusese lipsit atâta timp, așa ca el.

Însă fusese oricum o greșeală.

Ce eufemism colosal.

Ce trebuie să faci după ce te culci cu o lady? Și când e foarte posibil s-o fi lăsat însărcinată?

Să îi spui mulțumesc și să o părăsești?

Să nu spui nimic?

Să te scuzi?

Să o ceri în căsătorie?

Nu *voia* să se căsătorească cu ea. Căsătoria nu însemna sex. Nu doar sex, în orice caz. Și părțile căsătoriei care nu însemnau sex erau exact la fel de importante ca și cele care însemnau. Căsătoria cu Gwendoline era imposibilă. Și, ca să fie sincer, asta li se aplica *amândurora*.

Se întreba dacă ea se aștepta la o cerere.

Și dacă ar fi acceptat-o, în caz că i-o cerea.

Presupunea că răspunsul la ambele întrebări era un nu răsunător. Așa că ar fi putut să i-o ceară fără nici o primejdie, așezându-se într-o poziție corectă și liniștindu-și conștiința.

Ce gând tâmpit.

Alese opțiunea de a nu spune nimic.

- Ce-ți face glezna? întrebă în schimb.

Ce idiot! Ce conversație strălucitoare.

- Revine la loc încet dar sigur, zise ea. Voi avea grijă să nu mai fac niciodată ceva atât de nesăbuit.

Dacă ar fi avut mai multă grijă în urmă cu câteva zile, ar fi trecut liniștită pe lângă ascunzătoarea lui, fără să știe că el era acolo, iar el nu s-ar mai fi gândit nici măcar o dată la ea. Viața ei ar fi fost diferită. Viața lui ar fi fost diferită.

„Și dacă tata nu ar fi murit“, se gândi el exasperat, „ar fi încă în viață“.

- Fratele tău va trimite în curând o trăsură după tine?

Dintr-odată, se gândi că s-ar fi putut oferi să o ducă chiar el la Newbury Abbey și să o scutească de câteva zile la Penderris.

Nu. Era o idee proastă.

- Dacă nu a întârziat s-o trimită, și sunt sigură că nu a făcut-o, atunci s-ar putea să ajungă poimăine. Sau răspoi-măine sigur.

- Te vei bucura să te poți vindeca acasă, cu familia în jurul tău.

- Oh. Mă voi bucura.

Vorbeau ca doi străini politicoși, nu prea străluciți din punct de vedere al intelectului.

- Te duci la Londra după Paște? Pentru sezon?

- Cred că da. Glezna mi se va vindeca până atunci. Și tu? Mergi și tu la Londra?

- Da. Acolo am crescut, știi. Casa tatălui meu e acolo. Casa mea, acum. Sora mea e acolo.

- Și vei dori să îți cauți o soție acolo.

- Da.

Dumnezeule mare! Fuseseră într-adevăr intimi în golf, cu mai puțin de o oră în urmă?

El își dresе vocea.

- Gwendoline... începu.

- Te rog, îl întrerupse ea. Nu spune nimic. Să acceptăm lucrurile așa cum sunt. A fost... plăcut. Oh, ce cuvânt ridicol am ales. A fost mult mai mult decât plăcut. Dar nu e un lucru pe care să-l comentăm sau pentru care să ne scuzăm sau pe care să-l justificăm. A fost, pur și simplu. Mie nu îmi pare rău, și sper că nici ție. Să lăsăm lucrurile așa.

- Și dacă ești însărcinată?

Ea întoarse brusc capul și îl privi, evident uimită. El rămase privind drumul din fața lor, ținându-și ochii ațintiți între urechile calului care mergea la trap în fața cabrioletei. Cu siguranță că se gândise și ea la asta. La urma urmei, ea ar fi avut cel mai mult de pierdut.

- Nu sunt, răspunse ea. Nu pot avea copii.

- După părerea unui vraci șarlatan.

- Nu sunt însărcinată, repetă ea, încăpățânată și puțin enervată.

El o privi o clipă.

- Dacă ești, trebuie să îmi scrii imediat.

Și îi spuse unde locuia în Londra.

Ea nu răspunse, continuând să privească în gol.

George, Ralph și Flavian trebuie să fi călărit mult. Când se apropie cabrioleta, ei tocmai ieșeau din grajd. Se întoarseră cu toții și se uitară cum se apropiau.

- Am fost la golf, zise Hugo și opri calul. Întotdeauna e cel mai pitoresc la timpul fluxului.

- Aerul proaspăt a fost încântător, adăugă Lady Muir. Iar plaja aceea mică e adăpostită și cu adevărat călduroasă.

Dumnezeule mare, fu evident chiar și pentru ei că vorbeau ca doi conspiratori atât de prinși de simularea entuziastă a inocenței, încât se proclamau singuri până peste cap de vinovați.

- Îmi imaginez, răspunse Ralph, că discuțiile care au avut loc astăzi în camera de zi au fost pline de preziceri referitoare la suferințele care ne așteaptă ca pedeapsă pentru vremea splendidă de azi.

- Fără îndoială, interveni Flavian, că mâine va ninge. Și va bate crivățul din nord. Iar noi nu vom mai fi niciodată atât de nesăbuiți încât să ne gândim să ne bucurăm de o zi atât de neobișnuit de încântătoare.

Râseră cu toții.

- Nu ți-ai luat cârjele cu dumneata, Lady Muir? întrebă George.

- Cârjele nu sunt de mare folos pe cărările dintre stânci, pe pietre și pe nisip, zise Hugo. O să o sprijin eu până la ușă și înăuntru.

- Duceți-vă, atunci, zise George, aruncându-i lui Hugo o privire pătrunzătoare. El nu fusese înșelat, în orice caz, și ar fi fost o minune dacă Flavian ar fi fost. Sau Ralph, dacă tot veni vorba. Cred că Imogen ne-a văzut venind și a poruncit să fie adus ceaiul.

Hugo începu să urce spre casă, cu o Lady Muir tăcută alături.

capitolul 10

A doua zi, soarele strălucea exact la fel de luminos, deși Gwen, care aștepta sosirea Verei la fereastră, văzu din camera din zi crengile copacilor mișcându-se. Probabil că era vânt. Și puțin mai rece, spusese ducele de Stanbrook, după o partidă matinală de călărie.

Când sosi Vera, raportă întunecată că toate prietenele erau de acord cu ea că aveau să sufere pentru vremea asta, prin faptul că nu vor avea deloc vară.

- Ia aminte la vorbele mele. Nu e normal să avem atâta vreme bună la începutul anului. Eu m-am hotărât să nu mă bucur de ea. Dacă m-aș bucura acum, m-aș deprima și mai tare atunci când vor începe ploile, pentru că vor începe inevitabil, aducând și frigul cu ele. Și nu îmi stă în fire să mă deprim, după cum știi și tu foarte bine, Gwen. Am venit să te înveselesc. Acum cinci minute, când am sosit, nu a ieșit nimeni să mă întâmpine în afară de majordom. Nu îmi stă în fire să mă plâng, dar cred că e o lipsă de curtoazie din partea Excelenței Sale să o negligeze atât de ostentativ pe cumnata lui Sir Roger Parkinson. Dar la ce te poți aștepta?

- Poate că trăsura te-a adus mai repede decât se aștepta el, zise Gwen. La urma urmei, nu a neglijat să trimită trăsura, și acesta e lucrul cel mai important. Ar fi fost un drum lung pentru tine să vii pe jos. Și iată tava cu biscuiții și cafeaua pentru amândouă. Îți mulțumesc că vii, Vera. E foarte amabil din partea ta.

- Ei bine, zise Vera uitându-se cu atenția la platoul cu biscuiți de pe tava pe care lacheul o așezase pe masă, nu îmi stă în fire să îmi neglijez prietenii, Gwen, așa cum bine știi. Văd că nu suntem destul de importante ca să ne fie oferiți biscuiții cu stafide de ieri. Azi sunt doar biscuiți simpli de ovăz pentru amândouă.

- Dar cât de plictisitor ar fi să primești aceeași mâncare zi de zi. Ești atât de bună să torni în cești, Vera?

După mai bine de trei ore, Vera se îndreptă spre casă, în ciuda sugestiei că Gwen se lăsa pradă deprimării mult prea ușor dacă mai avea încă nevoie să se odihnească după-amiaza, doar pentru că suferise un mic accident.

Gwen, bineînțeles, nu avea nevoie să doarmă. Dormise prea mult noaptea trecută, sau în orice caz zăcuse prea mult în pat. Alesese calea cea mai lașă și trimisese scuze celor de jos prin obișnuitul lacheu care venise să îi aducă tava cu cina în camera de zi. Pretinsese că plimbară o obosise, și îl implorase pe Excelența Sa să o scuze pentru tot restul serii.

Dormise într-adevăr. Avusese și perioade lungi de trezie, în timpul cărora re trăise evenimentele de pe plajă și se întrebese ce ar fi spus lordul Trentham dacă i-ar fi permis să continue ceea ce începuse să spună în brișcă, în drum spre casă.

„Gwendoline“, îi zisese el după ce inspirase adânc.

Și ea îl opri.

Acum se va întreba toată viața ce ar fi spus.

Însă trebuise să-l oprească. Era aproape copleșită de emoție și nu ar fi putut suporta mai mult. Avea o nevoie disperată de singurătate.

Nu îl mai văzuse de când o dusesse în camera ei, după ce luaseră ceaiul în salon cu toți ceilalți. El nu îi spusese nici o vorbă. Nici ea lui. O lăsase pe pat, se dăduse înapoi și o privise cu ochii aceia întunecați și intensi, înclinase rigid capul și ieșise din cameră, închizând încet ușa.

Ea își deschise cartea, dar după câteva minute își dădu seama că nu avea rost să încerce să citească, pentru că trecuse cu privirea de cel puțin douăsprezece ori peste aceeași propoziție, fără să o înțeleagă.

Umflătura din zona gleznei ei părea să fi dispărut cu totul astăzi, odată cu cea mai mare parte a durerii. Dar mai devreme, în timp ce era cu Vera, o vizitase doctorul Jones și îi legase glezna din nou, sfătuind-o să continue să se sprijine pe un singur picior și să aibă răbdare.

Era foarte greu să ai răbdare.

Era posibil ca trăsura de la Newbury să sosească a doua zi. Cel mai probabil însă va ajunge peste două zile. Oricum ar fi fost, aşteptarea părea nesfârşită. Voia să plece acum.

Renunţă la orice pretenţie de a citi şi lăasă cartea cu faţa în jos în poală. Apoi se sprijini cu capul de o pernă şi închise ochii. Măcar dacă ar putea face o scurtă plimbare.

„Dacă nu m-am îndrăgostit de el“, se gândi ea, „nu ştiu ce alt cuvânt mi-ar putea descrie starea sufletească“. Era mai mult decât senzualitate sau amintirea a ce făcuseră împreună jos în golf. Era cu siguranţă mai mult decât o simplă atracţie şi mult mai mult decât simpatie. Oh, era îndrăgostită. Ce nebunie!

Pentru că nu era o fetişcană naivă. Nici o romantică incurabilă. Dragostea asta nu îi putea aduce decât suferinţă, dacă încerca să se agăte de ea sau să o urmărească. Oricum, probabil că nici nu ar fi putut s-o urmărească. Pentru asta era nevoie de doi. Iar ea avea să plece în curând de acolo. Deşi atât ea, cât şi lordul Trentham aveau să fie în Londra mai târziu, la sfârşitul primăverii. Nu prea era probabil ca drumurile lor să se încrucişeze. Se mişcau în cercuri diferite. Ea nu îşi dorea o aventură. Şi se îndoia că el ar fi dorit-o. Şi fuseseră amândoi de acord că nu se punea problema căsătoriei.

Oh, de ce nu putea veni astăzi trăsura lui Neville?

Şi apoi, chiar când se gândea la asta, răsună o bătaie uşoară şi uşa se deschise încet. Gwen se uită cu teamă – şi cu speranţă? – peste umăr şi îl văzu pe ducele de Stanbrook în prag.

„Nu sunt dezamăgită“, îşi spuse ea, zâmbindu-i.

– Ah, sunteţi trează, zise el, deschizând uşa larg. V-am adus un musafir, Lady Muir. Nu doamna Parkinson de data asta.

Se dădu la o parte şi un alt gentleman intră pe lângă el în încăpere.

Gwen se îndreptă dintr-odată pe sofa.

- Neville!

- Gwen.

Nu o înşelaseră ochii. Era într-adevăr fratele ei, cu o faţă îngrijorată şi neliniştită, venind în grabă spre ea şi aplecându-se ca să o prindă într-o îmbrăţişare de urs.

- Ce ți-ai făcut în lipsa mea? o întreabă el.

- A fost un accident prostesc, răspunse ea, îmbrăţişându-l strâns. Dar mi-am luxat tocmai piciorul lovit, Nev, şi încă nu mă pot sprijini pe el. Mă simt o nesăbuită şi o impotografie, pentru că e doar o gleznă luxată, însă a produs necazuri fără număr pentru multe persoane. Dar ce surpriză minunată! Nu mă aşteptam să vină trăsura până mâine, cel mai devreme, şi în nici un caz nu mă aşteptam să vii şi tu cu ea. Oh, biata Lily şi copiii vor trebui să se descurce fără tine câteva zile, şi asta numai din cauza mea. Cred că nu mă vor aprecia prea mult. Dar oh, vai de mine, mi se pare că a trecut un an şi nu o lună de când am plecat de acasă.

El se aşeză pe braţul canapelei şi îi strânse mâinile în mâna lui. Arăta minunat de familiar.

- Lily mi-a sugerat să vin. De fapt, chiar a insistat, şi nu există tiran mai rău ca Lily, odată ce îi intră ceva în cap. Se pare că Devonul şi Cornwallul sunt bântuite de periculoşi tâlhari la drumul mare, şi toţi ar vrea să te deposeze de bijuterii şi de viaţă, nu neapărat în ordinea asta, dacă nu călătoresc şi eu cu tine, şi toţi vor fugi cu coada între picioare dacă mă vor vedea.

Explicaţia aceasta se încheie cu un rânjet.

- Draga de Lily, zise ea.

- Dar de ce nu eşti la doamna Parkinson?

- E o poveste lungă, răspunse ea strâmbându-se. Dar, Neville, ducele de Stanbrook a fost extrem de amabil şi de ospitalier. La fel şi oaspeţii lui.

- A fost plăcerea noastră, zise ducele atunci când Neville ridică privirea spre el. Menajera mea va pregăti o cameră pentru dumneata, Kilbourne, iar între timp

dumneata și Lady Muir mă veți însoți în salon pentru un ceai mai timpuriu. Lady Muir are cârje.

Neville ridică o mână, oprindu-l.

-Apreciez oferta ospitalieră, Stanbrook. Dar după-amiaza de abia a început, iar vremea e perfectă pentru călătorie. Dacă Gwen se simte în stare să călătorească cu piciorul întins pe bancheta trăsurii, atunci vom pleca de îndată ce îi vor fi strânse și coborâte bagajele. Dacă nu deranjăm prea tare, vreau să zic.

-Va fi așa cum doriți, zise ducele, înclinându-și fruntea spre Neville și privind întrebător spre Gwen.

-Eu voi fi gata de plecare de îndată ce mă voi schimba cu hainele de călătorie, îi asigură Gwen pe amândoi.

Unde era lordul Trentham?

Își puse aceeași întrebare tăcută și peste o oră, după ce se schimbă și fu adusă jos. Lacheul o lăsă în hol, unde o aștepta Lady Barclay cu cârjele. Ducele de Stanbrook și restul oaspeților erau și ei acolo, vorbind cu Neville. Gwen le strânse călduros mâinile și își luă rămas-bun.

„Dar unde era lordul Trentham?”

Se pare că Lady Barclay îi auzi gândurile.

-Hugo s-a plimbat pe faleză după prânz, cu mine și cu Vincent, zise ea. Dar când ne-am întors, el a coborât pe plajă. Petrece adesea ore întregi acolo, înainte de a se întoarce.

Toți oaspeții își întoarseră privirile spre Gwen.

-Înseamnă că nu-l voi mai vedea, spuse ea. Îmi pare rău de asta. Mi-ar fi plăcut să îi mulțumesc în persoană pentru tot ce a făcut pentru mine. Poate că îi vei spune la revedere și îi vei transmite mulțumirile mele, Lady Barclay?

Nu îl va mai vedea. Poate niciodată.

Simți că o cuprindea panica. Dar le zâmbi politicos tuturor și se întoarse spre ușă.

Înainte ca Lady Barclay să poată răspunde, lordul Trentham însuși apăru în prag, respirând greu și părând

uriaș și roșu la față și încruntat. Privi în jur, apoi ochii i se opriră asupra ei.

- Pleci? întrebă el.

Gwen simți cum o inunda ușurarea. Și în același timp își dori ca el să nu fi ajuns la timp.

Vechea contradicție.

- Fratele meu a venit după mine, zise ea. Conte de Kilbourne. Neville, acesta este lordul Trentham, care m-a găsit atunci când am căzut și m-a adus aici.

Cei doi bărbați se priviră, măsurându-se așa cum se măsoară bărbații de când e lumea.

- Lord Trentham, zise Neville. Gwen ți-a menționat numele în scrisoarea ei. Atunci mi s-a părut familiar, și acum că te văd înțeleg de ce. Erai căpitanul Emes? Ai condus detașamentul Forlorn Hope la Badajoz. Sunt onorat. Și îndatorat. Ai fost extraordinar de amabil cu sora mea.

Îi oferi mâna dreaptă, iar lordul Trentham o luă.

Gwen se întoarse hotărâtă spre ducele de Stanbrook.

- Ați fost întruchiparea amabilității și a curtoaziei. Cuvintele nu sunt de ajuns pentru a-mi exprima recunoștința.

- Clubul nostru își va pierde membrul onorific, zise el, zâmbind în felul lui auster. Ne va fi dor de dumneata, Lady Muir. Poate că ne vom vedea în oraș anul acesta, mai târziu? Plănuiesc să petrec un scurt timp acolo.

Și apoi, fiindcă își luase rămas-bun de la toată lumea, nu mai avu ce să facă decât să plece. Era un lucru pe care și-l dorise fierbinte cu o oră în urmă. Însă acum avea inima grea, și nu îndrăzni să se uite acolo unde își dorea din toată inima.

Neville se apropie de ea, intenționând să o ducă în brațe la trăsură, iar ea se întoarse și îi dădu cârjele unui lacheu care aștepta în apropiere.

Însă lordul Trentham se mișcă mai repede decât fratele ei și o luă în brațe fără nici o avertizare.

- Eu v-am adus aici, doamnă, zise el, eu o să vă scot de aici.

Și păși afară pe ușă, alergând aproape pe scări, cu mult înaintea lui Neville sau a altcuiva.

- Deci asta e, spuse el.

- Da.

Ea avea un milion de lucruri pe care să i le spună - cu siguranță nici unul în minus. Însă nu se putea gândi măcar la unul. Și era bine așa. De fapt, nu mai era nimic de spus.

Ușa trăsurii era deschisă. Lordul Trentham se aplecă înăuntru cu ea și o așeză cu grijă pe banchetă, cu fața spre cai. Luă una dintre perne de pe bancheta din față, o strânse și i-o așeză sub picior. Apoi o privi în ochi cu ochii lui întunecați și arzători. Buzele îi erau strânse într-o linie subțire. Linia maxilarului părea de granit, mai aspră ca niciodată. Arăta din nou ca un ofițer neînduplecat și periculos.

- Sper să ai o călătorie plăcută, mai spuse el înainte de a scoate capul din trăsură și de a se îndrepta de spate.

- Mulțumesc.

Ea zâmbi. El nu.

Cu o zi în urmă, pe vreme asta, făceau dragoste pe plajă, el complet dezbrăcat, ea aproape goală.

Neville se urcă în trăsură și se așeză pe bancheta din față, ușa se închise trântindu-se și porniră.

Gwen se aplecă în față, fluturându-și mâna prin geam. Ieșiseră cu toții afară, ducele și oaspeții lui, inclusiv lordul Trentham, care stătea puțin mai deoparte de ceilalți, cu o față înverșunată și inexpresivă, cu mâinile încrucișate la spate.

- Mă mir că nu ai murit de spaimă, Gwen, zise Neville, râzând încet. Cred că fața căpitanului Emes a fost cea care a făcut o spărtură în zidurile Badajozului. A meritat însă toate onorurile care au urmat. Toată lumea a fost de acord că nu exista nici un alt om în toată armata care

să fi putut face ceea ce a făcut el în ziua aceea. Probabil că e mândru de el însuși, și pe bună dreptate.

Ah, Hugo.

- Da, zise ea, sprijinindu-se din nou cu capul pe perne și închizând ochii. Neville, mă bucur atât de mult că ai venit. Mă bucur atât de mult.

Ceea ce nu explica deloc faptul că după o clipă lacrimile începură să îi curgă pe obraji, iar ea sughița încercând în zadar să își stăpânească suspinele, în timp ce Neville o cuprindea pe după umeri, scoțând sunete liniștitoare și o batistă mare de in dintr-un buzunar al hainei.

- Biata Gwen. Ai trecut printr-un necaz supărător. Dar o să te duc în curând înapoi acasă, iar mama o să se agite cât poștește în jurul tău - și Lily la fel, fără îndoială. Iar copiii mai mari au întrebat amândoi de mătușa Gwen aproape din momentul în care ai plecat, dorind să știe când te întorci. Când au aflat că mă duceam ca să te aduc acasă, au fost încântați să mă vadă plecând. Bebelușul a fost indiferent la toate, bineînțeles. Dacă o are pe Lily aproape, e perfect mulțumită, fetița noastră cea deșteaptă. Oh, și dacă nu îți vei schimba cumva părerea, și eu mă voi bucura să te am din nou acasă.

Acestea fiind spuse, fratele ei îi zâmbi răutăcios.

Gwen mai sughiță o dată și îi adresă un zâmbet înlăcrimat.

- Și vei avea în curând destule la care să te gândești și vei uita de glezna ta, adăugă Neville. Întreaga familie ne va invada de Paște. Îți amintești?

- Bineînțeles, răspunse ea, deși adevărul era că în ultimul timp îi ieșise din minte. Lady Phoebe Wyatt, ultima adăugire la familia lui Neville și a lui Lily, urma să fie botezată, și un mare număr de rude veneau la Newbury ca să îi ajute să sărbătorească evenimentul. Între ele se includeau cei doi veri favoriți ai lui Gwen, Lauren și Joseph.

Oh, e bine să te întorci acasă. Acasă la lumea ta familiară și la oamenii pe care îi iubești și care te iubesc.

Întoarse capul și se uită pe geamul trăsurii.

„Sper să ai o călătorie plăcută“, spusese el.

La ce se așteptase? La jelania unui îndrăgostit? Din partea lordului Trentham?

- Am face mai bine să ne oprim în sat, zise ea. Aș vrea să îmi iau rămas-bun de la Vera.

După ce plecă de la Penderris, Hugo se îndreptă direct spre Londra. Tânjea să meargă acasă la Crosslands, să stea liniștit o vreme, să vadă ultimii miei și viței, să vorbească despre semănăturile de primăvară cu administratorul lui, să plănuiască grădina de flori mai bine decât o plănuise anul trecut, să... ei bine, să își lingă rănile.

Pentru că se simțea rănit.

Dar dacă ar fi mers mai întâi la Crosslands, și-ar fi găsit sigur scuze ca să rămână mult și bine acolo, și ar fi devenit un pustnic, așa cum îl acuzaseră deja unii dintre prietenii lui din Clubul Supraviețuitorilor. Nu că ar fi fost rău să fii pustnic, dacă îți plăcea să te bucuri doar de propria companie, așa cum îi plăcea lui Hugo, chiar dacă prietenii lui insistau că aceasta nu era starea lui firească și că era în pericol de a exploda într-o zi, ca o pocnitoare care așteaptă scânteia care s-o aprindă.

Însă *era* ceva rău în a fi un pustnic sau chiar un fermier și un grădinar fericit, dacă aveai responsabilități în altă parte. Tatăl lui murise de mai bine de un an și în tot acest timp Hugo nu făcuse decât să arunce o privire asupra rapoartelor meticuloase și detaliate pe care i le trimitea William Richardson în fiecare lună. Tatăl lui își alesese cu atenție administratorul și avusese totală încredere în el. Însă în ultimele ore ale vieții îi spusese lui Hugo că Richardson era doar un administrator, nu un vizionar. De câteva ori, ochii lui Hugo se oprișeră asupra vreunui detaliu din rapoarte și simțise

nevoia de a face o schimbare, de a adopta forțat o nouă orientare, de a se implica. Însă era o nevoie pe care refuzase cu încăpățănare să o împlinească. Nu voia să se implice.

Era o atitudine la care trebuia să renunțe.

Și Constance îmbătrânea cu fiecare zi. La nouăsprezece ani era încă foarte tânără, într-adevăr, chiar dacă făcea uneori aluzie în scrisorile ei la vârsta ei înaintată. Însă el știa că multe fete considerau că rămăseseră fete bătrâne dacă nu se măritau înainte de a împlini douăzeci de ani. Totuși, chiar și fără asta, toate fetele de optsprezece sau nouăsprezece ani ar trebui să iasă și să se distreze cu alți tineri de vârsta lor. Ar trebui să privească în jur și să caute posibili parteneri, tatonând apa, făcând alegeri.

Fiona era prea neputincioasă ca să o ducă undeva pe Constance, și era prea neputincioasă ca să îi permită altcuiva să o ia pe Constance de lângă ea. Cum să se descurce fără fiica ei alături, în orice secundă a zilei?

Nu exista persoană mai egoistă ca mama lui vitregă. Numai el îi putea ține piept. Și trebuia s-o facă din nou, pentru că era tutorele lui Constance.

Așa că rezistă tentației de a merge la Crosslands și se duse direct la Londra. Sosise timpul.

Și își oțeli nervii.

Constance fu mai mult decât încântată când îl văzu. Tipă tare, veni în goană din salonașul mamei ei când fu anunțată sosirea lui și i se aruncă în brațe.

- Hugo! tipă ea. Oh, Hugo. Ai venit. În sfârșit. Și fără să ne avertizezi, ticălosule! Rămâi? Oh, spune că da, Hugo. Oh, Hugo.

El o îmbrățișă strâns și se lăsă inundat de un val de iubire și vinovăție, în egală măsură. Ea era tânără și subțire, blondă și drăguță, cu ochi verzi și înflăcărați. Semăna remarcabil de bine cu mama ei și îl făcea să înțeleagă de ce severul și statornicul său tată făcuse ceva atât de inedit, căsătorindu-se cu asistenta unei modiste,

cu optsprezece ani mai tânără decât el, la doar două săptămâni după ce o cunoscuse.

- Rămân. Ți-am promis că voi veni primăvara asta, nu? Arăți remarcabil de bine, Connie.

O ținu la distanță și se uită bine la ea. Ochii îi scânteiau și obrajii îi erau îmbujorați, chiar dacă pielea ei părea să aibă nevoie de mai mult soare. Hotărî să se ocupe el de treaba asta.

Și mama lui vitregă păru la fel de mulțumită să îl vadă. Nu că s-ar fi gândit des la Fiona ca la o mamă vitregă. Era cu doar cinci ani mai mare decât el. Când se căsătorise cu tatăl lui, el era un băiat mare și voinic, mult mai mare decât ea. Ea se gudurase pe lângă el, îl inundase cu afecțiunea ei, se mândrise cu el și îl lăudase în fața tatălui său - și în cele din urmă îl alungase. Dacă Fiona nu ar fi existat, el nu ar fi insistat pe lângă tatăl lui să-i cumpere brevetul. De fapt, până atunci nu își dorise să fie soldat. Ce gând ciudat! Ce diferită ar fi fost viața lui.

Era un gând pe care să-l adauge la celelalte întrebări ipotetice din viața lui.

Acum ea îi întinse mâna, cu o batistă strânsă în ea. Era încă drăguță, într-un mod languros și ofilit. Era la fel de subțire ca și Constance. Nu avea fire albe în păr, nici riduri pe față. Însă tenul ei avea o paloare nesănătoasă, care ar fi putut fi provocată de o sănătate precară sau de bolile închipuie care o țineau mereu acasă, într-o completă inactivitate. Avusese dintotdeauna bolile acestea. Le folosisese ca să păstreze atenția tatălui său mereu trează, deși nu ar fi nevoie probabil de asemenea șiretlicuri ca să își împlinească acest scop. Tatăl lui o adorase până la sfârșit, deși înțelegerea caracterului ei îl întristase.

- Hugo! zise ea când el se înclină deasupra mâinii ei și o duse la buze. Ai venit acasă. Tatăl tău ar fi fost mulțumit. Te-a lăsat să ai grijă de mine. Și de Constance.

nevoia de a face o schimbare, de a adopta forțat o nouă orientare, de a se implica. Însă era o nevoie pe care refuzase cu încăpățănare să o îplinească. Nu *voia* să se implice.

Era o atitudine la care trebuia să renunțe.

Și Constance îmbătrânea cu fiecare zi. La nouăsprezece ani era încă foarte tânără, într-adevăr, chiar dacă făcea uneori aluzie în scrisorile ei la vârsta ei *înaintată*. Însă el știa că multe fete considerau că rămăseseră fete bătrâne dacă nu se măritau înainte de a împlini douăzeci de ani. Totuși, chiar și fără asta, toate fetele de optsprezece sau nouăsprezece ani ar trebui să iasă și să se distreze cu alți tineri de vârsta lor. Ar trebui să privească în jur și să caute posibili parteneri, tatonând apa, făcând alegeri.

Fiona era prea neputincioasă ca să o ducă undeva pe Constance, și era prea neputincioasă ca să îi permită altcuiva să o ia pe Constance de lângă ea. Cum să se descurce fără fiica ei alături, în orice secundă a zilei?

Nu exista persoană mai egoistă ca mama lui vitregă. Numai el îi putea ține piept. Și trebuia s-o facă din nou, pentru că era tutorele lui Constance.

Așa că rezistă tentației de a merge la Crosslands și se duse direct la Londra. Sosise timpul.

Și își oțeli nervii.

Constance fu mai mult decât încântată când îl văzu. Țipă tare, veni în goană din salonașul mamei ei când fu anunțată sosirea lui și i se aruncă în brațe.

– Hugo! țipă ea. Oh, Hugo. Ai venit. În sfârșit. Și fără să ne avertizezi, ticălosule! Rămâi? Oh, spune că da, Hugo. Oh, Hugo.

El o îmbrățișă strâns și se lăsă inundat de un val de iubire și vinovăție, în egală măsură. Ea era tânără și subțire, blondă și drăguță, cu ochi verzi și înflăcărați. Semăna remarcabil de bine cu mama ei și îl făcea să înțeleagă de ce severul și statornicul său tată făcuse ceva atât de inedit, căsătorindu-se cu asistenta unei modiste,

cu optsprezece ani mai tânără decât el, la doar două săptămâni după ce o cunoscuse.

- Rămân. Ți-am promis că voi veni primăvara asta, nu? Arăți remarcabil de bine, Connie.

O ținu la distanță și se uită bine la ea. Ochii îi scânteiau și obrajii îi erau îmbujorați, chiar dacă pielea ei părea să aibă nevoie de mai mult soare. Hotărî să se ocupe el de treaba asta.

Și mama lui vitregă păru la fel de mulțumită să îl vadă. Nu că s-ar fi gândit des la Fiona ca la o mamă vitregă. Era cu doar cinci ani mai mare decât el. Când se căsătorise cu tatăl lui, el era un băiat mare și voinic, mult mai mare decât ea. Ea se gudurase pe lângă el, îl inundase cu afecțiunea ei, se mândrise cu el și îl lăudase în fața tatălui său - și în cele din urmă îl alungase. Dacă Fiona nu ar fi existat, el nu ar fi insistat pe lângă tatăl lui să-i cumpere brevetul. De fapt, până atunci nu își dorise să fie soldat. Ce gând ciudat! Ce diferită ar fi fost viața lui.

Era un gând pe care să-l adauge la celelalte întrebări ipotetice din viața lui.

Acum ea îi întinse mâna, cu o batistă strânsă în ea. Era încă drăguță, într-un mod languros și ofilit. Era la fel de subțire ca și Constance. Nu avea fire albe în păr, nici riduri pe față. Însă tenul ei avea o paloare nesănătoasă, care ar fi putut fi provocată de o sănătate precară sau de bolile închipuie care o țineau mereu acasă, într-o completă inactivitate. Avusese dintotdeauna bolile acestea. Le folosisse ca să păstreze atenția tatălui său mereu trează, deși nu ar fi nevoie probabil de asemenea șiretlicuri ca să își împlinească acest scop. Tatăl lui o adorase până la sfârșit, deși înțelegerea caracterului ei îl întristase.

- Hugo! zise ea când el se înclină deasupra mâinii ei și o duse la buze. Ai venit acasă. Tatăl tău ar fi fost mulțumit. Te-a lăsat să ai grijă de mine. Și de Constance.

- Fiona. El îi eliberă mâna și făcu un pas înapoi. Cred că toate nevoile tale au fost acoperite anul trecut, chiar dacă eu am lipsit. Dacă nu, cineva va răspunde în fața mea.

- Ce bărbat capabil, zâmbi ea slab. Întotdeauna mi-a plăcut asta la tine. Mi-a lipsit compania ta, Hugo. Amândouă ți-am simțit lipsa, nu-i așa, Constance?

- Dar acum ești aici, zise fericită Constance, trecându-și brațul pe sub brațul lui. Și rămâi. Oh, mă duci să îi vedem pe verii noștri? Sau îi invităm aici? Și mă duci să...?

- Constance, zise mama ei pe un ton plângăreț.

Hugo luă un scaun și puse palma pe mâna catifelată a surorii lui, trăgând-o lângă el.

Rămase aproape două săptămâni. Nu își invită nici una dintre rude la el acasă. Sănătatea Fionei nu ar fi permis-o. Însă își vizită mătușile, unchii și verii, luând-o pe Constance cu el, în ciuda protestelor mamei ei, care nu voia să rămână singură. Și înțelese foarte repede un lucru. Majoritatea rudelor lui erau ființe sociabile și cu multe legături în lumea clasei mijlocii. Cu toții fură încântați să îl vadă și la fel de fericiți să o vadă pe Constance. Unii dintre verii mai tineri făceau parte din grupul ei de vârstă. Oricare dintre ei ar fi fost foarte dispus să o scoată pe Constance în lume. Și-ar fi făcut prieteni cât ai clipi din ochi. Probabil că ar fi avut și un cerc mare de admiratori, în câteva zile sau cel mult o săptămână. Și s-ar fi putut căsători înainte de sfârșitul verii.

Nu avea nevoie decât de cineva - și acest cineva era el - care să pună piciorul în prag în fața mamei ei, ca să nu mai stea închisă mereu în casă, ca o damă de companie neplătită. Așa că el nu era obligat să se căsătorească. Nu de dragul lui Constance, în orice caz. Și nu avea alt motiv care să-l facă să se repeadă cu capul înainte spre căsătorie. Hotărâse să mai rămână un timp în Londra. Își putea satisface nevoile și în alt fel, nu neapărat prin căsătorie.

Era un gând cam deprimant, de fapt, dar la fel era și căsătoria.

Cu toate acestea, îndeplinirea obligațiilor față de sora lui vitregă nu era un lucru chiar atât de ușor. Pentru că ea avea idei clare cu privire la ce ar fi făcut-o fericită, și ideile acestea depășeau lumea verilor ei, oricât de mult i-ar fi iubit și oricât de mult i-ar fi plăcut să-i viziteze.

- Tu ești un *lord*, Hugo, zise ea pe când se plimbau în Hyde Park într-o dimineață, înainte ca Fiona să se ridice măcar din pat. Și ești un *erou*. Ai posibilitatea de a te mișca în cercuri mai înalte decât *papa*. Odată ce oamenii vor afla că ești în oraș, îți vor trimite cu siguranță invitații. Ar fi absolut minunat să iei parte la un bal din înalta societate, într-unul din conacele din Mayfair. Să dansezi acolo. Poți să-ți imaginezi?

El o privi chiorăș. Ar fi preferat să nu își imagineze un asemenea lucru.

- Sunt sigur că îți vei găsi o hoardă de admiratori din lumea noastră, dacă verii noștri te iau sub aripa lor, ripostă el. Cum s-ar putea altfel, Connie? Ești atât de drăguță.

Ea îi zâmbi și apoi strâmbă din nas.

- Dar sunt atât de *plictisitori*, Hugo. Atât de serioși.

- Verii noștri, vrei să zici? Și au atâta succes.

- Plictisitori și cu succes și foarte dragi *ca veri*. Însă toți bărbații pe care îi cunosc ei trebuie să fie la fel. Ca soți nu mi-ar fi deloc dragi. Nu vreau plictiseală, Hugo. Și nici măcar succes, dacă trebuie să fie atât de nesărat, sobru și respectabil. Vreau ceva... oh, ceva *îndrăzneț*. Vreau *aventură*. E greșit din partea mea?

„Nu e greșit“, se gândi el, oftând în sinea lui. Presupunea că toate fetele visau să se mărite cu un prinț, înainte de a se căsători cu cineva mult mai banal, care le putea întreține și care se putea îngriji de nevoile lor zilnice. Diferența dintre Constance și restul fetelor era că ea văzuse un mod de a-și împlini visul, sau măcar

de a ajunge suficient de aproape de prinți ca să-i poată privi.

- Și crezi că un gentleman dintr-o clasă superioară ți-ar oferi îndrăzneală și aventură, respectabilitate și fericire? întrebă el.

Ea râse.

- Orice fată are dreptul să viseze, și e treaba ta să nu mă lași să fug cu o haimana care urmărește doar averea mea.

- I-aș turti nasul ca pe o pătlăgică dacă s-ar gândi doar la așa ceva.

Ea râse veselă, și el i se alătură.

- Trebuie să cunoști câțiva domni, zise ea. Chiar niște domni cu *titlu*. Nu-mi poți face rost de o invitație? Oh, sigur poți. Dacă mă duci la un bal din lumea bună, Hugo, te voi iubi veșnic. Nu că așa nu te-aș iubi. Poți să aranjezi asta?

Era timpul să pună piciorul în prag, și încă ferm.

- Cred că ar fi posibil, răspunse el în schimb.

Ea se opri brusc pe cărare, țină foarte încântată și îl prinse de gât cu ambele brațe. Noroc că nu era nimeni în jur, în afară de copaci și iarba udă de rouă.

- Oh, *va fi*, țină ea. Tu poți să faci *orice*, Hugo. Oh, îți mulțumesc, îți mulțumesc. Știam că totul va fi bine odată cu întoarcerea ta. Te iubesc, te iubesc.

- Mă iubești pentru că ți-am oferit ceea ce doreai, mormăi el, bătând-o ușurel pe spate. Se întrebă ce i-ar fi spus dacă s-ar fi hotărât să nu pună piciorul în prag.

Oare ce îi promisese - sau aproape îi promisese? În timp ce își continuau plimbarea, simți că îl trecea o respirație rece.

Și mintea i se întoarse la deprimanta problemă a căsătoriei. Probabil că ar fi *putut* face rost de o invitație cu puțin efort, și probabil că ar fi putut *s-o* ia pe Constance cu el și să spere că vor apărea câțiva domni care să-și dorească să danseze cu ea. Probabil că ar fi putut *s-o* scoată cumva la capăt, deși ar fi urât fiecare moment

al serii. Dar oare s-ar fi mulţumit cu un singur bal, sau i-ar fi deschis doar apetitul pentru mai mult? Şi dacă întâlnea pe cineva care nu manifesta doar interesul trecător de a dansa cu ea? Nu ar fi ştiut ce să facă, în afară de a-i trage un pumn în faţă, iar acesta nu ar fi fost un lucru înţelept, nici cuminte.

O soţie l-ar fi putut ajuta să facă totul aşa cum se cuvenea.

Însă nu una din clasa mijlocie.

Nu avea de gând să se însoare cu o soţie din înalta societate doar de dragul unei surori care nu dorea încă să-şi ocupe locul care i se cuvenea în societate.

Nu-i aşa?

Simţi că se anunţa o durere de cap. Nu că ar fi suferit vreodată de dureri de cap. Dar era o ocazie excepţională.

O lăsa pe Constance să trăncănească fericită alături de el tot restul plimbării. O auzi vag spunând că nu avea nimic de îmbrăcat, pur şi simplu.

În cele două săptămâni, aşteptă nerăbdător poştă de dimineaţă, trecând prin ea de două ori, de parcă scrisoarea pe care o aştepta în fiecare zi s-ar fi putut pierde printre celelalte.

O aştepta cu groază, dar era dezamăgit de fiecare dată când nu o vedea.

Nu îi spusese nimic după ce făcuse sex cu ea pe plajă. Şi ca un şcolar stângaci, o evitase a doua zi şi aproape că pierduse ocazia de a-şi lua rămas-bun de la ea. Şi când îşi luase rămas-bun, spusese ceva cu adevărat profund, ca a-i ura o *călătorie plăcută* sau aşa ceva.

Era adevărat că începuse să îi spună ceva în cabrioletă, în drum spre casă, dar ea îl oprise şi îl convinsese că totul fusese plăcut, mulţumesc foarte mult, însă că trebuia să rămână aşa.

Vorbise *serios*? Atunci aşa crezuse, dar se putea ca o femeie – o *lady* – să trateze o partidă de sex într-un mod atât de blazat? Bărbaţii pot. Dar femeile? Se grăbise prea tare să o creadă pe cuvânt?

Și dacă rămăsese însărcinată și nu voia să-i scrie?

Și de ce nu putea să nu se gândească la ea zi și noapte, oricât de ocupat era cu alte lucruri și alți oameni? Pentru că *era* ocupat. Își petrecea o parte din zi cu Richardson, și începea să-și înțeleagă mai bine afacerea și să îi vină idei și chiar să se simtă emoționat.

Însă ea era întotdeauna în gândurile lui – și uneori nu superficial.

Gwendoline.

Ar fi un idiot dacă s-ar căsători cu ea.

Dar ea nu l-ar fi lăsat să fie idiot. Pentru că nu s-ar fi căsătorit cu el nici dacă i-ar fi cerut-o. Îi arătase foarte clar că nu voia ca el să i-o ceară.

Dar fusese serioasă?

Își dorea să fi înțeles mai bine femeile. Era un lucru cunoscut că nu credeau nici măcar în jumătate din lucrurile pe care le spuneau.

Dar în care jumătate credeau?

S-ar purta ca un idiot.

Paștele era aproape. Cădea destul de târziu anul acesta. După Paște ea avea să vină la Londra, pentru sezon.

Însă el nu voia să aștepte atât de mult.

Ea nu îi scrisese, dar dacă...

S-ar purta ca un idiot. Însă *era* un idiot.

- Trebuie să merg la țară, anunță el într-o dimineață, la micul dejun.

Constance lăsa pâinea prăjită și îl privi cu gura căscată. Fiona era încă în pat.

- Doar pentru câteva zile, continuă el. Mă întorc într-o săptămână. Și știi doar că sezonul nu începe decât după Paște. Până atunci nu ai cum să iei parte la un bal sau la altă petrecere.

Ea se mai lumină.

- O să mă iei cu tine, atunci? La un bal?

- E o promisiune, răspuse el în pripă.

Până la vremea amiezii, era deja în drum spre Dorsetshire. Spre Newbury Abbey din Dorsetshire, mai exact.

capitolul 11

Hugo ajunsese în satul Upper Newbury în mijlocul unei după-amiezi cenușii și vijelioase, și luă o cameră la hanul din sat. Nu știa sigur dacă va avea nevoie de ea. Era foarte posibil ca înainte de căderea nopții să-și dorească din toată inima să se îndepărteze cât de mult se putea de Newbury. Însă nu voia să lase impresia că se aștepta să i se ofere ospitalitate la Newbury Abbey.

Apoi porni pe jos spre domeniu, așteptându-se să îl plouă în cap în orice moment, deși norii care atârnavă aproape de pământ își ținură umezeala doar pentru ei. Imediat după ce trecu de porțile parcului, văzu o casă în dreapta, printre copaci, și presupuse că era casa văduvei. Era o clădire mare, mai mult un mic conac decât o simplă casă. Ezită o clipă, încercând să hotărască unde să meargă întâi. Acolo locuia ea. Însă încercă să gândească ca un gentleman. Un gentleman ar merge întâi în casa principală, ca să schimbe o vorbă cu fratele ei. Era un gest inutil de politețe, desigur. Ea avea treizeci și doi de ani. Însă oamenii din clasele superioare pun mare preț pe fleacurile curtenitoare, necesare sau nu.

Fu o decizie pe care o regretă de îndată ce sosi la casa principală, la fel de mare și de impunătoare ca și cea din Penderris, dar fără marea calitate de a fi deținută de unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui. Majordomul îi luă numele și urcă scările, ca să vadă dacă stăpânul lui era acasă – o afectare destul de prostească, având în vedere că erau la țară.

Hugo nu fu lăsat să aștepte mult. Majordomul se întoarse, invitându-l pe lordul Trentham să-l urmeze, și urcă scările spre o încăpere care se dovedi a fi salonul.

Și era – drăcia dracului! – plină de oameni, și nici unul dintre ei nu era Lady Muir. Însă era prea târziu ca să facă cale-ntoarsă. Kilbourne era la ușă, așteptând să-l întâmpine, cu un zâmbet pe față, cu mâna întinsă. Alături de el era o lady mărunțică și drăguță, zâmbind și ea.

- Trentham, spuse Kilbourne, scuturându-i călduros mâna. Ce amabil din partea ta să ne vizitezi. Vii dinspre Cornwall spre casă, nu?

Hugo nu îl contrazise.

- M-am gândit să trec pe aici și să văd dacă Lady Muir și-a revenit complet după accident.

- Și-a revenit, răspunse Kilbourne. De fapt, a ieșit la plimbare pe jos și probabil că o să se ude leoarcă dacă nu ajunge în curând la adăpost. Ți-o prezint pe contesa mea. Lily, iubirea mea, acesta este lordul Trentham, care a salvat-o pe Gwen în Cornwall.

- Lord Trentham, spuse Lady Kilbourne, întinzând și ea mâna. Neville ne-a spus totul despre dumneata, și nu te voi stânjeni cu un sentimentalism exagerat. Dar e o plăcere să te cunosc. Te rog să intri și să ne cunoști familia. Au venit cu toții de Paște și pentru botezului ultimului nostru bebeluș.

Și îl luară înăuntru amândoi, expunându-l ca pe un trofeu râvnit, prezentându-l ca pe bărbatul care le salvase sora de a la rămâne blocată pe o plajă pustie din Cornwall, cu glezna grav luxată. Și mai era și faimosul erou care condusese detașamentul Forlorn Hope în atacul de la Badajoz.

Hugo ar fi murit bucuros de rușine - dacă o asemenea contradicție de termeni ar fi fost posibilă. Fu prezentat contesei văduve de Kilbourne, care îi zâmbi amabil și îi mulțumi pentru ceea ce făcuse pentru fiica ei. Și fu prezentat ducelui și ducesei de Portfrey - oare George nu spusese că ducele fusese cândva prietenul lui? - și ducelui și ducesei de Anburey; fiului lor, marchizul de Attingsborough, și soției sale; și fiicei lor, contesa de Sutton, și soțului ei. Și vicontelui Ravensberg și soției lui și vicontelui Stern și soției lui și altor două persoane. Nici unul dintre cei prezenți nu era lipsit de titlu.

Erau un grup destul de amabil. Toți bărbații îi scuturară călduros mâna și toate femeile fură încântate că se aflase pe plaja aceea pustie exact în momentul în care

Lady Muir avusese nevoie de el. Toți zâmbiră și îl salutară cu grație și îl întrebară cum călătorise și comentară despre vremea deprimantă pe care o avuseseră în ultimele zile și spusese cât de încântați erau să îl cunoască în sfârșit pe eroul care dispăruse parcă de pe fața pământului după fapta eroică de la Badajoz, deși absolut toată lumea aștepta să-l cunoască.

Hugo încuviință plecând fruntea, își împreună mâinile la spate și înțelese cât de mare era înfumurarea de care dăduse dovadă venind acolo. Poate că era un erou – în ochii lor. Și avea un titlu – un lucru găunos, de vreme ce toată lumea știa că îl primise ca pe un trofeu de război și că nu avea nimic de-a face cu nașterea sau cu moștenirea. Și venise ca să îi sugereze uneia dintre ei că s-ar fi putut gândi să își unească forțele cu el prin căsătorie.

„Cel mai înțelept lucru“, se hotărî el, „ar fi să-mi iau tâlpășița fără întârziere. Nu mai trebuie să aștept s-o văd. Se presupune că vin dinspre Cornwall, că mă întorc acasă de la Penderris și că am făcut un ocol din politețe, ca să întreb dacă Lady Muir și-a revenit după accident. După ce am primit asigurări că și-a revenit într-adevăr, pot să plec acum, și nimeni nu se va gândi că e ciudat că nu am așteptat.

Și dacă se vor gândi că e ciudat?

La naiba cu ei. Ce-mi pasă mie ce gândesc?“

Pe când se afla aproape de fereastra salonului, vorbind sau mai degrabă ascultând ceea ce spunea *altcineva* – uitase deja majoritatea numelor – contesa de Kilbourne vorbi din apropiere.

– Uite-o! Și plouă – tare. Oh, biata Gwen! Cred că e udă leoarcă. Mă grăbesc să mă duc jos ca să-i ies în cale și să o duc sus, în budoarul meu, să se usuce puțin.

Și plecă în grabă în timp ce câțiva dintre oaspeții ei, printre care se număra și Hugo, se uitară afară în ploaie și o văzură pe Lady Muir înaintând cu greu pe pajiștea din față – și acum se vedea destul de bine

că șchiopăta - cu pelerina îmblănită fluturând în vânt, saturată de apă, strângând cu amândouă mâinile o umbrelă mare, plecată într-o parte, ca să adăpostească cât putea de mult din persoana ei.

Hugo inspiră încet.

Kilbourne era lângă umărul lui, râzând încetisor.

- Biata Gwen!

- Dacă timpul nu e nepotrivit, zise liniștit Hugo, aş vrea să discut ceva în particular cu tine, Kilbourne.

„Și cu vorbele astea mi-am tăiat craca de sub picioare“, se gândi el.

Glezna luxată a lui Gwen se vindecase complet, însă nu se putea spune același lucru despre starea ei sufletească.

La început își spusese că odată ce se va putea sluji din nou de picioarele ei, toate lucrurile din viață vor reveni la normal. Era mortal de plictisitor să fii ținută pe o sofa în cea mai mare parte a zilei, deși majoritatea activităților ei favorite erau accesibile și de acolo - cititul, brodatul, croșetatul, scrisul scrisorilor. Și o avea pe mama ei să-i țină companie. Lily și Neville veneau în fiecare zi, uneori împreună, alteori separat. Copiii, inclusiv bebelușul, veneau adesea cu ei. Veniseră și câțiva vecini.

Și apoi, când putu să-și folosească picioarele și era tot melancolică, se convinge că totul va fi în regulă odată cu sosirea întregii familii, de Paște. Veneau și Lauren, și Elizabeth, și Joseph, și... oh, toată lumea. Le aștepta sosirea cu mare nerăbdare.

Însă acum nu mai exista nici o explicație rezonabilă pentru deprimarea de care nu putea scăpa. Se putea mișca foarte bine, și toată lumea sosise și erau în casa mare de două zile. Chiar dacă vremea era groaznică și începuseră să se întrebe unul pe altul dacă își mai aminteau cum arăta soarele, mereu exista cineva care să îți țină companie și o grămadă de activități care se puteau face în casă.

Numai că Gwen descoperise, exasperată, că nu se putea bucura de companie așa cum se bucurase înainte. Fiecare făcea parte dintr-un cuplu. Cu excepția mamei ei, bineînțeles. Și a ei. Și asta suna a autocompătimitate. Era singură pentru că alesese să fie așa. Nimeni nu se aștepta ca o femeie care a rămas văduvă la douăzeci și cinci de ani să rămână văduvă pentru tot restul vieții. Iar ea avusese numeroase ocazii de a se recăsători.

Nu spuse nimănui despre Hugo.

Nici mamei ei, nici lui Lily - și nici lui Laren. Îi scrisese o scrisoare lungă lui Lauren în ziua în care aflase că nu era însărcinată. Îi spusese totul verișoarei ei, inclusiv faptul că se îndrăgostise și nu se putea hotărî încă să nu-l mai iubească, chiar dacă *voia*. Și incluse faptul sordid că se culcase cu el și că aflase de abia acum că nu aveau să existe consecințe dezastruoase. Însă rupsesse scrisoarea și scrisese alta. Îi voi spune lui Lauren când o voi vedea în persoană, se hotărî ea. Nu mai am mult de așteptat.

Dar acum o văzuse pe Lauren, și tot nu îi spusese nimic, chiar dacă Lauren știa că era ceva de spus și o întrebase despre asta și încercase de câteva ori să o prindă singură, ca să poată avea una dintre lungile lor convorbiri de la inimă la inimă. Fuseseră întotdeauna cele mai bune prietene și confidente. Însă Gwen rezistase de fiecare dată, iar Lauren părea îngrijorată.

În după-amiaza asta, Gwen alese să iasă singură la plimbare, în loc să o însoțească pe mama ei la casa mare, pentru tot restul zilei. O să vin mai târziu, spuse ea. În ciuda norilor grei, a vântului aspru și a ploii care promitea să înceapă în orice moment, aproape oricare dintre verii ei din casa mare ar fi ieșit cu ea la plimbare dacă le-ar fi cerut-o. Poate că ar fi venit chiar într-un grup vesel.

Lauren va fi rănită pentru că alesese singurătatea. Joseph se va încrunta ușor și va părea puțin încurcat - și aceasta era expresia cu care o priviseră în ultimul timp Lily, Neville și mama ei, de fapt.

Nu îi stătea deloc în fire să nu fie întotdeauna socială, veselă, chiar senină. De când se întorsese acasă, încercase să fie măcar veselă. Crezuse chiar că reuşise. Dar era evident că nu.

În ziua în care aflase că nu era însărcinată, plânse-se. Ce reacție absurdă! Ar fi trebuit să sară în sus de uşurare. Fusese uşurată. Numai că nu sărise în sus. Pe lângă toate celelalte, îşi amintise încă o dată că nu putea rămâne însărcinată.

Uneori – adesea, de fapt – încerca să îşi imagineze copilul pe care îl pierduse, care ar fi avut acum aproape opt ani. Ce închipuiri smintite. Copilul nu exista. Şi închipuirile acestea nu făceau decât să o lase sfâşiată de durere şi vinovăţie.

Când va scăpa odată de melancolia asta copleşitoare, totală? Era foarte enervată pe ea însăşi. Dacă nu am grijă, îşi spuse ea, mă voi transforma într-o plângăreată şi voi atrage doar prieteni plângăreţi.

Se plimbă singură pe cărarea singuratică din pădure, care mergea paralel cu perimetrul parcului şi apoi paralel cu stâncile pe o scurtă distanţă, până ajungea la panta abruptă ce cobora spre valea ierboasă şi spre podul de piatră care ducea spre plaja nisipoasă de dincolo. Îi plăcuse întotdeauna cărarea aceasta. Putea porni pe ea direct de la casa văduvei, şi era umbrită de ramurile joase ale copacilor, care ascundeau stâncile şi marea. Era liniştită şi rustică. Astăzi nu era complet noroioasă. Dar nu era nici perfectă pentru plimbare, iar dacă ploua din nou se putea transforma încă în noroi – şi ploaia era sigură.

Poate că dispoziţia i se va schimba odată ce se vor muta cu toţii la Londra, după Paşte, şi odată ce vor începe nenumăratele evenimente ale sezonului.

Şi Hugo va fi în Londra.

Căutându-şi o soţie – din propria lume.

În adâncul inimii ei, Gwen luase o hotărâre. Se va gândi serios la fiecare gentleman care va părea interesat

să o curteze anul acesta - și de obicei erau câțiva. Se va gândi în sfârșit să se recăsătorească. Va căuta un om bun, cu o fire plăcută, deși va trebui să fie și inteligent și sensibil. Un bărbat mai vârstnic ar fi fost mai bun decât unul mai tânăr. Poate tot un văduv, ca și ea, care să caute mai mult confortul unei tovarășii liniștite decât ceva mai excitant. Nu avea de gând să caute pasiunea. Avusese pasiune destul de recent, și nu mai voia. Era mult prea violentă și mult prea dureroasă.

Poate că la anul pe vremea asta va fi căsătorită din nou. Poate va fi chiar... Dar nu. Nu se va mai gândi la asta doar ca să aibă din nou o dezamăgire teribilă. Și nu va cere sfatul unui medic care să-i poată oferi o părere informată despre fertilitatea ei. Dacă ar spune nu, chiar și cea mai slabă dintre speranțele ei ar fi spulberată pentru totdeauna. Și dacă ar spune da și nu s-ar întâmpla nimic până la urmă, dezamăgirea ar fi cu mult mai rea.

Putea trăi fără copii proprii. Bineînțeles că putea. O făcea chiar acum.

Ajunse la capătul cărării și era în vârful pantei abrupte care cobora spre vale. Era cea mai lungă plimbare pe care o făcuse de când se întorsese din Cornwall.

Nu cobora decât rareori în vale, deși era foarte pitorească, cu o cascadă care se rostogolea din vârful stâncilor spre heleșteul adânc, înconjurat de ferigi. Bunicul ei construise o căsuță lângă cascadă pentru bunica ei, căreia îi plăcea să deseneze acolo. Nu coborî nici astăzi. Nu ar fi făcut-o chiar dacă nu ar fi început ploaia. Însă ploaia începuse dintr-odată, și nu era o burniță, așa cum fusese dimineață și pe tot parcursul zilei precedente. Cerurile se deschiseră într-un adevărat potop, iar umbrela nu îi putea oferi multă protecție.

Se întoarse și o luă la fugă spre casă. Dar casa văduvei era destul de departe și știa că nu ar fi fost înțelept să alerge pe o cărare noroioasă și lunecoasă cu glezna ei slăbită. Casa mare era mult mai aproape dacă o lua de-a

dreptul peste pajiște, părăsind cărarea. Și oricum plănuia să meargă acolo mai târziu.

Se hotărî rapid și porni grăbită peste iarbă, cu capul în jos, ținând tivul rochiei și al pelerinei cu o mână, într-o încercare zadarnică de a nu le lăsa să se ude și să se murdărească de noroi, în timp ce mâna cealaltă ținea umbrela în unghiul cel mai avantajos, ca să îi păstreze uscată măcar o parte a persoanei. Înainte de a ajunge la casă trebui să țină umbrela cu ambele mâini, ca să nu permită vântului să i-o smulgă.

Ajunse la casă udă și fără suflare.

Lily o văzuse probabil pe ferestrele salonului. Pentru că era deja jos în hol, așteptând s-o întâmpine, iar un lacheu ținea ușa deschisă.

- Gwen! Arăți pe jumătate înecată, biata de tine. Ai face mai bine să vii în budoarul meu și să te usuci. O să-ți împrumut ceva drăguț de îmbrăcat. Toată lumea e în salon, și avem și un vizitator.

Gwen nu întrebă cine era vizitatorul. Presupuse că era vreun vecin. Dar o urmă recunoscătoare pe Lily pe scări. Nu putea să apară în salon în halul în care era.

Însă ușa salonului se deschise când ajunseră la capătul primului rând de scări, și Neville păși afară. Gwen îi zâmbi strâmbându-se și apoi încremeni, fiindcă un alt bărbat stătea în spatele lui în ușă, umplând-o cu prezența lui masivă. Ochii lui întunecați o priviră cu intensitate.

Oh, Doamne Dumnezeu, vizitatorul.

- Lady Muir, spuse lordul Trentham, înclinându-și fruntea fără să-și ia ochii de la ea. Părea înverșunat și neînduplecat și încordat ca un arc.

Ce naiba făcea el acolo?

- Oh, zise Gwen proteste, cred că par un șoarece murat. Ochii lui o măsurară din cap până-n picioare și înapoi.

- Într-adevăr, incuviință el, deși nu ar fi fost prea politicos s-o spun dacă nu ai fi zis-o tu prima.

La fel de direct ca întotdeauna.

Lily alege să se amuze și râse. Gwen se zgâi la el și își trecu limba peste buze, cu siguranță singura parte uscată a ființei ei.

Oh, Cerule. Hugh era acolo. La *Newbury*.

- Voiam să o iau pe Gwen sus să se usuce și să se schimbe, explică Lily, înainte de a răci de moarte.

- Urmează-ți, te rog, planul, scumpa mea, zise Neville. Nu mă îndoiesc că lordul Trentham va aștepta.

- Voi aștepta, zise Hugo, iar Gwen se lăsă condusă de Lily, care o împingea spre scări.

Ce făcea el acolo?

Gwen se îmbracă cu o rochie de lână de un albastru pal din garderoba lui Lily, care îi era puțin cam lungă dar altfel îi venea destul de bine. Părul îi era umed și mai ondulat decât de obicei, dar nu chiar de nestăpănit. Năucită și cu sufletul la gură, se pregăti să coboare în salon.

Lily știa de ce era acolo lordul Trentham. Venea din Cornwall și se îndrepta spre casă, și fiindcă *Newbury Abbey* nu era prea departe de drumul lui, trecuse pe acolo ca să vadă dacă Gwen își revenise complet după ghinionul ei.

- E foarte amabil din partea lui, spuse Lily luând hainele ude ale lui Gwen și punându-le grămadă lângă ușa budoarului. Și e o asemenea onoare să îl cunoști. Toți au fost fericiți să-l vadă în sfârșit. Și nu dezamăgește, nu? E atât de uriaș și... sever. Arată ca un erou.

„Bietul Hugo“, se gândi Gwen. „Probabil că a urât fiecare moment.“ Și bietul de el habar nu avusese de unde să știe că toată familia ei era acolo. Și toți erau aristocrați. Nici unul nu făcea parte din lumea lui.

De ce venise, *de fapt*? Doar nu rămăsese la *Penderris* tot timpul acesta? Dar speculațiile nu aveau rost. Pentru că avea s-o afle chiar de la el.

- Și eu cred, continuă Lily în timp ce ieșeau din cameră, că a făcut acest ocol pentru că e puțin amoretat de tine, Gwen. Nu ar fi deloc surprinzător, nu-i așa?

Și nu ar fi surprinzător dacă și tu ai fi puțin amorezată de el. E sever, dar este și... hmm. Care e cuvântul? Splendid? Da, e splendid.

- Oh, vai de mine, Lily! protestă Gwen în timp ce coborau scările, uneori imaginația ta o ia razna *de-a binelea*.

Lily râse.

- Păcat că ești atât de irevocabil de hotărâtă în privința recăsătoririi. Sau nu?

Gwen nu răspunse. Simțea un nod în stomac.

Când intrară, o liniște bruscă se lăsă asupra salo-nului. Neville era lângă fereastră, încruntându-se. Toți ceilalți erau acolo. Cu excepția lui Hugo.

Lily îi observă și ea absența.

- Oh, lordul Trentham a plecat? întrebă ea. Dar am venit cât am putut de repede. Biata Gwen era udă până la piele.

Plecaseră? După ce bătuse tot drumul acela doar ca să întrebe de glezna ei?

- E în bibliotecă, răspunse Neville. Tocmai l-am lăsat acolo. Vrea să vorbească între patru ochi cu Gwen.

Tăcerea păru să se intensifice.

- E într-adevăr extraordinar, zise mama lor, întreru-pând în sfârșit tăcerea. Lordul Trentham nu e deloc ti-pul de bărbat la ale cărui atenții să visezi să le încurajezi, Gwen. Însă a venit totuși să te ceară în căsătorie.

- Consider că e o îndrăzneală de neiertat din partea lui, Gwen, adăugă Wilma, contesa de Sutton, chiar dacă ți-a făcut un mare serviciu pe când erai în Cornwall. Cred că titlul și onorurile care au urmat după fapta lui, fără îndoială eroică, i s-au urcat la cap și i-au dat idei mai presus de poziția lui în societate.

Wilma nu fusese niciodată verișoara favorită a lui Gwen. Uneori era greu de crezut că putea fi sora lui Joseph.

- Îmi pare foarte rău, Gwen, dar am simțit că nu aveam dreptul de a vorbi în numele tău, spuse Neville. Ai treizeci și doi de ani. Nu cred că oferta e chiar atât

de impertinentă cum sugerează Wilma, totuși. La urma urmei, Trentham are titlul, și are și avere pe lângă el. Și este cu siguranță un mare erou, poate cel mai mare din războaiele recente. Probabil că ar fi idolul înaltei societăți dacă ar vrea – așa cum a dovedit reacția cu care l-am întâmpinat acum ceva timp. Poate că e spre lauda lui că nu a căutat niciodată faima sau adularea și că a părut puțin incomodat de ele în această după-amiază. Însă venirea lui aici și cererea în căsătorie sunt puțin cam stânjenitoare pentru tine. Îmi pare rău că nu am putut să-l trimit pur și simplu la plimbare. L-am avertizat totuși că ai purtat doliu constant după Muir timp de șapte ani și că nu e prea probabil să îi oferi răspunsul pe care îl speră.

– Noroc că n-ai încercat să vorbești în locul lui Gwen, Neville, zise Joseph, marchizul de Attingsborough, rânjindu-i lui Gwen. Femeilor nu le place asta, să știi. Știu din cea mai sigură sursă, și anume Claudia, că sunt capabile să-și susțină singure cauza.

Claudia era soția lui.

– Toate acestea sunt foarte bune, Joseph, interveni Wilma, atunci când femeile se adresează unui *gentleman*.

– Oh, haide acum, Wilma, protestă Lauren. Mie, lordul Trentham mi se pare un gentleman perfect.

– Bietul Lord Trentham o să prindă rădăcini pe covorul din bibliotecă, zise Lily, sau o să se plimbe înapoi și încolo până o să-l tocească. Am face mai bine să o lăsăm pe Gwen să plece și să vorbească ea însăși cu el. Du-te, Gwen.

– Așa voi face, zise Gwen. Nu trebuie totuși să-ți faci griji, mamă. Și nici tu, Nev. Și nici voi ceilalți. Nu mă voi mărita cu un simplu soldat din clasele de jos, chiar dacă este erou.

Fu surprinsă auzindu-și amărăciunea din glas.

Nimeni nu răspunse chiar dacă Elizabeth, ducesa de Portfrey, mătușa ei, îi zâmbi, iar Claudia îi făcu un semn

rapid din cap. Mama ei își privea mâinile așezate în poală. Neville o privi cam muștrător. Lily păru necăjită. Lauren afișa o expresie încremenită.

Gwen ieși din încăpere și se îndreptă spre scări, ridicându-și cu grijă fusta ca să nu calce pe tiv.

Nu reușise încă să-și analizeze reacția pe care i-o provocase sosirea lui Hugo. Acum știa de ce venise. Dar de ce? Căzuseră amândoi de acord asupra faptului că nu se puteau căsători niciodată unul cu celălalt.

Ce îl făcuse să se răzgândească?

Va spune nu, bineînțeles. Era una să fii îndrăgostită de un bărbat – chiar și să faci dragoste cu el. Și cu totul altceva să te căsătorești cu el. Căsătoria era mai mult decât să fii îndrăgostit și să faci dragoste.

Îi făcu semn lacheului care aștepta să-i deschidă ușa bibliotecii.

capitolul 12

Cu fiecare kilometru care îl apropia de Newbury Abbey, Hugo se întrebase ce credea că face. Cu fiecare kilometru încercase să se convingă să se întoarcă înainte de a se face de răs complet.

Dar dacă ea era însărcinată?

Așa că își continuă călătoria.

Făcându-se de răs din ce în ce mai tare. Urmaseră cele cincisprezece minute chinuitoare din salon. Iar acestea fuseseră urmate de interviul la fel de stânjenitor cu Kilbourne în bibliotecă.

Kilbourne fusese desăvârșit de politicoș, chiar prietenos. Însă era clar că se gândise că Hugo era căzut în cap, venind acolo și așteptându-se ca *Lady Muir* să răspundă favorabil la cererea lui în căsătorie. Părusese oarecum stânjenit și aproape că îi spusese lui Hugo că ea nu o să-l accepte. Și-a iubit foarte mult soțul, îi explică el, și a rămas neconsolată după moartea lui. Jurase să nu se recăsătorească și nu arătase până acum că s-ar fi răzgândit.

Hugo nu trebuia să o ia personal dacă îl refuza. Aproape că spusese *când* îl refuza. Buzele lui formaseră cuvântul și apoi se corectase și spusese *dacă*.

Hugo era încă în bibliotecă - singur. Kilbourne se întorsese sus în salon, promițând că avea să-și trimită sora jos de îndată ce apărea acolo.

Poate că ea nu va veni. Poate că îl va trimite pe Kilbourne înapoi cu răspunsul. Poate că va trebui să suporte cea mai mare umilință din toată viața lui.

Și bine i-ar fi făcut. Ce naiba făcea aici?

„Și nici nu am făcut nimic ca să-mi susțin cauza“, își aminti el cu o grimasă. Singurul lucru pe care îl găsisese ea de spus atunci când o văzuse fusese că părea un șoarece murat. Iar el, ca un gentleman suav și politicos ce era, fusese de acord cu ea. Ar fi putut adăuga că arată splendid oricum, dar nu o făcuse, și acum era prea târziu.

„Un șoarece murat.“ Halal declarație pentru o femeie pe care venise să o ceară în căsătorie.

Ajunse să creadă că ușa bibliotecii nu se va mai deschide niciodată, ci va fi lăsată să prindă rădăcini pentru tot restul vieții pe covorul din bibliotecă, temându-se să nu miște vreun mușchi ca nu cumva să-i cadă casa pe umeri. Ridică intenționat din umeri și se lăasă de pe un picior pe altul doar pentru a-și dovedi că o putea face.

Și apoi ușa se deschise, când se aștepta cel mai puțin, și ea păși înăuntru. O mână nevăzută închise ușa din partea cealaltă, dar ea se sprijini cu spatele de ea, cu mâinile la spate, strângând probabil mânerul. De parcă s-ar fi pregătit să fugă în primul moment în care s-ar fi simțit amenințată.

Hugo se încruntă.

Rochia împrumutată era prea mare pentru ea. Îi acoperea complet picioarele și îi era puțin cam largă pe talie și pe șolduri. Dar culoarea o prindea bine, și la fel și croiala simplă. Îi sublinia silueta zveltă și perfectă. Părul ei blond era mai buclat decât de obicei. Probabil că se udase, în ciuda bonetei și a umbrelei cu care venise

de pe pajiște. Obrajii îi erau îmbujorați, ochii ei albaștri erau măriți și buzele ușor depărtate.

Ca un școlar ridicol, își ținu ambii pumni strânși la spate, strângând chiar și degetele mari.

- Am venit, zise el.

Dumnezeule mare! Dacă s-ar fi ținut un concurs pentru a se alege cel mai bun orator al anului, ar fi fost în mare pericol de a-l câștiga.

Ea nu spuse nimic, iar asta nu era prea surprinzător. Hugo își dresе glasul.

- Nu ai scris.

- Nu.

El așteptă.

- Nu, repetă ea. Nu era nevoie. Ți-am spus că nu va fi.

În mod cu totul ridicol, Hugo se simți dezamăgit.

- Bine, răspunse, încuviințând scurt.

Și se așternu tăcerea. Oare de ce tăcerea părea uneori un lucru fizic, cu o greutate proprie? Și nici nu era o tăcere reală. Pentru că putea auzi ploaia care șiroia pe sticla ferestrei.

- Sora mea are nouăsprezece ani, continuă el. N-a avut niciodată prea multă viață socială. Tata obișnuia să o ia în vizită la rudele noastre, pe când era încă în viață, dar după aceea ea a rămas mereu acasă cu mama ei, care e întotdeauna suferindă și îi place să o țină pe Constance lângă ea. Acum eu sunt tutorele ei - al surorii mele, vreau să zic. Și are nevoie de o viață socială, nu doar de viața de familie.

- Știu, răspunse Gwen. Mi-ai explicat asta la Penderis. E unul dintre motivele pentru care vrei să te căsătorești cu o femeie din lumea ta. O femeie practică și capabilă, parcă așa ai spus.

- Dar ea - Constance - nu e mulțumită cu cei din lumea ei. Dacă ar fi, totul ar fi bine. Rudele noastre ar lua-o cu ele și i-ar prezenta tot felul de bărbați eligibili,

și nu ar trebui ca eu să mă căsătoresc. Nu din motivul *acesta*, oricum.

- Dar...? zise ea pe un ton întrebător.

- I-a intrat în cap să asiste măcar la un bal din înalta societate. Crede că titlul meu i-ar putea oferi această posibilitate. Iar eu i-am promis că așa se va întâmpla.

- Tu ești lordul Trentham și eroul de la Badajoz. Bineînțeles că poți să faci să se întâmple asta. Ai legături.

- Toți sunt bărbați, răspunse el cu o ușoară grimasă. Și dacă un bal nu este de ajuns? Și dacă e invitată în altă parte, după primul bal? Și dacă face rost de un admirator?

- E foarte posibil să facă. Mi-ai spus că tatăl tău a fost foarte bogat. E drăguță?

- Da, zise el, trecându-și limba peste buze. Am nevoie de o soție. O femeie care să fie obișnuită cu viața înaltei societăți. O lady.

Urmă o altă scurtă tăcere, iar Hugo își dori să-și fi pregătit discursul dinainte. Avea sentimentul că abordarea lui era complet greșită. Însă acum era prea târziu ca s-o ia de la capăt. Nu putea decât să se arunce cu capul înainte.

- Lady Muir, zise el, strângându-și degetele până îl durură, vrei să te căsătorești cu mine?

Când te arunci cu capul înainte fără să fi cercetat întâi terenul, poți să te trezești cu un dezastru. Știa asta din experiență. Toate cuvintele pe care le spusese i se înșirau înaintea ochilor de parcă ar fi fost tipărite pe o pagină, și vedea cu dureroasă claritate cât de *greșite* erau.

Și chiar și fără pagina aceea imaginară, exista fața ei.

Arăta exact ca în prima zi, atunci când își răsucise piciorul. Trufașă și rece.

- Îți mulțumesc, Lord Trentham, dar te rog să-mi permiți să refuz.

Ei bine, gata. Asta era.

L-ar fi refuzat oricum și-ar fi formulat cererea. Însă nu ar fi trebuit totuși să o facă de oase într-un asemenea hal.

Se holbă la ea, încleștându-și maxilarul fără să-și dea seama și încruntându-se și mai tare.

- Bineînțeles, zise el. Nici nu mă așteptam la altceva.

Gwen se uită la el, și expresia trufașă se imblânzi treptat și se transformă în uimire.

- Chiar te așteptai să mă căsătoresc cu tine doar pentru că sora ta vrea să ia parte la un bal din înalta societate?

- Nu.

- Și atunci de ce ai venit?

„Pentru că speram să fii însărcinată.“ Dar asta nu era chiar adevărat. Nu sperase.

„Pentru că nu pot să mi te scot din minte.“ Însă mândria nu îi permitea să spună un asemenea lucru.

„Pentru că am avut o partidă bună de sex amândoi.“ Nu. Era adevărat, dar nu era motivul pentru care era acolo. În orice caz, nu singurul motiv.

De ce *era* acolo, atunci? Când își dădu seama că nu știa răspunsul la propria lui întrebare, se alarmă.

- Nu există un alt motiv? întrebă ea încetisor, după o lungă tăcere.

Hugo își descleștase degetele și își lăsă mâinile să cadă pe lângă el. Acum își îndoia degetele ca să scape de furnicăturile din ele.

- Am făcut sex cu tine.

- Și nu au existat consecințe. Nu m-ai forțat. Eu am consimțit de bunăvoie, și a fost foarte... plăcut. Însă asta a fost totul, Hugo. E uitat.

Îi spusese Hugo. Ochii lui se îngustară.

- Atunci ai spus că a fost mai mult decât plăcut.

Obrajii ei se înroșiră.

- Nu-mi amintesc. Probabil că ai dreptate.

Nu se putea să fi uitat. El nu se lăuda cu performanțele lui, dar ea era văduvă, și fusese singură timp

de șapte ani. Nu ar fi uitat nici dacă performanța lui ar fi fost jalnică.

Nu conta, totuși, nu? Ea nu s-ar fi căsătorit cu el nici dacă s-ar fi târât pe dușumea la picioarele ei, suspinând și recitând versuri proaste. Ea era Lady Muir, iar el era un parvenit. Avusese o experiență proastă cu prima ei căsătorie și era foarte grijulie cu a doua. El era un bărbat cu probleme. Și ea era foarte conștientă de asta. Era uriaș, stângaci și urât. Ei bine, poate că exagera puțin, dar nu mult.

Se înclină brusc în fața ei.

- Îți mulțumesc, doamnă, pentru că m-ai ascultat. Nu te voi mai reține.

Gwen se întoarse să plece, dar se opri cu mâna pe mânerul ușii.

- Lord Trentham, zise ea fără să se întoarcă, sora ta este singurul motiv pentru care ai venit aici?

Ar fi fost mai bine să nu răspundă. Sau să răspundă cu o minciună. Ar fi fost mai bine să termine farsa asta cât mai curând, ca să poată ieși la aer și să înceapă să-și lingă rănilor din nou.

Așa că bineînțeles că spuse adevărul:

- Nu.

Gwen era furioasă și atât de tristă, că nu știa cum să mai respire fără să se oprească. Se simțea insultată și îndurerată. Își dorea din tot sufletul să scape din bibliotecă și din casă, să se năpustească prin ploaie spre casa văduvei în rochia ei prea lungă și cu glezna ei slăbită.

Dar nici măcar casa văduvei nu ar fi fost destul. Nici capătul pământului nu ar fi fost destul.

Când intră în bibliotecă, el arăta ca un ofițer aspru, neînduplecat. Ca un străin rece și împietrit, care venise acolo împotriva voinței sale. Îi venea aproape imposibil să creadă că într-o după-amiază splendidă el fusese iubitul ei.

Imposibil pentru trupul ei și pentru partea rațională a minții ei, în orice caz.

Emoțiile ei erau cu totul altceva.

Și apoi el o anunțase că venise – de parcă ea ar fi trebuit să-l aștepte, să tânjească după el, să se usuce de dorul lui. De parcă i-ar fi făcut o mare favoare.

Și apoi. Ei bine, nici măcar nu încercase să ascundă motivele pentru care o cerea în căsătorie. O făcea ca să se poată folosi de influența ei și să-și prezinte prețioasa soră în înalta societate și să-i găsească un bărbat de rang înalt cu care s-o mărite.

Probabil că sperase că era însărcinată, ca să-și ușureze misiunea.

După ce el o pusese pe liber, rămase cu mâna pe mânerul ușii – el o pusese pe liber pe ea, în biblioteca lui Neville. Era foarte aproape de libertate și de ceea ce știa că va fi o prostească și teribilă durere sufletească. Pentru că nu mai putea să-l placă, iar amintirile despre el aveau să fie mânjite pentru totdeauna.

Și apoi îi veni un gând.

Nu se putea ca el să fi venit aici cu intenția de a-i spune că sora lui avea nevoie de o invitație la un bal din înalta societate, și de aceea trebuia să se mărite cu el. Era prea absurd, pur și simplu.

Era foarte posibil ca și el să se uite înapoi la scena aceea și la cuvintele pe care le spusese și să se înfioare. Ghicea că dacă el pregătise ceea ce voia să spună, întregul discurs îi zburase din minte de cum pășise ea în încăpere. Și era posibil ca poziția lui rigidă și milităroasă, maxilarul încheștat și încruntarea să ascundă stânjeneala și nesiguranța.

Oricum ar fi fost, presupunea că avusese nevoie de un curaj considerabil pentru a veni la Newbury.

Dar se putea înșela *total*, bineînțeles.

– Lord Trentham, întrebă ea panoul ușii din față, sora ta este singurul motiv pentru care ai venit aici?

Crezu că el nu îi va răspunde. Închise ochii și începu să răsucescă mânerul ușii cu mâna dreaptă. Ploaia răpăia pe geamurile bibliotecii într-un ritm vicios de vioi.

- Nu, zise el, iar ea dădu drumul mânerului, deschise ochii, inspiră încet și se întoarse.

El arăta la fel ca înainte. Poate că era chiar mai în-crunțat. Arăta periculos - dar ea știa că nu era. Nu era un bărbat periculos, chiar dacă existau probabil sute de oameni, vii și morți, care ar fi contrazis-o dacă ar fi putut.

- Am făcut sex cu tine.

Mai spusese asta și înainte, dar atenția le fusese distrasă, discutând apoi dacă ei i se păruse plăcut sau mai mult decât plăcut.

- Și asta înseamnă că trebuie să te însori cu mine?

- Da, răspunse el privind-o țintă.

- Acum vorbește moralitatea ta de clasă mijlocie? Întrebă ea. Însă ai avut și alte femei. Ai recunoscut asta față de mine la Penderis. Te-ai simțit obligat să le ceri și pe ele în căsătorie?

- A fost ceva diferit.

- Cum?

- Sexul cu ele a fost un aranjament de afaceri. Eu am plătit, ele au oferit.

Oh, Doamne. Pentru o clipă, Gwen simți că amețea. Fratele și verișorii ei s-ar fi înfuriat teribil dacă ar fi ascultat acum.

- Dacă m-ai fi plătit, nu te-ai fi simțit obligat să mă ceri în căsătorie?

- Asta e o tâmpenie.

Gwen oftă și se uită spre șemineu. Focul ardea, dar avea nevoie de mai mulți cărbuni. Se înfioră ușor. Ar fi trebuit să-i ceară lui Lily și un șal cu care să-și înfășoare umerii.

- Ți-e frig, zise lordul Trentham uitându-se și el spre șemineu, apoi pași spre foc și se aplecă spre găleata cu cărbuni.

Gwen traversă camera în timp ce el era ocupat și se așează pe marginea unui scaun îmbrăcat în piele, aproape de foc. Apoi întinse mâinile spre căldură. Lordul Trentham se ridică în picioare într-o parte a șemineului, cu spatele la el, și coborî privirea spre ea.

- Nu am simțit niciodată o mare dorință de a mă căsători, zise el. Iar după anii de la Penderris, dorința mea a fost și mai slabă. Voiam - aveam *nevoie* să fiu singur. De abia în ultimul an am ajuns, șovăielnic, la concluzia că ar trebui să mă căsătoresc - cu cineva de felul meu, cineva care să îmi poată satisface nevoile elementare, cineva care să îmi poată conduce casa și care să mă poată ajuta cumva cu ferma și grădina, cineva care să mă poată ajuta cu sora mea Constance, până când se aranjează așa cum trebuie. Cineva care să se potrivească, nu să deranjeze. Pentru că nici *eu* nu i-aș deranja viața ei particulară. O tovarășă comodă.

- Dar și o parteneră senzuală de pat, zise ea, ridicând privirea spre el și uitându-se apoi din nou la foc.

- Și asta, încuviință el. Toți bărbații au nevoie de o viață sexuală viguroasă și satisfăcătoare. Și nu îmi cer scuze pentru că o doresc în cadrul căsătoriei, nu în afara ei.

Gwen ridică din sprâncene. Ei bine, ea începuse.

- Când te-am întâlnit, zise el, am vrut să mă culc cu tine aproape de la început, chiar dacă mă enervai peste măsură cu mândria ta trufașă și cu insistența de a te lăsa jos, atunci când te-am adus în brațe de pe plajă. Și mă așteptam să te disprețuiesc după ce mi-ai povestit despre plimbarea aceea călare cu soțul tău și consecințele ei. Dar cu toții facem lucruri nesocotite în viață, pe care le regretăm amarnic până la moarte. Toți suferim. Te doream, și te-am avut în golful acela. Însă nu s-a pus niciodată problema căsătoriei. Amândoi am fost de acord cu asta. Eu nu mi-aș fi găsit niciodată locul în viața ta, iar tu nu ți l-ai fi găsit în viața mea.

- Dar te-ai răzgândit. Ai venit aici.

- Mă așteptam oarecum să fii însărcinată. Sau chiar dacă nu mă așteptam exact, mi-am orientat mintea în direcția asta, ca să fiu pregătit. Și când nu am primit vești de la tine, m-am gândit că poate mi-ai fi ascuns adevărul și ai fi crescut un copil bastard despre care nu aș afla niciodată. Asta mă frământa. Totuși, nu aș fi venit nici așa. Dacă erai atât de potrivnică unei căsătorii cu mine încât ai fi ascuns chiar și un copil bastard de mine, atunci degeaba aș fi venit aici să te întreb. Și apoi Constance mi-a spus despre visurile ei. Visurile tinerești sunt lucruri prețioase. Nu ar trebui date la o parte ca proteste și nerealiste doar pentru că sunt visuri tinerești. Inocența nu ar trebui distrusă din cauza convingerii împietrite că e mai bun realismul cinic.

„Asta s-a întâmplat cu tine?” Dar nu rosti întrebarea cu glas tare.

- O soție din clasa mijlocie nu m-ar putea ajuta.

- Dar eu da?

El ezită.

- Da.

- Înseamnă că acesta nu e singurul motiv pentru care vrei să te căsătorești cu mine?

El ezită din nou.

- Nu. Am făcut sex cu tine. Te-am pus în pericolul de a rămâne însărcinată în afara căsătoriei. Nu mai există nimeni cu care să vreau să mă căsătoresc - nu în prezent, oricum. În patul nostru marital ar exista pasiune. Din ambele părți.

- Și nu contează că am fi incompatibili în aproape toate celelalte privințe?

Altă ezitare.

- Am crezut că am putea încerca.

Ea ridică fruntea din nou și îi întâlnește privirea.

- Oh, Hugo. Poți să încerci să pictezi când nu ai ținut niciodată o pensulă în mână. Sau să te urci pe o stâncă abruptă când te temi de înălțimi, sau să mănânci o mâncare necunoscută când nu îți place deloc cum

arată. Dacă îți place, poți să continui. Dacă nu, te oprești și încerci altceva. Dar nu poți încerca să te căsătorești. Odată ce intri, nu mai există cale de ieșire.

- Tu știi mai bine. Tu ai încercat deja. Atunci voi pleca, doamnă. Sper că nu o să te alegi cu o răceală pentru că te-ai udat ciuciulete și apoi ai stat aici într-o rochie mai degrabă de vară decât de început de primăvară.

Și se înclină rigid.

El îi spunea *doamnă*; ea îi zicea *Hugo*.

- Se poate încerca să faci curte, zise ea și coborî din nou privirea.

Închise ochii. Era o nebunie. Mai mult decât nebunie. Dar poate că el avea să-și continue drumul și să iasă din viața ei.

Însă nu ieși. Se îndreptă și rămase unde era. Se așternu tăcerea, atât de adâncă încât Gwen și-ar fi putut auzi bătăile inimii, dacă nu ar fi fost răpăitul în forță al ploii.

- Să faci curte? întrebă el.

- Aș putea într-adevăr să-ți ajut sora, zise ea, deschizând ochii și examinându-și dosul palmelor din poală. Dacă e drăguță și are maniere alese, așa cum cred că are, și e bogată, atunci se va descurca destul de bine în înalta societate, chiar dacă nu la nivelul cel mai înalt. Se va descurca bine, adică, dacă o patronez¹ eu.

- Și ai fi dispusă să faci asta fără s-o fi întâlnit măcar?

- Va trebui să o cunosc mai întâi, bineînțeles.

Tăcerea coborî din nou asupra lor.

- Cred că o voi patrona dacă ne plăcem una pe cealaltă, zise ea, privindu-l din nou. Dar se va afla rapid cine e domnișoara Emes și cine e fratele ei. Vei fi probabil surprins să afli că ești destul de faimos, Lord Trentham. Nu mulți ofițeri din armată, mai ales cei care nu aparțin prin naștere claselor superioare, sunt răsplătiți cu titluri pentru serviciile militare. Și când oamenii vor afla cine

¹ Tinerele care debutau în societate erau prezentate de obicei de o lady mai vârstnică, de cele mai multe ori o rudă.

e domnișoara Emes și cine ești tu și cine o patronează, nu va trece mult până să se răspândească vestea despre întâlnirea noastră din Cornwall de la începutul anului. Limbile vor începe să spună vrute și nevrute, chiar dacă nu e nimic de spus.

- Nu voi permite să devii subiectul bârfelor.

- Oh, nu al bârfelor, Lord Trentham, îl corectă ea. Al *speculațiilor*. Nimic nu le place mai mult celor din înalta societate decât să facă pe peșitorii în timpul sezonului, sau să speculeze măcar cine îi face curte cui și care va fi deznodământul probabil. Se va răspândi în curând vestea că îmi faci curte.

- Și că sunt un amărât care nu-și cunoaște lungul nasului, zise el, care ar trebui spânzurat de degetele mari de primul copac.

Ea zâmbi.

- Bineînțeles că vor exista persoane jignite din cauza ta, pentru că ai îndrăznit, și a mea, pentru că ți-am permis-o. Și vor fi și persoane fermecate de romantismul situației. Se vor face pariuri.

Maxilarul și privirea lui se înăspriă.

- Dacă vrei într-adevăr să te căsătorești cu mine, zise ea, îmi poți face curte în sezonul următor, Lord Trentham. Vei avea destule ocazii - desigur, numai dacă sora ta îmi place și eu îi plac ei.

- Atunci te vei căsători cu mine? întrebă el încruntându-se.

- Foarte probabil că nu. Dar cererea în căsătorie se face după curtare, nu înainte. Curtează-mă, atunci, și convinge-mă să mă răzgândesc dacă nu te răzgândești tu întâi.

- Cum naiba să fac asta? Nu știu absolut nimic despre curtare.

Ea îi zâmbi, simțindu-se sincer amuzată după mult timp.

- Ai treizeci de ani. E timpul să înveți.

Dacă înainte strânsese din dinți, acum linia maxilarului său părea de granit. O privi fără să ezite.

Apoi se înclină din nou.

- Dacă vei dori să mă informezi de sosirea ta la Londra, te voi întâmpina împreună cu sora mea, doamnă.

- Voi aştepta cu nerăbdare.

Acestea fiind spuse, el păşi afară din cameră şi închise uşa după el.

Gwen rămase privind focul, cu mâinile încheştate în poală.

Ce făcuse?

Însă îşi dădu seama că nu îi părea rău. Va fi... *amuzant* să lanseze o fată tânără în înalta societate, mai ales o fată care nu făcea parte din ea. Îi va lumina sezonul, îl va face diferit de toate sezoanele plictisitoare de dinainte. O va scăpa de melancolia care o chinuia. Va fi o provocare.

Iar Hugo îi va face curte.

Poate.

Oh, era o greşeală colosală.

Dar inima îi bătea tare, mânată de un sentiment care semăna foarte bine cu excitarea. Şi cu aşteptarea nerăbdătoare. Se simţea complet vie după o perioadă foarte, foarte lungă de timp.

capitolul 13

După zece minute, Lauren i se alătură lui Gwen în bibliotecă. Închise uşa încet şi se aşeză pe un scaun aproape de scaunul lui Gwen.

- L-am văzut pe lordul Trentham ieşind din casă prin ploaie, zise ea. Te-am aşteptat să te întorci sus, dar nu ai venit. L-ai refuzat, Gwen?

- Bineînţeles că l-am refuzat, zise Gwen, răsfirându-şi degetele în poală. Asta aşteptaţi cu toţii, nu? Şi asta voiăţi.

Timp de câteva clipe nu se mai auzi nimic.

- Gwen, sunt eu, zise în cele din urmă Lauren.

Gwen ridică privirea spre ea.

- Îmi pare rău, zise ea. Da, l-am refuzat.

Verișoara ei îi căută privirea.

- Asta nu e totul. El e motivul deprimării tale din ultimul timp?

- Nu am fost deprimată, protestă Gwen. Însă Lauren continuă să o privească insistent. Oh, presupun că am fost. Mi-am dat seama că viața a trecut pe lângă mine. Am treizeci și doi de ani și sunt singură într-o lume în care e nu e comod să fii singur. Nu pentru o femeie, oricum. M-am gândit să îmi caut un soț în Londra anul acesta. Sau cel puțin să iau în considerare orice bărbat care se arată interesat de mine. Toată familia ar fi încântată, nu-i așa?

- Știi că vom fi, răspunse Lauren. Dar nu înțeleg cum de te-a deprimat atât de tare decizia asta, încât să nu vrei nici măcar să vorbești.

„Pare cu adevărat rănită“, se gândi Gwen și oftă.

- M-am îndrăgostit de lordul Trentham pe când eram în Cornwall. Gata. Asta e ceea ce voiai să auzi? Eu... m-am îndrăgostit de el. Și de abia acum zece zile am descoperit că nu rămăsesem însărcinată cu el, și am fost teribil de ușurată și groaznic de întristată. Și... Oh, Lauren, ce o să mă fac? Nu pot să mi-l scot din minte. Sau din inimă.

Lauren o privea în tăcere uluită.

- Era vreo șansă să fi fost însărcinată? Gwen?

- Nu chiar, răspunse Gwen. Acum opt ani, după ce am pierdut sarcina, doctorul mi-a spus că nu voi mai avea niciodată copii. Și s-a întâmplat doar o dată, în Cornwall. Însă nu asta m-ai întrebat cu adevărat, nu? Răspunsul la adevărata ta întrebare e da. M-am culcat cu el.

Lauren se aplică în față în scaun și se întinse, atingându-i dosul palmei cu vârful degetelor. O mângâie ușor apoi se așează din nou.

- Povestește-mi. Povestește-mi totul. Începe cu începutul și termină cu ce s-a întâmplat aici. Spune-mi de ce i-ai respins cererea în căsătorie.

- L-am invitat să mă curteze în timpul sezonului, zise Gwen, dar nu i-am garantat că voi spune da dacă își reînnoiește cererea la sfârșit. Nu e foarte corect din partea mea, nu?

Lauren oftă și apoi râse.

- Ce tipic din partea ta să începi cu sfârșitul, zise ea. Începe cu începutul.

Gwen râse și ea.

- Oh, Lauren, cum am putut să mă împotrivesc iubirii toți anii aceștia, doar ca să mă îndrăgostesc până la urmă de un bărbat complet imposibil?

- Dacă eu m-am putut îndrăgosti de Kit, având în vedere halul în care eram când l-am văzut pentru prima dată, zise Lauren, și având în vedere faptul că s-a purtat foarte scandalos, despuiat până la mijloc în Hyde Park, ca să-l vadă toată lumea, și luptându-se cu doi zilieri în același timp, și folosind un limbaj care m-a șocat până în adâncul sufletului - *dacă* eu m-am putut îndrăgosti oricum de el, Gwen, atunci de ce să nu te poți îndrăgosti tu de lordul Trentham?

- Dar este o imposibilitate. Nu are deloc răbdare cu clasele superioare, chiar dacă unii dintre cei mai buni prieteni ai săi sunt aristocrați. Crede că suntem toți frivoli și leneși. El face parte din clasa mijlocie și se mândrește cu asta. Și de ce nu ar fi? Noi nu avem nici o superioritate înăscută, nu? Dar eu nu sunt sigură că pot fi soția unui om de afaceri, chiar dacă e bogat și are succes. În plus, sufletul lui are o parte întunecată, și nu vreau să trăiesc din nou cu asta.

- Din nou? repetă încet Lauren.

Gwen se uită din nou la mâini și nu spuse nimic.

- Nu voi mai spune nimic, zise Lauren, până nu începi de la început și nu-mi spui toată povestea.

Așa că Gwen îi spuse totul.

Și, în mod ciudat, ajunseră să râdă cu lacrimi de felul în care o făcuse el de oaie cu cererea în căsătorie, lăsând impresia că *singurul* motiv pentru care i-o propunea era

acela ca sora lui să poată lua parte la un bal din înalta societate.

- Presupun, zise Lauren ștergându-se la ochi, că o vei duce totuși la bal?

- O voi duce.

- E un lucru bun că sunt încă foarte îndrăgostită de Kit, zise Lauren. Dacă nu aș fi, cred că m-aș putea îndrăgosti și eu puțin de lordul Trentham.

- Am face mai bine să urcăm înapoi în salon, observă Gwen, ridicându-se în picioare. Presupun că toată lumea a avut multe de spus după plecarea mea. Wilma, de exemplu.

- Ei bine, răspunse Lauren, urmând-o, o cunoști pe Wilma. Orice familie are o cruce de dus.

Râseră din nou, iar Lauren o luă de braț.

Scrisoarea ajunsese după mai bine de două săptămâni. Fuseseră două săptămâni nesfârșite.

Hugo se aruncase cu capul înainte în muncă. Și își aminti că nu fusese niciodată în stare să facă lucrurile pe jumătate. Pe când era doar un băiat, își petrecuse fiecare moment liber cu tatăl lui, învățând tot ce se putea despre afacere și dezvoltând idei proprii, iar pe unele dintre ele tatăl său chiar le pusese în practică. Și când își luase brevetul, muncise fără răgaz ca să-și atingă scopul de a ajunge general - poate cel mai tânăr din armată. Și ar fi putut ajunge, dacă nu și-ar fi ieșit din minți.

Acum afacerea era a lui, și se cufundă în administrarea ei, deși o parte din el tânjea să se întoarcă la Crosslands, unde trăise o cu totul altfel de viață, care nu era controlată de muncă sau de ambiție.

O scoase pe Constance în fiecare zi la plimbare, pe jos sau călare, la cumpărături sau la bibliotecă. Continuă să o ducă în vizită și la rude. Într-o seară, o duse la o petrecere în casa unui văr, iar ea făcu rost imediat de doi posibili admiratori, amândoi destul de respectabili și arătoși, deși în drum spre casă Constance declară

că unul dintre ei era banal și plicticos, iar celălalt *lăudăros* și plicticos. Totuși, era foarte bine că nu dorea să-i încurajeze, fiindcă pe Hugo îl mâncaseră degetele toată seara de dorința de a le trage câte un pumn în față.

Nu îi spuse nimic despre vizita la Newbury Abbey sau despre deznodământul ei. Nu voia să îi încurajeze speranțele doar pentru a i le spulbera din nou în cazul că nu venea nici o scrisoare. Totuși, chiar dacă Lady Muir nu își îndeplinea promisiunea, el avea de gând să și-o îndeplinească pe a *lui*. Și îi promisese surorii lui să o ducă la un bal din înalta societate.

Printre cunoștințele lui trebuiau să se afle și câțiva foști ofițeri care nu îl trataseră cu ostilitate și care să se afle din întâmplare în Londra. Și George spusese că avea să vină și el în curând în oraș. Uneori veneau și Flavian și Ralph, într-un moment oarecare al primăverii. Trebuia să existe o cale de a face rost de o invitație, chiar dacă era la un bal mai puțin popular al sezonului, unul la care gazda primea cu plăcere pe oricine ar fi vrut să ia parte, fără mari pretenții.

În aceste două săptămâni se ținu cât putu de departe de Fiona. Ea era foarte nefericită fiindcă era lăsată singură atât de des, însă refuza să iasă cu fiica ei și cu fiul ei vitreg. Cu propria familie nu mai avea demult legături, deși Hugo știa că tatăl lui își dăduse interesul și îi scăpase părinții, fratele și sora din ghearele sărăciei. Le cumpărase o casuță și le amenajase o băcănie la parter. Ei se descurcaseră bine cu băcănia și își câștigau un trai decent de pe urma ei. Însă Fiona nu voia să aibă nimic de-a face cu ei. Nu se întovărășea nici cu rudele soțului ei, pretinzând că o priveau de sus și o tratau cu dispreț, deși Hugo nu văzuse nici o dovadă.

Acum alesese să rămână acasă și să se complacă în suferințele ei imaginare. Sau poate că unele dintre ele erau reale. Nu avea cum să știi sigur.

Când Constance era prezentă, se gudura pe lângă el. În puținele ocazii în care rămaseră singuri, se văicări.

Era singură și neglijată și el o ura. Când fusese tânără și frumoasă, fusese altă poveste. Atunci nu o urâse.

Ba da.

Însă pe atunci era doar un băiat, inteligent la școală și isteț în afaceri, însă naiv și stângaci în problemele mai personale. Nemulțumită de soțul bogat, care muncea din greu și o adora, dar stătea prea mult la birou și era cu mult mai în vârstă decât ea, Fiona pusese ochii pe fiul ei vitreg care devenea bărbat și plănuia să-l seducă. Și aproape că reuși, chiar înainte ca el să împlinească optsprezece ani. Se întâmplase într-o seară, când tatăl lui lipsea, iar ea se așezase alături de Hugo pe o canapea de două locuri în salon și îi frecase pieptul cu mâna în timp ce îi spunea o poveste pe care el nici n-o putea asculta măcar. Iar mâna ei aluneca tot mai jos, până nu mai avu unde să coboare.

El se excitase foarte tare, iar ea râsese încetișor și îi prinsese erecția în mână, prin haine.

În mai puțin de un minut, el urcă în camera lui și își rezolvă singur erecția, plângând.

În dimineața următoare, se prezentă în biroul tatălui său, cerându-i să-i cumpere un brevet într-un regiment de infanterie. Nimic nu mă va face să mă răzgândesc, declarase el. Toată viața avusese ambiția de a intra în armată, iar acum nu se mai putea împotrivi. Dacă tatăl lui refuza să i-l cumpere, Hugo lua șilingul regelui și se înrola ca simplu soldat.

Sfâșiasse inima tatălui său. Și inima lui, de fapt.

Nu mai era un băiat naiv, stângaci.

- Bineînțeles că ești singură, Fiona. Tatăl meu e mort de mai bine de un an. Și bineînțeles că te simți neglijată. El e mort. Dar anul tău de doliu s-a terminat, să știi, și oricât de greu ar părea, trebuie să ieși din nou în lume. Ești încă tânără. Ai încă farmec. Ești bogată. Poți să rămâi aici, complăcându-te în autocompătimire, în compania pilulelor tale și a prafului din corn de cerb. Sau poți să începi o viață nouă.

Ea plângea în tăcere, fără să încerce să-și șteargă lacrimile sau să își acopere fața.

- Te-ai înăsprit, Hugo. Înainte nu era așa. M-ai iubit cândva, până a descoperit tatăl tău și te-a trimis de acasă.

- Am plecat pentru că eu am insistat să plec, zise el cu brutalitate. Nu te-am iubit niciodată, Fiona. Erai și ești mama mea vitregă. Soția tatălui meu. Dacă m-ai fi lăsat, aş fi ținut la tine. Dar nu m-ai lăsat.

Se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea.

Ce diferită ar fi fost viața dacă ea s-ar fi mulțumit cu afecțiunea lui după căsătoria cu tatăl său. Însă nu mai avea rost să se gândească la asta sau să-și imagineze cum ar fi fost viața aceea diferită. Poate că ar fi fost mai rea. Sau mai bună. Dar nu existase. Era o viață care nu fusese trăită niciodată.

Viața era făcută din alegeri și toate, chiar și cele mai neînsemnate, îi schimbau întregul curs.

Scrisoarea veni la două săptămâni de când se întorse la Londra din Dorsetshire.

Lady Muir era în Kilbourne House din Grosvenor Square, anunța scrisoarea, și ar fi fost încântată dacă lordul Trentham și domnișoara Emes ar fi vizitat-o acolo peste două zile, la ora două după-amiaza.

Hugo întoarse prostește pagina ca să se asigure că nu mai era scris nimic pe spatele ei. Era un bilețel formal, fără nimic personal.

La ce se așteptase? La o declarație de pasiune eternă?

Ea îl invitase să o curteze.

Era un gând care avea nevoie de o oarecare examinare. El urma să o curteze pe ea... Fără nici o garanție de succes. Putea să încerce toată afurisita de primăvară și apoi să se arunce într-un genunchi și să îi ofere un trandafir roșu perfect și o cerere în căsătorie bombastică, doar pentru a fi respins.

Din nou.

Era dispus să irosească atâta energie doar ca să se facă de râs? Voia cu adevărat să se căsătorească cu ea? Căsătoria și viața însemnau mult mai mult decât ceea ce se întâmpla între cearșafuri. Și, așa cum subliniasse și ea, căsătoria nu era o încercare. Te căsătoreai sau nu. Oricum ar fi fost, suportai consecințele.

Probabil că ar fi fost... Nu, sigur ar fi fost mai bine să greșească din prea multă precauție și să nu o curteze deloc. Și nici să nu o mai ceară în căsătorie. Însă când fusese el vreodată precaut? Când rezistase unei provocări doar pentru că ar fi putut da greș? Când se gândise vreodată la posibilitatea eșecului?

Nu ar fi trebuit să se căsătorească cu ea – chiar dacă ea i-ar fi oferit această șansă. Și dacă o ajuta pe Constance în timpul primăverii și o lua la câteva baluri, și printr-o minune sora lui cunoștea pe cineva cu care putea fi fericită și în siguranță, atunci nici nu *avea nevoie* să se căsătorească cu Gwendoline sau cu oricine altcineva. Putea să se întoarcă acasă la vară, cu conștiința împăcată, la cele trei camere funcționale din conacul lui uriaș, la parcul spațios și pustiu și la propria companie scânteietoare.

Numai că îi promisese tatălui său, mai mult sau mai puțin, că va transmite imperiul financiar propriului fiu, atunci când va sosi timpul. Trebuia să se căsătorească, dacă fiul acesta nu avea să fie doar o plăsmuire a imaginației.

Ahhh!

Constance i se alătură la masa cu micul dejun. Îl sărută pe obraz, îi ură o dimineată bună și se așază pe locul ei.

El așază scrisoarea deschisă lângă farfuria ei.

- Am primit vești de la o prietenă. Tocmai a sosit în Londra și m-a invitat să o vizitez și să te iau cu mine.

- Ea?

Constance ridică privirea de la felia de pâine prăjită pe care o ungea cu marmeladă și îi zâmbi diabolic.

- Lady Muir, sora contelui de Kilbourne. Am cunoscut-o la începutul anului, când eram în Cornwall. Stă în reședința Kilbourne din Grosvenor Square.

Ea îl privi cu ochii cât cepele.

- Lady Muir? Grosvenor Square? Și vrea să merg și eu acolo cu tine?

- Asta spune, zise el, ridicând scrisoarea și înmânându-i-o.

Ea o citi, uitând de pâinea prăjită, cu gura ușor întredeschisă, cu ochii încă mari de uimire. Apoi o reciti. Și ridică privirea spre el.

- Oh, Hugo, zise ea cu o voce aproape șoptită. Oh, Hugo.

El ghici că ea își dorea să meargă.

În după-amiaza în care Gwen îl invitase pe lordul Trentham să vină în vizită cu sora lui, Lauren era și ea la Kilbourne House. Implorase să fie lăsată să ia parte la această ocazie. Mama lui Gwen și Lily erau și ele acasă. Voiseră ca Gwen să le însoțească într-o vizită la Elizabeth, ducesa de Portfrey, și ea se simțise obligată să admită că aștepta vizitatori. Și ar fi fost greu să mai ascundă numele vizitatorilor.

Ar fi preferat să rămână doar cu Lauren. Oh, și poate și cu Lily - Lily fusese absurd de dezamăgită când auzise că Gwen îl refuzase pe lordul Trentham și că acesta plecase fără nici un cuvânt. Ea îl văzuse ca pe un fel de erou romantic și sperase că el era bărbatul *destinat* s-o cucerească pe Gwen.

Mama lui Gwen rămăsese uimită și puțin cam tulburată când auzise cine erau vizitatorii. Lily, pe de altă parte, își privise cumnata cu ochi strălucitori și meditativi, dar nu făcuse nici un comentariu.

- Minima politețe mă obliga să îi invit, mamă, explică Gwen. La urma urmei, lordul Trentham *ma salvat* de la o soartă care s-ar fi putut dovedi foarte urâtă, când eram la Vera în Cornwall.

Așa că stăteau toate patru în salon, la ora anunțată, privind soarele strălucitor de afară, în timp ce Gwen se întreba dacă vizitatorii ei vor veni sau nu – și dacă își dorea ca ei să vină.

Veniră, la două fix aproape.

– Lordul Trentham și domnișoara Emes, anunță majordomul, și ei pășiră în încăpere.

Domnișoara Emes se deosebea cât se putea de mult de fratele ei. Era de înălțime medie, dar foarte zveltă. Era blondă, cu pielea albă și ochi de un albastru deschis, mari de uimire. Biata fată, trebuie să fi fost un șoc oribil să se trezească în fața a patru doamne, când ea se aștepta la una singură. Rămase foarte aproape de fratele ei și păru gata să se ascundă după el, însă el îi ținea ferm brațul sub brațul lui.

Ochii lui Gwen se îndreptară fără să vrea spre el. Spre Hugo. Era elegant, ca de obicei. Dar tot mai arăta ca un războinic sălbatic și barbar, deghizat în gentleman. Și nu se mai încrunta, ci se uita mânios de-a dreptul. Probabil că era la fel de șocat să descopere că nu avea să fie o întrevedere particulară, doar cu ea.

Ei bine, se gândi ea, dacă își doresc să intre în înalta societate, trebuie să se obișnuiască să fie în aceeași cameră cu mai mulți membri ai săi, și cu mai mult de un membru care avea un titlu. Deși Hugo probase asta, bineînțeles, la Newbury Abbey.

Inima îi bătea tare și incomod.

– Domnișoară Emes, zise ea, ridicându-se în picioare și făcând un pas în față, ce amabil din partea dumitale că ai venit. Eu sunt Lady Muir.

– Milady. Fata își eliberă brațul de sub brațul fratelui ei și făcu o reverență adâncă, fără a-și lua ochii mari de la Gwen.

– Aceasta este mama mea, contesa văduvă de Kilbourne, zise Gwen, și aceasta este contesa, cumnata mea. Și Lady Ravensberg, verișoara mea. Lord Trentham, dumneata le-ai cunoscut pe toate.

Fata mai făcu o reverență, iar lordul Trentham înclină rigid fruntea.

- Vă rog să luați loc, continuă Gwen. Ceiul va fi adus într-un moment.

Lordul Trentham se așază pe o sofa, iar sora lui se așază lângă el, atât de aproape încât se lipi din nou de el de la umăr până la coapse. Obrajii îi erau foarte colorați. Dacă ar fi un copil, se gândi Gwen, și-ar ascunde cu siguranță fața după mâneca lui. Nu își luase ochii de la Gwen.

„E destul de drăguță“, își zise Gwen, „chiar dacă nu e o frumusețe răpitoare. Și destul de bine îmbrăcată, chiar dacă nu are un talent înăscut“.

Gwen îi zâmbi.

- Cred, domnișoară Emes, că ești fericită că fratele dumitale e în Londra.

- Sunt, milady, răspunse pe dată și urmă o pauză în care Gwen se gândi că avea să se dovedească foarte greu să converseze. Cum putea ajuta o fată care nu se ajuta singură? Dar fata nu terminase. E un mare erou. Tăticul plesnea de mândrie înainte de a muri anul trecut, și la fel și eu. Dar mai mult decât atât, l-am adorat pe Hugo toată viața. Mi s-a spus că am plâns după el trei zile când a plecat la război, când eram încă foarte mică. De atunci am tânjit mereu și mereu să vină acasă. Și acum a venit în sfârșit, și va sta până la vară, cel puțin.

Avea o voce drăguță, veselă. Era ușor întretăiată, dar era de înțeles în împrejurările acelea. Însă cuvintele îi luminară chipul și o făcură de câteva ori mai drăguță decât o considerase Gwen la început. Și în cele din urmă fata își luă privirea de la Gwen ca să-și privească fratele cu adorație.

El îi întoarse privirea cu evidentă afecțiune.

- Cuvintele dumitale îți fac cinste, domnișoară Emes, zise Lauren. Însă bărbații pleacă la război, să știi, și își lasă femeile mai raționale în urmă, ca să se îngrijoreze.

Râseră cu toții și tensiunea se ușură într-o clipă. Mama lui Gwen întrebă de sănătatea doamnei Emes, iar Lily îi spuse fetei că nu *toate* femeile erau destul de raționale ca să nu meargă la război, că ea crescuse în urma unei armate și petrecuse câțiva ani în Peninsula, înainte de a veni în Anglia.

- Pentru mine *Anglia* era țara străină, zise ea, chiar dacă eram englezoaică prin naștere.

Puteai să ai încredere în Lily că va vorbi în loc să pună întrebări. Gwen văzu că o făcuse pe fată să se simtă mai în largul ei.

Tava cu ceai fusese adusă, iar Lily turnă în cești.

Asta nu e doar o vizită socială, își aminti Gwen, în ciuda a ceea ce presupuneau probabil mama ei și Lily. Schimbă o privire cu Lauren.

- Domnișoară Emes, înțeleg că visul dumitale e să iei parte la un bal din înalta societate în timpul sezonului.

Fata făcu ochii mari din nou și roși.

- Oh, este, milady. Credeam că poate Hugo... Ei bine, el este un lord. Dar presupun că sunt prostuță. Deși mi-a promis că va avea grijă de asta înainte de terminarea sezonului, iar Hugo își ține întotdeauna promisiunile. Dar...

Se opri din vorbă și îi aruncă o privire de scuză fratelui ei.

„Înseamnă că el nu i-a spus“, se gândi Gwen. Poate că nu crezuse că ea avea să-și țină promisiunea și nu voise să-și dezamăgească sora.

- Domnișoară Emes, zise Lauren, eu și soțul meu, împreună cu părinții lui, vom organiza un bal la Redfield House, la sfârșitul săptămânii viitoare. Sezonul de abia a început, așa că este destul de devreme ca să pot spune că va veni toată lumea. Va fi o mare înghesuială, și eu voi fi triumfătoare și îmbujorată. Voi fi încântată dacă vei lua parte și dumneata împreună cu lordul Trentham.

Fata deschise gura și apoi o închise, clănțănind audibil din dinți.

Draga de Lauren. Nu fusese ceva aranjat dinainte. Gwen se gândise să o ia pe fată la o reuniune mai restrânsă, cel puțin la prima apariție. Însă poate că o mare înghesuială - și balul lui Lauren avea să fie sigur una - ar fi fost mai bună. Mulțimea avea să fie mai numeroasă și, prin urmare, fata nu avea să fie atât de conștientă de ea însăși.

- Asta, zise lordul Trentham, vorbind aproape pentru prima dată de când pășise în încăpere, e extrem de amabil din partea dumneavoastră, doamnă. Dar nu sunt sigur că...

- Poți veni sub patronajul meu, domnișoară Emes, zise Gwen, uitându-se la lordul Trentham în timp ce vorbea. Însă cu fratele dumitale ca însoțitor, bineînțeles. O tânără lady trebuie să aibă întotdeauna o altă femeie care să o patroneze și nu doar pe fratele ei, iar eu voi fi încântată să îmi asum acest rol.

Mama ei, își dădu seama, era foarte tăcută.

- Oh, zise domnișoara Emes, cu mâinile încheștate atât de strâns în poală încât Gwen îi văzu încheieturile albe. Ați face asta, milady? Pentru mine?

- Aș face-o într-adevăr, răspunse Gwen. Ar fi foarte amuzant.

Amuzant?

Ce faci ca să te distrezi? o întrebase odată lordul Trentham la Penderris, iar ea se mirase că punea o asemenea întrebare unei femei adulte.

- Oh, Hugo. Fata întoarse capul și îl privi implorator. Pot?

Mâna lui îi acoperi ambele mâini încheștate în poală.

- Dacă dorești, Connie. Poți să încerci, oricum.

„M-am gândit că am putea încerca.“ Îi spusese cuvintele acestea la Newbury, după ce o ceruse în căsătorie. Acum îi întâlnește o clipă privirea, și Gwen își dădu seama că și el își amintea.

- Mulțumesc, zise fata, uitându-se întâi la el, apoi la Lauren și apoi la Gwen. Oh, vă *mulțumesc*. Dar nu am nimic de îmbrăcat.

- Vom avea grijă și de asta, zise lordul Trentham.

- Nici eu nu am, râse Gwen. Și acesta nu este adevărul adevărat, bineînțeles, și îndrăznesc să spun că nu e adevărat nici în cazul dumitale, domnișoară Emes. Dar aceasta este o nouă primăvară și un nou sezon, și avem mare nevoie de haine noi și elegante, cu care să uimim societatea. Mergem mâine să le căutăm? Mâine-dimineață, poate?

- Oh, Hugo, zise fata, privindu-l din nou implorătoare, *pot?* Încă mai am toți banii de buzunar pe care mi i-ai dat anul trecut.

- Poți să mergi, iar facturile îmi vor fi trimise mie, bineînțeles. Îi aruncă o privire lui Gwen. Aveți mână liberă, Lady Muir. Constance trebuie să aibă tot ce îi trebuie pentru bal.

- Și pentru alte ocazii, de asemenea? întrebă Gwen. Un bal nu îți va mulțumi nici sora, nici pe mine, să știi. Sunt sigură de asta.

- Mână liberă, zise el din nou, susținându-i privirea.

Ea îi zâmbi. Oh, sezonul acesta era deja foarte diferit de toate sezoanele precedente. Pentru prima dată după mulți ani în oraș, se simțea *vie*, plină de optimism și speranță. Dar ce spera? Nu știa, și nici nu îi prea păsa în momentul acela. Îi plăcea Constance Emes. Oricum, credea că avea să-i placă atunci când avea s-o cunoască puțin mai bine.

Lordul Trentham se ridică în picioare ca să-și ia rămas-bun de îndată ce termină ceaiul, iar sora lui sări și ea. Apoi o surprinse pe Gwen, chiar înainte de a pleca din cameră. Se întoarse de la ușă și i se adresă, fără să încerce să-și coboare vocea.

- E o zi însorită, doamnă, fără nici o adiere de vânt. Vreți să veniți la plimbare cu trăsura în parc mai târziu, cu mine?

Oh. Gwen era foarte conștientă că mama ei, Lily și Lauren erau în spate, în cameră. Domnișoara Emes o privi cu ochi strălucitori.

- Mulțumesc, Lord Trentham, răspunse Gwen. Ar fi plăcut.

Și plecară. Ușa se închise după ei.

- Gwen, zise mama ei după o scurtă pauză, nu era nevoie de asta. I-ai arătat o bunăvoință extraordinară surorii, dar chiar trebuie să te afișezi cu fratele? I-ai refuzat oferta de căsătorie cu doar câteva săptămâni în urmă.

- Totuși, el e splendid, în felul său aparte, mamă, râse Lily. Nu ești de acord, Lauren?

- E... distins, zise Lauren. Și este evident că refuzul lui Gwen nu l-a descurajat. Asta îl face fie nebunește de încăpățânat, fie insistent și înflăcărat. Timpul ne va spune care din cele două e corectă. Și râse și ea.

- Mamă, zise Gwen, eu l-am invitat pe lordul Trentham în vizită în această după-amiază, cu domnișoara Emes. M-am oferit să o patronez la câteva evenimente din lumea bună. M-am oferit să o ajut să se îmbrace corespunzător și elegant. Dacă lordul Trentham m-a invitat pe urmă la o plimbare în parc cu el, e atât de surprinzător că am acceptat?

Mama ei o privi, încruntându-se și scuturând ușor din cap.

Lily și Lauren erau ocupate să schimbe priviri semnificative.

capitolul 14

În afară de o trăsură de călătorie simplă și fără ornamente de călătorie, care stătea de obicei în șopronul pentru trăsuri de la Crosslands săptămâni la rând fără să fie scoasă la aer, și o căruță folosită la treburile fermei, Hugo nu deținuse niciodată alt vehicul. Se deplasase întotdeauna pe jos, iar atunci când distanța pe care voia să călătorească era prea mare, călare.

Însă în ultima săptămână cumpăraseră o cabrioletă – și încă una sportivă, cu banchetă înaltă, arcuri solide și roți vopsite în galben. Cumpăraseră și o pereche de roibi care să o tragă, și se simțea ca un dandy stilat. În curând va merge cu pași mărunți pe trotuarele Londrei, proptindu-se într-un baston de trestie, inhalând tutun cu delicatețe de pe dosul palmei înmănușate și făcând ochi dulci doamnelor printr-un lornion bătut în pietre scumpe.

Însă Flavian, care venise în oraș pentru câteva săptămâni, insistase că o cabrioletă cu roți galbene era mult superioară vehiculului mai simplu pe care pusese ochii Hugo, și că roibi erau mai presus de orice alt cal pe care l-ar fi preferat Hugo. Se *asortau* într-un mod perfect.

– Dacă trebuie să faci figură bună, Hugo, zise el în timp ce stăteau împreună în curtea de la Tattersall, și de ce ai umbla prin oraș căutând o soție dacă nu ai de gând să faci o figură bună, atunci trebuie să o faci cu stil. Vei atrage zece posibile mirese cu prima ocazie în care te vei etala pe stradă în spatele acestor frumuseți.

– Și apoi mă voi opri, le voi explica că am un titlu și sunt bogat, și le voi întreba dacă vor să se mărite cu mine? spuse Hugo, întrebându-se ce ar fi gândit tatăl său despre cumpărarea unor cai de două ori mai scumpi decât ceilalți, doar pentru că erau *asortați*.

– Dragul meu prieten, exclamă Flavian, cutremurându-se teatral. Trebuie să te ții mai scump. E treaba doamnelor să descopere aceste fapte, odată ce le este trezit interesul. Și le vor descoperi, nu te teme. Doamnele sunt maestre în asemenea manevre.

– Atunci voi merge cu trăsura pe stradă la vale și voi aștepta să fiu atacat de doamne.

– Fără îndoială că o vor face cu mai multă finețe decât sugerează cuvintele tale, îi explică Flavian. Dar da, Hugo. Mai putem face încă un gentleman fin din tine. Cumperi roibi înainte să ți-i sufle altcineva?

Iar Hugo îi cumpără.

Astfel că fusese în stare să îi ofere lui Lady Muir o plimbare cu trăsura în parc, în loc să-i ceară doar să se plimbe pe jos alături de el.

Însă se simțea tot ca un idiot, cocoțat pe capra trăsुरii ca să-l vadă toată lumea. Și lumea se uita într-adevăr, descoperi el îngrozit. Deși trecu pe lângă alte vehicule elegante în drum spre Grosvenor Square, cam la două ore după ce plecase de acolo însoțit de Constance, în trăsura simplă de călătorie, cabrioleta lui atrase destule priviri admirative și chiar un fluierat apreciativ. Măcar era în stare să stăpânească roibii, deși Flavian îi descriese destul de alarmant ca niște trăpași de primă clasă.

Lady Muir era gata. De fapt, nici nu trebui să mai bată la ușă. În clipa în care sări pe trotuar, ușa se deschise și ea păși afară. Pretenția că nu avea cu ce să se îmbrace fusese clar o minciună sfruntată, spusă pentru a o ajuta pe Constance. Își lua ochii cu rochia verde pal, pelerina în ton și boneta de pai. Aceasta din urmă era garnisită cu ciuboțica cucului și frunze verzi, iar el presupuse că erau artificiale.

Coborî scările fără ajutorul nimănui și se apropie de el pe trotuar, în timp ce el îi întindea mâna ca să o ajute să urce pe bancheta înaltă. Observă din nou că șchiopăta. De fapt, nu prea aveai cum să nu observi. Șchiopătatul era destul de pronunțat.

- Mulțumesc. Ea îi zâmbi, își puse mâna înmănușată în mâna lui și urcă pe scaunul ei cu eleganță.

El o urmă și luă din nou frâiele în mână.

Nu știa de ce naiba făcea asta. Ea nu era chiar persoana lui favorită. Îi refuzase cererea în căsătorie, lucru la care avea tot dreptul, bineînțeles, și nici nu era surprins că o făcuse, când se gândea și își amintea exact formularea lui scânteietoare. Însă ea nu se mulțumise să-l refuze. Se oferise să o ajute oricum pe Constance, și apoi îl invitase să o curteze - fără nici o garanție că avea să primească mai favorabil orice cerere pe care ar fi vrut să i-o prezinte până la sfârșitul sezonului.

De parcă ar fi aruncat o mână de grăunțe unei găini. Sau un os uscat unui câine.

Însă el era acum aici, chiar dacă nu prea era nevoie. Ea și verișoara ei, Lady Ravensberg, făcuseră deja toate planurile pentru debutul lui Constance în înalta societate, iar Connie își ieșea din minți de emoție. Prin urmare, nu ar fi fost nevoit să o invite. Și nici nu ar fi trebuit să cumpere jucăria asta extravagantă și tipătoare pe care o conducea acum. O cumpăraseră gândindu-se la ea? Era o întrebare la al cărei răspuns nu voia să se gândească.

Între timp se simți tot mai incomod, dându-și seama că bancheta cabrioletei era îngustă și destinată, de fapt, unei singure persoane, mai ales când persoana aceea era uriașă. Ea era feminină, caldă și moale - așa cum descoperise, desigur, pe o anumită plajă din Cornwall. Și se dăduse cu parfumul acela scump.

- E o cabrioletă foarte elegantă, Lord Trentham, zise ea. E nouă?

- Este, răspunse el, conducându-și caii pe lângă o căruță uriașă plină de legume, mai ales verze, care nu păreau deloc proaspete.

După puțin timp intrară în parc. Presupunea că trebuia să intre pe promenada la modă, deși nu făcuse așa ceva în viața lui. Acolo venea lumea bună după-amiaza târziu, ca să își etaleze gătelile scumpe și să schimbe bârfe și poate uneori chiar fragmente de știri adevărate.

- Lord Trentham, zise ea, de când am plecat din Grosvenor Square ai rostit exact un cuvânt. Și acela ți-a fost smuls printr-o întrebare care cerea un răspuns afirmativ sau negativ. Și te încrunți cam mânios.

- Poate, răspunse el, privind drept înainte, că ai prefera să te întorci acasă și să nu mai continuăm.

Își dorea să n-o fi invitat. Cedase unui impuls - chiar dacă cumpăraseră cabrioleta tocmai pentru o asemenea ocazie. Dumnezeuule mare, încurcase totul. Se simțea confuz și în pericol de a se îneca în orice clipă.

Ea stătea întoarsă spre el. Fără să se uite, știa că îl studia cu atenție.

- Nu aș prefera, zise ea liniștită. Sora ta e fericită, Lord Trentham?

- Extaziată. Dar nu sunt convins că fac ceea ce trebuie pentru ea. Nu știe ce o așteaptă. *Crede* că știe, dar nu știe. Nu va fi niciodată una dintre ei - una dintre voi.

- Dacă e așa și își dă seama de la început, nu ai făcut nici un rău. Își va continua viața și va găsi fericirea într-o lume care îi este mai familiară. Dar poate că te înșeli. Suntem o clasă diferită, dar facem parte din aceeași specie.

- Uneori mă cam îndoiesc de asta.

- Și totuși, unii dintre prietenii tăi cei mai apropiați fac parte din clasa mea. Și tu ești unul dintre prietenii lor cei mai apropiați.

- Asta e ceva diferit.

Însă nu mai avură timp de conversație. Ajunseseră în aglomerație și fură siliți să se alăture promenadei de vehicule care mergeau la pas, făcând paradă în jurul unui spațiu oval întins. Majoritatea vehiculelor erau deschise, astfel ca ocupanții să-și salute cunoscuții și să converseze cu ușurință. Caii treceau și ei printre trăsurile și se opreau adesea, permițându-le călăreților să schimbe amabilități sociale. Pietonii se plimbau în apropiere, destul de departe ca să nu fie călcați de cai, dar destul de aproape ca să vadă și să fie văzuți, să strige și să audă strigătele altora.

Lady Muir îi cunoștea pe toți și toți o cunoșteau. Zâmbea și făcea semne și vorbea cu toți cei care se opreau lângă cabrioletă. Uneori, dacă era un dialog scurt, ea nu îl prezenta. Alteori da, și Hugo le simțea ochii curioși, evaluatori, speculativi.

Se trezi salutând scurt oameni ale căror nume nu avea să și le amintească, și căroră avea să le uite chiar și chipul. Dacă nu ar fi fost Constance, s-ar fi consolatat promițându-și în sinea lui că nu va mai face niciodată

așa ceva. Însă Constance exista, și exista și promisiunea pe care i-o făcuse el și invitația la balul pe care îl oferea Lady Ravensberg săptămâna următoare, invitație care fusese deja făcută și acceptată.

Era legat de mâini și de picioare.

Dar nu ca s-o curteze pe Lady Muir, pe Jupiter. Nu era o păpușă trasă de sforile cuiva. Doar seara trecută cinase cu familia unuia dintre veri, și singurul invitat în afară de el fusese o femeie tânără care își pierduse de curând mama văduvă, față de care își făcuse datoria rămânând acasă, mult după ce frații și surorile ei se căsătoriseră. Hugo ghicise că era cam de vârsta lui, și era plăcută și cuminte și avea o siluetă atrăgătoare și plină, chiar dacă chipul îi era cam șters. Vorbise mult cu ea și o condusesese acasă. Verii lui făceau pe pețitorii, bineînțeles. Însă el ar fi putut să fie interesat. Sau cel puțin ar fi *trebuit* să fie interesat.

Și apoi mintea lui, care umbla brambura, reveni brusc la prezent. Doi domni călare se opriseră lângă cabrioletă iar Hugo, uitându-se la cel mai apropiat, văzu un bărbat pe care nu-l cunoștea. Și nu era deloc de mirare. Nu cunoștea pe nimeni.

Însă nu la fel stăteau lucrurile cu tovarășul lui, cel care vorbea cu Lady Muir.

- Gwen, draga mea fată! exclamă o voce atât de familiară, încât stomacul lui Hugo se strânse imediat și i se făcu greață.

- Jason, zise ea.

Locotenent-colonelul Grayson, fără uniformă astăzi, la fel de rece, de arătos, de arrogant și de îngâmfat ca de obicei. Era unul dintre puținii ofițeri cunoscuți pe care Hugo îi ura cu adevărat. Grayson îi făcuse viața un iad din prima zi până în ultima, și avea puterea să o facă în stil mare. De două ori reușise să blocheze promovările pe care le Hugo le câștigase prin vechime și merit. Fusese foarte greu să avanseze în grad atâta timp cât ochii lui Grayson erau ațintiți asupra lui - și întotdeauna

era așa - privind disprețuitor în lungul nasului său aristocratic.

Ochii aceștia erau ațintiți asupra lui Hugo acum.

- Eroul de la Badajoz, zise el, iar cuvintele lui răsunară asemenea celei mai grosolane dintre insulte. *Lord Trentham*. Ești sigură că știi ce faci, Gwen? Ești sigură că nu ai acordat privilegiul companiei tale unui miraj?

- Să înțeleg că îl cunoști pe lordul Trentham, Jason? întrebă Lady Muir în timp ce Hugo îi întorcea privirea cu maxilarele încleștate. Și că a fost într-adevăr comandantul detașamentului Forlorn Hope care a raportat o victorie atât de strălucitoare la Badajoz? *Dumneata* l-ai cunoscut, Sir Isaac? Sir Isaac Bartlett, Lord Trentham.

Se referea la celălalt călăreț. Hugo întoarse capul spre el și înclină fruntea.

- Bartlett, zise el.

- Nu știam că ești în oraș, Gwen, zise Grayson. Îmi rezerv onoarea de a te vizita la... Kilbourne House?

- Da.

- Se pare că Kilbourne e prea indulgent. Ai nevoie de sfat și călăuzire din partea capului familiei defunctului tău soț, de vreme ce nu le primești de la capul propriei tale familii.

Acestea fiind spuse, salută și plecă. Sir Isaac le zâmbi amândurora, duse degetele la pălărie privind spre Lady Muir și îl urmă.

Ura e inutilă, hotărî Hugo mănând cabrioleta mai departe. Cele întâmplare în anii de militarie trecuseră de mult și aveau să rămână în trecut. Însă era prea preocupat să-și potolească ura pe care o simțea oricum, ca să mai poată fi atent la Lady Muir în timp ce își completau circuitul, iar ea saluta veselă numeroși cunoscuți. Așa că, atunci când întoarse capul ca să o întrebe dacă voia să mai facă încă un circuit, așa cum păreau să facă majoritatea, fu surprins să descopere că fața ei era palidă și trasă. Chiar și buzele îi erau albe.

- Du-mă acasă, zise ea.

El trase imediat cabrioleta departe de mulțime.

- Nu te simți bine?

- Sunt doar puțin... slăbită. O să-mi revin după ce beau o ceașcă de ceai.

El se întoarse și o privi din nou. Și auzi ecoul discuției dintre ea și Grayson - sau, mai exact, cuvintele pe care i le spusese el.

- Locotenent-colonelul Grayson te-a supărat? întrebă el. Probabil că individul avea acum un grad și mai înalt.

- Viconteles Muir?

El se încruntă fără să înțeleagă.

- Acum e viconteles Muir. E vărul și moștenitorul lui Vernon.

Ah. Ce mică era lumea! Însă ultimele cuvinte pe care i le spusese individul se explicau acum.

- Te-a supărat? repetă el.

- El l-a ucis pe Vernon. El împreună cu mine.

Și întoarse capul de la el, în timp ce cabrioleta ieșea în stradă. Nu îi vedea decât borul bonetei, ciuboțica-cucului și frunzele verzi.

Ea nu se mai uită înapoi, nici nu mai spuse nimic. Nu îi oferi nici o explicație.

Iar Hugo nu se putu gândi la nici un afurisit de cuvânt pe care să i-l spună.

Oricât de incredibil ar fi părut, Gwen nu îl mai văzuse pe Jason, Lord Muir, de când moștenise titlul, sau mai exact de la înmormântarea lui Vernon.

Sau poate că nu era chiar atât de surprinzător. El nu renunțase la cariera în armată odată cu primirea titlului. De fapt, nu renunțase nici acum, din câte știa Gwen. Acum era general. Probabil că era un om foarte important în armată. În majoritatea timpului se afla probabil departe de Anglia, sau în alte părți ale țării, departe de Londra. Chiar dacă mai venise în oraș, probabil că o făcuse

atunci când ea nu era acolo. Renunțase să mai stea cu inima strânsă în fiecare an de teama că îl va vedea.

Era cu doi ani mai mare decât Vernon, și își domina-se vărul mai tânăr în toate modurile posibile - cu excepția aspectului exterior, poate, și a rangului social. Fusese mai înalt, mai puternic, mai bun la școală, mai athletic, mai popular printre colegi, cu un caracter mai puternic. Oricând avea o permisie de la regiment, petrecea mare parte din timp cu ei. Trebuie să-mi supraveghez moștenirea, zicea el întotdeauna râzând tare, de parcă ar fi făcut o glumă. Vernon râsesse întotdeauna cu el, cu un amuzament sincer. Râsul lui Gwen era mai reținut.

Vernon îl adora pe Jason, și Jason părea să țină la el. Încerca să îl scuture pe Vernon de tristețe oricând îl găsea într-una din stările lui melancolice, spunându-i că avea titlul pentru care să trăiască, că trebuia să fie mai bărbat, mai soț pentru frumoasa lui soție. Glumise întotdeauna pe un ton ridicat cu Gwen, spunându-i că trebuia să se grăbească să producă un moștenitor și încă unul de rezervă, pentru ca el să poată să se relaxeze și să se concentreze asupra carierei. Întotdeauna râdea tare de gluma lui, iar Vernon râdea cu el. O dată sau de două ori pusese brațul pe umerii lui Gwen și o trăsese lângă el, deși nu îi făcuse niciodată alte avansuri fățișe. Oricum, ea se crispase întotdeauna cu dezgust. Atunci când căzuse de pe cal, se părea că el ajunsese primul lângă ea. Leșise cu ei cu ocazia aceea, călărind aproape în spatele ei - iar când sărise, se aflase foarte aproape, de parcă ar fi simțit că trebuia să-i ajute calul să sară destul de sus.

La moartea lui Vernon plânsese neconsolat, și din nou la înmormântare.

Gwen nu știuse niciodată în ce măsură era sincer și în ce măsură se prefăcea. Nu știuse niciodată dacă îl iubise sau îl urâse pe Vernon, dacă râvnise titlul sau îi fusese indiferent, dacă îi păruse rău cu adevărat când ea pierduse sarcina sau se bucurase în taină.

Și bineînțeles că nu îl omorâse *literal* pe Vernon, așa cum nu îl omorâse nici ea.

Ea îl urâse întotdeauna cu patimă și se simțise vinovată, pentru că el nu făcuse niciodată ceva fâțiș ca să o merite, și era posibil ca ea să-i facă o nedreptate teribilă. La urma urmei, care alt militar ar fi plâns în public la moartea unui văr? Era una dintre puținele rude în viață ale lui Vernon și singurul care îi acordase o oarecare atenție. Tatăl lui Vernon murise de tânăr, iar mama lui nu îi supraviețuise mult. Vernon moștenise titlul la vârsta de paisprezece ani și fusese supravegheat de o pereche de tutori competenți, dar lipsiți de umor, până ajunsese la majorat. Nu avusese frați sau surori.

Acum îl văzuse din nou pe Jason după șapte ani. Și amenințase să o viziteze la Kilbourne House. Avusese nerușinarea de a spune că Neville era prea indulgent cu ea. Trebuia să o sfătuiască în calitate de *cap al familiei defunctului ei soț*. De parcă ar fi fost capul familiei ei. Nu îi plăcea mai mult acum decât în anii aceia de demult.

În sinea ei, scotea foc pe nări, dar nu spuse nimic acasă.

În dimineața următoare îl vizită pe lordul Trentham și îi fu prezentată apaticei sale mame vitrege, care semăna remarcabil cu fiica ei. Gwen o luă pe domnișoara Emes cu ea și o duse la propria croitoreasă.

Excursia la cumpărături o înveseli, oricât de lungă și de epuizantă ar fi fost. Ei îi plăcea dintotdeauna să meargă la cumpărături și să îmbrace din cap până-n picioare o fată drăguță, pentru mai multe ocazii, fu atât de amuzant pe cât se așteptase. Mai ales că fratele fetei le dăduse mână liberă să cheltuiască oricât doreau.

În timpul acesta pierdu vizita lui Jason. La fel se întâmplase cu mama ei și cu Lily, care ieșiseră să petreacă o zi cu Claudia, soția lui Joseph, care suferea de grețurile de început ale sarcinii - a doua. Dar Neville fusese acasă.

- A spus ceva despre responsabilitatea pe care o simte față de tine, în calitate de cap al familiei, îi zise Neville lui Gwen în timp ce luau un prânz întârziat. Am fost obligat să afișez o expresie indescifrabilă, să îl privesc de sus în jos și să îl întreb la ce familie se referea, mai exact. Nu vreau să te jignesc, Gwen, însă familia Grayson nu s-a prea omorât să aibă grijă de tine după moartea lui Vernon, nu?

- Presupun că s-a gândit că era sub demnitatea unui Grayson, chiar și a văduvei unui Grayson, să fie văzută în Hyde Park cu un fost ofițer al cărui eroism a fost atât de extraordinar, încât regele l-a răsplătit cu un titlu.

- A sugerat că domnul căpitan Emes - așa l-a numit pe Trentham - nu s-a purtat poate chiar atât de eroic cum a fost făcut să creadă regele, printre alții. Nu l-am invitat să dezvolte tema. Îmi pare rău, Gwen. Ar fi trebuit s-o fac? Nu ne-ai spus niciodată multe despre vărul și succesorul lui Vernon. Ții la el și ești înclinată să îi accepți sfaturile?

- Nu țin la el și nu îi accept sfaturile și nu mi-a plăcut niciodată, deși trebuie să recunosc că nu mi-a oferit un motiv anume. Sper că l-ai informat, Nev, că am atins vârsta majoratului cu ani în urmă și nu mai am un soț căruia să îi datorez ascultare. Sper că l-ai informat că sunt destul de capabilă de a-mi alege prietenii și însoțitorii.

- Exact asta i-am spus, zise Neville. Am flirtat chiar cu ideea de a-mi ridica monoclul la ochi, dar am hotărât că ar fi fost prea afectat. Regreți că ai refuzat cererea lui Trentham la Newbury.

- Nu. Ea se opri din mâncat și se uită la el. Era bucurasă că mama ei nu era acolo. Însă am fost de acord să îi prezint sora în societate, Neville, și de aceea îl voi vedea. Îmi place. Dezaprobi asta?

El puse coatele pe masă și își duse două degete la gură.

- Pentru că nu e un gentleman? Nu, nu o dezaprob, Gwen. Nu sunt Wilma, și cred că te vei bucura s-o afli. Am încredere în judecata ta. Adu-ți aminte că m-am căsătorit cu Lily în Peninsulă, când credeam că era fiica unui sergent. Am iubit-o atunci, și am iubit-o și mai târziu, când am descoperit că e de fapt fiica unui duce. Schimbarea aparentă din statutul ei nu mi-a modificat cu nimic sentimentele față de ea. Numai că Trentham pare... morocănos.

- Este. Sau, mai degrabă, îmbufnarea este masca în spatele căreia se simte cel mai comod.

Gwen zâmbi, și nu mai spuseră nimic despre acest subiect.

Iar Jason nu mai apăru la Kilbourne House.

capitolul 15

Fiona căzuse pradă unei boli misterioase, care o ținea la pat, într-o cameră întunecoasă. În afară de Constance, nimeni nu o putea alina. Doctorul pe care îl adusesese Hugo la cererea ei nu putu să-i lămurească de ce boală suferea, dar le spuse că pacienta lui avea o constituție delicată și trebuia protejată de orice schimbare majoră a vieții. După părerea lui, încă nu își recăpătase sănătatea după moartea prematură a soțului ei, care avusese loc cu doar un an în urmă.

Constance se proclamă dispusă să își dedice timpul îngrijirii mamei ei - sau să se sacrifice, se gândi Hugo.

Așa că se duse să-și vadă mama vitregă, în camera ei.

- Fiona, zise el, așezându-se pe scaunul de lângă patul ei, pe care îl ocupase mult prea frecvent sora lui în ultimele zile, îmi pare rău că nu te simți bine. Și familiei tale îi pare rău. De fapt, sunt chiar foarte îngrijorați.

Ea deschise ochii și întoarse capul pe pernă, ca să se uite la el.

- Ieri am fost să-i vizitez în magazinul lor, continuă el. Sunt prosperi și fericiți. M-au primit cu mare drag.

Singura pată reală de pe fericirea lor e faptul că nu te văd niciodată, că nu știu niciodată ce faci. Mama, sora și cumnata ta ar fi foarte fericite să te viziteze aici, să petreacă timp cu tine, să te ajute să îți recapeți sănătatea și veselia.

Încă nu știa dacă veselia era ceva posibil pentru Fiona. Bănuia că își sacrificase toate speranțele de fericire reală atunci când i se oferise șansa să se căsătorească cu un bărbat atât de bogat, încât era imposibil să îl refuze, și gândul acesta era dureros, pentru că era vorba despre tatăl lui.

Ea se zgâi la el cu ochi lipsiți de strălucire, tiviți cu roșu.

- Niște prăvăliași!

- Prăvăliași prosperi și fericiți. Afacerea merge destul de bine ca să îi țină pe toți, și aici sunt incluși și cei doi nepoți, copiii fratelui tău. Sora ta e logodită cu un avocat, fiul cel mai mic al un gentleman cu mijloace modeste. S-au descurcat bine, Fiona. Și te iubesc. Și îți doresc foarte mult să o cunoască pe Constance.

Ea trase de cuvertura care o acoperea.

- Nu ar fi fost *nimic* dacă nu m-aș fi căsătorit cu tatăl tău și dacă el nu ar irosit o mică avere cu ei.

- Sunt foarte conștienți de asta și nu simt decât recunoștință față de tine și față de tatăl meu. Însă banii se irotesc numai dacă îi pierzi. Ajutorul financiar care le-a fost oferit pentru că erau rudele tale și el te adora a fost folosit înțelept și bine. Nu i-au cerut niciodată mai mult. Nici nu au avut nevoie. Las-o pe mama ta să vină să te vadă. M-a întrebat dacă ești încă la fel de orbitor de drăguță cum ai fost dintotdeauna, și eu i-am spus sincer că ești - sau că vei fi când te vei simți din nou bine.

Ea își întoarse iar capul de la el.

- Tu ești capul familiei acum, Hugo, zise ea cu amărăciune. Dacă vrei să o aduci pe mama aici, nu te pot opri.

El deschise gura ca să spună mai multe, dar o închise înapoi. Bănuia că ea nu se simțea în stare să spună da fără să se simtă umilită. Așa că lăsa responsabilitatea deciziei pe umerii lui. Ei bine, umerii lui erau destul de largi.

- E timpul să-ți iei doctoria, zise el, ridicându-se în picioare. Ți-o trimit pe Constance.

Toți oamenii, se gândi el oftând în timp ce ieșea din cameră, au demonii lor cu care se luptă - sau nu se luptă. Poate că asta însemna de fapt viața. Poate că viața era un test pentru a vedea cât de bine ne descurcăm cu propriii demoni și câtă simpatie le arătăm celor din jur, care își croiesc propriul drum prin viață. Așa cum spusese odată cineva - era oare în Biblie? - e ușor să vezi paiul din ochiul altuia, dar să nu fii conștient de bârna din ochiul tău.

- Mama ta e gata să-și ia doctoria, îi zise el lui Constance, care părea palidă și lividă, cu o privire lipsită de viață. Îi cuprinse umerii cu brațul. O să mă duc să o aduc pe mama ei, bunica ta, ca să aibă grijă de ea, Connie. Poate chiar mâine. E timpul. Oricum, tu *vei merge* la balul dat de Lady Ravensberg și la toate celelalte evenimente la care e dispusă să te ducă Lady Muir și la care vei dori și tu să iei parte. Vei avea șansa de a fi fericită până la adânci bătrâneți. Ți-am promis că da, și eu nu îmi încalc promisiunile cu ușurință.

Ochii ei străluciră.

- Bunica?

- Știai măcar că există? întrebă el, îmbrățișând-o mai strâns.

Însă o parte a minții lui era întotdeauna în altă parte.

Cum îl omorâse Grayson pe soțul lui Lady Muir?

Cum îl omorâse ea?

Întrebările bâzâiau ca niște albine prinse în mintea lui de trei zile, de la plimbarea din parc.

Cuvintele ei trebuiau înțelese literal? Ei bine, bineînțeles că nu. O cunoștea prea bine ca să o creadă capabilă

să comită o crimă cu sânge-rece. Însă nici nu glumise. Nu se glumea cu un asemenea lucru.

Așadar, în ce sens își omorâse soțul? Sau de ce se simțea responsabilă de moartea lui?

Și de ce își unise numele cu cel al lui Grayson? Ar fi fost fericit să îl poată considera pe Grayson capabil de crimă.

„Dacă vreau răspunsuri“, se gândi el, „va trebui să le obțin în modul meu obișnuit. Va trebui să întreb“.

Seara balului de la Ravensberg veni inevitabil, în ciuda încercărilor lui Hugo de a se gândi la ea ca la ceva confortabil de departe în viitor. O simțea cum se apropia pe furiș ca o bătaie mare și sângeroasă care pândeala la orizont, numai că în timpul bătaiei putea măcar să acționeze, și știa că odată ce începea uita totul, chiar și teama.

Avea sentimentul oribil că teama îl va paraliza în momentul în care va intra într-un bal din înalta societate.

Presupunea că ar fi putut scăpa, de vreme ce Lady Muir fusese de acord să o patroneze pe Constance, iar prezența lui nu era strict necesară. Nu ar fi fost totuși corect față de Lady Muir, care era amabilă cu Constance numai din cauza lui. Și nu ar fi fost corect față de Connie, căreia îi promisese să o aducă la bal.

Ar fi fost bine dacă ar fi putut dansa. Oh, presupunea că putea să țopăie aproximativ în ritmul muzicii, la fel ca majoritatea oamenilor. Luase parte la câteva reuniuni la țară în ultimii ani și nu se făcuse niciodată cu totul de râs - cu excepția poate a valsului. Dar să danseze la un bal din înalta societate în Londra în timpul sezonului? Era o triplă combinație care îl umplea de teroare. Ar fi preferat să se ofere voluntar pentru alt Forlorn Hope.

Urma să își însoțească sora la Redfield House din Hanover Square, locul în care se ținea balul. Lady Muir trebuia să îi întâlnească acolo. Hugo se îmbracă cu grijă - Connie nu era singura care își cumpăraseră haine noi pentru această ocazie - și așteptă în salonul de jos,

cu Fiona, mama ei și sora ei. Ultimele două făcuseră prima lor vizită cu o zi înainte. Hugo nu fusese martor la întâlnirea lor cu Fiona, în dormitorul acesteia. Însă în timp ce plecau îl informaseră că aveau să se întoarcă a doua zi seara, ca să-i țină de urât în timp ce el și Constance erau la bal.

Fiona coborâse pentru prima dată după o săptămână și acum stătea lângă foc, fără vlagă și necomunicativă. Mama ei, dolofană, roșie în obraji și placidă, stătea lângă ea, ținându-i una dintre mâinile fără vlagă și bătând-o încetișor. Sora Fionei, cu doisprezece ani mai mică decât ea, stătea în fața lor, croșetând liniștită la un lucru pe care îl adusese cu ea. Semăna mai mult cu mama ei decât cu sora, deși avea încă subțirimea tinereții.

„E o situație promițătoare“, se gândi Hugo.

– Mă duc chiar eu în bucătărie, Fee, de îndată ce pleacă Constance și Hugo, și îți fac niște supă, spunea mama Fionei când Hugo intră în încăpere. Nimic nu e mai bun pentru a însănătoși un bolnav ca o supă bună, fierbinte. Oh, vai de mine!

Îl zărise pe Hugo.

El conversă cu ele, dar doar câteva minute. Constance nu voia să-și asume riscul de a întârzia la primul ei bal. Dădu buzna peste ei, arătând de parcă ar fi fost gata să explodeze *literal*, și apoi se opri în ușa salonului, roșie și sfioasă, mușcându-și buza de jos.

– Oh, vai! zise din nou bunica ei.

Ca o mireasă, nu permisesse nimănui să vadă rochia pe care urma s-o poarte, nici să se afle ceva despre ea. Era albă din cap până-n picioare. Dar în înfățișarea ei nu e nimic insipid, decise Hugo, în ciuda faptului că este blondă. *Strălucea* efectiv în lumina lămpii. El nu era expert în îmbrăcăminte, mai ales în cea feminină, dar își dădu seama că rochia ei avea două straturi, cel din interior de mătase, cel de deasupra din dantelă. Avea talia înaltă, era decoltată, tinerească, drăguță și perfectă.

Avea pantofi albi, mănuși albe, un evantai argintiu și panglici albe împletite în bucle.

- Ești drăguță ca o cadră, Connie, zise el fără nici un strop de originalitate.

Ea se întoarse și îl privi strălucitoare - iar bunica ei se văită și își șterse ochii cu o batistă mare de bumbac.

- Oh, strigă ea, arăți exact ca mama ta, Connie. Ca o prințesă. Nu-i așa, Hilda, iubirea mea?

Fiica ei mai mică, interpelată astfel, încuviință cu un zâmbet, după ce lăsă croșetul în poală.

- Constance, zise mama ei, întinzând o mână palidă spre ea. Tatăl tău te-ar fi sfătuit să nu-ți uiți rădăcinile. Eu te sfătuiesc să faci orice te face fericită.

Era o declarație remarcabilă, venind din partea Fionei. Constance îi luă mâna și și-o duse o clipă la obraz.

- Nu te superi că mă duc, mamă?

- Bunica ta îmi va face supă, răspunse Fiona. Întotdeauna a făcut cea mai bună supă din lume.

După cinci minute, Hugo și sora lui erau în trăsura de călătorie, îndreptându-se spre Hanover Square.

- Hugo, zise ea, așezându-și mâna înmănușată în mâna lui, ești ca o stâncă de stabilitate. Sunt atât de speriată, încât sunt sigură că dinții îmi vor clănțani mai tare decât orchestra când voi ajunge acolo, și toată lumea se va încrunta la mine, și Lady Ravensberg mă va acuza că i-am ruinat balul. Bineînțeles, tu nu trebuie să te temi. Tu ești *lordul* Trentham. Bunicii mei sunt prăvăliași. Nu-i așa că bunica e o scumpă? Și mătușa Hilda are niște ochi care sclipesc amabil când vorbește. Îmi place de ea. Și mai trebuie să îi cunosc pe bunicul și pe unchiul și pe mătușa și pe verișori - și pe domnul Crane, logodnicul mătușii Hilda. Am o familie întreagă, și vă am și pe mama și pe tine și toate rudele tatei, chiar dacă ei *sunt* doar prăvăliași. Asta nu contează, nu? Tata obișnuia să îmi spună că nimeni, nici chiar cel mai sărac coșar, nu ar trebui să se rușineze de ceea ce este el. Sau ea. Eu obișnuiam să îi spun întotdeauna - „sau ea, papa”,

așa îi ziceam, iar el râdea și repeta. Cred că mama e fericită să o vadă pe bunica, nu? Și cred că se va face bine. Nu crezi... Oh, pălăvrălesc. Iar eu nu pălăvrălesc nicio dată. Dar sunt îngrozită, încheie ea, râzând încet.

El îi strânse mâna și se concentrează să pară o stâncă de stabilitate. Dacă ar fi știut ea!

Nu reușiră să oprească în fața mărețului și strălucitorului conac din Hanover Square și să dispară înăuntru, ca să găsească un colț întunecos în care să se ascundă. Exista un șir de trăsuri, și ei trebuiră să-și aștepte rândul. Și când fu rândul lor, trebuiră să permită unui lacheu impozant cu livrea să deschidă portiera trăsुरii și să coboare pe un covor roșu, care se întindea de la marginea trotuarului până la scările casei.

Și când intrară în sfârșit în casă, se treziră într-un hol uriaș, cu tavanul înalt, sub lumina strălucitoare a unui candelabru uriaș și în sporovăiala năucitoare a unor doamne și domni minunat înveșmântați. Hugo privi în jur și descoperi fără surprindere că nu cunoștea nici măcar un suflet. Dar măcar Grayson nu era printre ei.

- Vom merge sus, atunci, Connie, îi zise el surorii lui tăcute, iar vocea i se păru chiar și lui vocea căpitanului Emes ordonând ofițerilor din subordine să formeze și-rurile de luptă.

Însă scara largă, care ar fi trebuit să ducă în sala de bal, nu era mai bună decât holul. Era la fel de luminată și de înțesată de oameni care sporovăiau și râdeau, iar Hugo își dădu în curând seama că își așteptau rândul ca să fie anunțați și să treacă apoi de-a lungul șirului de primire.

Oh, Dumnezeu! mare, ar fi preferat să conducă două detașamente Forlorn Hope.

- Nu mai e mult de acum, spuse el cu veselie forțată, bătându-și sora pe mâna rece și fără viață.

- Hugo, șopti ea, sunt aici. Sunt într-adevăr aici.

Coborî privirea spre ea și își dădu seama că era emoționată și deborda de fericire. Iar el cocheta-se cu rușinoasa idee de a-i sugera să fugă.

- Cred că ai dreptate, zise el și îi zâmbi.

Și apoi ajunseră în capul scărilor, și un majordom țeapăn și formal, care îi aminti lui Hugo de majordomul lui Stanbrook, plecă urechea să le audă numele și îi anunță cu voce tare și fermă.

- Lordul Trentham și domnișoara Emes.

Șirul de primire era format din patru persoane, viconte-tele și vicontesa Ravensberg, pe care Hugo și-i amintea din salonul de la Newbury Abbey, și contele și contesa de Redford, care trebuie să fi fost părinții lui Ravensberg. Se înclină. Constance făcu o reverență. Schimbară saluturi și amabilități. Lady Ravensberg admiră rochia lui Constance și îi făcu cu ochiul. Pe el îl privi estimativ și nu îi făcu cu ochiul. Totul era surprinzător de ușor. Însă aristocrația știa cum să ușureze asemenea ocazii. Știa să vorbească politicos despre lucruri fără importanță, cel mai greu lucru din lume, după experiența lui Hugo.

Intrară în sala balului. Hugo avu impresia fugară a unui spațiu uriaș, cu sute de lumânări arzând în candelabrele de deasupra și în suporturile de pe pereții din jur, cu troiene de flori și o dușumea lăcuită și strălucitoare, cu oglinzi și coloane, cu floarea înaltei societăți în hainele cele mai bune și cu cele mai costisitoare bijuterii. Pentru Constance impresia fu mai mult decât fugară. Hugo o auzi icnind și o văzu întorcând capul într-o parte și în cealaltă, de jos în sus, de parcă nu s-ar mai fi saturat să se uite la prima ei sală de bal din lumea bună de la primul ei bal din lumea bună.

Însă era o parte foarte mică a scenei care cuceri în curând atenția lui Hugo. Lady Muir venea spre ei.

Era îmbrăcată din nou în verde pal, primăvărat. Materialul rochiei ei - mătase? satin? - strălucea și scânteia în lumina lumânărilor. Îi îmbrățișa curbele trupului, descoperindu-i pieptul delicios și sugerându-i chinuitor picioarele frumos formate - chiar dacă unul era mai scurt decât celălalt. Mănușile și pantofii ei erau

de un auriu mat. Purta un lănțișor simplu de aur cu un mic pandantiv de diamant la gât, iar la loburile urechilor ei, sub păr, scânteiau niște cercei din aur cu diamante. Un evantai din fildeș atârna de una dintre încheieturile ei.

Era tot ce putea fi mai frumos și mai de dorit – și mai inaccesibil. Cum de avusese nerușinarea de o cere în căsătorie cu puțin timp în urmă? Totuși, cândva posedase trupul acela minunat și splendid. Și după ce îi refuzase cererea, ea îl invitase să o curteze.

Oare va îndrăzni? Voia să îndrăznească? Și oare de câte ori își pusese întrebările acelea?

Ea zâmbea – uitându-se la sora lui.

– Domnișoară Emes – Constance, arăți absolut încântător. Oh, nu aș fi deloc surprinsă dacă ai dansa fiecare set și ar trebui să refuzi vreo câțiva parteneri. Din fericire, nu e un bal de debut, așa că nu va exista altă tânără lady care să atragă toată atenția. Vino, încheie ea, întinzându-i brațul lui Constance.

Apoi, după ce Constance își trecu brațul pe sub brațul ei, îi aruncă o privire lui Hugo. Iar Hugo avu satisfacția de a vedea cum i se colorează obraji. Deci nu îi era chiar indiferent, până la urmă.

– Lord Trentham, poți să relaționezi cu ceilalți invitați dacă dorești sau să te retragi în camera în care se joacă cărți. Sora dumitale va fi în siguranță cu mine.

Era concediat. Să relaționeze. Ce activitate simplă! Dar cu cine, oare? Totuși, ar fi fost cam ridicol să intre în panică. Spusese ceva despre o cameră în care se jucau cărți. Putea să meargă și să se ascundă acolo. Dar înainte de a pleca, voia să o vadă pe Constance dansând primul ei set la un bal din înalta societate. Era sigur că Lady Muir avea să se asigure că îl *dansa* într-adevăr, și cu cineva respectabil.

Înainte ca ea să o ducă pe Constance în mulțime, el deschise gura.

- Sper, Lady Muir, că vei dansa în seara asta. Și că ai păstrat un set pentru mine.

Ea dansa, în ciuda șchiopătăturii. Așa îi spusese la Penderis.

- Mulțumesc, răspunse ea, și el observă cu interes că vorbea aproape întretăiat. Al patrulea set va fi un vals. E dansul dinainte de supeu.

Oh, Doamne. Un vals. Soția vicarului și alte câteva doamne din sat luaseră asupra lor sarcina chinuitoare și aproape imposibilă de a-l învăța pașii la o reuniune care avusese loc cu optsprezece luni în urmă, în mijlocul râsetelor și al tachinărilor fiecărui muritor adunat acolo cu acea ocazie. Până la urmă, îl dansase cu soția spite-rului la sfârșitul reuniunii, printre aplauze și alte râsete. Cel mai bun lucru care se putea spune era acela că nu o călcase niciodată pe picioare pe amabila doamnă.

Și își promisese să nu-l mai danseze niciodată.

- Voi fi recunoscător atunci, doamnă, dacă îl veți păstra pentru mine.

Ea încuviință, susținându-i o clipă privirea, și plecă alături de Constance.

Hugo fu salvat de la a se simți oribil de bătător la ochi și jenat, și poate chiar de la a se încrunta mânios la un bal din lumea bună, atunci când contele de Kilbourne și marchizul de Attingsborough i se alăturară și purtară o discuție politicoasă despre nimicuri, la care cei de felul lor erau atât de pricepuți. Alți bărbați li se alăturară pentru intervale scurte și îi fură prezentați pentru prima dată sau pentru a doua oară. Unii dintre ei fuseseră prezenți în salonul de la Newbury Abbey. Apoi Hugo îl văzu pe Ralph.

În sfârșit cunoștea și el pe cineva.

Constance, strălucind vizibil de fericire, dansa primul set cu o tânăr gentleman cu părul brun-roșcat, care părea prietenos și pe care o tânără fată l-ar fi putut considera chipeș, în ciuda pistruiilor săi. Îi zâmbea, făcea

conversație și dansa pașii complicați ai unui dans țărănesc viguros cu ușurință exersată și cizelată.

Lady Muir dansa cu unul dintre verii ei. Șchiopătatul era mult mai puțin vizibil atunci când dansa.

Ochii ei întâlneau privirea lui Hugo și o susținură câteva momente.

El își ținu răsuflarea și își auzi inima bubuindu-i în urechi.

capitolul 16

Gwen dansă primele două seturi cu verii ei. Așa că putu să se relaxeze și să susțină o conversație ușoară, fără s-o scape din ochi pe Constance Emes. Însă nu avea de ce să-și facă griji din pricina ei. Era destul de drăguță și de plină de viață ca să atragă mai mulți parteneri decât îi trebuiau, chiar dacă nu ar fi avut nici un alt atu. Însă, de fapt, avea mult mai mult. O avea pe Lady Muir ca s-o patroneze și era sora lordului Trentham, faimosul erou de la Badajoz. Știrea aceasta zumzai rapid în toată sala de bal, după ce fusese șoptită la câteva urechi, iar Gwen bănuia că inițiatorii fuseseră chiar rudele ei. Și, poate lucrul cel mai important, se spunea că domnișoara Emes era la fel de bogată precum cele mai curtate moștenitoare din înalta societate.

Prin urmare, sarcina deloc împovărătoare a lui Gwen pentru restul serii avea să fie supravegherea domnilor care se luau la întrecere ca să danseze un set cu fata, astfel ca nici un libertin notoriu, nici vreun vânător de avere să nu primească această favoare. Constance dansă primul set cu Allan Grattin, cel mai tânăr fiu al lui Sir James Grattin, al doilea cu David Rigby, nepot al vicontelui Cawdor prin mama sa, și al treilea cu Matthew Everly, moștenitorul unei proprietăți și a unei averi frumoșele și de neam bun, chiar dacă nu exista nici un titlu în familie. Toți erau tineri domni perfect respectabili. Conte de Berwick, unul din membrii Clubului

Supraviețuitorilor, reținuse dansul dinainte de supeu, deși era conștient de faptul că fata nu putea valsa până nu primea acordul patroanelor de la clubul Almack. Însă faptul că Constance avea să fie văzută în compania lui în timpul acestui set și al supeului nu îi putea face decât bine.

Gwen dansă al treilea set cu lordul Merlock, cu care fusese în termeni amiabili în ultimii doi sau trei ani și căruia îi permisesese să o sărute la Vauxhall, cu un an în urmă. Acum își zâmbiră afectuos, iar el o complimentă pentru felul în care arăta.

- Ești singura lady dintre cunoștințele mele care întinerește în fiecare an. Sunt sigur că până la urmă o să ajung să fiu acuzat de corupere de minore.

- Ce absurd! râse Gwen în timp ce figurile setului îi despărteau pentru câteva momente.

După ce o sărutase, lordul Merlok îi ceruse să se căsătorească cu el. Gwen spusese nu fără ezitare, iar el îi acceptase refuzul cu destulă ușurință. Când ea prezisese că avea să fie foarte ușurat a doua zi, el chiar chicotise.

Acum se întrebă dacă fusese într-adevăr ușurat. L-ar fi putut încuraja să o curteze din nou anul acesta, dacă nu l-ar fi invitat deja pe lordul Trentham să facă același lucru. Își dorea să nu fi făcut asta. Deși nu îl cunoștea foarte bine pe lordul Merlock, credea cu tărie că ar fi fost un soț bun. Era foarte bine-crescut și avea o fire plăcută și maniere frumoase și - ei bine, nu era complicat. Dacă existau secrete întunecate în viața lui, ea nu știa nimic despre ele. Deși nu se știe niciodată, nu?

În orice caz, îi făcuse invitația lordului Trentham, și nu avea de gând să își complice singură viața întreținând speranțele false a doi pretendenți în același timp.

Lordul Trentham părăsise sala de bal la zece minute după începerea primului set. Gwen știa în ce moment plecase, chiar dacă nu se uita direct la el. Se întrebă dacă avea să se întoarcă. Dar bineînțeles că avea să se întoarcă.

Îi ceruse un dans. În plus, probabil că voia să-și supravegheze sora.

El se întoarse. Bineînțeles. Și nu așteptă nici măcar până în ultimul moment, până la începerea celui de-al patrulea set. Veni lângă ea de îndată ce se sfârși cel de-al treilea set și apoi o ignoră complet. Vorbi în schimb cu sora lui, nerăbdătoare să îi ofere o descriere detaliată a fiecărui moment de la începutul balului. În timp ce vorbea, se bâlbâia de emoție. „Fata asta nu știe nimic despre plictiseala la modă“, se gândi Gwen – slavă Domnului! Nimic nu era mai ridicol decât o fată tânără, de abia ieșită de pe băncile școlii, de abia venită de la țară, înveșmântată într-un alb virginal, cu o expresie plictisită și sătulă de lume și de *alt* bal și de *alt* partener.

Contele de Berwick li se alătură, iar domnișoara Emes îi privi lung cicatricea de pe față.

– Sunteți ofițer, milord? întrebă ea. Și lați cunoscut pe Hugo în Peninsulă?

– Vai, nu, domnișoară Emes, răspunse el, deși am auzit *despre* el. Nu exista nici un soldat în armatele aliate, de la general până la ultimul recrutar, care să nu fi auzit despre căpitanul Emes, mai târziu maiorul Lord Trentham. El era ceea ce doream cu toții să devenim, dar nu reușeam. Am fi putut să îl urâm cu toții cu patimă, dacă nu ar fi fost atât de teribil de modest. Eu l-am cunoscut la Penderris Hall, în Cornwall, în timp ce ne recuperam amândoi după experiențele din război, iar eu păstram o tăcere plină de venerație în prezența lui, până când m-a invitat să nu mai fiu atât de tâmpit. A menționat existența unei surori. Sunt sigur că trebuie s-o fi făcut. Dar nu a menționat, banditul, că era – și este – una dintre cele mai încântătoare doamne din țară.

Găsise exact tonul potrivit. Ea își privi fratele cu adorație timp de câteva momente și apoi – roșind – pe lordul Berwick. „Ce minunat e să fii atât de inocent!“ se gândi Gwen. El vorbise într-un asemenea mod, încât complimentele păreau mai mult un gest amabil

decât un flirt. Manierele lui erau aproape ca ale unui unchi, de fapt, deși nu avea cum să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani.

Probabil că își lăsase tinerețea în urmă pe un câmp de luptă în Spania sau Portugalia.

Lordul Trentham era un membru tăcut al grupului, și nici nu se uitase măcar spre Gwen. Ar fi fost exasperată, dacă nu ar fi început să-l înțeleagă destul de bine. Oricât de feroce și de sever arăta pe dinafară – și arăta exact așa în momentul acela, deși își privea sora cu tandrețe –, era foarte nesigur de el într-o situație socială. În orice caz, la un eveniment din înalta societate. Putea el să protesteze cât voia că făcea parte din clasa mijlocie și că era mândru de asta, și poate chiar era adevărat. Probabil că era, de fapt. Însă la fel de adevărat era că înalta societate îl intimidă.

Chiar și ea.

Fără să vrea, și-l aminti ieșind din valuri cu grație inconștientă în golful acela din Penderris, cu apa șiroindu-i pe trupul aproape gol, cu indispensabilii mulați pe șolduri și coapse. Și cum lăsase să cadă indispensabilii aceia, după ce o dusesese și pe ea în mare. Atunci nu fusese intimidat de ea.

Cuplurile se adunau pe dușumeaua sălii de bal pentru vals, iar lordul Berwick se înclină în fața lui Constance și întinse mâna spre mâna ei.

– Mergem să căutăm un pahar de limonadă și o sofa comodă de pe care să observăm dansul? îi sugeră el. Deși probabil că nu voi avea ochi decât pentru o anumită persoană care nu dansează.

– Prostuțule, zise Constance râzând și așezându-și mâna pe brațul lui.

Gwen îi privi croindu-și drum spre camera cu răcoritoare și așteptă. Se simțea mai degrabă amuzată – și cu răsuflarea aproape tăiată de emoția așteptării.

– Am mai valsat o singură dată în toată viața mea, spuse brusc lordul Trentham, cu ochii ațintiți asupra

siluetei surorii lui, care se îndepărta. Nu mi-am călcat partenera pe picioare și nu am început să țopăi într-o direcție, în timp ce ea plutea grațios în alta. Însă performanța mea a stârnit râsul și câteva aplauze ironice din partea tuturor celor prezenți la acea reuniune.

Oh, vai de mine. Gwen râse și își desfăcu evantaiul.

- Probabil că țineau foarte mult la tine cu toții, observă ea.

Ochii lui se îndreptară brusc spre ea și se încruntă, fără să înțeleagă.

- Oamenii politicoși, îi explică ea, nu râd de cineva și nu îl aplaudă ironic decât dacă știu că va înțelege afecțiunea lor și va râde împreună cu ei. Ai râs și tu?

El continuă să se încrunte la ea.

- Cred că da. Da, trebuie să fi râs. Ce altceva aș fi putut să fac?

Ea își răcori fața și se îndrăgosti puțin mai tare de el. Cât de mult i-ar fi plăcut să vadă asta.

- Și acum ești îngrozit de moarte.

- Dacă te-ai uita în jos, ai vedea cum îmi tremură genunchii. Dacă nu ar fi atâta zgomot aici, i-ai auzi ciocnindu-se.

Ea râse din nou.

- Am dansat trei seturi energice la rând, și chiar dacă glezna nu mă doare încă, mă va dura dacă nu îmi ascult rațiunea și nu mă odihnesc. Am încredere în contele de Berwick. Tu ai?

- Iaș încredința viața mea. Și viața surorii mele, și virtutea ei.

- În spatele glasvandurilor e un balcon, iar jos este o grădină frumoasă. Nu e o seară foarte rece. Vrei să te plimbi acolo cu mine?

- Probabil că te lipsesc de plăcerea de a dansa dansul tău favorit.

Așa era.

- Cred, zise ea, că îmi va plăcea mai mult să mă plimb cu tine decât să valsez cu altcineva, Lord Trentham.

Acestea fuseseră niște cuvinte foarte neînțelepte. Nu le plănuise. Și nu flirta. Nici nu flirtase vreodată, de fapt. Spusese adevărul simplu. Dar uneori era mai bine să păstrezi pentru tine adevărurile, chiar și pe cele simple.

El îi oferă brațul și ea își strecură mâna pe sub el. O conduse pe balconul pustiu și apoi pe treptele abrupte care duceau în grădina la fel de pustie. Însă nu era întuneric total. Mici felinare colorate erau agățate de ramurile copacilor și luminau aleile din pietriș care șerpuiau printre straturi de flori străjuite de garduri vii din merișor tăiat.

Din sala balului de sus veneau ecourile unui vals vioi.

- Trebuie să-ți mulțumesc, zise el rigid, pentru ceea ce ai făcut și faci pentru Constance. Nu cred că va fi vreodată mai fericită decât este în seara asta.

- Dar am făcut-o din egoism, cel puțin în parte. Faptul că am patronat-o mi-a oferit o mare plăcere. Și mă tem că am cheltuit o mare parte din banii tăi.

- Banii tatălui meu. Banii tatălui ei. Însă nu va fi oare la fel de nefericită în viitor, pe cât de fericită e acum? Nu se poate aștepta, desigur, la multe alte invitații la baluri sau alte evenimente, și cu siguranță că nu se poate aștepta ca vreunul dintre domnii care au dansat cu ea în seara asta să mai danseze cu ea și altă dată. Mama ei, Lady Muir, a rămas acasă cu mama și sora ei. Iar ele trăiesc foarte modest de pe urma unei mici băcănii și nu intră nici măcar în clasa mijlocie.

- Și ea e sora lordului Trentham, care și-a câștigat faima la Badajoz.

El întoarse capul să o privească, în întunericul aproape complet.

- Probabil că nici nu ai observat că toată sala de bal zumzăie datorită faimei tale. Ani la rând, oamenii au așteptat să te zărească, și dintr-odată ești aici. Unele fapte depășesc limitele de clasă, Lord Trentham, și aceasta e

una dintre ele. Ești un erou de proporții aproape mitice, iar Constance e sora ta.

- E cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit în viața mea. E repetarea celor petrecute în salonul de la Newbury Abbey.

- Dacă ar fi vorba numai despre tine, continuă ea, presupun că asta ar fi de ajuns ca să te trimită în goana mare înapoi la țară, la mieii și verzele tale. Dar nu poți să pleci în goană, pentru că trebuie să te gândești la fericirea surorii tale. Și fericirea ei e mai importantă pentru tine decât fericirea ta.

- Cine spune asta? întrebă el, încruntându-se mânios.

- Tu o spui prin acțiunile tale. Nu trebuie să o rostești niciodată în cuvinte, să știi, deși într-o anumită ocazie ai fost foarte aproape.

- Pe naiba! Drăcia dracului!

Gwen zâmbi și așteptă o scuză pentru limbajul acela șocant. Nu veni nici una.

- În plus, continuă ea, în afară de faima ta, s-a zvonit și că domnișoara Emes e fabulos de bogată. O tânără lady drăguță și rafinată, care are însoțitoarea potrivită, va stârni interesul oriunde, Lord Trentham. Când mai are și o zestre atât de mare, e complet irezistibilă.

El oftă.

În celălalt capăt al grădinii, în umbra unui stejar bătrân, era o bancă de lemn. Era așezată cu fața spre straturile de flori și spre casa luminată. Se așezară unul lângă altul și timp de câteva clipe se așternu din nou tăcerea. Gwen hotărî să nu o întrerupă prima.

- Ar trebui să-ți fac curte, zise el brusc.

Ea întoarse capul și îl privi, dar chipul lui era în umbră.

- Nu ar trebui, zise ea. Ai fost invitat să o faci, dacă doarești. Și nimeni nu ți-a promis că vei fi primit favorabil.

- Nu sunt sigur că vreau s-o fac.

„Ei bine. La fel de direct ca de obicei. Ar trebui să fiu ușurată”, se gândi Gwen. Însă inima ei părea să fi ajuns în tălpile pantofilor de dans.

- Nu cred că vreau să fac curte unei ucigașe, dacă asta ești. Deși nu știu de ce aș obiecta, de vreme ce și eu însumi pot fi acuzat de crime multiple, fără ca adevărul să fie prea denaturat. Și ți-am cerut să ai grijă de sora mea.

Ei bine. Gata cu romantismul și conversația ușoară potrivită ocaziei festive a unui bal din timpul sezonului.

El nu mai avea nimic de spus. Așa că se așternu tăcerea. Era rândul ei s-o întrerupă.

- Nu l-am ucis propriu-zis pe Vernon. Nici Jason nu a făcut-o. Însă simt că am făcut-o amândoi. Simt că noi i-am cauzat moartea, în orice caz. Sau că eu i-am cauzat-o. Și vinovăția va apăsa întotdeauna greu pe conștiința mea. Într-adevăr, ai face mai bine să nu mă curtezi, Lord Trentham. Porți și așa destulă vinovăție, fără să-ți mai întuneci sufletul cu vinovăția mea. Amândoi avem nevoie de cineva care să ne elibereze de o asemenea povară.

- Nimeni nu poate face asta în locul tău. Să nu te căsătorești niciodată cu o asemenea speranță. S-ar spulbera înainte să treacă primele două săptămâni.

Gwen înghiți în sec și își netezi rochia cu evantaiul. Vedea umbrele dansatorilor prin glasvandurile din depărtare. Auzea muzica și râsetele. Oameni fără nici o grijă.

Ce presupunere naivă. *Toată lumea avea griji.*

- Jason venise în vizită, așa cum făcea adesea în permisie, începu ea. Uram vizitele acelea tot atât de mult pe cât le iubea Vernon. Îl uram pe el, deși nu am putut explica niciodată de ce. Părea să țină destul de mult la soțul meu și își făcea griji din pricina lui. Deși a mers prea departe în cele din urmă. Vernon era cufundat într-una dintre stările lui de melancolie și se culcase devreme în seara aceea. Se scuzase pe când luam cina,

lăsându-ne pe mine și pe Jason singuri. Nu-mi amintesc de ce am ajuns să vorbim pe hol, în loc să o facem în salon, însă acolo eram.

Era un hol de marmură, rece, aspru, cu ecou, frumos în sens pur arhitectural.

- Jason credea că Vernon ar fi trebuit internat într-o instituție. Știa un loc în care ar fi fost bine îngrijit și unde, manevrat într-un mod ferm și experimentat, ar fi putut învăța să se adune și să treacă peste pierderea unui copil care nici măcar nu se născuse. Vernon fusese întotdeauna puțin cam slab emoțional, a zis el, dar putea să se întărească, cu antrenamentul corespunzător. Între timp, Jason și-ar fi luat o permisie mai lungă și ar fi administrat domeniul, pentru ca Vernon să nu trebuiască să-și facă griji în timp ce își recăpăta buna dispoziție și învăța cum să își întărească mintea. Armata ar fi fost un loc bun pentru el, a zis, însă asta ieșise întotdeauna din discuție, pentru că Vernon moștenise titlul pe când avea paisprezece ani. Chiar și așa, tutorii lui nu ar fi trebuit să fie atât de indulgenți cu el.

Gwen își desfăcu evantaiul în poală, dar era atât de întuneric că nu putu vedea florile delicate pictate pe el.

- Eu i-am spus că nimeni nu îmi va închide soțul într-o instituție. Era bolnav, dar nu nebun. Nimeni nu îl va *manevra*, ferm sau experimentat sau în alt fel. Și nimeni nu îi va *întări* caracterul. Era *bolnav* și sensibil, iar eu aveam să-l îngrijesc și să-l ajut să fie mai vesel. Și dacă nu se făcea mai bine, atunci așa să fie.

Închise evantaiul cu un pocnet.

- El nu se dusesese la culcare. Stătea sus în galerie, fără lumină, uitându-se la noi și ascultând fiecare cuvânt. Noi am aflat că era acolo de abia când a vorbit. Îmi amintesc fiecare cuvânt. „Dumnezeule“, a zis el, „nu sunt nebun, Jason. Nu poți să crezi că sunt nebun“. Jason a ridicat privirea spre el și i-a spus fără ocol că era. Iar Vernon s-a uitat la mine și a spus: „Nu sunt

bolnav, Gwen. Nici slab. Nu poți să crezi asta. Nu poți să crezi că am nevoie să fiu îngrijit și înveselit". Și atunci l-am omorât.

Evantaiul îi tremura în poală. Își dădu seama că mâinile îi tremurau doar atunci când o mână uriașă, caldă și liniștită le acoperi pe amândouă.

-Nu acum, Vernon, i-am zis. Sunt epuizată. Sunt epuizată de moarte. Și m-am întors să intru în bibliotecă. Aveam nevoie de singurătate. Eram foarte supărată din cauza sugestiilor lui Jason, și eram și mai supărată că Vernon le auzise. Simțeam că ajunseseam într-un moment critic, și mintea mea nu era în stare să îl înfrunte. Am pus mâna pe mânerul ușii, și l-am auzit strigându-mi numele. Ah, neliniștea din vocea lui, sentimentul de trădare. Toate într-un singur cuvânt, numele meu. Când s-a aruncat peste balustradă, mă întorceam din nou spre el, așa că am văzut totul, de la început la sfârșit. Presupun că a durat o secundă, deși a părut o veșnicie. Jason ridicase brațele spre el, de parcă ar fi vrut să-l prindă, deși nu se putea, bineînțeles. Vernon murise înainte ca eu să deschid gura sau Jason să se miște. Cred că nu am reușit nici măcar să țip.

Urmă o tăcere îndelungată. Gwen se încruntă amintindu-și, lucru pe care nu și-l permisese aproape niciodată. Amintindu-și că existase ceva curios, ceva... nepotrivit. Chiar și atunci, mintea ei nu fusese în stare să înțeleagă ce era. Iar acum îi era imposibil s-o facă.

-Nu l-ai omorât, zise lordul Trentham. Știi foarte bine că nu. Muir era foarte deprimat, și a luat decizia deliberată de a se arunca în brațele morții. Nici măcar Grayson nu l-a omorât. Totuși, înțeleg de ce te simți vinovată, de ce te vei simți întotdeauna vinovată. Înțeleg.

Dar în mod ciudat, declarația aceasta i se păru o binecuvântare.

-Da, răspunse ea, tu trebuie să știi că răspunderea cauzată de o vinovăție neîntemeiată poate fi aproape la fel

de rea ca răspunderea cauzată de o vinovăție adevărată. Nu mai poți face nici o ispășire.

- Stanbrook mi-a spus odată că sinuciderea e cel mai rău tip de egoism, pentru că e adesea o cerere adresată unui anumit om, care rămâne rătăcit pe tărâmul celor vii, veșnic incapabil de a răspunde acestei cereri. Cazul tău seamănă în multe privințe cu al lui. Timp de o clipă, nu te-ai mai simțit în stare să îndeplinești sarcina neîntreruptă și copleșitoare de a te îngriji de nevoile soțului tău, și pentru lipsa aceea de o clipă, el te-a pedepsit pentru o veșnicie.

- Dai vina pe el?

- Nu chiar. Cred că era bolnav, că nu s-a putut elibera pur și simplu din melancolia lui, așa cum Grayson părea să creadă că ar fi putut, mai ales dacă ar fi fost manevrat cu fermitate. Mai cred că tu i-ai dat totul - numai că asta te-a secătuit, și pentru o clipă ai hotărât că aveai nevoie de puțin timp ca să-ți recapeți puterea și să poți să i-o dăruiești din nou. Nu sunt surprins că timp de șapte ani nu te-ai gândit la o altă căsătorie.

Ea își dădu seama că își întorsese una dintre mâini și că aceasta era prinsă în mâna lui. Degetele lor erau împletite. Ale ei păreau foarte mici. Se simțea curios de adăpostită.

- Rostește-mi numele, îi ceru ea aproape în șoaptă.

- Gwendoline? zise el. Gwendoline.

Ea închise ochii.

- Atât de adesea aud doar celălalt nume, rostit iar și iar de vocea lui. *Gwen, Gwen, Gwen.*

- Gwendoline, repetă el. Ai mai spus cuiva povestea asta?

- Nu. Și de data asta nu poți să spui că am făcut-o din cauza casei. Nu mai suntem la Penderris. Cred că tu ești de vină.

- Ai știut instinctiv că eu voi înțelege, că nu te voi acuza, nici nu îți voi înlătura sentimentele de vinovăție

ca pe niște tâmpenii. De cine te simți mai aproape pe lumea asta?

De tine, aproape că spuse ea. Dar nu putea fi adevărat. De mama ei? De Neville? De Lily? De Lauren?

- De Lauren.

- Ea a suferit?

- Oh, mai mult decât orice om pe care-l cunosc. A crescut cu noi pentru că mama ei s-a căsătorit cu unchiul meu și au plecat într-o călătorie de nuntă din care nu s-au întors niciodată. Familia tatălui ei nu voia să aibă nici o legătură cu ea, iar bunicul din partea mamei nu o voia. A crescut așteptând să se căsătorească cu Neville, pe care îl iubea foarte mult. Însă el a plecat la război și s-a căsătorit cu Lily în secret; a doua zi după nuntă, a crezut că fusese ucisă într-o ambuscadă și a venit acasă fără să ne spună nici o vorbă despre ea. Nunta lui cu Lauren fusese deja plănuită. Erau în biserică din Newbury - plină ochi de invitați. Ea era gata să pornească pe culoar spre el și spre fericirea până la adânci bătrâneți, când a sosit Lily, arătând ca o cerșetoare. Și așa au fost distruse din nou toate visurile lui Lauren, tot sentimentul ei de siguranță, toată demnitatea ei. A fost un adevărat miracol că l-a întâlnit pe Kit. Da, a suferit.

- Atunci e persoana ideală pentru tine. Povestește-i.

- Despre... ce s-a întâmplat? se încruntă ea.

- Povestește-i totul. Sentimentul tău de vinovăție va dăinui. Va face întotdeauna parte din tine. Dar dacă îl împărtășești și le permiți oamenilor să te iubească oricum, îți vei face un mare bine. Secretele au nevoie de o supapă, altfel supurează și devin o povară imposibil de purtat.

- Nu aş vrea s-o împovărez pe ea.

- Nu se va simți împovărată, o asigură el, strângându-i degetele. Tu crezi că ea își imaginează că ai avut o căsnicie perfectă, curmată de o tragedie. Ea crede *probabil*, la fel ca și alții, că ai fost victima abuzului. Ai fost

o victimă, dar nu chiar a abuzului. Așa că va fi ușurată să afle adevărul. Va putea să îți ofere mângâierea pe care cred că i-ai oferit-o și tu în timpul suferințelor ei mult mai publice.

- Clubul Supraviețuitorilor, zise ea încet. Asta au făcut pentru tine.

- Asta am făcut unul pentru altul. Toți avem nevoie să fim iubiți, Gwendoline, total și necondiționat. Chiar și atunci când purtăm povara vinovăției și ne credem cu totul nevrednici. Problema e că *nimeni* nu este vrednic. Eu nu sunt un om religios, dar cred că despre asta vorbesc toate religiile. Nimeni nu merită, însă toți suntem cumva vrednici de a fi iubiți oricum.

Gwen își ridică privirea spre sala de bal din depărtare. Incredibil, încă mai valsau. Setul nu se terminase.

- Îți cer iertare, zise ea. Aceasta este o ocazie socială. Ar fi trebuit să te ajut să te distrezi, pentru că nu te-ai distrat venind aici și nu ai fi venit, dacă nu ar fi existat sora ta. Ar fi trebuit să te fac să te relaxezi și să râzi. Ar fi trebuit...

Se opri brusc. Brațul lui liber o cuprinse pe după umeri, mâna care ținuse mâna ei îi ținea acum gâtul, cu bărbia prinsă ferm între degetul lui mare și arătător. El îi ridică bărbia și îi întoarse capul.

Ea nu îl vedea limpede.

- Uneori spui cele mai tâmpite lucruri. Cred că de vină e aristocrata din tine.

Și o sărută, cu buzele ferme, calde și deschise pe buzele ei. Limba lui îi apăsa buzele. Ea se prinse de încheietura lui și îi întoarse sărutul.

Nu fu o îmbrățișare scurtă. Nici lascivă, și nici măcar deosebit de înflăcărată. Însă o simți până în adâncul ființei ei. Pentru că, oricât de fizică ar fi fost, nu era vorba despre ceva fizic. Era vorba despre... ei doi. El o săruta pentru că ea era Gwendoline și îi păsa de ea, cu bune și cu rele. Ea îl săruta pentru că era Hugo și îi păsa de el.

După ce terminară, iar el îi lăsă bărbia ca să îi țină din nou mâna din poală, ea își lăsă capul pe umărul lui și simți un nod dureros de lacrimi în gât. Pentru că nu era îndrăgostită de el, bineînțeles. Sau pentru că nu era *doar* îndrăgostită, oricum.

Când devenise el soarele și luna ei, aerul pe care îl respira?

Și când devenise imposibilul doar improbabil?

Nu trebuia să se lase furată de romantism. Și poate că era vorba doar despre romantism.

Și despre consecințele despovărării ei.

Când devenise el atât de înțelept, de înțelegător, de blând?

După ce suferise?

Oare asta era suferința? Asta făcea cu orice persoană?

El mișcă capul și o sărută pe tâmplă și pe obraz.

- Nu plânge, murmură el. Dansul trebuie să fie aproape terminat. Și uite, a mai ieșit un cuplu pe balcon și acum stau în capul scărilor, ezitând. Am face mai bine să intrăm, ca să pot sta cu Berwick și Constance la supă. Ca să putem sta *amândoi* cu ei.

Ea înălță capul, își uscă obrajii cu dosul palmelor și se ridică în picioare.

- Trebuie încă să hotărâsc dacă vreau sau nu să te curtez. O să te anunț. Nu sunt sigur că pot să curtez o femeie care șchiopătează.

Tocmai ieșiseră de sub copac, și lumina felinarului juca deasupra chipului lui când ea ridică privirea, uluită.

El nu îi întoarse privirea. Dar în ochii lui era o strălucire care putea fi foarte bine un zâmbet.

capitolul 17

Lucrul cel mai afurisit era că Lady Muir avusese dreptate. Sala balului zumzăia deja de vești despre faima lui. Mai mult de zece bărbați veniră să îi strângă mâna

la supeu, și oriunde se uita dădea peste capete și pene care salutau și priviri admirative. Era al naibii de stânjenitor, și până la urmă ajunsese să se uite mai mult în farfurie, simțindu-se stângaci și expus ca un urs la bâlci. Petrecu restul serii fugind dintr-un colț întunecos în altul, dar asta nu îl ajută prea mult. Și nu reuși să plece mai repede, din moment ce Constance dansă până la ultimul acord al ultimului set.

În dimineața următoare primi o adevărată avalanșă de scrisori, aproape toate invitații la diferite evenimente din înalta societate: petreceri în aer liber, concerte private, serate, dejunuri venețiene¹, ce naiba o fi fost asta, serate muzicale – cu ce se deosebeau de concerte? Și cum putea un dejun să înceapă după-amiaza? Nu era o contradicție de termeni? Sau asta însemna că înalta societate dormea toată dimineața în timpul sezonului, ceva ce avea sens, de fapt, de vreme ce era evident că toată noaptea chefuiau? Aproape toate invitațiile adresate lui o includeau și pe Constance, un fapt care nu îi permitea să le ignore sau să trimită înapoi un refuz ferm.

Mai erau și câteva invitații doar pentru Constance, ca și trei buchete – de la Ralph, de la tânărul Everly și de la cineva care semnase cu o înfloritură atât de extravagantă, încât numele era ilizibil.

Hugo se duse să își petreacă dimineața cu William Richardson, administratorul lui, lăsând-o pe Constance cu mama și bunica ei și doi băieței pe care îi adusese cea din urmă în dimineața aceea. În mod ciudat, Fiona nu părea deranjată de energia lor și de întrebările fără sfârșit, iar Constance era extaziată de șansa de a se juca și a povesti cu acești verișori noi. Mai târziu, după-amiază, urma să meargă la o plimbare cu trăsura în Hyde Park cu Gregory Hind, unul dintre partenerii de seara trecută, cel care râdea tare, zbierând, și avea tendința de a găsi totul amuzant. Însă băiatul trecuse examenul foarte

¹ Petrecere de după-amiază care putea dura până seara târziu.

strict al lui Lady Muir, iar Connie îl plăcea. Și se părea că sora lui Hind și logodnicul acesteia mergeau și ei, așa că totul era perfect respectabil.

Hugo se cufundă în muncă, tânjind după viața la țară.

Nu era deloc sigur că voia să o curteze pe Lady Muir. Șchiopăta. Destul de vizibil. Însă când își aduse aminte că îi spusese asta și chicoti, câștigă o privire uluită a lui Richardson, apoi omul râse și el, de parcă ar fi pierdut o glumă, iar acum se prefăcea că o înțelesese.

Nu, nu era sigur că voia să o curteze. Nu era bun pentru ea. Ea avea nevoie de cineva care să o prețuiască, să o răsfete și să o facă să râdă. Avea nevoie de cineva din lumea ei. Și el avea nevoie de cineva... Dar chiar avea nevoie? Avea nevoie de cineva care să îi nască un fiu, pentru ca tatăl lui să se poată odihni în pace. Avea nevoie de cineva pentru sex. Fiul putea aștepta, totuși, iar sexul putea fi găsit și în altă parte, nu doar în căsătorie.

Ce gând deprimant!

Nu avea nevoie de Gwendoline, Lady Muir. Numai că ea îl dusesese aseară în adâncurile cele mai întunecate ale sufletului ei, iar el simțise, în mod curios, că promisese un dar. Și ea îl sărutase de parcă... Ei bine, de parcă el ar fi contat. Și când îi spusese că șchiopăta, ea dăduse capul pe spate și râsese cu veselie sinceră. Și intrase în trupul ei în golful de la Penderris, iar ea îl primise bine. Da, îl primise. Îl primise, iar el, care avusese doar târfe, își dăduse seama de diferență, chiar dacă ea era lipsită de experiența lor.

Fusese dorit, prețuit, iubit.

Iubit?

Ei bine, poate că era cam prea mult spus.

Însă el tânjea după mai mult. După ea? După ea tânjea? Sau după sex. Mai mult sex.

Sau tânjea după *iubire*?

Însă visase prea mult cu ochii deschiși, așa că își întoarse cu hotărâre atenția spre munca lui.

Mai târziu după-amiaza bătu în ușile de la Kilbourn House din Grosvenor Square și îi spuse majordomului să întrebe dacă Lady Muir era acasă și dacă era dispusă să-l primească. Se aștepta să fie plecată. Era intervalul în care toți ieșeau la plimbare pe jos, călare sau cu trăsura în parc și era o zi destul de frumoasă, chiar dacă soarele nu strălucea mereu. Hind o luase pe Constance cu trăsura chiar când ieșise Hugo din casă, zbierând de râs la ceva ce îi spusese ea. Poate că de asta venise acum – pentru că putea fi sigur că ea nu era acasă.

Dacă voi ajunge vreodată să mă înțeleg, hotărî Hugo, va fi o mare minune.

Nu doar că era acasă, și nu doar că voia să-l primească – coborî în persoană pe scări, chiar înaintea majordomului. Părea palidă și apatică, cu ochii puțin cam umflați.

– Vino în bibliotecă, zise ea. Neville și Lily au ieșit, iar mama se odihnește.

El o urmă înăuntru și închise ușa.

– Ce s-a întâmplat?

Ea se întoarse spre el și zâmbi slab.

– Nimic, de fapt. Mi-am petrecut după-amiaza cu Laura, și tocmai acum mă întorsesem.

Fața i se strâmbă și o acoperi cu mâinile.

– Îmi pare rău.

– A fost bine?

Dumnezeule mare, și dacă nu fusese?

– Da, răspunse ea, lăsând jos mâinile și controlându-și din nou mușchii faciali. Da, ai avut dreptate. Am petrecut aproape toată după-amiaza plângând ca două proaste. Iar eu am înțeles că am fost cea mai mare găscă de pe pământ pentru că am ținut totul închis în mine atâta timp.

– Nu, nu ești o găscă. Aici a greșit. Când ne simțim ca niște ouă clocite, am prefera să nu ne spargă nimeni coaja – de dragul celor din jur.

- Sunt un ou clocit, atunci, zise ea, cu un răs întrețaiat. Sora ta e fericită azi? Aveam de gând să o vizitez mâine-dimineață.

- A ieșit cu trăsura cu Hind și sora lui. Salonul casei arată și miroase ca o grădină de flori. A primit cinci invitații, fără să punem la socoteală cele treisprezece pe care le-am primit eu și în care e inclusă și ea. Da, e fericită.

- Dar tu nu ești chiar atât de fericit? Oh, te rog să vii aici și să stai jos, Hugo. O să-mi înțepenească gâtul de atâta uitat în sus.

El se așază pe o canapea de două locuri, în timp ce ea alege un scaun vechi, tapițat cu piele, din fața lui.

- Eu aș fi fericit să le pun pe foc pe toate cu grămada, dar trebuie să mă gândesc la Connie. Am venit să îți cer sfatul și să îmi spui ce invitații să accept.

- Din acelea? întrebă ea, arătând spre teancul de hârtii pe care le ținea în mână.

- Da, răspunse el, întinzându-i-le. Invitațiile primite de Constance sunt deasupra, ale mele dedesubt. La care ar trebui să mergem? Dacă trebuie să mergem la vreuna. Până la urmă, nu i-am promis decât un bal în înalta societate, și nu vreau să îi creez speranțe inutile.

- Crezi că nu poate găsi fericirea decât printre cei din lumea ei? întrebă ea, luând teancul de invitații de la el și punându-l în poală.

- Nu neapărat, răspunse el, simțind cum i se încleșta maxilarul. Apoi își dădu seama că ea îl tachina. Dar probabil că da.

Timp de câteva minute, ea se uită la invitații, una câte una. El o privi și se enervă. Pentru că voia să se ridice, să o ia în brațe cum făcuse la Penderris când avusesese toate scuzele pentru a o face și să o țină cuibărită acolo. Era încă palidă. Dar el nu era păzitorul ei. Nu avea nici o responsabilitate față de confortul ei sau de orice altceva. Acum stătea dreaptă de parcă înghițise un băț. Nu, nu era corect față de ea. Stătea dreaptă, însă

poziția ei era relaxată, plină de grație. Totuși, spatele ei nu atingea spătarul scaunului. Gâtul i se arcuia ca al unei lebede. Era o lady din creștetul capului până la vârful unghiilor frumos tăiate și al picioarelor elegant încălțate.

Iar el o dorea cu ardoare.

- Și eu am primit cam aceleași invitații, zise ea. Nu îndrăznesc să îți spun ție pe care să le accepți și pe care să le refuzi, Lord Trentham. Însă sunt câteva pe care Constance ar face mai bine să le refuze, și câteva foarte avantajoase, pe care ar face bine să le accepte. De fapt, sunt trei evenimente la care speram să fie invitată și ea, ca să nu trebuiască să fac efortul de a-i face rost de o invitație.

Râse încetitor și ridică privirea spre el.

- Nu trebuie să te simți obligat să vii cu ea. Voi fi încântată să o iau cu mine și voi fi o însoțitoare atentă. Totuși, înalta societate va fi dezamăgită dacă eroul de la Badajoz dispăre din nou de pe fața pământului după apariția de seara trecută, când mulți dintre ei nu au avut șansa de a-ți vorbi sau de a-ți strânge mâna, iar alții nici măcar nu au fost prezenți. Totuși, înalta societate este o entitate schimbătoare. După o vreme, noutatea de a te vedea în sfârșit va fi înlocuită de altceva, iar tu nu vei mai fi în centrul atenției oriunde ai merge. Însă trebuie să le oferi tuturor șansa de a te vedea de câteva ori, înainte să se întâmple asta.

El oftă.

- O voi însoți pe Constance la cele trei evenimente. Spune-mi care sunt, și voi trimite răspunsul meu.

Ea le așază pe cele trei deasupra și îi înapoie teancul.

- Cât de mult mi-ar plăcea să iau puțin aer. Vrei să mă scoți la o plimbare, Lord Trentham, sau schiopătatul meu te-ar deranja?

Zâmbi când spuse asta, dar ochii îi erau triști.

El se ridică în picioare și îndesă teancul de invitații înapoi în buzunarul hainei, deformând oribil articolul acela elegant de îmbrăcăminte.

- Știi că am glumit aseară. Șchiopătatul face parte din tine, Gwendoline, deși îmi doresc să nu fi făcut, de dragul tău. Pentru mine ești frumoasă așa cum ești. Întinse mâna spre mâinile ei. Însă nu m-am hotărât încă dacă vreau să te curtez. Una din cele trei invitații e la o petrecere în aer liber.

Ea râse și obrazii i se colorară puțin, în sfârșit.

- Este. Te vei descurca destul de bine, Hugo, dacă îți vei aminti un lucru mărunț. Când bei ceai, ține toarta ceștii între degetul mare și celelalte trei degete - dar nu cu degetul mic, încheie ea, cutremurându-se teatral.

- Du-te și adu-ți boneta. Am hotărât să nu te curtez.

Se plimbară pe trotuar, îndreptându-se spre Hyde Park, cu brațul lui Gwen trecut pe sub brațul lui. Doar cu puțin timp în urmă, după ce se întorsese de la Lauren, se simțise obosită până în măduva oaselor. Probabil că ar fi zăcut în pat dacă nu ar fi venit Hugo. Însă se bucura că venise. Se simțea încă obosită, dar și relaxată. Aproape fericită.

Nu vorbeau. Nu li se părea ceva necesar.

Ea se simțea... în siguranță.

- Cum? zise ea. De ce, de data asta?

- Sunt prea important pentru tine. Sunt eroul de la Badajoz.

Ea zâmbi. Era pentru prima dată că vorbea de bunăvoie despre acel episod din viața lui. Și făcuse o glumă cu privire la asta.

- Vai, e prea adevărat. Însă mă consolez cu faptul că ești prea important pentru oricine. Și trebuie să e căsătorești cu *cineva*. Ești un bărbat senzual, dar mult prea important ca să frecventezi...

Oh, vai de mine, nu era făcută pentru tipul acesta de persiflări.

- Bordelurile? termină el.

- Ei bine, ești prea important. Și dacă trebuie să te căsătorești, rezultă că trebuie să și curtezi doamna pe care o alegi.

- Nu. Sunt prea important și pentru asta. Nu trebuie decât să-i fac din deget, și va veni în fuga mare.

- Nu cumva ți s-a suit faima la cap?

- Absolut deloc. Dacă recunoști adevărul, nu înseamnă că ți s-a suit la cap.

Ea râse încet, și când ridică privirea spre el, văzu ceva ce semăna cu un zâmbet tremurându-i în colțul buzelor. Încercase să o facă să râdă.

- Plănuiești să îmi faci din deget mie?

Urmă o pauză destul de lungă, în care traversară drumul și el aruncă un bănuț unui mic coșar care feri o grămadă de bălegar aburind din drumul lor.

- Încă nu m-am hotărât, spuse el în cele din urmă. Te voi anunța.

Gwen zâmbi din nou și intrară în parc.

Trecură prin zona la modă, în care mulțimile se plimbau încă pe jos sau în trăsură, dar nu zăboviră. Chiar și așa, sosirea lor fu observată cu mai mult interes decât ar fi stârnit doar Gwen singură, și numeroase persoane îi salutară din mers sau chiar se opriră pentru a schimba câteva vorbe. Amândoi fură încântați să îl vadă pe ducele de Stanbrook călărind cu viconte Ponsonby. Ducele îi invită să ia ceaiul cu el în după-amiaza următoare. Constance Emes îi salută vesel din cabrioleta domnului Hind, aflată la o oarecare distanță.

Însă ei trecură mai departe, în loc să se învârtă în cerc ca toți ceilalți, iar vehiculele și pietonii se împuținară.

- Povestește-mi despre mama ta vitregă, zise ea.

- Despre Fiona? răspunse el, privind-o oarecum surprins. Tata s-a căsătorit cu ea pe când aveam treisprezece ani. Pe atunci ea lucra în atelierul unei modiste. Era extrem de frumoasă. S-a căsătorit cu ea la o săptămână sau două după ce a cunoscut-o - eu nu am știut despre ea până nu m-a anunțat brusc într-o zi că a doua zi se căsătorește. A fost un șoc urât. Presupun că mai toți băieții, chiar și cei treisprezece ani, își închipuie că tații rămași văduvi le-au iubit atât de mult mamele, încât nu vor mai

putea nici să privească o altă femeie cu dorință. Eram foarte pregătit s-o urăsc.

- Și ai urât-o mereu? întrebă ea, salutând un trio de domni care trecură pe lângă ei, ducându-și mâna la pălărie și privindu-l pe Hugo cu venerație fățișă. El nu păru să-și dea seama de existența lor.

- Îmi place să cred că mi-am recăpătat măcar un dram de rațiune. Îl avusesem pe tata pentru mine majoritatea vieții și îl adorasem, dar *aveam* treisprezece ani și știam deja că viața mea nu mai gravita doar în jurul lui. Însă în curând a devenit evident că ea se plictisea teribil. A devenit evident *de ce* se căsătorise cu el, bineînțeles. Presupun că nu e chiar atât de greșit să te căsătorești cu un bărbat pentru banii lui. Lucrul acesta se face mereu. Și nu cred că ea i-a fost vreodată necredincioasă, deși i-ar fi fost necredincioasă cu mine, după câțiva ani, dacă eu i-aș fi permis-o. Însă eu m-am dus în schimb la război.

- De *asta* ai plecat? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari.

- Lucrul cel mai caraghios este că nu puteam suporta să omor nici cea mai mică și mai urâtă ființă. Scoteam mereu păianjenii și urechelnițele din casă și le așezam pe prag. Salvam mereu șoarecii din capcane, în rarele ocazii în care mai erau în viață. Aduceam mereu acasă păsări cu aripile rupte și câini și pisici rătăcite. Cândva, verii mei obișnuiau să mă enerveze strigându-mă uriașul blând. Și am ajuns să omor oameni.

„Așa se explică multe“, se gândi Gwen. „Ah, foarte multe.“

- Mama ta vitregă nu e apropiată de unchii, mătușile și verii tăi?

- Li se simțea inferioară, și prin urmare și-a închipuit că o disprețuiau. Eu nu cred că o disprețuiau. Ar fi iubit-o și ar fi primit-o cu drag în rândurile lor dacă li s-ar fi dat ocazia. La urma urmei, toți au origine umilă. Iar ea s-a separat de propria familie, crezând, presupun,

că ar fi coborât-o de la nivelul la care ajunsese, căsătorindu-se cu tatăl meu. I-am vizitat acum o săptămână. Nu au încetat niciodată s-o iubească și să tânjească după ea. În mod incredibil, nu părea să le fie ciudă pe ea. Mama și sora ei au petrecut deja un timp cu ea, și în dimineața asta mama ei i-a adus cu ea pe băieții fiului ei, nepoții Fionei. Mai trebuie să se întâlnească cu tatăl ei, cu fratele și cumnata, dar cred că se va întâmpla și asta. Poate că Fiona își va reface viața. E încă tânără, și arată bine.

- Nu o mai urăști? întrebă ea, în timp ce el se dădea deoparte din cărare pentru a face loc unei trăsurii deschise care se îndrepta spre ei.

- Nu e ușor să urăști, când ai trăit destul ca să știi că fiecare are greutățile lui în viață și nu face întotdeauna alegeri înțelepte sau admirabile. Există foarte puțini oameni cu totul ticăloși, poate chiar nici unul. Deși *sunt* câțiva care se apropie foarte mult.

Ridică ră amândoi privirea spre ocupanții trăsurii care încetinise ca să-i depășească.

Era vicontesa Wragley cu fiul ei cel mai mic și cu nora. Lui Gwen îi părea întotdeauna foarte rău de domnul Carstairs, care era slab și palid și părea bolnav de tuberculoză. Și de doamna Carstairs, care părea întotdeauna nemulțumită de soarta ei, dar stătea mereu alături de soțul său. Gwen nu îi cunoștea prea bine, pentru că evitau toate evenimentele mai energice ale sezonului.

Le zâmbi și le ură o după-amiază bună.

Vicontesa înclină regește fruntea. Doamna Carstairs îi întoarse urările lui Gwen cu o voce apatică. Domnul Carstairs nu spuse nimic. Nici lordul Trentham. Dar Gwen conștientiză dintr-odată că cei doi bărbați se uitau unul la altul și că atmosfera devenise inexplicabil de tensionată.

Și apoi domnul Carstairs se aplecă peste marginea trăsurii.

- Eroul de la Badajoz, hârâi el, cu vocea plină de dispreț. Și scuipă pe pământ, departe de amândoi.

- Francis! exclamă vicontesa, cu voce rece și șocată.

- Frank! se jelui doamna Carstairs.

- Mână mai departe, vizitiu, spuse domnul Carstairs, și vizitiul ascultă.

Gwen rămase pe loc, încremenită.

- Ultima dată când l-am văzut, zise lordul Trentham, m-a scuipat drept în față.

Ea întoarse brusc capul și îl privi în ochi.

- Domnul Carstairs era locotenentul despre care mi-ai povestit? Cel care a vrut să renunți la atacarea fortăreței?

- Nimeni nu se aștepta ca el să supraviețuiască. Era evident că avea multe răni interne și destule răni externe. Tușea și scuipa sânge, mult sânge. A fost trimis acasă să moară. Dar cumva a supraviețuit.

- Oh, Hugo.

- Viața lui e ruinată. Asta e evident. Acum trebuie să fie de două ori mai greu pentru el să știe că sunt aici și că am fost primit ca un mare erou. El este un erou la fel de mare, *dacă* poți să aplici cuvântul acesta la vreunul dintre noi. Voia să renunțe la atac, dar m-a urmat când l-am dus înainte.

- Oh, Hugo, zise ea din nou, și pentru o clipă își sprijini boneta de mâneca lui.

El nu se înapoie pe cărare, ci o conduse prin iarbă spre un șir de copaci bătrâni și printre ei de-a lungul unei cărări mai înguste și aproape pustii.

- Îmi pare rău că ai fost expusă la așa ceva. Te voi conduce acasă, dacă vrei, și voi sta departe de tine pe viitor. Poți să o duci pe Constance la petrecerea în aer liber și în celelalte două locuri dacă ești atât de bună - sau nu, dacă nu vrei. Ai făcut deja multe pentru ea din bunătațea inimii tale.

- Asta înseamnă că n-o să-mi faci niciodată din deget?

Ea întoarse capul și coborî privirea spre el, soldatul cel mai fioros pe care îl văzuse ea vreodată.

- Asta înseamnă.

- Păcat. Începusem să cred că ar fi posibil, doar *posibil*, să îți primesc favorabil curtea. Deși trebuie să recunosc că mândria nu m-ar lăsa să alerg spre cineva care îmi face din deget.

- Nu aș putea să te expun din nou la așa ceva.

- Înseamnă că trebuie să fiu protejată de viață? Asta nu se poate face, Hugo.

- Nu știu nimic despre curtare, îi zise el după o scurtă tăcere. Nu am citit manualul.

- Dansezi cu femeia în chestiune. Sau, dacă e un vals și te temi să nu-ți încurci picioarele sau să nu calci pe picioarele ei, te plimbi cu ea pe afară și o asculți cum te inundă cu secretele ei cele mai adânci și mai întunecate, fără să pari plictisit sau să o judeci. Și apoi o săruți și o faci cumva să se simtă... iertată. O vizitezi când se simte istovită până în măduva oaselor și o scoți la plimbare. Apoi o conduci pe o cărare umbrită și pustie, ca să o poți săruta.

- Un sărut în fiecare zi? E obligatoriu?

- Oricând este posibil. Uneori e nevoie de mare ingeniozitate.

- Pot să fiu ingenios.

- Nu mă îndoiesc de asta.

Pășiră încet înainte.

- Gwendoline, poate că par un tip mare și dur. Nu sunt sigur că sunt așa.

- Oh, zise ea încet, eu sunt sigură că nu ești, Hugo. Nu în modurile care contează, oricum.

„Nici eu nu sunt dură. Nici nu te ațâț degeaba.”

Cel puțin nu *credea* că îl ațâța degeaba.

Avea nevoie disperată să *gândească*. Era încă foarte obosită. Dormise puțin și întrerupt noaptea trecută, iar astăzi petrecuse o după-amiază dureroasă și emoționantă cu Lauren și acum... asta.

- Un sărut pe zi, zise el. Dar nu neapărat ca o dovadă de curtare din partea vreunuia dintre noi. Un sărut doar pentru că există condiții favorabile și vrem să devenim intimi.

- Pare un motiv destul de bun, răspunse ea râzând. Sărută-mă atunci, Hugo, și salvează-mi ziua de azi, care părea oarecum... posomorâtă.

Crengile copacului, înveșmântate în haina lor primăvărată de frunze de un verde crud, unduiiau deasupra capetelor lor. Aerul era înmiresmat de mirosul lor. Un cor de păsările invizibile era ocupat cu discuțiile lor misterioase, cu sunet dulce. Un câine lătra în depărtare și un copil țipa, râzând.

El o întoarse cu spatele la copac și își lipi trupul de trupul ei. Degetele lui îi se strecurară sub borurile bonetei în păr în timp ce palmele îi cuprindeau obraji. Ochii lui, privind în ochii ei în umbra arborilor, erau foarte întunecați.

- În fiecare zi, spuse el. Este un gând care ți se urcă la cap.

- Da, zâmbi ea.

- Și să ne culcăm împreună în fiecare noapte. De câteva ori pe noapte. Și adesea și în timpul zilei. Ar fi rezultatul firesc al curtării.

- Da.

- Dacă te-aș curta.

- Da. Și dacă eu ți-aș primi favorabil curtarea.

- Gwendoline, murmură el.

- Hugo.

Și buzele lui atinseră buzele ei, mângâindu-le ușor, apoi se retraseră.

- Data viitoare, zise el, dacă va fi o dată viitoare, te vreau goală.

- Da. Dacă va fi o dată viitoare.

Care erau toate motivele care făceau din asta o improbabilitate, dacă nu chiar o imposibilitate? Voia să-și aducă aminte de unul dintre aceste motive. Măcar de unul.

El o sărută din nou, prinzându-i mijlocul cu ambele mâini și trăgând-o departe de copac, spre trupul lui, în timp ce ea îl prindea cu brațele pe după gât.

Fu un sărut dur și fierbinte, cu gura deschisă, cu limbile duelându-se, mângâind, în gura ei, în gura lui, înapoi din nou. Respirară greu pe obrazul celuilalt. Și în cele din urmă se sărutară ușor și afectuos și doar cu buzele, murmurând cuvinte de neînțeles.

- Cred, zise el când termină, că aş face mai bine să te duc acasă.

- Și eu cred la fel. Și ai face mai bine să-ți scoți invitațiile acelea din buzunar, până nu se lărgește cu totul.

- Nu s-ar cuveni să mă plimb alături de tine dacă nu arăt ca un gentleman perfect.

- Nu, într-adevăr, râse ea, luându-l de braț.

Iar șansele unui viitor cu el avansară cu nesăbuiță, de la improbabil la posibil.

Însă nu ajunseră totuși la probabil.

Nu era chiar *atât* de nesăbuită.

capitolul 18

Lui Hugo i se părea că sora lui se distra mai bine ca niciodată. Într-o dimineață se duse la cumpărături cu Lady Muir, verișoara acesteia și cumnata ei, și sfârși într-o ceainărie, cu un admirator și cu mama lui. În altă după-amiază se duse în vizite cu aceleași trei doamne și fu adusă acasă de fiul ultimei amfitrioane pe care o vizitaseră, urmați de o cameristă care trebuise să tropăie în urma lor pentru că bunica băiatului insistase asupra acestui lucru. În două după-amiezi ieși cu trăsura în parc, de fiecare dată cu alt însoțitor. Și fiecare dimineață aducea alt șuvoi de invitații, deși până acum nu fusese decât la un bal.

Se părea că era bine lansată în societate și că era fericită. Însă nu era fericită doar pentru ea însăși.

- Toți domnii care îmi acordă atenție vor să vorbească despre tine, Hugo, îi zise ea într-o dimineață la micul dejun. E foarte satisfăcător.

- Despre mine? se încruntă el. Și te curtează pe tine?

- Ei bine, presupun că e folositor pentru prestigiul lor să fie văzuți cu sora eroului de la Badajoz.

Hugo era sătul până peste cap să tot audă expresia aceea ridicolă.

- Dar te curtează pe tine.

- Oh, nu trebuie să-ți faci griji, Hugo. Nu o să mă mărit cu nici unul dintre ei.

- Nu? întrebă el, ridicând din sprâncene.

- Nu, bineînțeles că nu. Toți sunt foarte drăguți și foarte amuzanți și foarte... ei bine, foarte prostuți. Dar nu, asta e crud. Îmi plac toți, și ei sunt foarte amabili. Și te respectă teribil. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar putea să-și adune curajul și să-ți ceară mâna mea, chiar dacă ar vrea s-o facă. Când te încrunți, ești destul de feroce, să știi.

Așadar, Constance era mai înțeleaptă decât crezuse. Nu își legase speranțele matrimoniale de nici unul dintre domnii pe care îi cunoscuse. De fapt, nu era prea surprinzător. Nu trecuse decât o săptămână de la primul ei bal. Poate că se înșelase în privința motivelor care o făcuseră să-și dorească să ia parte la balul acela. Poate că pentru ea nu era important să urce pe scara socială prin căsătorie.

Era o idee care părea să se potrivească cu celelalte lucruri care se întâmplau în viața ei.

Într-o după-amiază se duse la băcănie cu bunica ei și își întâlni celelalte rude acolo. Le adoră pe loc și fu adorată în schimb. După această primă vizită își făcu timp să meargă și să le vadă în fiecare zi - pe cele care nu erau în casă, agitându-se în jurul Fionei, adică. Și vorbi despre ei, despre prăvălie și vecini la fel de entuziast cum vorbea când își descria relațiile cu înalta societate.

Lângă băcănie era un negustor de fierărie. Bătrânul proprietar murise, însă fiul le promisese tuturor clienților săi că va ține deschis și nu va schimba nimic. Constance îi spuse că prăvălia era o adevărată peșteră a lui Aladin, cu culoare înguste care se răsuceau și șerpuiau până ajungeai să te pierzi. Erau atât de înguste, încât uneori era greu să te întorci în loc. Și avea absolut orice în magazin. Nu exista cui sau piuliță sau piron sau șurub pe care să nu îl aibă. Totuși, nu era doar asta. Exact ca și tatăl lui înainte, știa exact unde să pună mâna ca să ia cel mai mic și mai neînsemnat lucru care i se cerea. Și pe pereți erau agățate mături și scări, și din tavan atârnavă lopeți și furci și...

Povestea continua.

Iar Constance mergea acolo în fiecare zi, întotdeauna cu una sau alta dintre rudele ei, pentru că toți erau foarte buni prieteni cu domnul Tucker. De fapt, bunica ei îl adoptase aproape ca pe un alt fiu, acum că tatăl lui se dusese. Conform spuselor lui Constance, era de aceeași vârstă cu Hilda, sau poate cu un an sau doi mai mic. Poate chiar trei. Și era amuzant. O tachina pe Constance pentru accentul ei rafinat, deși ea nu vorbea chiar *atât* de diferit de toți ceilalți, și accentul *lui* nu era chiar de cockney. Ea îl putea înțelege foarte bine. O tachina pentru bonetele ei drăguțe. Și îi lăsa pe Colin și Thomas, cei doi băieți, să alerge cât poșteau în magazin, deși într-o zi, când cei doi răsturnaseră două cutii de cuie diferite și le amestecaseră pe toate pe dușumea, el *insistase* să le adune pe toate și apoi să se așeze la tejghea și să le aleagă unul câte unul. Le trebuise aproape o oră, iar el le adusese lapte și biscuiți ca să le facă degetele mai sprintene. Și apoi, când terminaseră, el le ciufulise părul, le spusese că erau băieți buni și le dăduse câte un bănuț fiecăruia, dacă părăseau imediat magazinul și nu se întorceau cel puțin o oră.

Îi povestea istorioare amuzante despre clienții lui, deși nu erau niciodată povești lipsite de bunătate. Și într-o

după-amiază în care ploua insistase să o conducă până acasă, ținându-i deasupra capului o umbrelă foarte mare pe care o găsisese pe undeva prin spatele magazinului. Îi spusese că nu ar fi putut să doarmă noaptea dacă ar fi lăsat-o să plece acasă fără umbrelă și și-ar fi ruinat prețioasa bonetă.

Hugo asculta cu interes aceste relatări lungi și entuziaste. Când vorbea despre negustorul de fierărie, sora lui avea o anumită strălucire pe care nu o avea atunci când vorbea despre vreunul dintre domnii care dansaseră cu ea.

Și toate acestea îi sugerau lui Hugo că ar fi putut evita toată treaba cu înalta societate. Nu ar fi fost nevoie de balul de la Redfield, nici de petrecerea în aer liber care se apropia. Și nu ar fi trebuit să își reia relațiile cu Lady Muir.

Viața lui ar fi fost mult mai plină de pace dacă nu ar fi văzut-o din nou după Penderris.

Pentru că începeau să se îndrăgostească unul de celălalt. Nu, de fapt nu doar începeau. Și era reciproc. Începuse chiar să creadă că totul era posibil între ei. Și la fel credea și ea. Însă romantismul nu ducea veșnic. Nu că ar fi avut vreo experiență personală cu romantismul, însă tot ce observase din viață îl învățase asta. Important era ce rămânea într-o relație după ce pâlea prima euforie a romantismului. Ce ar fi rămas pentru el și Gwendoline, Lady Muir? Două vieți la fel de diferite ca noaptea și ziua? Câțiva copii, poate – dacă ea i-ar fi putut avea? Și decizii de luat atunci când aceștia ar fi trebuit educați. Fără îndoială că ea ar fi vrut să îi trimită la școli exclusive de cum depășeau stadiul de bebeluși. Iar el ar fi vrut să îi țină acasă și să se bucure de ei. Ar mai rămâne oare un strop de dragoste între ei, după ce se trecea romantismul? Sau s-ar fi irosit toată în încercarea epuizantă de a contopi două vieți care nu puteau fi contopite?

– Ce se întâmplă cu iubirea atunci când se duce romantismul, George? îl întreabă el pe ducele de Stanbrook

în după-amiaza în care fusese invitat la ceai împreună cu Lady Muir.

Ducele și ducesa de Portfrey erau și ei acolo, dar în după-amiaza aceea plouase pe neașteptate – fusese aceeași după-amiază în care Tucker o adusese pe Constance acasă de la magazin. Ducele și ducesa o luaseră pe Lady Muir acasă cu trăsura lor, de vreme ce Hugo nu venise cu trăsura.

– E o întrebare bună, răspunse prietenul lui cu un zâmbet crispat. Când eram tânăr, toți cei care aveau autoritate și influență asupra mea m-au învățat că cele două nu trebuie niciodată amestecate – nu de cineva cu statutul meu social, în orice caz. Romantismul era pentru amante. Iubirea, deși nu se vorbea niciodată despre ea, era pentru soții. Eu am iubit-o pe Miriam, orice ar însemna asta. În primii ani ai căsătoriei noastre am avut și câteva relații romantice, deși acum le regret. Ar fi trebuit să mă port mai bine cu ea. Dacă aș fi din nou tânăr, Hugo, cred că aș căuta iubirea și romantismul și căsătoria în același loc, și aș da naibii toate avertizările care spun că romantismul se va subția cu timpul, iar iubirea se va subția chiar și mai mult. Regret multe din viață, dar nu mai are rost, nu? În momentul acesta, suntem amândoi exact în locul în care am ajuns prin naștere și prin experiența noastră de viață, deși am făcut mii de alegeri pe traseu. Singurul lucru pe care îl mai putem controla oarecum e următoarea decizie pe care o luăm. Dar iartă-mă. Mi-ai pus o întrebare. Regret să-ți spun că nu cunosc răspunsul, și bănuiesc că nu există un răspuns. Fiecare relație e unică. Ești îndrăgostit de Lady Muir, nu?

– Bănuiesc că da.

– Și ea e îndrăgostită de tine.

Fusese o constatare, nu o întrebare.

– E un caz fără speranță, răspunse Hugo. Numai romantismul l-ar recomanda.

-Nu-i așa, îl contrazise ducele. Mai sunt și alte lucruri, Hugo. Te cunosc destul de bine și știu ce se află sub cochilia împietrită și aproape ursuză sub care te ascunzi în public. Pe Lady Muir nu o cunosc aproape deloc, dar simt ceva... Hmm. Nu reușesc să găsesc cuvântul potrivit. Simt că în caracterul ei există o profunzime care se poate potrivi cu profunzimea ta. Poate că *substanță* e cuvântul pe care îl caută mintea mea.

- Tot fără speranță e.

- Poate, încuviință ducele. Dar cei care sunt foarte îndrăgostiți și foarte potriviți eșuează adesea la primul test pe care îl aduce viața în calea lor. Și viața face întotdeauna asta, mai devreme sau mai târziu. Gândește-te la bietul Flavian și la fosta lui logodnică. Atunci când doi oameni *nu* sunt potriviți și o știu dar se iubesc oricum, atunci sunt poate mai bine pregătiți să înfrunte orice obstacol din calea lor și să lupte cu toate armele care le stau la dispoziție. Nu se *așteaptă* ca viața să fie ușoară, și bineînțeles că viața nu e niciodată ușoară. Însă au o șansă de a-și croi un drum. Și toate acestea sunt pure supoziții, Hugo. Adevărul e că nu știu.

Nu mai avea pe cine întreba. Hugo știa ce ar fi spus Flavian, iar Ralph nu avea experiență. Pe verii lui nu avea de gând să-i întrebe. Ei ar fi vrut să știe de ce îi întrebese, și apoi ar fi aflat toți, și toți ar fi fost extaziați că Hugo se îndrăgostise în sfârșit. Și ar fi vrut să știe cine era ea, și ar fi vrut să o cunoască, iar el nici nu se putea gândi la așa ceva.

În plus, așa cum spusese și George, nimeni nu îți putea spune despre iubire și romantism sau despre ce s-ar fi întâmplat dacă te căsătoreai și romantismul se diminua. Nu puteai decât să afli singur. Sau să nu afli.

Puteai să înfrunți provocarea sau să îi întorci spatele.

Puteai să fii erou sau laș.

Puteai să fii înțelept sau nebun.

Prudent sau nesăbuit.

Exista oare vreun răspuns la ceva în viață?

Viața era ca mersul pe o frânghie subțire, instabilă, roasă, peste o prăpastie adâncă, cu stânci ascuțite și câteva animale sălbătice așteptând pe fundul ei. Atâta era de periculoasă – și de excitantă.

Ahhh!

Ziua era perfectă pentru o petrecere în aer liber. Acesta fu primul lucru la care se gândi Hugo când se ridică din pat dimineață și trase perdelele de la fereastra dormitorului său. Însă pentru prima dată în viață, soarele nu îi aduse bucurie. Poate că mai târziu apăreau norii. Poate că după-amiază urma să plouă.

Oricum, atunci ar fi fost prea târziu pentru ca să se anuleze petrecerea în aer liber. Probabil că oricum ar fi fost prea târziu, chiar dacă ar fi plouat deja cu găleata. Fără îndoială că gazdele aveau un plan alternativ. Probabil că în conacul lor exista o sală de bal ascunsă sau chiar două, așteptând doar să primească crema societății englezești – și pe Constance și pe el. Și totul somptuos decorat, ca să arate ca o grădină în interiorul casei.

Nu, nu mai avea cum s-o evite. În plus, Constance era atât de emoționată, încât declarase în seara precedentă că se îndoia că va pune geană pe geană toată noaptea. Și el nu o văzuse pe Lady Muir de trei zile întregi. De când plecase acasă de la George cu familia Portfrey și el trebuise să se mulțumească să îi sărute mâna înmănușată.

Nici vorbă de un sărut pe zi. Dar el nici nu îi făcea curte cu adevărat, nu?

După-amiaza fu la fel de perfectă ca și dimineața, iar Constance trebuie să fi dormit toată noaptea, fiindcă era drăguță, cu ochii strălucitori și plină de energie. Nu mai avea cum să evite nimic. Trăsura lui Hugo veni la ușă cu cinci minute mai devreme, iar Hilda și Paul Crane, logodnicul ei, care sosiră chiar în același moment, le făcură din mână. Veniseră să o ia pe Fiona la plimbare, prima ieșire după o perioadă îndelungată de stat în casă.

În timp ce se apropiau de destinație, Constance își strecură mâna în mâna lui Hugo.

- Nu sunt chiar atât de înspăimântată cum am fost când ne îndreptam spre balul de la Ravensberg, îi zise ea. Acum cunosc oamenii, și sunt chiar amabili, nu? Și bineînțeles că nimeni nu va avea ochi pentru mine pentru că am venit cu tine, așa că nu mă voi sfii deloc. Ești îndrăgostit de Lady Muir?

El ridică din sprâncene și își dresе glasul.

- Ar fi o tâmpenie, nu?

- Nu una mai mare decât dacă m-aș îndrăgosti eu de domnul Hind sau de domnul Rigby sau Everly sau oricare altul.

- Și tu ești îndrăgostită de ei? o întreabă el. Sau de vreunul dintre ei?

- Nu, bineînțeles că nu. Nici unul dintre ei nu face nimic, Hugo. Trăiesc din banii pe care îi primesc. Ceea ce fac și eu, presupun, dar pentru o femeie e diferit, nu? De la un bărbat te aștepti să muncească și să își câștige viața.

- Asta e o idee de clasă mijlocie, îi spuse el zâmbind.

- Pare mai bărbătește să muncești.

El zâmbi pe sub mustață.

- Oh, zise ea, de abia aștept să văd grădinile și să văd cum sunt îmbrăcați toți. Îți place noua mea bonetă? Știu că bunicul ar spune că e absurdă, dar mi-ar face cu ochiul. Și domnul Tucker ar fi de acord cu el și ar clătina din cap așa cum face atunci când nu vorbește serios.

- E o adevărată priveriște, zise el. Și e chiar splendidă, de fapt.

Și apoi ajunseră.

Grădinile care înconjurau conacul Britling din Richmond erau cam de zece ori mai mari decât parcul din Crosslands. Și de o sută de ori mai pline de vegetație. Aveau pajiști cosite și straturi luxuriante de flori și copaci care păreau să fi fost luați unul câte unul

și așezați exact acolo unde trebuia ca să obțină un efect cât mai pitoresc. Aveau o grădină de trandafiri și o seră de portocali, o estradă pentru orchestră și o seră, o alee ierboasă străjuită de arbori drepti ca niște soldați, statui, o fântână, o terasă în trei trepte coborând din casă, cu flori în urne de piatră.

Ar fi trebuit să pară teribil de aglomerate. Ar fi trebuit să nu mai aibă loc pentru oameni.

Dar arătau magnific și îl făcură pe Hugo să se gândească nemulțumit la propriul parc. Și să își dorească să fie acolo. Oare supraviețuiseră toți mieii? Însămânțaseră toate ogoarele? Nu crescuseră buruienile în stratul lui de flori? Pentru că atât avea - *un* strat de flori.

Lady Muir venise cu familia ei și ajunsese înaintea lor. Se repezi spre ei de cum îi zări, cu mâinile întinse spre Constance.

- Ai ajuns, zise ea, și porți boneta cu trandafiri, nu pe cea de pai. Cred că ai făcut alegerea corectă. Asta are mult mai mult farmec. O să te prezint unor oameni pe care nu îi cunoști - la cererea lor, în cele mai multe cazuri. Ai un frate faimos, vezi, deși după ce te vor cunoaște vor dori să prelungească relația numai de dragul tău.

Când îl menționează pe Hugo, privirea i se îndreaptă spre el și obrajii îi devin trandafirii.

Se potrivea cu cerul, cu rochia ei albastră și boneta galbenă garnisită cu albăstrele.

- Te rog să vii cu noi, Lord Trentham, zise ea luându-l pe Constance de braț. Altfel o să rămâi aici ca un pește pe uscat și o să te încrunți mânios la toți cei care vor dori să îți strângă mâna.

- Oh, exclamă Constance privind uimită de la unul la celălalt. Nu te temi să îi vorbești astfel lui Hugo?

- Am auzit din sursa cea mai sigură că atunci când era doar un băiat ducea păianjenii frumușel afară, în loc să îi strivească sub talpă.

- Oh, râse Constance. O face și *acum*. A făcut-o ieri, când mama a țipat pentru că un păianjen uriaș cu picioarele lungi traversa covorul. Ea voia să-l calce cineva.

Hugo porni alături de ele, cu mâinile strânse la spate. „Ce lucru ridicol era faima!” se gândi el, în timp ce oamenii se înclinau în fața lui și făceau reverențe și îl priveau cu o venerație care părea să-i lase adesea fără grai. Pe el, Hugo Emes. Nu exista nimeni mai banal ca el. Nu exista nimeni mai neînsemnat ca el.

Și apoi îl văzu pe Frank Carstairs stând în grădina de trandafiri, cu o pătură pe genunchi, o ceașcă și o farfurioară în mână, și pe nemulțumita lui soție alături. Iar Carstairs îl văzu și el și strânse din buze și se uită intenționat în altă parte.

Carstairs nu-l lăsase să doarmă câteva nopți la rând, săptămâna trecută. Fusese un locotenent curajos, zelos, sânguincios, respectat atât de oamenii din subordine, cât și de confrății săi ofițeri. Însă fusese și sărac lipit pământului, pentru că bunicul său avea faima că pierduse toată averea familiei la pariuri, iar el era fiul cel mai mic. De aceea trebuia să își câștige promovările, nu să le plătească.

Constance fu luată în curând de un grup de tineri de ambele sexe. Se duceau să se plimbe pe lângă râu, luând-o pe o potecă ascunsă, străjuită de flori și copaci îmbietori.

- Trebuie să mergi cam jumătate de kilometru ca să ajungi la râu, îi spuse Lady Muir lui Hugo. Cred că o să rămân aici. Ieri aveam glezna puțin umflată și a trebuit să stau cu piciorul ridicat. Uneori uit că nu mai sunt normală.

- Acum știu ce mă deranjează la tine. Ești anormală. Așa se explică totul.

Ea râse.

- Mă duc să stau în seră. Dar nu trebuie să te simți obligat să îmi ții companie.

Însă el îi oferă brațul.

Stătură de vorbă aproape o oră, deși nu rămaseră singuri în tot acest timp. Mulți dintre verii ei intrară și ieșiră. Ralph trecu și el pe acolo. Ducele și ducesa de Bewcastle și marchizul și marchiza de Hallmere se opriră ca să fie prezentați. Marchiza era sora lui Bewcastle, iar Bewcastle era vecinul lui Ravensberg la țară. Era ameteitor să încerci să afli care erau relațiile din înalta societate.

- Cum îți amintești cine e fiecare? întrebă Hugo când rămase din nou singur cu Lady Muir.

Ea râse.

- În același fel în care îți amintești tu cine e fiecare din lumea ta, presupun. Am exersat toată viața. Sunt flămândă - și însetată. Mergem sus pe terasă?

Hugo nu voia deloc să meargă acolo, chiar dacă îl ispitea ideea unui ceai. Carstairs se mutase din grădina de trandafiri și stătea pe a doua terasă, nu departe de mesele cu mâncare. Totuși, își dădu seama dintr-odată că nu mai putea rămâne nici acolo. Grayson, viconte Muir, apăruse de nicăieri și acum se îndrepta spre ei, deși fusese oprit pe moment de o matroană uriașă, acoperită de o pălărie și mai uriașă.

Hugo se ridică în picioare și îi oferă brațul.

- Voi încerca să îmi amintesc să țin degetul mic ridicat când voi lua ceașca de ceai.

- Ah, ești un elev sânguincios, zise ea. Sunt mândră de tine.

Și ridică privirea spre el râzând, în timp ce traversau pajiștea îndreptându-se spre casă.

- Gwen, strigă o voce poruncitoare de îndată ce ajunseră la picioarele primei terase.

Ea se întoarse cu sprâncenele ridicate.

- Gwen, zise din nou Grayson. Se afla la scurtă distanță - totuși, destul de aproape ca să trebuiască să ridice ușor vocea și să fie auzit de mai multă lume decât ar fi trebuit. Îmi rezerv onoarea de a mă plimba cu tine sau de a te conduce lângă fratele tău. Sunt foarte surprins

că ți-a permis să îl lași pe acest individ să se țină după tine. Eu nu aş fi făcut-o în nici un caz.

Dintr-odată, fură înconjurați de o bulă de tăcere – o bulă care includea și câțiva invitați care ascultau.

Hugo văzu că ea pălise.

– Mulțumesc, Jason, zise ea cu voce liniștită, dar ușor întretăiată, dar îmi aleg singură compania.

– Nu atunci când faci parte din familia mea, ripostă el, chiar dacă doar prin căsătorie. Trebuie să susțin onoarea răposatului meu văr, soțul tău, ca și numele de Grayson, pe care încă îl porți. Individul acesta este un laș și un înșelător, pe lângă faptul că e un gunoi. Este o rușine pentru armata britanică.

Hugo îi lăsă brațul și își împreună mâinile la spate. Depărtă ușor picioarele și rămase drept și tăcut, privindu-și direct adversarul, foarte conștient că bula de tăcere care îi înconjura avea acum mărimea unui lac.

– Oh, auzi, zise cineva, dar fu imediat redus la tăcere.

– Ce prostii vorbești, spuse Lady Muir. Cum îndrăznești, Jason? Cum îndrăznești?

– Întreabă-l cum a supraviețuit detașamentului Forlorn Hope fără o zgârietură, zise Grayson, când aproape trei sute de oameni au murit și puținii care nu au murit au fost grav răniți. Întreabă-l. Dar oricum nu ar spune adevărul. Adevărul este acesta. Căpitanul Emes a condus din spate, foarte din spate. Și-a trimis oamenii să înfrunte moartea și i-a urmat doar după ce a făcut breșa care a permis înaintarea restului forțelor. Și apoi a dat fuga și a declarat că fusese victorios. Nu mai rămăseseră mulți oameni care să îl contrazică.

Tăcerea fu întreruptă de câteva icnete.

– Rușine! spuse cineva înainte de a fi redus la tăcere. Dar nu era clar dacă se referise la Grayson sau la Hugo.

Hugo simțea toate privirile ațintite asupra lui, deși el se uita doar la Grayson.

- E cuvântul tău contra cuvântului meu, Grayson, zise el. Nu am de gând să mă iau la bătaie cu tine.

Cu colţul ochiului, o văzu pe Constance. La naiba, se întorsese deja de la râu şi ajunsese în cercul de ascultători.

Se întoarse spre Lady Muir şi înclină rigid capul.

- Trebuie să îmi iau rămas-bun, doamnă, şi să îmi iau sora acasă.

Şi apoi se auzi un fir de voce, slabă, dar perfect audibilă, vorbind din spatele lui.

- Există un supravieţuitor chiar aici care să te contracize, Muir, spuse Frank Carstairs. Nu am nici un motiv pentru a-l iubi pe Emes. A preluat comanda care ar fi trebuit să îmi aparţină mie în ziua aceea. Şi apoi bravura lui mi-a scos la lumină laşitatea şi mi-a apăsât conştiinţa în fiecare moment al fiecărei zile care a trecut de atunci. Când oamenii au început să moară cu grămadă, eu am vrut să renunţ la atac, însă el ne-a silit să mergem înainte. În orice caz, el a mers înainte şi nu s-a uitat să vadă dacă îl urmam. Şi avea *dreptate*. Eram un detaşament *Forlorn Hope*, la naiba. Ne oferiserăm voluntari ca să mergem la moarte. Eram carnea de tun care permitea adevăratului atac să vină din urmă. Căpitanul Emes a condus din faţă şi a câştigat toate onorurile pe care le-a primit de atunci.

Hugo nu se întoarse. Nici nu se mişcă. Se simţea împotmolit în cel mai îngrozitor moment al vieţii sale, cu siguranţă mai rău decât ziua în care îşi ieşise din minţi. Deşi nu, poate că nu era mai rău. Nimic nu putea fi mai rău.

- Vai de mine, spuse o voce apatică, am mare nevoie de un ceai. Lady Muir, Trentham, vă rog să veniţi la masa mea şi a lui Christine. Are avantajul că este la umbră.

Când îşi întoarse în sfârşit privirea de la Grayson, Hugo văzu că era bărbatul pe care tocmai îl cunoscuse - cel cu aer autocratic, ochii argintii şi monoclul

incrustat cu pietre scumpe, care era îndreptat în prezent spre silueta lui Grayson, care se retrăgea brusc. Ducele de Bewcastle.

- Vă mulțumesc, răspunse Lady Muir, luându-l pe Hugo de braț. Vom fi încântați, Excelența Voastră. Și umbra va fi într-adevăr binevenită. Soarele devine stânenitor de fierbinte când stai prea mult afară, nu-i așa?

Și dintr-odată toată lumea se mișcă din nou și vorbește și râse, iar petrecerea își reluă cursul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Când se uită direct la Carstairs, Hugo văzu că acesta nu se uita la el, ci îi vorbea deliberat soției sale. Hugo își dădu seama că acesta era modul în care proceda înalta societate.

Dar fără îndoială că toate saloanele și cluburile la modă din toată Londra aveau să vuiască zile la rând, comentând acest schimb de cuvinte.

capitolul 19

- M-am hotărât, zise lordul Trentham. Nu îți fac curte.

Gwen își luă broderia, fără să-și dea seama ce făcea, și începu să brodeze. Fusesse cât pe ce să îl întrebe dacă era o hotărâre definitivă, dar expresia lui îi dădu de înțeles că nu voia să facă schimb de replici.

Ajunsese chiar în momentul în care voia să iasă cu Lily și mama ei. Se duceau să facă o tură de vizite de după-amiază cu Lauren. Neville era la Camera Lorzilor.

- Foarte bine, zise ea.

El stătea în mijlocul camerei, în postura lui militărească obișnuită, deși ea îl invitase să se așeze. Și se încrunta feroce. Era sigură de asta, chiar fără să ridice capul și să îl vadă.

- Dacă vei fi atât de amabilă să o conduci pe Constance la evenimentele la care a fost de acord să meargă, ți-aș fi foarte recunoscător. Dar dacă crezi că nu mai poți

merge, nu-i nimic. Ea a început să înțeleagă că înalta societate nu e neapărat un paradis.

- Bineînțeles că o voi conduce. Și poate să accepte și alte invitații, dacă vrea. Voi fi fericită să continui să o patronez. Paradisul nu există, însă ar fi o prostie să respingi chiar și un loc care nu e paradisul, fără să îl cercezi mai întâi. S-a descurcat bine în înalta societate și se poate aștepta la o căsătorie perfect respectabilă cu un gentleman pe care îl va alege chiar ea, dacă va dori.

El rămase în picioare privind-o, și ea își dori să nu-și fi luat broderia. Trebuia să se concentreze din greu ca să nu-i tremure mâna. Și își dădu seama că umpluse cu mătase verde o petală de trandafir, în loc să brodeze frunza de pe tulpină. Celelalte petale erau de un roz-închis.

Hotărî să nu întrerupă ea tăcerea.

- Cred, zise el, că familia ta a avut ceva de spus despre faptul că ai permis să fii implicată în scena nepotrivită de ieri.

- Stai să văd, răspunse ea, oprindu-se o clipă cu acul deasupra broderiei. Fratele meu voia să îi arunce mânușa în față lui Jason și să îl provoace la duel pentru că m-a insultat în public pe mine - și pe el. Însă Lily l-a convins că cea mai rea pedeapsă pentru un om ca Jason e să fie ignorat complet. Și vărul meu Joseph voia să îl provoace la duel, dar Neville i-a spus că trebuie să stea la coadă. Lily a sugerat să o adăugăm pe doamna Carstairs pe lista doamnelor pe care le vom vizita în această după-amiază, pentru că soțul ei a făcut ceva extraordinar ieri, iar ea pare întotdeauna atât de disperat de singură. Mama a spus că nu a fost niciodată mai mândră de mine ca în momentul în care i-am spus lui Jason că îmi aleg singură tovarășii - și când te-am luat de braț, după ce ducele de Bewcastle ne-a invitat să luăm ceaiul cu el și ducesa. A adăugat că îmi aleg tovarășii înțelept și bine, după câte se vede. Lauren mi-a spus că, după ce te-a privit suportând asaltul acela verbal cu o demnitate atât de stoică, bănuiește că fiecare lady necăsătorită care a auzit și chiar

și câteva doamne căsătorite trebuie să se fi îndrăgostit până peste cap de tine. Elizabeth, mătușa mea, crede că trebuie să fi fost foarte dureros pentru mine să îl văd pe viconte Muir, bărbatul care a moștenit titlul soțului meu, purtându-se atât de nedemn în public. În același timp, crede că trebuie să fiu mândră de tovarășul pe care mi l-am ales, care s-a purtat atât de demn și stăpânit. Te consideră un adevărat erou britanic. Soțul ei, ducele, crede că în loc să îți păteze faima, minciunile răutăcioase ale lui Jason și afirmațiile domnului Carstairs, care le-au dovedit neadevărul, ți-au sporit-o. Să continui?

Acestea fiind spuse, ea atacă broderia cu vigoare reînnoită.

- Numele tău va fi astăzi pe buzele tuturor oamenilor din Londra, zise el. Va fi asociat cu numele meu. Îmi pare rău de asta. Însă nu se va mai întâmpla. Voi mai rămâne un timp în oraș de dragul lui Constance, dar în propriul mediu și printre oamenii mei. Am auzit că bârfele din societate se sting în curând dacă nu mai au cu ce să se hrănească.

- Da, zise ea, ai dreptate în privința asta.

- Mama ta va fi ușurată, spuse el, în ciuda lucrurilor pe care le-a spus ieri. Și la fel și restul familiei.

Ea terminase de brodat cu verde petala trandafirului roz. Nu o uni cu celelalte. Avea să fie mai ușor de descusut mai târziu, dacă o lăsa așa. Înfipse acul în țesătura de in și o puse deoparte.

- Presupun că undeva în lume, zise ea, se mai află un om cu un sentiment de inferioritate la fel de puternic ca al tău, Lord Trentham, deși e sigur imposibil să găsești pe cineva cu un sentiment de inferioritate *mai puternic*.

- Nu mă simt inferior, ripostă el. Numai diferit și realist în privința asta.

- Fleacuri, răspunse ea, fără nici o urmă de eleganță. Și se uită urât la el. Iar el se încruntă mânios la ea.

- Dacă m-ai dori cu adevărat, Hugo, dacă m-ai iubi cu adevărat, ai lupta pentru mine chiar dacă aş fi regina Angliei.

El se uită ținută la ea. Maxilarul îi era încleștat din nou, buzele strânse într-o linie subțire și aspră, ochii întunecați și înverșunați. Pentru o clipă, ea se întrebă cum putea să-l iubească.

- Asta ar fi o tâmpenie.

Tâmpenie. Unul dintre cuvintele lui favorite.

- Da, ripostă ea. E o tâmpenie să cred că m-ai putea dori. E o tâmpenie să-mi imaginez că m-ai putea iubi.

El semăna mai mult ca niciodată cu o statuie de marmură.

- Pleacă, Hugo! Pleacă, și să nu te mai întorci niciodată. Nu vreau să te mai văd niciodată. Pleacă!

El plecă - până la ușă. Și apoi rămase cu mâna pe mânerul ușii, cu spatele la ea.

Gwen se uită urât la spatele lui, susținută de ură și de hotărâre. Însă el trebuia să plece repede. Trebuia să plece *acum*. „Oh, Doamne, fă să plece acum.”

Iar el nu plecă.

Luă mâna de pe mâner și se întoarse cu fața la ea.

- Lasă-mă să îți explic ce am vrut să-ți spun.

Ea îl privi fără să înțeleagă. Își dădu seama că avea mâinile amorțite și că o înțepau încheieturile. Probabil că le încleștase prea tare.

- Tot ce s-a întâmplat între noi a venit doar dintr-o singură direcție, continuă el. Chiar de la început. La Penderris tu erai în lumea ta, chiar dacă te simțeai stânjenită pentru că ai dat buzna neinvitată. La Newbury Abbey erai în propria ta lume și în mijlocul familiei tale, și am observat că printre ei nu exista nici un singur om fără un titlu. Aici ești în centrul lumii tale - în casa asta, pe promenada elegantă din Hyde Park, la balul de la Redfield House, la petrecerea în aer liber de ieri. Însă eu trebuie să pășesc de fiecare dată într-o lume care nu e a mea și să mă dovedesc vrednic de ea, ca să pot

aspira la mâna ta. Și am făcut asta – de mai multe ori. Iar tu mă critici pentru că nu mă simt ca acasă în ea.

– Pentru că te simți inferior.

– Pentru că mă simt *diferit*, insistă el. Nu ți se pare puțin cam nedrept?

– Nedrept? oftă ea.

Poate că el avea dreptate. Însă ea nu voia decât ca el să plece și să se termine cu toate. Oricum, tot avea să plece. Poate chiar acum. Dar fie că pleca acum, fie că pleca peste o săptămână sau peste o lună, inima ei tot frântă avea să fie.

– Vino în lumea mea, zise el.

– Am fost în casa ta și ți-am cunoscut sora și mama vitregă, îi aminti ea.

El o privi cu fermitate, fără să-și relaxeze expresia.

– Vino în lumea mea, repetă.

– Cum? întrebă ea încruntându-se.

– Dacă mă dorești, Gwendoline, dacă îți imaginezi că mă iubești și crezi că îți poți petrece viața cu mine, vino în lumea mea. Vei afla că dorința și chiar iubirea nu sunt de ajuns.

Ea își feri privirea și se uită la mâinile ei. Își întinse degetele, pentru a scăpa de amorțeală și de înțepături. Era adevărat. Până acum, el fusese cel care trebuise să se adapteze. Și se adaptase bine. Cu excepția faptului că se simțea incomod și nesigur pe el, și nefericit într-o lume care nu era a lui.

Nu avea de gând să-l mai întrebe *cum*. Nu știa cum. Poate că nici el nu știa.

– Foarte bine, zise ea, ridicând din nou privirea, uitându-se urât și sfidător la el, aproape cu antipatie. Nu voia ca lumea ei comodă să se cutremure mai tare decât se cutremurase deja, atunci când îl întâlnise și se îndrăgostise de el.

Privirile lor continuă să se înfrunte câteva clipe, în tăcere. Apoi el se înclină dintr-odată în fața ei, și puse mâna din nou pe mânerul ușii.

- Vei primi vești de la mine, spuse.

Și plecă.

În dimineața acelei zile, în timp ce era cu Lily pe Bond Street, Gwen se întâlnise cu lordul Merlock și vorbise cu el un timp, înainte ca el să se ofere să le ducă la o ceainărie apropiată, ca să ia o gustare. Lily nu putuse accepta. Le promisesese copiilor că avea să se întoarcă la timp pentru prânz, înainte de a pleca să vadă Turnul Londrei cu ei și cu Neville. Însă Gwen acceptase. Acceptase și invitația de a merge la teatru în loja lui în seara aceea, împreună cu alte patru persoane.

Și avea de gând să meargă. Avea de gând să facă tot ce putea ca să se îndrăgostească de el.

Oh, ce absurd! De parcă ai putea să te îndrăgostești pentru că așa vrei. Și cât de nedrept față de lordul Merlock, dacă avea să flirteze cu el ca să-și aline propria inimă rănită, fără să se gândească deloc la sentimentele lui. Hotărî să meargă ca invitată, să zâmbească și să fie amabilă. Atât și nimic mai mult.

Își dorea *nespus* de mult să nu fi făcut plimbarea aceea de pe plaja cu pietre, după cearta cu Vera. Și își dorea *nespus* de mult să fi ales să se întoarcă pe același drum. Sau să fi urcat povârnișul cu mai multă atenție. Sau ca Hugo să nu fi ales tocmai dimineața aceea pentru a coborî pe plajă și a se așeza pe lespedeza aceea, așteptând-o să vină și să își răsucescă glezna.

Însă asemenea dorințe erau la fel de inutile ca a-ți dori ca soarele să nu fi răsărit în dimineața aceea sau să nu te fi născut.

De fapt, nu i-ar fi plăcut deloc dacă nu s-ar fi născut.

„Oh, Hugo“, se gândi luând din nou broderia și privind disperată încântătoarea petală de mătase verde din trandafirul ei roz. „Oh, Hugo.“

Gwen nu îl mai văzu și nu mai auzi nimic despre Hugo timp de o săptămână. Săptămâna aceea i se păru un an, chiar dacă își ocupă fiecare moment al fiecărei

zile cu activități și fu o companie scânteietoare și mai veselă decât fusese de ani de zile.

Se alesese chiar cu un nou pretendent – lordul Ruffles, care își trăise în libertinaj tinerețea și începutul vârstei mijlocii și ajunsese la un stadiu periculos de apropiat de bătrânețe înainte de a se decide că era timpul să devină respectabil și să o pețască pe cea mai încântătoare lady din țară. În orice caz, asta fu povestea pe care i-o spuse lui Gwen, în timp ce dansa cu ea la balul Rosthorn. Și când ea râse și îi spuse că era mai bine atunci să nu mai piardă timpul și să pornească în căutarea acestei lady, el își dusesse la inimă o mână ușor artritică, privise cu sentiment în ochii ei și o informase că o găsisse deja. Și că era sclavul ei devotat.

Era spiritual și amuzant și mai avea încă urme din farmecul din tinerețe – și Gwen își dădu seama că nici prin cap nu-i trecea să se așeze la casa lui. Îi permise să flirteze cu ea într-un mod scandalos oricând se întâlneau, și flirtă și ea cu el în săptămâna aceea, știind că nu avea să fie luată în serios. Se distră enorm.

O luă pe Constance Emes cu ea aproape oriunde. Îi plăcea sincer fata, și era înviorător să o vezi bucurându-se de evenimentele sezonului cu o plăcere atât de fățișă și inocentă. Avea o ceată destul de mare de admiratori, și toți o tratau cu politețe și amabilitate. Cu toate acestea, o surprinse pe Gwen într-o zi.

– În dimineața asta m-a vizitat domnul Rigby, îi spuse ea la balul Rosthorn. A venit să îmi ceară mâna.

– Și?

Gwen o privi cu interes și îi făcu vânt cu evantaiul, pentru că sala de bal era foarte încălzită.

– Oh, l-am refuzat, răspunse Constance de parcă ar fi fost o concluzie inevitabilă. Sper că nu l-am rănit. Cred că nu, totuși, deși a fost dezamăgit, se înțelege. O spuse fără nici o urmă de vanitate. Cred, adăugă fata, că are buzunarele cam goale, bietul gentleman.

- Ar fi fost totuşi o partidă foarte bună pentru tine. Bunicul lui din partea mamei a fost viconte. E chipeş şi plăcut. Cred că te-ar fi tratat bine. Însă dacă nu simţi o afecţiune profundă faţă de el, nici unul din lucrurile acestea nu contează şi nu pot decât să te felicite că ai refuzat prima ta cerere în căsătorie.

- Dacă nu are bani, continuă Constance, i-ar putea cere unei rude să îi cumpere un brevet în armată sau ar putea să devină cleric. Ambele cariere sunt considerate acceptabile pentru clasele superioare. Dacă renunţa la un dram din mândria lui, putea să devină administratorul sau secretarul cuiva. Căsătoria cu o soţie bogată nu e unica opţiune.

- Şi asta încerca să facă cu tine? întrebă Gwen. A recunoscut aşa ceva?

- A recunoscut, când l-am strâns cu uşa. Şi nu a fost deloc stânjenit. M-a asigurat că am fi adus o zestre egală în căsătorie - bani din partea mea, familie şi poziţie socială din partea lui. Şi m-a asigurat că simte afecţiune faţă de mine, şi cred că avea dreptate.

- Însă nu ai fost convinsă că schimbul *era* egal?

Fata se încruntă şi îi desfăcu evantaiul.

- Oh, presupun că era, recunosc eu ea. Însă ce ar fi făcut el în restul vieţii, Lady Muir? Ar fi avut toţi banii mei cu care să lenevească, dar... *de ce?* De ce ar *alege* un bărbat să lenevească?

Gwen râse.

- Domnul Grattin vine să ceară setul pe care i l-ai promis.

Fata îi zâmbi strălucitor partenerului care se apropia.

Nu spusese nimic despre Hugo. Nu spusese nimic despre el toată săptămâna, iar Gwen nu o întrebuse.

„Vei primi veşti de la mine“, îi spusese el cu ultima ocazie în care îl văzuse. Şi ea se aşteptase să primească veşti a doua sau a treia zi.

Ce naivă fusese!

Și apoi primi. El trimise o scrisoare, pe care o găsi lângă farfuria ei la micul dejun, alături de un teanc de invitații.

Bunicii lui Constance își vor sărbători cea de-a patruzecă aniversare de la nuntă peste două săptămâni, îi scria el. E vorba despre părinții mamei mele vitrege, proprietarii băcăniei. Un văr din partea tatălui meu și soția lui își vor sărbători cei douăzeci de ani de la nuntă după câteva zile. Ambele părți ale familiei au fost de acord să petreacă cinci zile cu mine la Crosslands Park în Hampshire, ca să sărbătorească ocazia. Dacă vrei să ni te alături, poți să călătorești în trăsura mea, cu mama mea vitregă și sora mea.

Nu urma nici o salutare, nici un mesaj personal, nici o dată anume, nici o asigurare la sfârșit că era servitorul ei foarte respectuos sau altă asemenea formulă de politețe. Doar semnătura lui, mângălită cu îndrăzneală, dar fără afectare. Și perfect lizibilă.

„Trentham.“

Gwen zâmbi trist, privind acea unică foaie de hârtie.

„Vino în lumea mea.“

– E o glumă pe care ne-o poți împărtăși și nouă, Gwen? întrebă Neville de la locul lui din capul mesei.

– Am fost invitată la o petrecere de cinci zile la țară, în toiul sezonului.

– Oh, ce încântător! zise Lily. A cui e petrecerea?

– A lordului Trentham. E sărbătorirea aniversărilor a două nunți, una din partea familiei tatălui său și alta din partea familiei mamei lui vitrege. Ambele familii vor fi acolo, la Crosslands Park în Hampshire adică. Și eu, dacă vreau să merg.

Toată lumea ridică privirea spre ea, cercetând-o în tăcere timp de câteva minute, în timp ce ea împăturea atent biletul și îl puneă înapoi lângă farfurie.

– Vrea să te prezinte familiei lui, spuse Lily. E semnificativ, Gwen. Înseamnă că e serios în privința ta.

- Dar e puțin ciudat, adăugă mama lui Gwen, că a invitat-o *doar* pe Gwen. Are de gând să își *reinnoiască* atențiile față de tine, Gwen?

- Dimpotrivă, răspunse ea. Când a venit aici săptămâna trecută, a fost ca să mă informeze că se hotărâse să nu mă curteze. Știți, a fost teribil de stânjenit de scena care a avut loc la petrecerea în aer liber de la Britling și s-a temut că mă stânjenise și pe mine.

- Dar te invită la o petrecere de mai multe zile? o întrebă mama ei. Și tu vei fi singurul invitat care nu este membru al familiei lui sau al familiei surorii lui? Și de ce să vină aici și să îți spună că *nu* are de gând să te curteze?

- Pentru că eu l-am invitat să mă curteze, răspunse Gwen oftând, când a fost la Newbury Abbey.

- Vedeți! exclamă Lily. Am avut dreptate tot timpul. Recunoaște, Neville. Gwen și lordul Trentham sunt îndrăgostiți până peste cap unul de celălalt.

- Cine sunt părinții doamnei Emes? întrebă mama lui Gwen.

- Niște prăvăliași foarte modești, răspunse Gwen cu un zâmbet trist. Iar rudele lui sunt oameni de afaceri de succes. La fel e și el. E și fermier, la scară mai mică. Cred că mintea lui e la afaceri, dar inima îi este ferm legată de miei și de pui, și de alte orătănii. Și de recolte și grădină.

- Așa că, observă Neville, după ce te-a curtat în prima parte a sezonului, Trentham te invită acum să îl curtezi tu pe el în partea a doua, nu, Gwen? Are o oarecare logică. Trebuie să știi cum va fi viața cu el, dacă vei dori să te căsătorești cu el.

- Nu este vorba de nici o căsătorie, răspunse ea.

- Nu? ripostă el. Atunci îi vei refuza invitația? Până la urmă, de ce să suporti compania unor prăvăliași și a unor oameni de afaceri, dacă nu ai nici un scop serios?

- Nu trebuie să o forțăm pe Gwen, Neville, spuse mama ei, surprinzând-o. E limpede că are sentimente tandre față de lordul Trentham, așa cum are și el față

de ea. Dar sentimentele lor nu vor fi o treabă ușoară, nici banală – pentru nici unul dintre ei. El s-a descurcat destul de bine la reuniunile din înalta societate, mai ales în timpul acelui episod sordid de la petrecerea în aer liber, pentru care nu a fost de vină în *nici un fel*. Însă nu a părut niciodată în largul lui, în ciuda faimei sale binemeritate. Iar Gwen încă nu știe cât de confortabil s-ar simți *ea* la o reuniune a familiei lui, mai ales una care trebuie să țină cinci zile. Ce inteligent din partea lui să se gândească la asta. Numai cel mai incurabil romantic ar fi destul de smintit încât să creadă că o căsătorie nu îi privește decât pe cei doi oameni implicați. Căsătoria îi afectează și pe alții, în primul rând pe familiile lor, și apoi societatea cu care sunt obișnuiți să relaționeze.

– Ai dreptate; mamă, comentă Lily, privind în lunul mesei spre Neville. Dar chiar și așa, cel mai mult contează cei doi oameni implicați. Nu îndrăznesc să mă gândesc cum ar fi viața mea acum, dacă Neville nu ar fi luptat pentru mine atunci când eu credeam că o căsătorie funcțională între noi ar fi fost o imposibilitate.

– Nu se pune problema căsătoriei între mine și lordul Trentham, zise din nou Gwen.

Și asta era o declarație ridicolă, bineînțeles. De ce altceva o invitase?

„Dacă mă dorești, Gwendoline, dacă îți imaginezi că mă iubești și crezi că îți poți petrece viața cu mine, vino în lumea mea. Vei afla că dorința și chiar iubirea nu sunt de ajuns.“

Și de ce se gândea ea să accepte? Nu, trebuia să fie sinceră cu sine însăși. De ce era *sigură* că avea să accepte? Pentru că îl dorea? Pentru că își imagina că îl iubea? Pentru că voia să-și petreacă restul vieții cu el? Pentru că era hotărâtă să îi demonstreze că greșise?

Nu își *imagina* că îl iubea.

– Atunci nu trebuie să mergi, spuse Neville.

– Oh, mă duc.

Neville clătină din cap și zâmbi cu jumătate de gură. Lily își duse mâinile la piept și radie de încântare. Mama lui Gwen se întinse și o bătu încetitor pe mână, chiar dacă nu mai făcu nici un comentariu.

- Am de gând să merg în parc cu Sylvie și cu Leo în dimineața asta, cât e Neville în Camera Lorzilor, spuse Lily. Vii cu noi? Aș putea lua și bebelușul dacă ai veni. Tu ai putea să alergi după mingi. Se pare că nu vor învăța niciodată cum să le prindă, râse ea.

- Bineînțeles că voi veni, spuse Gwen, ridicându-se în picioare. Poate că nu le pot prinde, bieții de ei, pentru că mama lor nu le poate arunca. Așa că îi va salva mătușa Gwen.

Timp de trei ani, cât fusese la țară, Hugo își păzise cu gelozie intimitatea, mai întâi în căsuța lui și apoi la Crosslands. Era domeniul lui, locul unde se refugia de tumultul lumii. Nu invitase niciodată pe nimeni să stea la el, nici măcar pe tovarășii din Clubul Supraviețuitorilor, iar pe vecini nu îi invitase decât rareori la cină și un joc de cărți.

Însă lucrurile se schimbaseră.

De fapt, *totul* se schimbase.

„Vino în lumea mea“, îi zisese el lui Gwendoline. Și dintr-odată simțise nevoia arzătoare de a-i oferi șansa de a face acest lucru, nu doar o simplă după-amiază cu ceai și conversație sau o seară cu ceai și jocuri de cărți, ci o săptămână, un interval destul de lung în care să afle cum era să-și părăsească domeniul ei confortabil.

„Vei afla că dorința și chiar iubirea nu sunt de ajuns.“

Însă spera cu disperare și avea nevoie să își demonstreze că se înșelase.

Putea și avea de gând să intre în lumea ei ori de câte ori era nevoie, cu singura condiție de a-și conduce singur afacerile și de se retrage la țară câteva luni pe an. Însă ea putea intra în lumea lui? Mai important, *voia*

să intre? Sau, ca Fiona, avea de gând să o ignore dacă se căsătoreau, să pretindă că nu exista?

El nu ar fi putut suporta așa ceva.

Familia era importantă pentru el, chiar dacă o neglijase ani de zile. În ultimul timp o redescoperise, și nu avea de gând să renunțe din nou la ea. Sau să se însoare cu o soție care să îi ignore. Și descoperise că familia Fionei îi plăcea, chiar dacă nu aveau nici o relație de rudenie cu el. Era familia lui Constance, totuși.

Știa de ceva timp de aniversări. Și cochetase cu ideea de a invita ambele familii la Crosslands pentru o scurtă perioadă, în timpul verii. Nu putea să îi țină prea mult. Erau oameni care munceau și nu își puteau permite vacanțe prelungite.

Dar de ce să nu îi invite pe toți la Crosslands pentru aniversări? De ce să aștepte până la vară? Posibilitatea aceasta i se ivi în minte în săptămâna care urmă după ultima vizită la Gwendoline. Când îi spusese că va primi vești de la el, nu știuse *care* aveau să fie veștile. Și când o invitasă să vină în lumea lui, nu știuse cum avea să se întâmple una ca asta.

Însă apoi *aflase*.

Și totul mersese minunat de bine. În ciuda faptului că nu le spusese mai devreme, toți reușiră să aranjeze să lipsească o săptămână de la muncă. Și toți erau emoționați, gândindu-se că aveau să-i vadă uriașul domeniu de la țară, să fie împreună și să sărbătorească două evenimente atât de mărețe.

Singurul lucru care mai rămânea de văzut era dacă Gwendoline putea să părăsească Londra în toiul activităților sezonului. Și dacă dorea s-o facă. Și dacă *o va face* până la urmă.

„Oricum nu contează“, își spuse el. „Mă duc de dragul familiei mele. E timpul să îmi deschid toată viața pentru ei.“ Iar Crosslandsul și tot ce avea acolo era o parte uriașă și semnificativă a vieții lui.

Dacă Gwendoline nu putea sau nu voia să vină, totul se sfârșea. Nu va mai încerca s-o vadă din nou, își va aduna cioburile inimii zdrobite și își va continua viața. Pe de altă parte, dacă venea...

Însă nu putea, nu voia să se gândească mai departe. Îi spusese că dorința și chiar iubirea nu erau de ajuns pentru ei. Nu era sigur că o și credea. Însă nu era sigur nici că nu o credea.

Și apoi primi un bilet scurt de la ea, acceptându-i invitația.

Atunci își aminti că locuința lui era ca un hambar. Deși era complet mobilată, nu folosea decât trei camere. Celelalte erau permanent închise și acoperite de un strat de praf. Servitorii se puteau descurca ușor cu cele trei camere și cu nevoile lui privind mâncarea și băutura când era acolo, însă o petrecere i-ar fi copleșit. Grajdurile și remiza pentru trăsurile erau bine îngrijite de un rânđaș și băiatul care îl ajuta. Însă aveau nevoie de mai multe ajutoare, pentru că asupra Crosslandsului urma să se abată un convoi întreg de trăsurile și caii care le trăgeau. Parcul era pustiu, grădina de flori, pământ gol.

Avea destule așternuturi de pat? Și destule prosoape? Destule farfurii și tacâmuri?

De unde va face rost de mâncarea în plus? Și cine o va găti?

Însă Hugo nu era degeaba fiul tatălui său. Dădu un anunț pentru angajarea unui majordom și alese cu atenție unul dintre cei șapte candidați. După asta, totul îi fu luat din mâni și fu făcut să înțeleagă că orice amestec era inutil și nedorit. Noul majordom era un om după inima lui Hugo.

Chiar și așa, se duse la țară cu câteva zile înainte de sosirea oaspeților. Voia să vadă cum arăta casa fără structurile de praf. Voia să vadă ce făcuseră cu parcul grădinarii pe care îi angajase majordomul, într-un timp atât de scurt. Voia să se asigure că cea mai bună cameră

de oaspeți, cu cea mai frumoasă priveliște, era reținută pentru Gwendoline.

Impresionat și ușurat, văzu că totul arăta respectabil și că majordomul se transformase într-un tiran eficient, care cerea muncă din greu și perfecțiune din partea tuturor și le obținea pe amândouă - alături de un devotament total, chiar și din partea personalului care lucra pentru Hugo de mai bine de un an, și ar fi putut să-l privească de sus pe noul-venit.

Ziua în care trebuiau să ajungă toți se dovedi o zi frumoasă, chiar dacă nu era însorită. Și toată lumea sosi la timp. Însă la ce altceva te puteai aștepta de la niște oameni care se trezeau în fiecare zi în zori ca să meargă la muncă, în loc să doarmă până la prânz după o noapte de excese.

Hugo îi întâmpină pe toți și apoi îi dădu în grija menajerei.

Și în cele din urmă își văzu propria trăsură apropiindu-se de casă și simți un nod incomod în stomac. Și dacă ea se hotărâse până la urmă să nu vină? Sau dacă nu se simțise bine în compania Fionei, a lui Constance și a lui Philip Germane, unchiul lui din partea mamei, și avea să insiste să se întoarcă imediat în oraș?

Nu, nu avea să facă asta. Avea manierele perfecte ale unei lady.

Trăsura se opri în fața casei, iar el deschise portiera și trase scările. Fiona coborî prima, nici pe departe atât de palidă cum se aștepta Hugo. De fapt, părea mult mai tânără decât în ziua primei lui sosiri la Londra.

Apoi coborî Gwendoline, îmbrăcată în diverse nuanțe de albastru și reușind să arate atât de proaspătă de parcă ar fi ieșit de pe ușile budoarului ei. Îl privi în ochi, punându-și mâna înmănușată în mâna lui.

- Lord Trentham, zise ea.

- Lady Muir.

Apoi coborî scările. Când nu era lângă ea, el uita întotdeauna că șchiopăta. Nu îi zâmbi. Dar nici nu se încruntă la el.

Și apoi coborî Constance, ajutată de unchiul lui, și vru să știe dacă ajunsese toată lumea și unde erau.

- Ne vom aduna cu toții în salon la ceai, peste o jumătate de oră sau mai puțin, îi zise Hugo. Fiona și Connie, menajera, vă va arăta camerele. Și ție la fel, Philip, încheie el, strângând afectuos mâna unchiului său.

Și apoi se întoarse spre Gwendoline și îi întinse brațul.

- Permite-mi să îți arăt camera ta.

- Merit un tratament special? întrebă ea, ridicând din sprâncene și acceptându-i brațul.

- Da, răspunse el.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

capitolul 20

Gwen nu știa la ce să se aștepte de la Crosslands Park. Ajunsese la concluzia că trebuia să fie mare, dacă putea să adăpostească atâția membri ai familiei lui timp de o săptămână, și pe ea pe deasupra.

Era mare, chiar dacă nu era cât Newbury Abbey sau Penderris Hall. Era o casă din piatră cenușie, pătrată, în stil georgian. Nu era foarte veche. Parcul din jur era și el pătrat și acoperea probabil câteva hectare. Casa părea să se afle în centrul lui. Aleea care traversa parcul și ducea spre casă era dreaptă ca o săgeată. Erau și copaci, unii dintre ei grupați în crânguri sau dumbrăvi. Și erau și peluze, care fuseseră tunse de curând. Într-o parte a casei principale se aflau grajdurile și o remiză pentru trăsură, iar în cealaltă un pătrat mare de pământ gol.

Totul ar fi putut fi magnific, însă arăta curios de... sterp. Sau poate că era mai bine să spui că nu își atinsese potențialul.

În timp ce ceilalți ocupanți ai trăsurii priveau după pofta inimii, iar Constance făcu câteva comentarii emoționate, Gwen se întrebă ce fel de oameni fuseseră priimii proprietari. Fuseseră complet lipsiți de imaginație sau... ce? Știa totuși de ce îl atrăsese casa pe Hugo. Era mare și solidă și nu avea tot felul de fleacuri pe lângă ea, exact așa cum era și el însuși.

Gândindu-se la asta zâmbi și își încleștă mâinile mai tare în poală.

Acesta era testul ei - testul ei în ochii lui și în propriii ochi.

„Vino în lumea mea.“

Nu știa dacă avea să meargă. Însă se bucurase de drumul cu trăsură. Constance, care nu părăsise niciodată Londra, oricât ar de uimitor ar fi părut, se bucurase peste măsură de colțul acela de țară, de fiecare han și vamă la care se opreau. Mama ei era tăcută, dar rezonabil de veselă. Domnul Germane vorbea despre lucruri interesante. Lucra pentru o companie de ceai și călătorise mult în Extremul Orient. Era unchiul lui Hugo, deși nu putea fi cu mult mai în vârstă decât el.

Cum va fi să petreacă mai multe zile aici? Cât de diferit avea să fie el în lumea lui, înconjurat de oamenii lui? Cât de bine o vor primi? Va fi considerată o străină? Va fi privită cu antipatie? Se va simți ca o străină?

În noaptea de dinaintea plecării, Lily rămăsese cu ea până târziu. Și îi povestise lui Gwen despre lupta pe care o purtase pentru a se transforma din fiica sălbatică, analfabetă și vagaboandă a unui sergent de infanterie, rătăcind prin lume în urma unei armate în război, într-o lady englezoaică, sub supravegherea lui Elizabeth, care era necăsătorită pe vremea aceea.

- Nu exista decât o singură cale prin care s-o pot face, îi spusese ea la un moment dat. Trebuia să îmi *doresc* s-o fac. Nu pentru a demonstra ceva cuiva. Nu pentru că mă simțeam datoră față de Elizabeth, deși mă simțeam. Nu ca să-l cuceresc pe Neville din nou - nici

măcar nu mai voiam, după ce descoperisem că nu eram căsătorit legal, până la urmă. El făcea parte dintr-o lume străină, și eu nu voiam nimic din ea. Nu, Gwen, a fost posibil doar pentru că mi-am dorit-o *pentru mine însămi*. Toate celelalte au pornit de la asta. Oamenii, mai ales unii oameni religioși, ne fac să credem că e rău, chiar păcat, să ne iubim pe noi înșine. Nu e așa. Aceasta e iubirea fundamentală, esențială. Dacă nu te iubești pe tine însuși, nu ai cum să iubești pe altcineva. Nu pe deplin și cu adevărat.

Gwen știuse despre transformarea lui Lily, bineînțeles, și despre faptul că se căsătorise din nou cu Neville până la urmă. Însă nu știuse detaliile luptelor ei sufletești. O ascultă vrăjită. Și își dădu seama de ce alesese Lily să îi împărtășească povestea ei tocmai în seara aceea. Îi spunea lui Gwen că era posibil să înveți să trăiești într-o lume diferită de cea pe care ai cunoscut-o toată viața, dar că exista doar un singur motiv care putea face schimbarea suportabilă sau vrednică de a fi făcută.

Trebuia să și-o dorească. Pentru ea însăși.

Însă în cazul ei, schimbarea nu era chiar atât de dramatică. Hugo era bogat. Era proprietarul tuturor acestor lucruri. Și avea un titlu.

„E doar o petrecere de inaugurare a casei“, își spuse ea în timp ce trăsura trăgea la scara din față. Însă era agitată. Ce ciudat! Ea era întotdeauna încrezătoare și plină de o așteptare plăcută atunci când ajungea la o petrecere de casă nouă. Îi plăceau petrecerile de casă nouă.

Hugo era la capătul scării. Stăpânul propriului domeniu. Nu îl așteptă pe vizitru să sară de pe capră și să deschidă portiera trăsorii. O deschise chiar el, trase scările și întinse mâna ca să o ajute pe doamna Emes să coboare.

Apoi fu rândul ei.

Îi întinse mâna, privind-o cu ochii lui întunecați, de nepătruns. Cu maxilarul încleștat. Fără urmă de zâmbet.

Se așteptase la altceva?

Oh, Hugo!

- Lord Trentham.

- Lady Muir.

Mâna lui îi prinse mâna și ea păși jos.

Apoi veni domnul Germane, care se întoarse să o ajute pe Constance. Fata sporovăia mereu și era emoționată.

Ceaiul urma să fie servit în salon peste jumătate de oră. Menajera avea să îi conducă în camerele lor, ca să se poată îmbroșta. Dar nu, nu chiar. Pe ea o conducea Hugo în persoană.

- Merit un tratament special? îl întreabă în timp ce îi accepta brațul.

- Da, răspunse el.

Și asta fu tot. Se întreabă dacă regreta că o invitasese. Dacă nu ar fi făcut-o, s-ar fi putut relaxa cu familia lui acum. Aveau de sărbătorit două aniversări ale nunții.

Holul era așa cum se aștepta, mare și pătrat, iar pereții de culoare crem nu erau chiar goi, ci împodobiți cu câteva peisaje mari de un merit artistic mediocru, înrămate în rame identice aurii. În fața lor, o scară largă urca până la palier, apoi se întorcea și se despărțea în două, ducând spre etajul de sus. Menajera și grupul ei o luară pe partea dreaptă, în timp ce Hugo și Gwen o luară în stânga. Și apoi ceilalți dispărură pe un coridor lung din stânga, în timp ce Hugo o ducea pe Gwen în dreapta.

„Cred că arhitectul a avut o problemă cu trasarea curbelor“, se gândi Gwen. Și totuși, casa avea o anumită splendoare. Strălucea de curățenie și mirosea slab a cea-ră de lustruit. Tablouri asemănătoare celor din hol se înșirau pe pereți. Era impersonală, ca un hotel de lux.

Un sunet de voci, unele liniștite, câteva mai animate, venea din spatele ușilor închise.

Hugo se opri și deschise o ușă de la capătul coridorului. Își eliberă brațul de sub mâna ei și se dădu

înapoi, lăsând-o să intre. Nu îi spusese o vorbă tot drumul. Nu o întrebase nici măcar cum călătorise. Și părea cam mohorât.

- Mulțumesc, spuse ea.

Atunci el o surprinse pășind în cameră și închizând ușa.

Nu își dădea seama că...?

Nu, probabil că nu.

În plus, faptul că era aici cu ea nu era chiar atât de nepotrivit. O altă ușă, care ducea probabil spre un budoar, era întredeschisă, și își auzea camerista trebăluind înăuntru.

- Sper că îți va plăcea camera, zise el. Am ales-o pentru tine datorită priveliștii, dar apoi mi-am dat seama că de fapt priveliștea e cam mohorâtă. Nu am avut cum să plantez flori, iar cele de anul trecut au fost anuale și nu au mai ieșit anul acesta. La anul o să le plantez pe cele care trebuie, dar asta nu are cum să ajute acum, când stai aici. Ar fi trebuit să te instalez în altă parte - într-o cameră cu vedere spre râu, poate.

În timp ce vorbea, traversă încăperea și acum se uita pe fereastră.

„Chiar și acum“, se gândi Gwen lăsându-și boneta, mânușile și săculețul pe pat, „mă pot înșela, gândindu-mă că expresia lui mohorâtă înseamnă că are o dispoziție mohorâtă“. Iar în tot timpul acesta, în vreme ce trăsura se apropia, în vreme ce ea cobora, în timp ce o conducea aici sus, probabil că fusese chinuit de neliniște.

Se îndreptă spre el.

Fereastra dădea spre bucata mare și pătrată de pământ gol pe care o văzuse de pe alee. De aici de sus văzu că solul fusese săpat și plivit în ultimele zile. Dincolo de el se afla o pajiște pustie, cu niște arbori în depărtate. Îi veni să râdă, dar se temu să nu-l rănească.

- Mă gândeam că nu o să mai vii, continuă el. Mă așteptam ca portiera trăsorii să se deschidă și să îi deschidă doar pe Fiona, pe Constance și pe Philip.

- Dar am spus că o să vin.

- Mă gândeam că o să te răzgândești.

- Dacă aș fi făcut asta, ți-aș fi dat de veste. Sunt o...

„Lady“, fusese cât pe ce să spună. Însă el nu i-ar fi interpretat cuvintele așa cum trebuia.

- Da, termină el, ești o lady.

Degetele lui era răsfirate pe pervaz. Se uita afară, nu la ea.

- Hugo, zise ea, așezându-și ușor mâna pe brațul lui, nu face din asta o problemă de clasă. Dacă un membru al familiei tale s-ar fi răzgândit dintr-un motiv oarecare, ți-ar fi trimis vorbă. E o regulă de curtoazie, pur și simplu.

- Credeam că nu o să vii, repetă el. Credeam că nu o să te văd, și mă pregătisem sufletește.

Ce spunea? De fapt, era foarte clar, iar Gwen își scoase încetisor mâna de sub brațul lui. Inima părea să îi bată în gât, nu în piept.

Se uită și ea pe fereastră.

- Există atâta potențial aici, zise ea.

- În grădină? întrebă el, întorcând o clipă capul ca să se uite la ea.

- Din cât am văzut în timp ce veneam pe alee, parcul aproape că nu are denivelări. Dar uite, chiar dincolo de parcela ta cu flori e o adâncitură. Ai putea amenaja un mic lac acolo, dacă ai vrea. Nu, asta ar fi prea mult. Un iaz cu nuferi ar fi mai bine, cu ferigi înalte și stuf pe fâșia dinspre copaci. Și stratul de flori ar putea fi modificat puțin, ca să se curbeze spre el, cu tufe și flori mai înalte pe margini și flori mai scunde după ele și o porțiune cu pietriș în mijloc și o cărare șerpuiind prin ea și câteva bănci de pe care să admiri peisajul. Ar putea fi...

Se opri brusc și se simți stânjenită.

- Îți cer iertare, zise ea. Când o să plantezi flori, o să fie încântător. Și priveliștea nu e chiar atât de rea nici acum. E o priveliște de țară. Nu se vedea marea și nu se simte mirosul sării în aer. Iar eu prefer interiorul țării. Aici e mult mai frumos decât la Newbury.

Cel mai ciudat era că nu mințea, nici nu o spunea din simplă politețe.

- Un iaz cu nuferi, repetă el, așezându-se cu coatele pe pervaz și privind afară, cu ochii îngustați. Ar fi într-adevăr magnific. M-am gândit întotdeauna că adâncitura aceea era o pacoste. Știi, eu nu am imaginație. Nu ca să văd cum ar putea fi lucrurile, oricum. Pot să mă bucur de ele sau să le critic când le văd, dar nu mi le pot imagina. De exemplu, mă uit la tablourile acelea de pe pereți și îmi dau seama că sunt proaste, dar nu îmi pot imagina cu ce le-aș putea înlocui dacă le-aș da jos pe toate și le-aș arunca la gunoi. Ar trebui să casc gura prin galerii în următorii zece ani, alegând și cumpărând, și poate că nu s-ar potrivi unele cu altele sau nu ar arăta bine în încăperile în care m-aș hotărî să le pun.

- Uneori, zise ea, lucrurile perfect combinate și simetrice nu sunt mai plăcute ochiului sau minții decât un spațiu gol. Uneori trebuie să te încrezi în intuiție și să alegi ceea ce îți place.

- Pentru tine e ușor de spus. Tu poți să te uiți pe fereastră și să vezi un iaz cu nuferi și o grădină asimetrică de flori și plante de diferite feluri și înălțimi, și bănci de pe care să admiri priveliștea. Tot ce văd eu e o parcelă frumoasă și pătrată așteptând florile - și nici măcar nu știu ce fel de flori. Și o adâncitură enervantă pe pajiște, dincolo de ea, și copaci în depărtare. Nu m-aș putea gândi nici măcar la potecă de unul singur. Anul trecut, când au înflorit toate florile, a trebuit să umblu pe marginea grădinii ca să le văd sau să vin aici sus și să le privesc de pe geam.

- Dar ce priveliște splendidă trebuie să fi fost, zise ea, punând din nou mâna pe brațul lui. Și uneori

o explozie scurtă și splendidă de culoare și frumusețe e de ajuns pentru suflet, Hugo. Gândește-te la un foc de artificii. Nimic nu e mai scurt și nimic nu e mai splendid.

El întoarse în sfârșit capul și se uită la ea.

Fu o privire lungă, iar ea i-o întoarse. Însă nu putu citi nimic în ochii lui.

- Bine ai venit în casa mea, Gwendoline, spuse el încet în cele din urmă.

Ea înghiți în sec și clipi de câteva ori. Apoi îi zâmbi.

Și, fermecător și minunat, el îi întoarse zâmbetul.

- Trebuie să cobor, spuse el ridicându-se, și să ne adunăm cu toții în salon. Cobori și tu când ești gata?

- Cobor. Cum le vei explica prezența mea?

- Ai luat-o pe Constance sub aripa ta și ai ajutat-o să ia parte la câteva evenimente din înalta societate, potrivite cu statutul ei de soră a mea. Știi, rudele mele sunt amuzate, dar și impresionate de titlul meu. Însă nu sunt persoane lipsite de inteligență. Vor înțelege în curând, dacă nu cumva le-a și ajuns la ureche vreun zvon, că ai venit aici pentru că te curtez.

- Și mă curtezi? Cu ultima ocazie în care te-am văzut mi-ai spus destul de clar că nu o faci. M-am gândit că m-ai invitat aici ca să te curtez eu pe tine sau măcar să descopăr singură de ce ție îți este imposibil să mă curtezi.

El ezită înainte de a răspunde:

- Rudele mele vor trage concluzia că te curtez. Tuturor le plac poveștile de dragoste, mai ales când e implicat un membru al familiei. Rămâne de văzut dacă au dreptate sau se înșală.

„Dar poate că rudelor tale nu o să le placă tocmai povestea asta de dragoste“, se gândi Gwen. „Poate că mă vor privi cu antipatie.“ Însă nu spuse nimic cu glas tare, mulțumindu-se să zâmbească din nou.

- Voi coborî în curând.

El înclină fruntea și ieși din încăpere, închizând încet ușa în urma lui.

Gwen mai rămase un timp acolo unde era. Se gândi din nou la ziua de pe plaja din Cornwall, când simțise valul acela nestăvilit de singurătate. Dacă nu l-ar fi simțit atunci, l-ar mai fi simțit oare altă dată? Și dacă nu, ar fi rămas ascunsă în stratul de durere și de vină, care crescuse atât de încet, încât nici nu-și dăduse seama măcar cum îi paralizase viața? Cel mai ciudat lucru era că fusese o ascunzătoare comodă. Își dorea să fie și acum înăuntrul sau, dacă tot trebuia să fie forțată să iasă, să fi întâlnit un gentleman liniștit, plăcut, lipsit de complicații, asemenea celui pe care îl născocise fantezia ei – dacă o asemenea persoană exista cu adevărat.

Însă îl întâlnise pe Hugo.

Scutură încet din cap și se îndreptă spre budoar, ca să se spele, să se schimbe și să se pieptene înainte de a păși de-a binelea în lumea lui Hugo.

Hugo își dădu în curând seama că părinții și frații Fionei se simțeau cam copleșiți și stăteau tot timpul împreună. Chiar și rudele pe care le dobândise Fiona prin căsătorie li se păreau probabil niște persoane importante, iar el știa că îl priveau cu oarecare venerație.

Și își dădu seama, prea târziu, că ar fi trebuit să-și instruiască ingeniosul majordom să angajeze pe cineva care să aibă grijă de cei doi băieți în timpul petrecerii. Aceștia stăteau pe sofa cu părinții lor, cel mai mic îngheșuit între ei, cel mare alături de tatăl său.

Rudele lui Hugo erau gălăgioase, așa cum erau de obicei atunci când se aflau împreună. Însă poate că în acea zi erau puțin mai sfioși, pentru că se aflau într-un loc străin și erau prezenți și alți oameni, care le erau de fapt străini.

Fiona stătea lângă șemineu cu Philip. Mama ei o privea cu nostalgie.

Constance zbura de la un grup la altul, ținând-o de braț pe Gwendoline. O prezenta tuturor ca pe doamna

care o introdusese în înalta societate, doamna care o *patrona*. De fapt, prezentările ar fi trebuit să le facă Hugo, dar se bucura că le făcea sora lui, lăsând fără să vrea impresia că Gwendoline fusese invitată într-adevăr de dragul ei.

Ned Tucker stătea în picioare în spatele prietenilor săi de la băcănie, care se așezaseră, și privea în jur binedispus. Hugo voise să-l invite doar pentru a descoperi ce era între el și Constance, dacă exista într-adevăr ceva. Și bunica ei ușurase lucrurile. Când se dusesse la băcănie ca să facă invitația, Tucker era și el acolo, iar bunica lui Constance îl atinsese ușor pe braț pe Hugo și îi spusese că Tucker făcea parte din familie. Așa că Hugo îl inclusesse prompt în invitație.

Privind grupurile din jurul lui, Hugo își dădu seama că și el însuși făcea parte din scenă. Stătea în mijlocul tuturor, ca un soldat la paradă. Își dorea să fi avut aptitudini sociale. Ar fi trebuit să învețe mai mult în timp ce se afla la Penderris. Dar nu avusese niciodată nevoie de aptitudini sociale atunci când se afla cu familia lui. În timp ce creștea printre ei, nu se simțise nici o clipă timid sau nesigur. Și nu avea nevoie de aptitudini sociale nici când era cu familia Fionei. Trebuia doar să le arate că era uman, că nu se deosebea de ei în realitate, în ciuda titlului și a bogăției lui. Sau poate că asta însemna aptitudinile sociale. O privi pe Gwendoline, ținând-o încă pe Constance de braț și vorbind cu Tucker, apoi izbucnind cu toții în râs. Gwendoline nu era cu nasul pe sus, așa cum fusese față de el într-o ocazie, iar Tucker nu făcea temenele. Hilda și Paul Crane se ridicară de pe scaun și li se alăturară, și începură toți să râdă.

Hugo avea sentimentul că stătea încruntat. Cum să reunească aceste grupuri separate, cum să transforme totul într-o petrecere relaxată? Fusese într-adevăr o idee nebunească.

Fu salvat de apariția tăvii cu ceai și a uneia mai mari, cu tot felul de bunătăți cu aspect somptuos. Se întoarse spre mama lui vitregă.

- Vrei să fii atât de amabilă să torni ceaiul, Fiona?

- Bineînțeles, Hugo.

Și își dădu seama uimit că ea se simțea bine ca persoană importantă în fața tuturor celor din încăpere, pentru că era mama lui vitregă și, într-un anumit sens, amfitrioana. Nu îi trecuse prin cap că ar fi avut nevoie de o amfitrioană. Însă bineînțeles că avea. *Cineva* trebuia să toarne ceaiul și să stea în capul mesei din salon și să întâmpine alături de el invitații din împrejurimi peste câteva zile, când aveau să sosească pentru petrecerea aniversară.

- Mulțumesc, zise el și începu să circule printre oaspeți, împărțind farfurii și șervețele, înainte de a lua platoul cu bunătăți și a-i convinge pe toți să ia câte una sau două.

Între timp, verișoara Theodora Palmer, căsătorită recent cu un bancher prosper, ducea fiecăruia câte o ceașcă din ceaiul turnat de Fiona, iar cumnata ei, Bernadine Emes, soția vărului Bradley, traversă camera și vorbi cu băiețașii. Copiii ei, le spuse ea, împreună cu unii dintre verișorii lor, luau ceaiul într-o cameră mare și frumoasă de la mansardă. Și după ce terminau, guvernantele lor aveau să-i scoată să se joace. Oare Colin și Thomas nu ar vrea să meargă cu ei?

Thomas se ascunse pe jumătate după mâneca tatălui său și pândi cu un ochi. Fața lui Colin se luminează, nerăbdătoare, și își privi tatăl așteptându-i permisiunea.

- Nu avem des vacanțe, nu-i așa? o auzi Hugo pe Bernadine spunându-le lui Mavis și lui Harold. Nici copiii noștri nu au. Așa că trebuie să ne bucurăm cât mai mult de asta. Sunt două guvernante, amândouă demne de toată încrederea. Copiii le ascultă și le adoră. Băieții voștri vor fi în siguranță cu ele.

- Sunt sigură că vor fi, încuviință Mavis. Noi nu avem o guvernantă. Ne place să ne ținem copiii cu noi.

- Oh, și mie la fel, spuse Bernadine. Cresc atât de repede. Când l-am avut pe primul...

Hugo deschise ușa salonului, făcu semn unuia dintre noii servitori, care aștepta afară, și îi spuse să o informeze pe guvernanta doamnei Bradley că trebuia să se oprească în salon când ieșea afară cu elevii ei, ca să mai ia încă doi copii.

Gwendoline vorbea cu mătușa Rose și unchiul Frederick Emes, iar verișoara Emily, în vârstă de paisprezece ani, o privea cu venerație. Constance își conducea buucii spre mătușa Henrietta Lowry, sora cea mai mare a tatălui ei, văduvă, veterana familiei.

„Nici Roma nu a fost construită într-o zi“, se gândi Hugo fără mare originalitate. Însă fusese construită. Și poate că petrecerea asta nu avea să fie un dezastru total. Probabil că se simțea incomod și anxios doar pentru că Gwendoline era acolo și voia ca totul să fie perfect. Nu și-ar fi făcut griji dacă ea nu ar fi fost acolo, nu?

Se duse să discute cu Philip, care nu făcea parte din nici un grup mare, dar părea să se simtă foarte comod oricum, uitându-se la Fiona care turna al doilea rând de cești de ceai.

„Sunt un cuplu frumos“, se gândi Hugo oarecum surprins. Philip și Fiona, adică. Ia te uită ce gând! Poate că avea să se transforme într-o pețitoare la bătrânețe.

Probabil că erau destul de apropiați și ca vârstă.

Și apoi ceaiul se termină și tăvile fură luate, iar Hugo le explică tuturor că erau liberi să rămână unde erau, să urce în dormitoare să se odihnească sau să iasă afară la aer curat.

Cei mai mulți se împrăștiară. Mama și tatăl Fionei făcură încet înconjurul camerei cu mătușa Henrietta, admirând tablourile. Constance ieși afară cu un grup mare de tineri, care includea câțiva dintre verișorii Emes, pe Hilda, pe Paul și pe Ned Tucker. Gwendoline vorbea cu Bernadine și cu Bradley. Hugo li se alătură.

- O să duc toți copiii să vadă mieii, viței și mânjii mâine-dimineață, îi spuse el lui Bernadine. Mai sunt și niște pui de găină, niște pisoi și niște cățeluși. Dacă cineva ar fi făcut asta pentru mine când eram copil, cred că aș fi crezut că murisem și ajunseseam în rai.

- Ne amintim toți poznele tale, Hugo, spuse Bradley râzând. Unchiul obișnuia să ofteze când veneai acasă cu altă pisică udă leoarcă cu albeață la ochi sau cu un câine scheletic cu trei picioare.

- Copiilor le va plăcea la nebunie, adăugă Bernadine. Numai te implor, Hugo, să nu le permiți nici unuia dintre ei - și în special nu copiilor mei - să te convingă să îi lași să ia un cățel, o pisică sau un miel ori doi cu ei, când vor pleca acasă.

Hugo râse, și văzu că Gwendoline îl privea.

- Poate că ați vrea să veniți cu toții să vedeți mieii acum, spuse el. Cred că sunt afară, pe pășune.

- Oh, Hugo, oftă Bernadine. Călătoria a fost lungă, și aerul de țară mă omoară - deși într-un mod pozitiv, mă grăbesc să adaug. Și copiii noștri se joacă afară. O să mă întind puțin până va trebui să mă îmbrac pentru cină.

- Brad? zise Hugo.

- Altă dată, poate, spuse Bradley. Ar trebui să mănânc prăjitura aceea cu cremă în plus, în fața căreia nu am putut rezista, dar patul din camera noastră mă cheamă foarte insistent chiar acum.

- Lady Muir? întrebă Hugo, privind-o politicos.

- Voi merge eu să văd mieii.

- Ah! exclamă Bernadine, Lady Muir e politicoasă. Veți învăța în curând să fiți mai egoistă dacă veți petrece mai mult timp cu noi, Lady Muir.

Însă râse și îl luă pe Bradley de braț, ieșind fără să mai aștepte un răspuns.

- Uneori, spuse Gwendoline, uitându-se la Hugo, cred că sunt deja cea mai egoistă dintre muritori.

- Nu ești obligată să vii.

- Nu începe! protestă ea râzând și luă brațul pe care el nici nu i-l oferise încă.

capitolul 21

Gwen își dăduse seama, surprinsă, că avea nevoie de mare curaj ca să intre în salon pentru a lua ceaiul. Nu prea știa la ce să se aștepte. Se temea că toată lumea o va privi cu respect excesiv sau cu ostilitate ofensată, izolând-o în ambele cazuri și nelăsând-o să se simtă cât de cât în largul ei.

Constance ușurase lucrurile, chiar dacă nu o făcuse probabil în mod conștient. Deși fuseseră niște dovezi de respect excesiv atunci când fata o prezentă, Gwen nu detectase nici o urmă de ostilitate. Și credea că și respectul excesiv se mai diminuase în parte în timpul ceaiului. Poate că până la urmă totul avea să fie mai realizabil decât se temuse.

Oricum nu îi păsa. Se bucura nespus că venise. Ar fi meritat să înfrunte chiar și ostilitatea fățișă a fiecărui membru al familiei, doar pentru *asta*.

Asta era chipul lui Hugo hrănind un miel, cel mai mic din turmă. Mama lui murise la naștere, și oaia căreia îi fusese dat, deși își pierduse mielul, nu era întotdeauna dispusă să îl lase să sugă. Astăzi era una dintre zilele acelea, așa că Hugo se așezase cu picioarele în cruciș pe pășune, cu mielul urcat pe jumătate în poală și sugând lacom dintr-o sticlă cu un fel de sfârc atașat.

Și îi vorbea. Gwen îi putea auzi vocea, deși nu distingea exact cuvintele. Stătea după gard, sprijinindu-se cu brațele pe el, privindu-i, deși credea că el uitase cu totul de ea. Exista o asemenea tandrețe în vocea și în toată purtarea lui, încât îi dădeau lacrimile.

Dar el nu o uitase. Chiar când se gândea la *asta*, el ridică privirea și îi zâmbi. Nu, nu era doar un zâmbet. Era mai degrabă un rânet băiețesc.

- Îmi pare atât de rău, spuse el. Ar fi trebuit să te fi condus întâi în casă.

- Nu începe, îi zise ea din nou.

Iar el râse și își îndreptă din nou atenția asupra mielului, care dădea în sfârșit semne că se săturase.

- Sau ar fi trebuit să aduc pe altcineva să-l hrănească, spuse el după puțin timp, ieșind de pe pășune. Există câțiva muncitori. Aș face mai bine să nu îți ofer brațul. Cred că miros a oaie.

Ea îl luă de braț oricum.

- Am crescut la țară, îi aminti ea.

Chiar mirosea slab a oaie. Și purta încă hainele foarte elegante cu care se îmbrăcase pentru ceai.

El nu o luă pe cărarea care ducea direct dinspre grajduri spre casă. O conduse în schimb spre partea în care erau mai mulți copaci. Oricum, arborii erau destul de rari și se putea trece cu ușurință printre ei.

- Înțeleg de ce te-ai izolat aici la țară acum câțiva ani și nu ai mai vrut să ai nimic de-a face cu lumea de afară.

- Chiar așa? Totuși, nu pot s-o fac la nesfârșit. Moartea tatălui meu m-a târât din nou afară. Dacă mă gândesc la tot ce s-a întâmplat, nu îmi pare rău.

- Nici mie.

El întoarse capul și o privi, dar nu comentă.

- Mi-am dat seama de ceva, începu el, atunci când hrăneam mielul și tu mă priveai cu atâta răbdare. Eu țin oile pentru lână, nu pentru carne. Țin vacile pentru lapte și brânză, nu pentru carne. Țin găinile pentru ouă. Și mă simțeam foarte virtuos. Însă mănânc carne. Ajut la uciderea altor animale necunoscute, ca să pot fi hrănit. Și aproape toate ființele omoară alte ființe ca să mănânce. Totul e foarte crud. Dacă te gândești mult la asta, te întristezi peste măsură. Însă așa este viața. E un echilibru continuu de contrarii. Există ură și violență, de exemplu, și bunătate, și blândețe. Și uneori violența e necesară. Încerc să îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă

i-am fi îngăduit lui Bonaparte să ajungă la țărmurile noastre cu armatele lui. Ar fi invadat orașele, târgurile și satele noastre. Ar fi prădat ca să mănânce și pentru alte plăceri. Ar fi atacat familia mea și familia ta. Te-ar fi atacat pe tine. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, nu aș fi putut niciodată să stau deoparte în numele sanctității vieții omenesti și a conștiinței mele blajine.

- Asta înseamnă că te-ai iertat?

El se opri din mers și se sprijini cu spatele de un copac, încrucișându-și brațele peste piept.

- E caraghios, nu? Carstairs a trăit toți anii aceștia apăsător de vinovăție, deși a cerut atunci retragerea pentru a salva măcar o parte din oameni. Și chiar dacă a fost grav rănit în timpul atacului și apoi a suferit și suferă și acum consecințele. Se simte vinovat pentru că el crede că instinctul lui a fost laș, iar acțiunile mele au fost corecte. Mă urăște, dar crede că am acționat corect.

- Și ai acționat corect, îl asigură ea. Ai știut întotdeauna asta.

El clătină încet din cap.

- Nu cred că există acțiuni corecte sau greșite. Există doar lucrurile pe care trebuie să le faci în anumite împrejurări, faptul că trebuie să trăiești cu consecințele și să ții fiecare experiență, bună sau rea, în pânza vieții tale, ca să poți să vezi până la urmă modelul și să accepți lecțiile pe care ți le-a dat viața. Nimeni nu se așteaptă să atingem perfecțiunea în timpul unei singure vieți, Gwendoline. Oamenii religioși spun că pentru asta există raiul. Eu cred că ar fi păcat. E prea ușor și prea comod. Prefer să cred că ni se oferă poate o a doua șansă - și a treia și a treizeci și treia - ca să îndreptăm totul.

- Reîncarnare?

- Așa se cheamă? El lăsa brațele să-i cadă și se uită la ea. Mă întreb dacă aș întâlni aceeași femeie în fiecare viață și aș descoperi de fiecare dată că există o problemă. Iar soluția care mi-ar veni în minte ar fi nebunească sau

curajoasă? Și ar trebui să o resping sau să o accept? Greșit sau corect? Înțelegeți la ce mă refer?

Ea făcu un pas înainte și se opri lângă el, întinzându-și mâinile pe pieptul lui și așezându-și capul între ele. Îi simți bătaile inimii și căldura și inhală mirosul ciudat de atrăgător de colonie, de bărbat și de oaie.

- Oh, Hugo.

Degetele unei mâini îi mângâiară gâtul.

- Da, zise el încet. M-am iertat pentru faptul că trăiesc.

- Te iubesc, spuse ea cu fața îngropată în lavaliera lui.

Pentru o clipă, fu îngrozită. Oare rostise vorbele cu glas tare? El nu răspunse. Dar își plecă fruntea și o sărută ușor și rapid în adâncitura dintre umăr și gât.

Deci vorbele fuseseră rostite cu glas tare - cel puțin de către ea. Și chiar nu conta. El știa oricum. Așa cum și ea știa că el o iubea.

Chiar știa asta?

Bineînțeles că da. Tocmai o spusese, cu alte cuvinte. „Mă întreb dacă aș întâlni aceeași femeie în fiecare viață...”

Iubirea putea să nu fie de ajuns. O spusese chiar el la Londra, când venise să îi spună că nu o va curta.

Și putea să fie de ajuns.

Poate că iubirea era totul. Poate că asta ar fi învățat dacă ar fi avut treizeci și trei de vieți.

- Unii oameni au trasee sălbatice pe domeniile lor. M-am gândit că poate ar trebui să am și eu unul. Însă ei au de obicei dealuri, pâlcuri de copaci, priveliști și panorame și tot felul de alte atracții. Eu nu am nimic din toate astea. Un traseu sălbatic ar fi doar atât - un traseu prin sălbăticie. Și ar fi o prostie.

- O tâmpenie? zise ea, ridicând capul și privindu-l.

El lăsă capul într-o parte.

- Nu e un cuvânt foarte elegant pentru o lady.

Ea râse.

- O cărare bine delimitată şerpuind prin pădure ar fi plăcută, spuse ea. Şi aici ai loc pentru mai mulţi copaci, poate nişte rododendroni sau alţi copaci ori tufişuri care înfloresc. Poate câteva flori care ar creşte bine la umbră şi nu ar fi prea bătătoare la ochi. Clopoţei primăvara, de exemplu. Narcise. Ar putea exista şi bănci, mai ales în locurile în care ai la ce să te uiţi. Acum câteva clipe am observat că se vede clopotniţa bisericii din sat. Cred că o să putem vedea şi casa, puţin mai încolo. Ar putea fi un mic pavilion de vară, un loc în care să stai dacă plouă. Un loc în care să te linişteşti şi să te relaxezi. Sau să citeşti. Pentru asta e Crosslandsul, la urma urmei, şi de asta ai fost atras de el. Nu e loc un spectaculos prin frumuseţea lui pitorească şi prin priveliştile lui, ci o expunere simplă a unui lucru bun - a păcii şi bucuriei care vin odată cu lucrurile cele mai obişnuite, poate.

El o privi în ochi.

- Nu ar avea nevoie de fântâni, statui şi grădini decorative, de grădini de trandafiri, lacuri cu bărci, alei şi labirinturi şi Dumnezeu mai ştie ce? întrebă el. Parcul, vreau să zic.

Gwen clătină din cap.

- Ar fi de ajuns câteva tuşe delicate ici şi colo, spuse ea, dar nu multe. E încântător aşa cum e.

- Însă puţin cam sterp?

- Numai puţin.

- Şi casa?

- Tablourile trebuie să dispară, îi răspunse ea zâmbind. Casa era complet mobilată când ai cumpărat-o?

- Da. A fost construită de un om care, asemenea tatălui meu, a făcut avere din negoţ. A construit-o cu cele mai bune materiale şi a mobilat-o cu cea mai bună mobilă, dar nu a locuit niciodată în ea. Când a murit, a lăsat-o fiului său. Însă fiul nu o voia. A plecat în America, probabil ca să îşi câştige propria avere, şi a lăsat casa unui agent s-o vândă.

„Trist“, se gândi ea.

- Așa cum am plecat și eu la război, părăsindu-mi tatăl.

- Însă tu te-ai întors, îi aminti ea, și l-ai văzut înainte de a muri. Ai putut să-l asiguri că vei prelua afacerea și că te vei ocupa de soția și de fiica lui.

- Și am înțeles și altceva. Dacă aș fi fost ucis, i-aș fi zdrobit inima. Așa că, de dragul lui, mă bucur că nu am murit.

- Și de dragul meu?

El îi prinse fața în palmele lui mari și o ridică spre el.

- Nu sunt sigur că sunt un dar atât de mare. Ce crezi despre familia mea și a lui Connie?

- Sunt oameni. Străini care pot deveni cunoștințe și poate chiar prieteni în zilele următoare. Nu sunt atât de diferiți de mine, Hugo, și poate că vor vedea și ei că nici eu nu sunt atât de diferită de ei. De-abia aștept să ajung să îi cunosc pe toți.

- Un răspuns diplomatic.

„Și poate puțin cam naiv“, părea să spună expresia lui. Poate că era. Viața ei era cât se putea de diferită de viața lui Mavis Rowlands, de exemplu. Însă asta nu însemna că nu se puteau bucura ținându-și companie, că nu puteau găsi teme comune de conversație. Sau era și *asta* o părere naivă?

- Un răspuns sincer. Dar ce e cu domnul Tucker?

- Ce-i cu el?

- Nu e o rudă. Există ceva între el și Constance?

- Cred că ar putea să fie. E proprietarul magazinului de fierărie de lângă băcănia bunicilor ei. E practic, inteligent și amabil.

- Îmi place de el. Constance va avea de unde alege, nu-i așa?

- Problema e că ea crede că băieții tăi, cei pe care i-ai prezentat la baluri și la petreceri, sunt dulci, ca să folosesc cuvintele ei, dar puțin cam prostuți. Nu *fac* nimic cu viața lor.

- Oh, vai de mine! râse ea. Deci ți-a spus și ție asta, nu?

- Însă îți este enorm de recunoscătoare. Și chiar dacă se mărită cu Tucker sau cu altcineva care nu face parte din înalta societate, își va aminti întotdeauna cum e să dansezi la un bal din înalta societate și să te plimbi prin grădina unui aristocrat. Și își va aminti întotdeauna că s-ar fi putut căsători cu unul dintre ei, dar a ales în schimb iubirea și fericirea.

- Și nu ar fi putut găsi nici una dintre acestea cu un gentleman? îl întreabă ea.

- Ar putea, oftă el. Și poate chiar o să le găsească. După cum ai spus, are de unde alege. E o fată cu judecată. Cred că va alege și cu mintea, și cu inima, dar fără să le excludă pe nici una.

„Și tu?” ar fi vrut să-l întrebe ea. „Și tu vei alege și cu mintea, și cu inima?” Însă nu îi spuse nimic, mulțumindu-se să îl atingă ușor cu mâinile pe piept.

- Va trebui să te duc în curând înapoi în casă, dacă vrei să te odihnești puțin înainte de cină. De ce pierdem timpul vorbind?

Ea îl privi în ochi.

El plecă fruntea și o sărută. Ea își strecură mâinile spre umerii lui și se prinse strâns. Un val de dorință intensă, atât fizică, cât și emoțională, o inundă. Asta era casa lui. Aici își va petrece el cea mai mare parte a vieții. Va fi și ea cu el aici? Sau totul se va dovedi doar un episod de o săptămână și nimic altceva? Nici măcar o săptămână întreagă, de fapt.

El ridică fruntea și își frecă nasul de nasul ei.

- Să îți spun visul meu cel mai profund și mai întunecat? o întreabă.

- E potrivit pentru urechile unei doamne?

- În nici un caz.

- Atunci spune-mi-l.

- Vreau să te am în dormitorul meu, în casa mea. În patul meu. Vreau să te dezbrac puțin câte puțin și să iubesc fiecare centimetru din tine, și să fac dragoste

cu tine iar și iar până vom fi prea epuizați ca să mai repetăm. Apoi vreau să dorm cu tine până ne recăpătăm energia și să o luăm de la capăt.

- Oh, vai de mine, asta e într-adevăr nepotrivit pentru urechile mele. Simt că mi se înmoaie genunchii.

- Și o s-o și fac, îi promise el, într-una din zilele astea. Noi o s-o facem. Nu încă, totuși. Nu în casă, oricum. Nu în timp ce am musafiri. Nu ar fi potrivit.

„Nu în casă, oricum.“

- Nu ar fi, încuviință ea. Hugo, dar eu nu pot avea copii.

De ce trebuise ea să strice fantezia cu realitatea?

- Nu știi asta.

- Nu am rămas însărcinată în golful de la Penderris.

- Nu am făcut-o decât o dată. Și nici măcar nu am încercat să te las însărcinată.

- Și dacă...?

Hugo o sărută din nou și își luă timp și de data asta. Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât.

- Asta e emoția vieții, zise el când termină. Faptul că nu știi. Adesea e mai bine să nu știi. Nu știm dacă vom face vreodată dragoste toată noaptea în patul meu din casa de aici, nu? Dar putem visa la asta. Și eu cred că se va întâmpla. Va veni timpul, Gwendoline, când vei fi îmbibată de sămânța mea. Și cred că cel puțin una dintre ele va prinde rădăcini. Și dacă nu, măcar ne vom distra încercând.

Ea rămase din nou fără suflare și își simți genunchii mult mai slabi. Și auzi sunetele vocilor copiilor care se apropiau. Ca toți copiii, păreau să vorbească toți o dată - sau mai degrabă să țipe.

- Exploratori, spuse el, care se îndreaptă spre noi.

- Da, răspunse ea și se îndepărtă.

El îi oferă brațul și ea îl acceptă. Și văzu, spre uimirea ei, că lumea era la fel.

Și totuși, schimbată pentru totdeauna.

Hugo muncise din greu în anii în care fusese ofițer, probabil mai greu decât majoritatea colegilor, pentru că avea multe de demonstrat - lor și lui însuși. Muncise din greu și în ultimele săptămâni, învățând din nou totul despre afacere, preluând frâiele conducerii, luând totul în stăpânire. Însă în timpul acestei petreceri la țară i se păru că nu muncise niciodată mai greu ca acum.

Era foarte greu să fii sociabil. Și să fii sociabil atunci când mai ai și responsabilitatea de a fi gazdă era cu mult mai greu. Trebuia să te asiguri că toată lumea se distra. Și nu era întotdeauna ușor.

Însă nici el nu se distrase până acum o săptămână întreagă.

De fapt, nu fu chiar atât de greu să le ofere distracții. Chiar și un parc pustiu era ca un colț de rai pentru niște oameni care trăiseră toată viața la Londra, și încă într-un colț foarte restrâns din Londra, așa cum era cazul cu rudele Fionei. Și chiar pentru rudele lui, care călătorieseră cât de cât în interes de afaceri, șansa de a hoinări o săptămână întreagă într-un parc particular, fără obligațiile muncii și zgomotul continuu al unui mare oraș, era un lucru minunat. Iar casa îi încântă pe toți, chiar și pe cei care îi vedeau neajunsurile. Hugo, care nu fusese niciodată în stare să-și explice ce era în neregulă cu casa, aflase acum. Predecesorul lui o mobilase și o decorase în același timp, folosind probabil serviciile unui specialist. Era scumpă, era elegantă și era impersonală. Nu fusese locuită niciodată - nu înainte de a se muta el, cu un an în urmă. Invitații care vedeau problema se amuzau hoinărind mereu prin casă și făcând sugestii. Rudele lui nu fuseseră niciodată sfioase.

Exista și o cameră de biliard, care se dovedi populară. Nu existau instrumente muzicale. Exista o bibliotecă, cu pereții acoperiți din dușumea până în tavan de rafturi, toate pline de cărți pe care Hugo era aproape sigur că nu le citise nimeni și nici măcar nu le deschisese nimeni înaintea lui. El citise câteva, puține la număr, pentru

că nu îi plăceau în mod deosebit culegerile de predici sau cărțile despre legile din Grecia antică sau cărțile unor poeți latini despre care nu auzise niciodată – și în latină pe deasupra. Însă chiar și cărțile acestea le amuzară pe unele dintre rudele lui, și tuturor copiilor le plăceau scărițele care se puteau muta și urcau și coborau ca săgeata de pe ele, unindu-și forțele ca să le mute în locuri diferite și să facă trăsuri imaginare și baloane cu aer cald din ele sau chiar un turn, din care să strige după orice prinț care trecea pe dedesubt, ca să îi salveze.

Familia Fionei tindea să stea împreună pentru că așa se simțeau mai încrezători – sau cel puțin așa se întâmplă în prima zi. Dar cu ajutorul lui Hugo, Mavis și Harold, descoperiră interese comune cu cele ale altor tineri părinți dintre verii lui, iar Hilda și Paul fură atrași în curând în compania verilor care nu erau căsătoriți sau nu aveau copii. Hugo se asigură că doamna Rowlands îi întâlnea toate mătușile față în față, și ea se împrieteni în curând cu mătușa Barbara, cu cinci ani mai tânără decât mătușa Henrietta și care nu avea o înfățișare atât de regească și venerabilă. Domnul Rowlands se asocia cu unii dintre unchi și păru să se simtă destul de bine cu ei.

Fiona nu mai vorbea nici măcar o dată despre sănătatea ei, cel puțin nu în auzul lui Hugo. Probabil că își dăduse seama, după prima zi, că familia Emes nu o privea cu dispreț, ci o respecta chiar, în calitate de amfitrionă a lui. Și era evident că era personajul cel mai mareț și adorat din propria familie. Înflori sub ochii lui Hugo, recăpătându-și sănătatea și frumusețea matură.

Și era mare lucru dacă între ea și unchiul lui nu se țesea o poveste romantică.

Cât despre Tucker, Hugo bănuia că era un tânăr care s-ar fi simțit comod în aproape orice cadru social. Se împrietenea ușor cu oricine și părea deosebit de popular printre verii mai tineri, atât printre băieți, cât și printre fete.

Constance zburda peste tot, strălucind de exuberanță. Dacă ținea la Tucker, și dacă Tucker ținea la ea, nu se agățau unul de altul și nu săreau în ochi. Și totuși, Hugo ar fi pariat că ei țineau într-adevăr unul la celălalt.

Iar Gwendoline, cu grația ei liniștită, își găsea locul oriunde mergea. Mătușile care încremeniseră neliniștite atunci când o văzuseră prima dată se relaxară în curând în compania ei. Unchilor le plăcea să discute cu ea. Verii o incluseră în curând în invitațiile la plimbare sau la biliard. Fetițele se cățarau în poala ei ca să îi admire rochiile, deși Hugo bănuia că se îmbrăcase cu simplitate deliberată zilele acestea. Constance sporovăia cu ea și o ținea de braț. Și ea se străduia intenționat să o cunoască și pe doamna Rowlands, care o privi cu groază aproape vădită la început. Într-o dimineață, Hugo le găsi în capătul holului de la etaj, la braț, discutând despre unul dintre tablouri.

– Am petrecut o jumătate de oră plăcută, îi explică Gwendoline, mergând pe o parte a holului și întorcându-ne pe cealaltă, privind toate tablourile și hotărând care sunt preferatele noastre. Eu cred că al meu e cel cu vacile care se adapă din iaz.

– Oh, zise doamna Rowlands, al meu e cel cu drumul din sat, cu fetița și cățelul lătrând la călcâiele ei. Vă cer iertare, milady. Satul acela pare un colț de rai, nu-i așa? Nu că aş vrea să trăiesc în el, țineți seama de asta. Chiar nu aş vrea. Mi-ar fi dor de prăvălia noastră. Și de toți oamenii.

– Asta e minunea picturii, spuse Hugo. Ne oferă o fereastră spre o lume care ne farmecă, chiar dacă nu am vrea să pășim în ea dacă am putea.

– Ce norocos ești, Hugo, declară doamna Rowlands oftând, să te poți uita la tablourile astea în fiecare zi a vieții tale. Când ești la țară, în orice caz.

– Sunt norocos, răspunse el, privind-o pe Gwendoline.

Și era. Cum să fi prevăzut măcar o parte din toate astea cu câteva luni în urmă? Se dusesese la Penderris, știind

că anul de doliu se încheia și, odată cu el, se încheia și viața lui de izolare la țară. Sperase să primească de la prietenii vreun sfat despre cum să găsească o femeie cu care să se însoare, cineva care să se potrivească cu el fără să se amestece prea mult în viața lui sau să îi răscolească prea mult emoțiile. În schimb, o întâlnise pe Gwendoline. Și mai târziu se dusesese la Londra ca să o smulgă pe Constance din ghearele Fionei și să-i găsească un soț cât mai repede, chiar dacă asta însemna că trebuia să se însoare și el cu o femeie aleasă în grabă. Și aflase că Fiona nu era ticăloasa pe care și-o amintea din tinerețe, iar Constance avea propriile idei ferme despre ce dorea de la lumea de afară. Și o ceruse în căsătorie pe Gwendoline și fusese respins – și invitat să o curteze în schimb.

Restul era cam amețitor și dovedea îndeajuns că nu e întotdeauna o idee bună să încerci să-ți plănuiești viitorul. Nu ar fi putut prezice niciodată așa ceva.

Casa lui arăta foarte diferit fără toate straturile acelea de praf. Era elegantă, dar lipsită de suflet. Totuși, vizitatorii lui făceau cumva locul vesel și plăcut, iar el știa că își va petrece următorii ani adăugând sufletul care lipsea. Parcul arăta pustiu, dar plin de potențial și nu chiar dezastruos chiar și așa cum era acum. Cu un iaz cu nuferi, o grădină de flori asimetrică și câteva cărări și bănci, un traseu sălbatic cu mai mulți copaci și bănci și un pavilion, totul ar fi fost transformat. Și poate că avea să planteze câțiva ulmi înalți sau tei pe marginea aleii. Dacă tot avea o alee dreaptă, măcar să accentueze acest lucru.

Ferma lui era inima caldă și vie a proprietății.

În timpul acestor zile, descoperi cu oarecare surprindere că era fericit. Nu se gândise la propria fericire din... oh, de când se căsătorise tatăl lui cu Fiona.

Acum era fericit din nou. Sau ar fi fost fericit dacă... Sau mai degrabă când...

„Te iubesc“, îi spusese ea.

Era destul de ușor de spus. Nu, nu era. Era cel mai greu lucru din lume de spus. Cel puțin pentru un bărbat. Pentru el. Oare pentru o femeie era mai ușor?

Ce gând tâmpit!

Bănuia că ea era o femeie care nu cunoscuse adevărata fericire, timp de ani de zile – probabil că renunțase la ea curând după căsătorie. Și acum...

O putea face el fericită?

Nu, bineînțeles că nu putea. Era imposibil să *faci* pe altcineva fericit. Fericirea trebuia să vină din interior.

„Te iubesc“, îi spusese ea.

Nu, cuvintele acestea nu fuseseră ușoare pentru Gwendoline, Lady Muir. Iubirea o dezamăgise în tinerețe. De atunci, se temea să-și dăruiască din nou inima. Dar și-o dăruise acum.

I-o dăruise lui.

Dacă vorbise serios, de fapt.

Însă vorbise serios.

Limba i se lipise de cerul gurii sau se încurcase sau făcuse *ceva*, așa că îi fusese imposibil să-i răspundă.

Era un lucru care trebuia corectat înainte de terminarea sejurului lor. Tipic pentru un bărbat, vorbea destul de ușor despre a *face* dragoste cu ea. Se distrase chiar fiind scandalos de-a binelea. Însă nu reușea să spună ceea ce conta cu adevărat.

Dar avea să reușească.

Le oferi brațul ambelor doamne.

– În podul grajdului sunt o grămadă de cățeluși gata să dea buzna peste o lume care nu bănuiește nimic, zise el. Vreți să mergem să-i vedem?

– Oh, spuse doamna Rowlands, ca acela din tablou, Hugo?

– Ciobănești scoțieni, de fapt. Se vor descurca foarte bine cu oile. Sau cel puțin unul sau doi dintre ei. Pentru ceilalți va trebui să gălesc niște stăpâni.

– Stăpâni? Întrebă ea în timp ce coborau. Vrei să zici că vrei să-i vinzi?

- Mă gândeam mai degrabă să-i dăruiesc.

- Oh, ne poți da nouă unul, Hugo? Avem un motan care ține șoarecii departe de băcănie, bineînțeles, dar toată viața mi-am dorit un câine. *Putem să avem unul?* E foarte îndrăzneț din partea mea să întreb?

- Ar fi mai bine să îi vedeți mai întâi, răspunse el, râzând și întorcând capul ca să se uite la Gwendoline.

- Hugo, zise aceasta încetișor, ar trebui să râzi mai des.

- E un ordin?

- Sigur că e, zise ea sever, și el râse din nou.

capitolul 22

Aniversările trebuiau să aibă loc cu două zile înainte de a pleca la Londra. Hugo hotărâse că era mai bine așa, pentru ca toată lumea să se poată relaxa în ziua următoare, înainte de călătorie. În plus, era chiar data aniversării căsătoriei domnului și doamnei Rowlands.

La începutul serii urma să aibă loc un banchet. Apoi trebuiau să vină vecinii din sat și din împrejurimi - din toate clasele sociale - și să danseze în mica sală de bal pe care Hugo nu se așteptase s-o folosească niciodată. Angajase aceiași muzicanți care cântau întotdeauna la reuniunile locale.

- Nu te aștepta la prea mult, o avertiză el pe Gwendoline în timp ce îi arăta sala de bal ei și câtorva dintre verii mai tineri, în dimineața aniversării. Muzicanții sunt mai renumiți pentru entuziasm decât pentru virtuozitatea lor. Nu vor fi cascade de flori. Și l-am invitat pe administratorul meu cu soția. Și pe măcelar, și pe hângiu. Și pe alți câțiva oameni obișnuiți, inclusiv pe cei care locuiau odinioară lângă căsuța mea.

Gwen se întoarse spre el și vorbi ca să fie auzită numai de el:

- Hugo, nu ți s-ar părea puțin cam plictisitor dacă de fiecare dată când ai luat parte la un eveniment din

Înalta societate, eu ți-aș cere scuze pentru că sunt prezente trei ducese și destule flori ca să umple câteva sere și o orchestră care a cântat pentru familia regală din Viena, cu doar o lună în urmă?

El se uită la ea și nu spuse nimic.

- Eu cred că ai fi plictisit, continuă Gwen. Mi-ai spus să vin în lumea ta. Cred că îmi pot aminti cuvintele tale exact: „Dacă mă dorești, dacă îți imaginezi că mă iubești și crezi că îți poți petrece viața cu mine, vino în lumea mea“. Am venit, și nu trebuie să te scuzi pentru ce găsesc aici. Dacă nu îmi place, dacă nu pot trăi astfel, ți-o voi spune când ne vom întoarce la Londra. Dar am așteptat cu nerăbdare ziua aceasta, și tu nu trebuie să mi-o strici.

Fusese o pledoarie liniștită. În jurul lor, verii râdeau, exclamând și explorând. Hugo oftă.

- Sunt doar un om obișnuit, Gwendoline. Poate că asta încercam să-ți spun în tot acest timp.

- Ești un om extraordinar. Dar știu ce vrei să spui. Nu o să aștept niciodată să fii mai mult decât ești, Hugo. Sau mai puțin. Să nu te aștepți la asta de la mine.

- Tu ești perfectă.

- Chiar dacă șchiopătez?

- *Aproape* perfectă.

Îi zâmbi lent, și ea îi întoarse zâmbetul.

Nu avusese niciodată o relație cu o femeie care să îl tachineze - de fapt, nu avusese nici un fel de relație cu o femeie. Totul era nou și ciudat pentru el. Și minunat.

- Gwen, strigă verișoara Gillian din apropiere, vino să vezi priveliștea de la bovindouri. Nu ești de acord că acolo ar trebui să fie o grădină de flori? Poate chiar niște straturi de flori mai protocolare, printre care să se plimbe invitații la bal? Oh, m-aș putea obișnui foarte ușor cu viața la țară.

Veni și o luă de braț pe Gwendoline, ducând-o să își dea cu părerea.

- Probabil că invitaţii la bal vor veni o dată la cinci ani, Gill, strigă Hugo după ele.

Ea îl privi obraznic peste umăr şi îi spuse - destul de tare ca să audă toată lumea:

- Cred că Gwen va avea ceva de spus despre asta, Hugo.

Oh, da, familia lui îşi dăduse seama rapid că ea nu venise aici doar pentru că o prezentase pe Constance în înalta societate.

Fu o zi aglomerată, deşi pe urmă Hugo îşi dădu seama că ar fi putut să stea toată ziua în pat, cu gleznele încrucişate, cu mâinile sub ceafă, examinând modelul baldachinului de deasupra capului său. Majordomul avea absolut totul sub control şi avusese chiar neruşinarea de a părea enervat - într-un mod complet bine-crescut, bineînţeles - de fiecare dată când se împiedica de Hugo.

Scosese chiar şi nişte *flori* de undeva şi decorase masa pentru cină. Şi când aruncă din nou o privire în sala de bal chiar înainte de cină, doar ca să se asigure că duşumeaua strălucea din nou după ce fusese călcată în picioare toată dimineaţa, Hugo fu uimit să vadă că duşumeaua strălucea, iar sala era decorată şi ea cu flori, şi încă multe.

Cu cât îşi plătea majordomul? Dacă voia să aibă conştiinţa liniştită, trebuia să îi dubleze suma.

Cina fu excelentă, şi toată lumea fu exuberantă. Se auziră conversaţii şi râsete. Se auziră discursuri şi toasturi. Domnul Rowlands, care se ridică în picioare ca să mulţumească tuturor, se aplecă impulsiv de mijloc şi o sărută pe doamna Rowlands pe buze, stârnind un val de aclamaţii în jurul mesei. Apoi, bineînţeles, vărul Sebastian, ca să nu se lase mai prejos, trebui să se ridice şi el în picioare şi să le mulţumească tuturor celor care îl felicitaseră pentru iminenta sa aniversare şi să se aplece să îşi sărute şi el soţia pe buze şi să stârnească alt val de aprecieri. Hugo se întrebă o clipă dacă un dineu

în înalta societate ar include manifestări atât de zgomo-toase, apoi alungă cu hotărâre acest gând. Gwendoline se aplecă în față în scaun și bătu din palme și le zâmbi afectuos lui Sebastian și Olgăi. Și apoi întoarse capul și începu o discuție animată cu Ned Tucker, vecinul ei din dreapta.

Fură aduse două torturi mici, minunat decorate, câte unul pentru fiecare cuplu, iar cele două doamne le porționară, în aplauzele tuturor, și bărbații împărțiră feliile în jur. Și când masa se termină și fu timpul să se îndrepte spre sala de bal pentru a aștepta sosirea invitaților din vecini, toți declarară că nu mai puteau lua nici o înghițitură până a doua zi la micul dejun, cel mai devreme.

- Atunci toate bunătățile de la supeu vor fi consumate doar de vecini, se plânse Hugo.

- Să nu ne grăbim, băiete, îi spuse unchiul Frederick. Trebuie să dansăm, nu-i așa? Asta ne va stârni apetitul destul de repede, mai ales dacă melodiile sunt săltărețe.

Și în cele din urmă ajunse să stea în ușa sălii de bal, salutându-i pe invitații care soseau. Hugo o avea pe Fiona alături de el și pe Constance lângă ea, și își dorea doar să fi fost și tatăl lui acolo, ca să îi vadă. Ar fi fost fericit.

Privi în jur în sala de bal, văzând toate chipurile familiare, știind că făcuse bine aducându-i pe toți aici pentru câteva zile. Era bine pentru ei, și încă și mai bine pentru el însuși. Poate că în sufletul lui avea să fie întotdeauna o urmă de întuneric, când își va aminti brutalitatea războiului. Prefera să încurajeze viața, nu să o ia. Dar, așa cum îi explicase lui Gwendoline cu alte cuvinte, viața nu era făcută doar din alb și negru, ci dintr-un vârtej uriaș format din diferite nuanțe de gri. Nu avea de gând să se mai tortureze singur pentru ceea ce făcuse. Poate că evitase un rău și mai mare, făcând asta. Și poate că nu. Cine știe? Putea doar să-și continue

călătoria prin viață, sperând că, odată cu experiența, va aduna și un dram de înțelepciune.

Însă dacă în sufletul lui exista întuneric, era și destul de multă lumină. O rază strălucitoare a acestei lumini se afla în celălalt capăt al sălii de bal, îmbrăcată frumos dar simplu într-o rochie de mătase de un galben pal, cu tivul festonat, mâneci scurte și bufante și un decolteu modest – și un lăntșor simplu de aur, singura ei podoabă. Gwendoline. Vorbea cu Ned Tucker și cu Philip Germane – și se uita spre el cu un zâmbet pe față.

El îi făcu semn cu ochiul. *Îi făcu cu ochiul.* Nu-și amintea să mai fi făcut vreodată asta, în toată viața lui.

Însă administratorul intra în sala de bal cu soția lui, urmat de vicar și de soția acestuia, cu fiul și fiica lor. Hugo își îndreptă atenția spre oaspeți.

„Totul e cu adevărat încântător“, hotărî Gwen în ora următoare. Se opri să examineze gândul, dar în el nu exista nici o urmă de condescendență. Oamenii erau oameni, și oamenii aceștia se bucurau de ocazie cu plăcere nestăvilită. Nu era nici o urmă din reținerea și plictiseala politicoasă pe care o găseai prea des în înalta societate, pentru că mulți dintre membrii ei păreau să creadă că era naiv sau vulgar să te bucuri de ceva cu prea multă exuberanță.

Entuziasmul orchestrei acoperea deficiențele de virtuoziitate. Majoritatea seturilor erau dansuri țărănești viguroase. Gwen le dansă pe toate, după ce îi asigură pe puținii bărbați care fură destul de îndrăzneți ca să o întrebe dacă schiopătatul nu o oprea de la dans. Și începu în curând să râdă, roșie la față.

Doamna Lowry, mătușa Henrietta a lui Hugo, o luă deoparte între al doilea și al treilea set și o întrebă fără nici un preambul dacă avea de gând să se mărite cu Hugo.

- Am fost întrebată o dată și am spus nu, îi spuse Gwen. Însă asta a fost acum ceva timp, și dacă aș fi întrebată din nou, s-ar putea să dau un răspuns diferit.

Doamna Lowry încuviință.

- Tatăl lui era fratele meu favorit, zise ea, și Hugo a fost întotdeauna nepotul meu favorit, chiar dacă nu l-am văzut de ani de zile. Nu ar fi trebuit să plece niciodată, dar a plecat, și a suferit, și acum s-a întors, la fel de bun la inimă ca totdeauna, mi se pare mie. Nu vreau să îl văd cu inima zdrobită.

Gwen îi zâmbi.

- Nici eu.

Doamna Lowry încuviință din nou, pentru că în jurul lor se adunaseră și alte mătuși.

Următorul set era un vals. Vestea se răspândi rapid în sala de bal. Unii dintre vecinii lui Hugo îl ceruseră și el transmisese cererea șefului orchestrei, iar acum aceiași vecini râdeau și îl îndemneau cu mare zarvă pe Hugo să danseze.

Însă lucrul cel mai interesant fu că și el râse - și apoi întinse ambele mâini, cu palmele în sus. Gwen îl privea, și pentru o clipă gestul acesta aprinse o scânteie în memoria ei, dar nu se focaliză și ea renunță.

- Voi valsa, zise el, dar numai dacă partenera aleasă va înțelege clar că se prea poate să ajungă călcată pe picioare și să se cam facă de râs.

Se auziră câteva aclamații, câteva glume răutăcioase și alte râsete - din partea tuturor de data asta.

- Haide, Hugo, strigă Mark, unul dintre verii lui. Arată-ne cum se face.

- Lady Muir, începu Hugo, întorcându-se și privind-o intens, îmi faci onoarea?

- Da, du-te, Gwen, o îndemnă Bernardine Emes. Nu o să râdem de tine. Numai de Hugo.

Gwen făcu un pas în față și se îndreptă spre el, în timp ce el îi ieșea în întâmpinare. Se întâlniră în mijlocul ringului strălucitor de dans, zâmbindu-și.

- Mă înșală oare privirea? o întrebă el. Nu mai vine nimeni să danseze cu noi?

- Probabil că ți-au luat în serios amenințarea cu picioarele călcate.

- Mii de draci, mormăi el - și nu se scuză.

Gwen râse și îi puse mâna dreaptă pe umăr. Apoi îi întinse cealaltă mână, ia el o prinse. Mâna lui dreaptă se opri pe mijlocul ei.

Și apoi începu muzica.

El avu nevoie de câteva momente ca să-și controleze picioarele, să prindă sunetul muzicii și să simtă ritmul dansului, dar apoi le stăpâni pe toate trei și începu să danseze cu ea, ținând-o ferm de mijloc, astfel că ea își simți picioarele plutind pe dușumea și nu mai fu incomodată de faptul că avea un picior mai scurt.

Toată familia și invitații adunați în jurul ringului aplaudară, câțiva comentară cu glas tare, unii râseră și cineva chiar fluieră. Gwen își ridică privirea spre Hugo zâmbind, iar el îi întoarse zâmbetul.

- Nu mă încuraja să mă relaxez, zise el. Dacă mă relaxez, o să aibă loc un dezastru.

Ea râse și se simți inundată brusc de un val de fericire. Era cel puțin la fel de puternic ca valul de singurătate pe care îl simțise pe plaja de la Penderris, chiar înainte de a-l întâlni pe Hugo.

- Îmi place lumea ta, Hugo. O iubesc.

- Nu e chiar atât de diferită de a ta, nu?

Ea clătină din cap. Nu era chiar atât de diferită. Era totuși destul de diferită încât trecerea de la o lume la alta să nu fie întotdeauna ușoară - *dacă* avea să existe o asemenea trecere.

Însă în momentul acela era prea fericită pentru asemenea speculații.

- Ah, zise el, și Gwen se uită în jur și văzu că și alții li se alăturau și începeau să valseze, așa că ei nu mai erau în centrul atenției.

El o învârti îndreptându-se spre un colț al ringului și o strânse mai tare de mijloc. Nu se atingeau, dar erau categoric mai aproape decât ar fi trebuit.

Dar *cine* spunea cât de aproape ar fi trebuit să fie?

- Hugo, zise ea, privindu-l în ochi - în frumoșii lui ochi întunecați, intensi și *xâmbitori*. Și uită ce voia să spună.

Timp de câteva minute, dansară în tăcere. Gwen era foarte conștientă că trăia cele mai fericite minute din viața ei. Și apoi, înainte ca muzica să înceteze, el se opri și îi murmură la ureche:

- Ai observat că în capătul cel mai îndepărtat al grajdurilor e un pod? Acolo unde sunt cățelei?

- Am observat, răspunse ea. M-am cățărat până acolo cu doamna Rowlands, nu? Când și-a ales cățelul?

- Nu pot să mă culc cu tine în patul meu, continuă el, în timp ce familia și oaspeții sunt în casă. Dar după ce invitații pleacă acasă și cei din casă se culcă, o să te duc acolo. Nici unul dintre rânđași nu doarme acolo. Am curățat podul și am pus paie proaspete de dimineață, și am dus și niște cuverturi și perne. O să fac dragoste cu tine acolo în tot restul nopții.

- Chiar așa?

- Numai dacă nu spui nu.

Ar fi trebuit să spună nu. Așa cum ar fi trebuit să facă și în golful de la Penderris.

- Nu voi spune nu, declară ea când muzica ajunsese la capăt, iar el o mai învârti o dată.

- Pe mai târziu, atunci.

- Da. Pe mai târziu.

Și nu simți nici o muștrare de conștiință.

Iar scânteia aceea care se aprinsese într-un ungher al minții ei atunci când el își ridicase mâinile cu palmele în sus, ca să arate că se preda și accepta să valseze, deveni dintr-odată o lumină strălucitoare care dădu la o parte o perdea de întuneric, și Gwen știu ce se afla dincolo de ea.

Deși nu voia ca seara să se termine, o parte din ființa ei o dorea totuși. Balurile din înalta societate aveau o măreție care îi plăcea întotdeauna, însă acesta avea o căldură care îl făcea cel puțin la fel de plăcut. Îi plăcu modul în care oaspeții îi spuseră pe nume de îndată ce îi invită s-o facă, în a doua zi a șederii ei. Și îi plăcu modul neprotocolar și afectuos în care îl tratau vecinii pe Hugo. Era un înger deghizat, îi spuse soția măcelarului lui Gwen într-un moment al serii, reparând mereu picioarele scaunelor, curățând coșurile de fum, tăind ramurile copacilor care amenințau să cadă pe acoperiș atunci când vântul bătea destul de tare sau săpând grădina unui vecin care era prea bătrân ca s-o mai facă fără a depune un efort dureros.

- Și e lordul Trentham, continuă femeia. Era să picăm cu toții din picioare anul trecut, când am aflat-o, milady. Însă el continuă să facă toate lucrurile, de parcă ar fi un om obișnuit. Și Țineți cont că nu există mulți oameni obișnuiți care să le facă, așa că știți la ce mă refer.

Gwen știa.

Și în sfârșit seara se încheie, și toți invitații din vecini plecară cu trăsura sau pe jos spre sat, cu felinarele sus, legănându-se în adierea vântului. I se păru că durează o veșnicie până se retrase și ultimul oaspete din casă, deși nu trecuse decât cu puțin după miezul nopții, așa cum descoperi Gwen când se retrase în camera ei. Dar bineînțeles că toți oamenii aceștia își câștigau traiul muncind, și chiar și în vacanță nu se abăteau de la obiceiul de a se culca și a se scula devreme.

După ce o trimise pe cameristă la culcare, Gwen se schimbă cu alte haine. Apoi își întinse pelerina pe pat - cea roșie, pe care o purtase atunci când își răsucise glezna. Și se așeză pe marginea patului, așteptând.

„Așteptându-mi iubitul“, se gândi ea, închizând ochii și încheștându-și mâinile în poală.

Nu voia nici măcar să *înceapă* să se gândească dacă ceea ce făcea era bine sau rău, dacă trebuia să o facă sau nu.

Avea să-și petreacă noaptea cu iubitul ei, și asta era totul.

Și în cele din urmă se auzi o bătaie ușoară în ușă și mânerul se învârti încet. Când se ridică în picioare și își puse pelerina pe umeri, Gwen văzu că și el se schimbase și suflă în lumânări, ieșind din dormitor și alăturându-i-se pe coridorul lung și întunecos. El ducea o lumânare într-un suport. O luă de mână și se aplecă să o sărute pe buze.

Nu vorbiră în timp ce străbăteau coridorul și coborau pe scări și apoi prin hol. El îi dădu să țină lumânarea în timp ce trăgea zăvorul de la ușă și o deschidea. Apoi luă iar lumânarea, o stinse și o așeză pe o masă lângă ușă. Nu era nevoie de ea afară. Norii, care întunecau cerul atunci când plecaseră invitații, se împrăștiaseră, iar luna aproape plină și miile de stele făceau lumânarea inutilă.

El o luă din nou de mână și se întoarse spre grajduri. Nu vorbeau nici acum. Sunetul vocilor ar fi ajuns departe în noapte, iar unii oameni nu se culcaseră de mai mult de jumătate de oră.

Grajdurile erau întunecate, dar Hugo luă un felinar dintr-un cui de pe tocul ușii și îl aprinse. Caii necheză somnoroși. Mirosul familiar de cal, fân și piele nu era neplăcut. Străbătură pasajul îngust dintre boxe, mână în mână, cu degetele împletite. Și apoi el îi dădu drumul la mână și îndreptă felinarul spre scara abruptă spre pod, lăsând-o să urce prima și venind în urma ei. Doi sau trei cățeluși scheunară în lada mare de lemn, și un mârâit liniștitor arată că mama lor era cu ei.

Hugo agăță felinarul de un cui de sub grindă și se aplecă să întindă o cuvertură peste patele proaspete. Apoi așeză câteva perne într-un capăt și se întoarse

să se uite la Gwen. Trebuia să se aplece puțin, ca să nu dea cu capul de tavan.

- Aș face mai bine să spun întâi un lucru, zise el tăios, și să scap de el. Altfel nu o să mai am nici o clipă de pace.

Se încrunta și arăta complet morocănos.

- Te iubesc, zise el.

Și se uită urât la ea, cu maxilarul încleștat și ochii inverșunați.

„Ar fi complet nepotrivit să râd“, se hotărî Gwen, înăbușindu-și dorința de a face exact asta.

- Îți mulțumesc, răspunse ea în schimb și pași înainte, sprijinindu-se cu degetele de pieptul lui și ridicând fața să fie sărutată.

- Nu m-am descurcat prea bine, nu? întrebă el - și rânji.

Și în loc să râdă, ea se trezi clipind printre lacrimi.

- Spune-o din nou.

- O să mă chinuiești cu asta, nu?

- Spune-o din nou.

- Te iubesc, Gwendoline. De fapt, e mai ușor a doua oară. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Și o cuprinse în brațe și o strânse atât de tare, încât o lăsă fără suflare. Cu aerul care îi mai rămăsese, Gwen râse.

El îi dădu drumul, o privi în ochi și îi descheie pelerina.

- E timpul pentru acțiune, nu pentru cuvinte.

- Da, încuviință ea, în timp ce pelerina cădea pe paiele de la picioarele ei.

Atunci când se gândea la modul în care făcuseră dragoste în golful de la Penderris, Hugo își amintea de un singur lucru care strica perfecțiunea amintirii. El o mângâiasse peste tot în ocazia aceea și făcuse dragoste cu ea profund și îndelung, dar nu o dezbrăcase. Nu îi cunoscuse trupul gol lipindu-se de al lui, așa cum ar trebui

să cunoască un bărbat femeia pe care o iubește. Să o cunoască în sens biblic, adică.

În seara asta trebuiau să se dezbrace amândoi, și să se cunoască fără nici o barieră, fără nici un artificiu, fără nici o mască.

- Nu, murmură el când ea vru să îl ajute să o dezbrace.

Nu, nu voia să se lipsească de această plăcere. Și nici nu se grăbea. Probabil că era cel puțin ora unu, iar rân-dașii veneau la șase. Însă le mai rămăsese destul timp pentru câteva partide bune de sex și poate chiar pentru un pui de somn între ele. Nu dormise niciodată cu o femeie. Voia să doarmă cu Gwendoline aproape la fel de mult cum își dorea să facă dragoste cu ea. Ei bine, poate nu chiar atât de mult.

O dezbracă încet de rochie, de cămășuță - nu avea corset - și de tot ce mai avea pe ea, până rămase doar cu ciorapii de mătase. Se dădu înapoi și o privi în lumina lămpii. Era frumoasă, perfect proporționată. Avea trupul unei femei, nu al unei fete. Trupul unei femei care se potrivea cu trupul lui de bărbat. Își trecu ușor mâinile peste sânii ei, peste mijloc și peste coapsele frumos modelate. Ea se cutremură, dar el își dădu seama că nu de frig.

- Sunt puțin cam sfioasă, recunosc eu. Nu am făcut niciodată asta. Fără haine, vreau să zic.

Cum? Ce fel de om fusese Muir?

- Ai haine. Mai ai încă ciorapii.

Ea zâmbi.

- Vino, zise el, luând-o de mână. Întinde-te pe cuvertură. O să mă dezbrac și eu și apoi o să te acopăr cu trupul meu, ca să îți protejez timiditatea.

- Oh, Hugo, zise ea, râzând încetișor.

Se întinse, iar el se lăsă în genunchi ca să îi dea jos ciorapii, câte unul pe rând. Îi sărută interiorul coapselor, genunchii, pulpele, gleznele, talpa. Și apoi, bineînțeles, îi veni să nu se mai stăpânească și să o penetreze

atunci și acolo. El era pregătit. Ea era pregătită. Însă își *promisese că de data asta aveau să fie goi.*

Se ridică din nou pe călcâie și își scoase haina.

- Vrei să te ajut? întrebă ea.

- Altă dată. Nu acum.

Ea îl privi, așa cum îl privise pe plajă, atunci când se dezbrăcase de indispensabilii uzi.

- Mă tem că sunt un animal mare și greoi, zise el când se termină de dezbrăcat. Mi-aș dori să fiu mai elegant pentru tine.

Ea îl privi în ochi în timp ce el se lăsa din nou între picioarele ei și își făcea loc cu genunchii între coapsele ei.

- Cred că nu mai există nici un bărbat atât de modest ca tine, Hugo. Nu aș schimba nimic din înfățișarea ta. Ești perfect și frumos.

El râse încet, aplecându-se peste ea, cu mâinile de o parte și de alta a umerilor ei, și se lăsa atât de jos, încât îi simți sânii mângâindu-i ușor pieptul.

- Chiar și când mă încrunt?

- Chiar și atunci, răspunse ea, ridicând mâinile ca să se prindă de gâtul lui. Încruntările tale nu mă păcălesc nici o clipă. Nici măcar o clipă.

El o sărută încet, în timp ce mädularul îi ardea de o fierbințeală imperioasă.

- Vreau să fie *ceva* perfect, zise el cu buzele lipite de ale ei. Prima noastră noapte de dragoste. Vreau să mă joc cu tine la nesfârșit, apoi să te duc pe culmile extazului și să mă prăbușesc în gol cu tine.

Gwen râse din nou.

- Cred că ne putem lipsi de partea cu jocul, zise ea, și să o lăsăm pentru altă dată.

- *Putem? Ești sigură?*

Ea își apăsă buzele pe buzele lui, își ridică sânii ca să se lipească de pieptul lui și își încolăci picioarele pe după șoldurile lui, iar el uită că existase vreodată cuvântul *joacă*. O găsi și se cufundă în ea. Și dacă se temuse

că ea nu era complet pregătită, se liniști în curând. Ea era fierbinte și lunecoasă, și mușchii ei interiori se încleștară în jurul lui și îl invitară să pătrundă mai adânc.

Se retrase și intră din nou, stabilind un ritm care avea să-i ducă la apogeu în câteva momente. Nu conta că se grăbeau. Nu era vorba despre rezistență sau dibăcie. Și fu inundat din nou de amintiri, nu de amintirile care fuseseră transpuse în cuvinte, ci de singura amintire pe care o simțea în centrul inimii – aceea că Gwendoline era singura femeie din viața lui cu care făcea dragoste, nu sex. Era singura femeie cu care sexul fusese ceva împărtășit și nu un lucru pe care îl făcea pentru ușurarea și plăcerea lui fizică.

Încetini o clipă ritmul, ridică fruntea și o privi în ochi. Ea îi întoarse privirea, cu ochii pe jumătate închiși. Părea aproape îndurerată. Își mușca buza de jos.

- Gwendoline.

- Hugo.

- Iubirea mea.

- Da.

Se întrebă o clipă dacă vreunul din ei își va aminti cuvintele acestea. Care nu spuneau nimic, dar spuneau totul.

Își lăsă fruntea pe umărul ei și îi duse pe amândoi spre punctul culminant, peste el și dincolo, într-o coborâre splendidă spre neant. Spre tot ce conta.

O auzi țipând.

Se auzi țipând.

Auzi un cățel scheunând și apoi sugând.

Și oftă tare cu fața îngropată în gâtul ei, permițându-și o clipă luxul de a se lăsa cu toată greutatea pe trupul ei fierbinte, umed și minunat de frumos.

Oftă și ea, dar nu ca să protesteze. Era un oftat de împlinire perfectă, de mulțumire perfectă. Era sigur de asta.

Se dădu la o parte, se întinse după cealaltă cuvertură pe care o adusese de dimineață – probabil că trebuia

să spună ieri-dimineață – și o întinse peste ei. Îi înălță capul pe brațul lui și se sprijini cu obrazul de creștetul ei.

– Când o să am mai multă energie, zise el, o să fac o femeie cinstită din tine. Și când tu o să ai mai multă energie, o să spui da.

– Chiar așa? întrebă ea. Cu un mulțumesc foarte mult, domnule?

– Da, va fi de ajuns, zise el și ațipi imediat.

capitolul 23

– Hugo, șopti ea.

El dormise un timp, dar în ultimele minute se cam foise. Ea îl privi în lumina slabă a felinarului, care arunca umbre pe chipul lui.

– Mmm.

– Hugo, mi-am amintit ceva.

– Mmm, zise el din nou și trase aer tare. Și eu. Mi-am amintit tocmai în momentul acesta, și dacă îmi acorzi câteva clipe, voi fi gata să creez alte amintiri.

– Despre... despre ziua în care a murit Vernon, spuse ea, iar el făcu ochii mari.

Se uitară unul la altul.

– Am încercat întotdeauna să nu îmi amintesc minunile acelea, continuă ea. Dar bineînțeles că mi le aminteam. Nimic nu ar putea șterge vreodată imaginile.

El îi cuprinse obrazul în palmă și o sărută.

– Știu, spuse el. Știu.

– Și ceva m-a tulburat întotdeauna. Ceva ce nu se potrivea, cumva. Nu am încercat niciodată prea mult să descopăr ce era, pentru nu voiam să îmi amintesc nimic. Încă nu vreau s-o fac. Încă îmi doresc să pot uita totul.

– Ți-ai amintit ce nu se potrivea?

- S-a întâmplat aseară, când vecinii încercau să te convingă să valsezi și toată lumea râdea și tu ai ridicat mâinile, ca să le poți oferi un răspuns.

El o mângâie pe obraz cu degetul mare.

- Ai ridicat mâinile cu palmele în exterior. Așa fac oamenii, nu-i așa, când vor să spună ceva sau să oprească ceva?

El nu spuse nimic.

- Ei bine, începu ea și înghiți repetat. Când m-am întors și l-am văzut pe Vernon căzând de la galerie, Jason se întorsese deja spre el, și ridicase mâinile deasupra capului, ca să-l oprească. Era un gest inutil, bineînțeles, dar ușor de înțeles în împrejurarea aceea. Numai că...

Se încruntă, încercând și acum să focalizeze imaginea pe care și-o amintise. Însă avea dreptate.

- Palmele îi erau întoarse spre el? zise Hugo. Făcându-i semn să plece în loc să-l oprească? *Luându-l peste picior?*

- Poate că nu îmi amintesc bine, spuse ea.

Însă știa că își amintea destul de bine.

- Nu, o liniști el. Amintirile de acest fel nu pot fi șterse, chiar dacă mintea nu le recunoaște timp de șapte ani sau chiar mai mult.

- Nu ar fi putut să facă asta, zise ea, dacă nu m-aș fi întors cu spatele, dacă aș fi urcat după Vernon în loc să intru în bibliotecă.

- Gwendoline, dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, cât timp ai fi rămas în bibliotecă?

Ea se gândi o clipă.

- Nu prea mult. Nu mai mult de cinci minute. Probabil mai puțin. El avea nevoie de mine. Auzise din greșeală ceva foarte supărător. Aș fi înțeles asta de îndată ce aș fi intrat în bibliotecă. Aș fi inspirat adânc de câteva ori, așa cum făcusem și în alte ocazii, și m-aș fi dus la el.

- A fost foarte afectat de pierderea copilului?

- S-a învinuit pe el însuși.

- Și avea nevoie de mângâiere. Dar el te-a mângâiat pe tine?

- El era *bolnav*.

- Da, încuviință el, era. Și dacă ați fi trăit amândoi încă cincizeci de ani, ar fi continuat să fie bolnav, iar tu ai fi continuat să îl iubești și să îl mângâi.

- Am promis să fiu alături de el la bine și la rău, la sănătate și la boală. Însă l-am părăsit la sfârșit.

- Nu. Nu erai temnicerul lui, Gwendoline. Nu puteai să îl păzești douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Și bolnav sau nu, nu își pierduse și mintea, nu? Și tu pierduseși un copil, nu doar el. Mai mult decât el, de fapt. Însă el a luat asupra lui povara vinovăției, și în decursul acestui proces te-a jefuit de mângâierea de care aveai o nevoie atât de disperată. Chiar și în adâncurile disperării, ar fi trebuit să știe că așeza o povară imposibil de purtat pe umerii tăi, și că nu făcea nimic ca să îndeplinească ceea ce îți promisese el ție. Boala nu e o scuză pentru un egoism atât de mare, dacă nu este vorba despre pierderea totală a minții. Și tu aveai nevoie de dragoste, la fel ca și el. El a căzut. Nu l-a împins nimeni. I s-a făcut semn să se arunce și a fost luat peste picior. Dar el a căzut - intenționat, se pare. Înțeleg de ce te învinuiești. Pot să înțeleg asta, poate mai bine decât oricine. Însă te absolv categoric de toată vina. Las-o să se ducă, iubirea mea. Grayson nu poate fi acuzat cu adevărat de crimă, nu-i așa, chiar dacă intențiile lui au fost fără îndoială criminale. Lasă asta în seama conștiinței lui, deși mă îndoiesc că are așa ceva. Lasă-l în meschinăria lui. Și îngăduie să fii iubită. Lasă-mă pe mine să te iubesc.

- El era cu noi când am căzut, când calul nu a trecut peste gard. Nu mai ratase niciodată o săritură, și sărise peste obstacole mai înalte. Jason era cu noi. Era în spatele meu, înghesuindu-mă, încercând să îmi încurajeze calul să treacă peste gard. Sau cel puțin așa am crezut întotdeauna. Nu putea să... Putea?

Îl auzi inspirând încet.

- E posibil să nu-mi fi ucis copilul? Sau îmi doresc să cred asta, pentru că mi-am dat seama că încerca să-l îndepărteze pe Vernon din drum? Să-l omoare chiar? Voia să omoare și copilul nostru? Voia să mă omoare și pe mine?

- Ah, Gwendoline. Ah, iubirea mea.

Ea închise ochii, dar nu putu opri lacrimile fierbinți care îi scăldară obrajii, picurând pe cuvertură și adunându-se lângă nas.

El o luă în brațe, o prinse cu mâna lui mare de ceafă și îi sărută obrajii, pleoapele, tâmpilele și buzele ude.

- Șttt, șopti el. Gata acum. Lasă-le pe toate să se ducă. Lasă-mă să te iubesc. Ai înțeles greșit dragostea, Gwendoline. Nu înseamnă să dai mereu și mereu. Ci să și primești. Să îl lași și pe celălalt să se bucure de plăcerea de a dăru. Lasă-mă să te iubesc.

Ea își simțea inima gata să se zdrobească. I se părea că toată viața, sau cel puțin de când se căsătorise, se stăpânise mereu, încercând mereu să fie veselă, să nu vadă totul în negru, să nu amărăască totul. Încercase să iubească, și acceptase iubirea, dacă această iubire era dragostea tăcută și neclintită a mamei ei, a fratelui ei, a lui Lauren, a lui Lily sau a restului familiei.

Dar...

- Mi se pare că îmi ceri să sar în gol de pe marginea lumii.

- Da. Iar eu voi fi acolo ca să te prind.

- Chiar așa?

- Și tu poți să mă prinzi pe mine când sar.

- O să mă turtești.

Și râseră amândoi, strângându-se în brațe, umezi de lacrimile ei.

- Gwendoline, spuse el când se liniștiră în cele din urmă, te căsătorești cu mine?

Ea îl strânse în brațe cu ochii închiși, și inhală mirosurile amestecate de colonie, transpirație și masculinitate. Și încă ceva nedefinit, minunat, care era Hugo însuși.

- Crezi că pot avea copii? întrebă ea. Crezi că merit altă șansă? Și dacă nu pot?

El plescăi din limbă.

- Nimeni nu știe sigur asta. Vom afla odată cu trecerea timpului. Și da, meriți să ai copii din trupul tău. Cât despre mine, nu te îngrijora. Aș prefera de o mie de ori să mă căsătoresc cu tine și să nu am copii, decât să mă căsătoresc cu orice altă femeie din lume și să am o duzină. De fapt, nu cred că mă voi căsători cu altcineva dacă tu nu mă vrei. O să încep să frecventez bordelurile.

Pufniră amândoi în râs, din nou.

- Ei bine, în cazul acesta...

- Da?

El își trase capul înapoi și o privi în lumina felinarului.

- O să mă căsătoresc cu tine, declară ea, serioasă. Oh, Hugo, nu îmi pasă câte lumi diferite va trebui să traversăm ca să ne găsim mica noastră lume. Nu îmi pasă. Voi face tot ceea ce trebuie făcut.

- Și eu.

Și își zâmbiră unul altuia până se treziră amândoi cu lacrimi în ochi.

El se așeză și scotoci în grămada de haine până își găsi ceasul. Îl ridică la lumina lămpii.

- Două și jumătate. Am face bine să plecăm înainte de a se face cinci și jumătate. Mai avem trei ore. Ce putem face în trei ore? Ai vreo sugestie?

Se întoarse și se uită la ea.

Ea îi deschise brațele.

- Ah, da. O sugestie excelentă. Și în trei ore avem destul timp pentru jocuri și desfătare.

- Hugo, zise ea în timp ce el o prinse din nou în brațe, apoi se întinse pe spate și o așeză deasupra lui. Oh, Hugo, te iubesc, te iubesc.

- Mmm, zise el cu buzele pe buzele ei.

Hugo făcu anunțul la micul dejun întârziat la care luă parte toată lumea. Poate că ar fi trebuit să vorbească

mai întâi cu fratele ei, dar o făcuse deja o dată. Și poate că anunțul ar fi trebuit făcut mai întâi în fața familiei ei, dar... de ce? Familia ei avea să fie informată de îndată ce se întorceau la Londra.

- Ah, zise Constance, privind în jurul mesei și zâmbind nostalgic, toate emoțiile s-au terminat, și mâine ne vom întoarce la Londra.

- Însă fiecare moment al șederii noastre a fost *minunat*, Constance, interveni Fiona, cu o voce caldă și animată pe care Hugo nu o mai auzise înainte de săptămâna aceasta. Și mai avem ziua de astăzi de care să ne bucurăm.

- Nu s-au terminat *toate* emoțiile, declară Hugo din capul mesei. Cel puțin, nu pentru *mine*. Și nici pentru Gwendoline. Pentru că ne-am logodit și intenționăm să ne petrecem ziua bucurându-ne de noul nostru statut.

Ea îi spusese noaptea trecută că putea face anunțul a doua zi, dacă dorea. Acum zâmbi și își mușcă buzele, în timp ce încăperea răsună de exclamații, țipete și aplauze, și toată lumea vorbea deodată și scaunele scrâșneau pe dușumea. Hugo întinse mâna să îi fie strânsă, fu bătut pe spate și sărutat pe obraji. Văzu că Gwendoline era și ea îmbrățișată și sărutată.

Se întreabă dacă și membrii familiei ei aveau să reacționeze cu un entuziasm la fel de nestăvilit, și îi trecu prin minte că era foarte posibil s-o facă.

- Cred că îmi datorezi zece guinee, Mark, strigă vărul Claude peste masă. Am spus până la sfârșitul săptămânii. Și au fost martori.

- Nu puteai să mai aștepti o zi sau două, Hugo? întrebă Mark.

- Și când va fi nunta? întrebă mătușa Henrietta. Și unde?

- La Londra, răspunse Hugo. Probabil la St. George's din Hanover Square. De îndată ce vor fi citite anunțurile. Vrem să ne căsătorim și să ne întoarcem aici la vară.

Discutaseră și celelalte posibilități – Newbury Abbey, Crosslands Park și chiar Penderris Hall –, însă voiau ca ambele familii să ia parte, și orice loc în afara Londrei părea imposibil, în parte din cauza numărului invitaților care trebuiau găzduiți și în parte din cauză că membrii familiei lui luaseră deja o vacanță de câteva zile. În plus, se aflau încă în plin sezon, iar Parlamentul era încă în sesiune. Nu voiau să aștepte până la vară.

– St. George's, spuse mătușa Rose. Splendid! Sper că suntem toți invitați.

– Nu am putea să facem nunta, zise iute Gwendoline, dacă nu ați fi cu toții acolo, la fel ca familia mea.

– Dar nu am cu ce să mă îmbrac, spuse Constance și râse veselă. Oh, sunt atât de fericită că aş putea să pocnesc!

– Nu peste mâncare, te rog, Con, zise vărul Claude.

Hugo era obosit. Dormise poate o oră după a doua partidă viguroasă de sex, însă își folosisese toate energia recăpătată în cea de-a treia partidă, care se terminase periculos de aproape de cinci și jumătate, ora la care hotărâseră că trebuiau să plece de la grajduri. Ar fi fost teribil de stânjenitor să fie descoperiți acolo de un rânđaș.

Gwendoline se culcase de cum se întorseseră în casă. El nu. Era prea emoționat – ca un școlar.

Acum era obosit, dar era o oboseală plăcută. Trupul îi era sătul și relaxat, mintea plină de fericire. Și nu avea de gând să-și permită vreo avertizare referitoare la durată precară a fericirii sau la faptul că romantismul era chiar mai trecător. Nu era doar îndrăgostit de logodnica lui. O iubea. Și nu își făcea iluzii despre fericirea până la adânci bătrâneți. Știa că fericirea era ceva care trebuia întreținut prin muncă la fel de grea și de stăruitoare ca cea din copilărie, când se străduise să urmeze pașii tatălui său, sau de mai târziu, când se hotărâse să fie cel mai bun ofițer din armata britanică.

Nu se temea de eșec.

După micul dejun, Fiona ieși cu el afară, trecându-și brațul pe sub brațul lui. Era un sfârșit de dimineață rece, înnorat.

- Totul e atât de frumos, Hugo, zise ea. În tot timpul șederii noastre, oamenii ți-au tot spus ce credeau că trebuie să faci ca să amenajezi parcul, și ai spus și tu că vor avea loc unele schimbări. Nu face prea multe. Uneori natura este de ajuns.

El coborî privirea spre ea, și fu surprins de afecțiunea pe care o simțea față de această femeie pe care o iubise tatăl lui și cu care zămislise o fiică - pe Constance.

- Nu o să schimb mare lucru, răspunse el. Nu am de gând să îl transform într-un punct de atracție turistică, măreț și țipător. Acum ceva timp, eu și Constance am fost la o petrecere în aer liber în Richmond, și poate că îți amintești de asta. Grădina era atât de magnifică încât îți tăia respirația. Însă nu mi-aș schimba parcul de aici cu ea pentru toți banii din lume.

- Bun. Pentru un timp, ea păși alături de el în tăcere. Hugo, știu ce am făcut. Știu că te-am împins spre o viață pentru care nu erai deloc potrivit, în ciuda faptului că te-ai remarcat în mod atât de strălucit. Dacă ai fi murit, eu...

El o opri, punând mâna peste mâna ei de pe brațul lui.

- Fiona, nimeni nu m-a împins spre nimic. Eu am ales să merg. Și dacă nu aș fi făcut-o, știi că aș fi fost un om diferit astăzi. Poate mai bun, poate mai rău, poate aproape la fel. Oricum, nu mi-aș dori să fiu diferit. Nu mi-aș dori să nu fi avut experiențele care m-au adus în locul în care mă aflu în acest moment. Dacă nu m-aș fi dus, nu aș fi întâlnit-o niciodată pe Gwendoline. Și nu am murit, nu?

- Ești generos. Îmi spui de fapt că m-ai iertat. Îți mulțumesc. Poate că până la urmă voi reuși să mă iert și eu. Tatăl tău a fost un om bun. Mai mult decât bun. Merita o femeie mai bună decât mine.

- El te-a ales pe tine. Te-a ales pentru că te-a iubit.

- Voiam să te întreb ceva. Motivul pentru care te-am căutat în această dimineață a fost să te întreb dacă...

El înclină capul spre ea.

- Philip - domnul Germane, continuă ea, a întrebat dacă mă poate vizita la Londra. Vrea să îmi arate grădina botanică de la Kew și pagoda de acolo. Vrea să mă ducă la teatru, pentru că nu am mai fost de ani de zile, și la Grădinile Vauxhall, pentru că nu am fost *niciodată*. Te-ar... te-ar *supăra*, Hugo? Ar fi o lipsă de respect față de tatăl tău? Ar fi neplăcut pentru tine, pentru că e fratele răposatei tale mame?

Hugo observase preferința pe care și-o arătaseră unul față de celălalt Fiona și Philip, toată săptămâna. O observase cu o anumită plăcere.

Philip se căsătorise cu ani în urmă, pe când era foarte tânăr, chiar înainte ca Hugo să plece la război, însă soția lui murise la naștere, după mai puțin de un an. De atunci rămăsese singur. Iar Fiona, în ciuda deprimării din ultimul timp, a sănătății precare și a atașamentului egoist față de Constance, înflorise dintr-odată la o maturitate splendidă. Purtase o povară grea de nefericire și de vină, dar părea să facă un mare efort pentru a-și aduna cioburile vieții ei sfărâmate.

Cine știa dacă o unire între ei doi - dacă se ajungea la asta - nu le-ar fi adus o fericire durabilă? Era o întrebare la care nu era de datoria lui Hugo să răspundă. Însă le putea *dori* tot binele din lume.

O bătu încetișor pe mână.

- Asigură-te că te duce la Vauxhall într-o noapte cu artificii. Am auzit că acelea sunt nopțile cele mai bune.

Ea oftă adânc.

- Sunt foarte fericită pentru tine, Hugo. Când a venit Lady Muir pentru prima dată în casă, ca să o ducă pe Constance să își cumpere haine, eram pregătită să o urăsc. Dar nu am putut s-o fac nici măcar atunci. Și săptămâna asta am văzut cât de naturale și firești sunt

manierele ei, și că nu tratează pe nimeni condescendent, ci se bucură sincer de compania oricui – chiar și de a *mamei*. Și am văzut cât de mult te iubește. Arătați atât de splendid când valsai aseară, în ciuda șchiopătului ei. Anunțul tău de la micul dejun nu a fost *de fapt* o surpriză pentru nimeni, să știi.

El chicoti, amintindu-și cum își luase inima în dinți ca să-l facă.

Primele picături de ploaie îi fugăriră înapoi în casă.

Puțin mai târziu, el intră în camera de biliard și privi partida care avea loc. Când ieși, Ned Tucker îl urmă.

– Sunteți ocupat? întrebă el. Pot să vă întreb ceva?

Hugo îl luă în bibliotecă, amintindu-și că trebuia să găsească pe cineva căruia să îi doneze majoritatea acelor teancuri de cărți îngrozitoare. Absența lor avea să lase rafturile goale, dar ar fi preferat asta, în loc să dea cu ochii de ele de fiecare dată când intra în încăpere. Le putea înlocui treptat cu cărți alese de el și de Gwendoline. Poate că ea îi putea sugera ce să facă cu rafturile goale, între timp.

– A fost urât din partea mea, începu Tucker, să accept invitația dumneavoastră de a veni aici, când ați făcut-o doar pentru că eram acolo în timp ce ați invitat familia domnișoarei Emes, iar doamna Rowlands a spus din întâmplare că sunt ca un fiu pentru ea. Nu prea ați avut de ales, nu? Însă eu ar fi trebuit să spun nu. Am spus da pentru că voiam să vin, și m-am simțit foarte bine și vă mulțumesc.

– Am fost mai mult decât fericit că ai venit, zise Hugo, turnând două pahare din carafa de pe colțul biroului și arătând spre două scaune de lângă fereastră.

Văzu că ploaia nu se opriese, deși era mai degrabă o burniță decât o ploaie așa cum scria la carte. Asta nu avea să afecteze prea tare starea drumurilor pentru călătoria de a doua zi.

– Sora dumneavoastră s-a bucurat enorm de mult de primăvară, zise Tucker, privind în pahar și învărtind

încet vinul de porto. Anul trecut a jelit după tatăl ei, iar înainte era doar o fetiță.

Hugo așteaptă.

- A relaționat mai mult cu verii din partea tatălui și cu prietenii lor, continuă Tucker. Cu cei din clasa ei. Și a relaționat și cu înalta societate și a ieșit la plimbare pe jos și cu trăsura cu mai mulți domni. Sunt sigur că toți sunt demni de ea, altfel dumneavoastră sau Lady Muir ați fi pus capăt oricărei prietenii. Ea e prea tânără și prea... *neobișnuită* cu viața ca să facă vreo alegere. Însă mulți sunt la fel de neexperimentați și aleg totuși. Însă ea e neobișnuit de rațională pentru vârsta ei, sau cel puțin așa mi se pare. Și apoi mai...

Se opri și luă o înghițitură din pahar, cu mișcări oarecum convulsive.

- Mai ești și dumneata? sugeră Hugo.

- Eu sunt așa cum sunt, răspunse Tucker. Pot să scriu, să citesc și să socotesc. Am o căsuță și o prăvălie. Prăvălia îmi aduce un venit sigur, deși nu mă va face niciodată bogat. Însă oamenii vor avea nevoie mereu de obiecte de uz casnic. Cred că voi păstra prăvălia toată viața și i-o voi lăsa fiului meu când voi muri, așa cum a făcut tatăl meu cu mine. În spate am un atelier în care fac unele lucruri, în cea mai mare parte tâmplărie și lucrări în metal. Am făcut câteva căsuțe pentru păpuși și cotețe și le-am vândut cu un câștig frumușel. Nu m-ar supăra să încerc ceva mai mare. O remiză, de exemplu, deși mi-ar plăcea să fac ceva în care să îmi folosesc imaginația.

- O seră? sugeră Hugo. Un pavilion de grădină?

Tucker se gândi.

- Ar fi minunat, zise el, deși nu cunosc pe nimeni care să aibă nevoie de așa ceva.

- Ai în fața ta o astfel de persoană.

Tucker se holbă la el și apoi rânji.

- Într-adevăr?

- Într-adevăr. Vom vorbi cândva despre asta.

- În regulă, zise Tucker și își întoarse atenția spre conținutul aproape neatins al paharului. Nu îi cer mâna, continuă el brusc. Nici vorbă de așa ceva. Nu cer nici măcar permisiunea de a o curta. Nu cred că e pregătită pentru a fi curtată de *nimeni*. Ceea ce *cer...* Se opri și inspiră adânc. Dacă va veni timpul când *va fi* pregătită, și dacă va părea să mă placă, știind foarte bine că ar putea alege un individ de o mie de ori mai bun din clasa ei sau din clasele superioare, *ar fi* mai bine dacă m-aș preface neinteresat sau chiar dacă m-aș preface că am pe altcineva?

Era o întrebare spinoasă.

Sau poate nu chiar atât de spinoasă.

- O iubești? întrebă Hugo.

Tucker îl privi în ochi.

- Teribil.

- Atunci am încredere că vei face ceea ce este corect, spuse Hugo. Și voi avea încredere în Constance. Am deja. Decizia trebuie să fie a dumitale și a ei. Și a mamei ei, dacă se ajunge la asta. Totuși, dacă aș fi în locul dumitale, nu m-aș preface. E mai bine să fii sincer și să ai încredere că ea va lua o hotărâre înțeleaptă.

- Vă mulțumesc, zise Tucker și ridică paharul, sorbind dintr-o înghițitură conținutul. Vă *mulțumesc*. Acum, *unde* ați vrea să fie sera? Și cât de mare v-ați gândit să fie?

Hugo se uită pe geam. Părea că ploaia se oprise pentru moment, deși norii atârnau încă jos.

- Vino. O să-ți arăt. Mai bine încă, o s-o caut pe Gwendoline și o să-i cer să îți arate ea. Poate că va veni și Constance cu noi.

De fapt, de abia *aștepta* s-o vadă pe Gwendoline din nou, să aibă o scuză pentru a petrece un timp cu ea. Numai că în calitate de gazdă a petrecerii, chiar dacă era o petrecere doar pentru membrii familiei lui, se simțea obligat să-și petreacă timpul cu toată lumea, în *afară* de proaspăta lui logodnică.

Viața era uneori o nerozie.

Și uneori era mai minunată decât ar fi visat vreodată.

capitolul 24

În dimineața nunții lor ploua. Cu găleata.

Hugo, care nu credea în prevestiri, se gândi totuși că soarele sau măcar o vreme mai frumoasă ar fi fost mai convenabilă pentru toți cei implicați, când era vorba despre o nuntă. Însă când soarele ieși din nori chiar când părăsi casa, iar drumul și trotuarele începură să se usuce aproape pe loc, se gândi că poate *credea* totuși puțin în prevestiri, până la urmă.

Îi ceruse lui Flavian să îi fie cavaler de onoare, sperând că asta nu avea să ofenseze cel puțin o jumătate de duzină de veri. Însă Flavian îi era mai aproape decât propria inimă. Și acceptase numai după ce ridicase din sprâncene, oftase adânc și îi ținuse un scurt discurs apatic.

- Hugo, bătrânul și dragul meu prieten, lumea se uită la tine și ajunge la concluzia că ești ultimul om de pe pământ care să se lase copleșit de ceva atât de nefondat ca dragostea romantică. Dar oricare dintre Supraviețuitori ar fi putut să spună de mult lumii că, dacă va fi să cadă cineva, acela vei fi tu. Și asta în ciuda discursului tău foarte înțelept de la începutul anului, referitor la găsirea unei tovarășe de viață convenabile. Da, da, voi fi cavalerul tău de onoare. Și voi paria că îți vei privi mireasa cu ochii unui îndrăgostit și când va avea optzeci de ani, iar tu vei fi cu câțiva ani mai bătrân. Și ea te va privi în același fel. Sunteți *aproape* în stare să-mi restaurați credința în finalurile fericite, atât de grav zdruncinată.

- Un simplu da ar fi fost de ajuns, Flave, îi răspunse Hugo.

- Chiar așa, încuviință Flavian.

Toți membrii familiei lui Hugo urmau să ia parte la nuntă, bineînțeles. La fel ca George și Ralph. Imogen

îl surprinse pe Hugo acceptându-i invitația. „Voi veni la Londra pentru câteva zile și voi locui la George“, spunea scrisoarea ei. Ben era în nordul Angliei, vizitându-și sora. Vincent nu era acasă, iar familia lui nu știa unde plecase. Însă își luase hainele și valetul cu el, iar până acum dovedise că era capabil să-și poarte de grijă. Nimeni nu era îngrijorat – încă.

Fusese invitată și toată familia miresei, împreună cu câțiva prieteni. Însă nu avea să fie una din nunțile tipice ale înaltei societăți din timpul sezonului. Biserica nu avea să fie plină ochi cu crema societății engleze. Deși lista invitaților era, inevitabil, lungă, amândoi își doreau o atmosferă intimă, pentru ca numai cei foarte apropiați să fie martori la această ocazie.

– Cred, zise Hugo când ajunse la biserică, unde fu întâmpinat de o mică mulțime de curioși care avea să crească inevitabil în următoarea oră, că aș prefera să înfrunt alt Forlorn Hope.

– Dacă ai fi mâncat ceva la micul dejun, așa cum te-am sfătuit, replică Flavian, te-ai fi simțit de o mie de ori mai bine, bătrâne.

– O opinie servită de vocea experienței? întrebă Hugo.

– În nici un caz, protestă Flavian. Nu am ajuns nicio dată la altar, și nici măcar în apropierea lui.

Hugo se cutremură. Vorbise fără să se gândească la sentimentele prietenului său.

– Binecuvântare pentru care voi fi veșnic recunoscător, continuă Flavian. Nu crezi că te-ai cam dezumfla dacă, după nuntă, mireasa care a spus că te va iubi la bine și la rău voia să spună de fapt că te-ar putea iubi la bine, dar că ar fugi de i-ar scăpăra călcăiele dacă ar fi confruntată cu răul?

Da, se gândi Hugo, așa ar fi. Și își aminti că atunci când Gwendoline îi spusese aceste cuvinte primului ei soț, vorbise din inimă. Se întinse și strânse brațul prietenului său în timp ce își croiau drum în biserică.

- Hugo, te implor să nu devii sentimental cu mine, spuse Flavian cu un fior. Încep să mă întreb dacă nu aş prefera şi eu un Forlorn Hope, în loc să fiu cavalerul de onoare al unui suflet romanţios.

Hugo chicoti.

Până să ajungă mireasa, ceva mai târziu, dar fără să întârzie nici un minut, se simţea deja mult mai relaxat. Şi emoţionat. Şi nerăbdător să-şi înceapă noua viaţă. Să trăiască fericit până la adânci bătrâneţi. Oh, da, deşi nu credea în asta, uneori uita să fie sceptic. Şi cu siguranţă că putea fi iertat în ziua nunţii.

Ea sosi. Orga începu să cânte, iar preotul îşi ocupă locul. Hugo nu se putea hotărî dacă să stea drept, cu faţa spre altar, sau să se întoarcă şi să o privească venind. Uitase să întrebe cum era corect.

Aşa că făcu un compromis. Se întoarse, dar rămase drept, privind-o cum venea, la braţul fratelui ei. Purta o rochie de un trandafiriu somptuos şi arăta... Ei bine, uneori vorbele erau total neîndestulătoare. Ochii ei îl priveau, şi el văzu că zâmbea sub vălul subţire care îi acoperea faţa.

Şi îşi verifică în minte propria expresie. Dinţii îi erau strânşi. Asta însemna că maxilarul îi era încleştat. Sprâncenele îi erau tensionate. Aproape că putea simţi linia pe care o săpa încruntarea între ele. Mâinile îi erau strânse la spate. Dumnezeuule mare, probabil că arăta de parcă ar fi fost la paradă. Sau la înmormântarea cuiva. De ce? Se temea să zâmbească?

Îşi dădu seama că se temea. Dacă zâmbea, nu mai reuşea să ţină în el tot ce simţea. La drept vorbind, s-ar fi simţit al naibii de vulnerabil. Dar vulnerabil faţă de ce? De dragoste?

Fugise deja până la capătul pământului, dar dragostea îl prinsese în braţele ei sigure.

Ce alte lucruri de temut mai existau?

Că până la urmă ea nu va veni?

Era acolo.

Că nu va spune *da* sau *voi face* sau ce naiba trebuia să zică, atunci când venea timpul?

Avea s-o facă.

Că nu va putea s-o iubească o veșnicie?

O va iubi, și încă mai mult decât atât.

Își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

Și îi zâmbi miresei lui, care se apropia.

Oare își imaginase oftatul colectiv al congregației adunate acolo?

„Ce lucru ciudat e viața”, se gândea Gwen. Dacă nu i-ar fi citit Verei cu glas tare scrisoarea mamei ei, în ziua aceea de la începutul lui martie, și dacă Vera nu și-ar fi vărsat nervii pe ea, dacă nu ar fi plecat să se plimbe pe plaja aceea stâncoasă și nu s-ar fi oprit să se uite la marea îndepărtată, nu și-ar fi dat seama cât de singură era. Ar fi negat realitatea încă mult timp.

Și dacă nu s-ar fi cățarat pe povârnișul acela abrupt și nu și-ar fi răsucit glezna, nu l-ar fi întâlnit pe Hugo.

Nu crezuse niciodată în soartă. Nu credea nici acum. Soarta nega libertatea de voință și de alegere, și tocmai prin libertatea aceasta ne croim drumul în viață și învățăm ceea ce trebuie să învățăm. Însă se părea că uneori exista ceva, un semn, care te împingea într-o direcție anume. Depindea de fiecare în parte dacă se lăsa sau nu împins.

Accidentul ei și prezența lui Hugo în apropiere atât de curând după ce își dăduse seama că era singură erau cu siguranță mai mult decât o simplă coincidență. Și poate că era adevărat că nu existau coincidențe.

Șansele de a nu-l întâlni pe Hugo și a nu-l cunoaște destul de bine ca să vadă dincolo de fațada lui milităroasă și să se îndrăgostească de el erau foarte mari. Însă îl întâlnise.

Îl iubea mai mult decât ar fi crezut că putea iubi.

Toată familia ei îi aprobase alegerea, poate cu excepția Wilmei care, în mod cu totul neobișnuit, nu rosti nici

o părere. Toți păreau să înțeleagă că ceea ce simțea față de Hugo era extraordinar, că dacă era pregătită să iubească și să se mărite cu un bărbat care părea atât de nepotrivit pentru ea, atunci probabil că era cât se poate de *potrivit*, de fapt. Și bineînțeles că fură cu toții ușurați că ieșise în sfârșit din coconul în care se refugiase după moartea lui Vernon și că era pregătită să iubească din nou.

Mama ei o scăldase în lacrimi.

La fel și Lauren.

Lily o luase pe sus ca să își cumpere rochia de mireasă.

Și acum se întâmpla. Luna în care se citiseră anunțurile i se păruse uneori un an întreg. Dar așteptarea se sfârșise, se afla în biserica St. George's din Hanover Square și știa că toată familia ei și toată familia lui erau adunate acolo, deși nu se uitase cu adevărat ca să îi vadă. Se agăța de brațul lui Neville și îl văzu numai pe Hugo.

Arăta aproape la fel cum arătase pe povârnișul acela de deasupra plajei, numai că atunci purta o manta, iar acum era îmbrăcat elegant, de nuntă.

Și se uita încruntat la ea.

Ea zâmbi.

Și atunci, în mod minunat și incredibil, în ciuda faptului că se afla în fața unei biserici pline de oameni care îl vedeau, el îi întoarse zâmbetul – un zâmbet cald care îi lumină chipul și îl făcu incredibil de frumos.

Murmurul care se ridică din biserică sugera că toată lumea observase asta.

Își ocupă locul alături de el, orga se opri din cântat și începu slujba nunții.

I se părea că timpul încetinise. Ascultă fiecare cuvânt, auzi fiecare răspuns, inclusiv pe ale ei, simți răceala catifelată a inelului de aur lunecându-i pe deget, împiedicându-se un moment de încheietură și trecând mai departe.

Și apoi, mult prea devreme, dar oh, în sfârșit, ceremonia nupțială se termină și fură soț și soție, și nici un om nu trebuia să-i despartă. El îi strânse mâna și îi zâmbi, arătând aproape ca un băiat debordând de emoție, și îi ridică vâlul și îl aranjă peste marginea bonetei.

Ea îl privi în ochi.

Soțul ei.

Soțul ei.

Și apoi urmă restul ceremoniei, semnară în registru și ieșiră din biserică, zâmbind acum într-o parte și în cealaltă și stabilind un contact vizual cu cât mai multe rude și prieteni. Brațul ei era împletit cu brațul lui, iar mâinile le erau strânse.

Soarele îi întâmpină dincolo de ușile bisericii.

Și uralele entuziaste ale micii mulțimi adunate afară.

Hugo coborî privirea spre ea.

- Ei bine, soție, zise el.

- Ei bine, soțule, răspunse ea.

- Sună bine? Sau sună minunat?

- Hmm. Cred că minunat.

- Și mie mi se pare la fel, Lady Trentham. Fugim până la trăsură, înainte să se reverse toți cei din biserică?

- Cred că e prea târziu.

Și desigur că landoul deschis care urma să-i ducă înapoi la Kilbourne House pentru dineul de nuntă era ornat cu panglici, funde și ghetete vechi și chiar un ceainic de fier. Iar Kit, Joseph, Mark Emes și contele de Berwick îi așteptau cu pumnii plini de petale de flori cu care îi bombardară, în timp ce Hugo și Gwen alergau spre trăsură, râzând.

- Sper, zise Hugo în timp ce îi făcea semn vizitiului să pornească, iar landoul înainta pe arcurile bine unse și ieșea zdrăngănind din piață, că nimeni nu are de gând să mai folosească ceainicul acela.

- Toată lumea o să ne audă venind, de la cinci kilometri distanță.

- Putem face două lucruri, iubirea mea. Putem să ne ascundem sub banchete - și alternativa asta are multe în favoarea ei. Sau putem să ne afișăm cu insolență și să îi facem pe oameni să uite de zgomot.

- Cum? întrebă ea râzând.

- Așa, răspunse el, întorcându-se spre ea, prinzându-i bărbia cu mâna lui mare și plecându-și capul să o sărute.

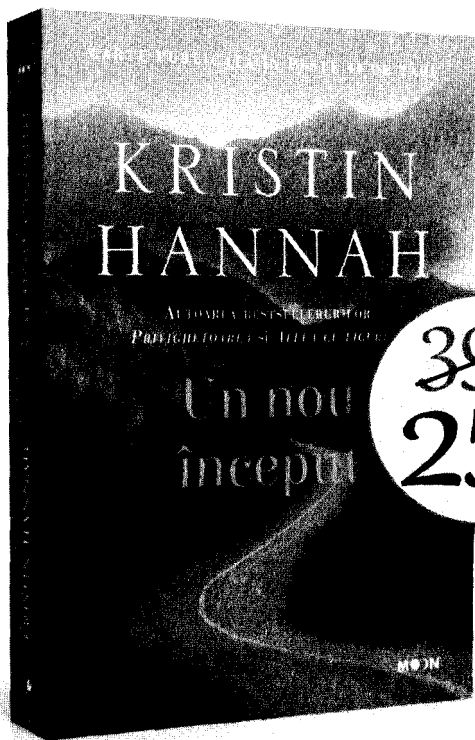
Undeva, cineva aclamă. Altcineva fluieră destul de tare ca să depășească sunetul ceainicului.

„A doua opțiune, te rog“, ar fi spus Gwen dacă buzele nu i-ar fi fost ocupate.

Însă buzele îi erau ocupate.

Completează-ți colecția!

blue
MOON

~~39⁹⁰~~ lei
25⁹³ lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte“ la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.